

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

◆ A Dark Swan Novel ◆

SHADOW HEIR

Destiny is not an option...

**#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR
OF VAMPIRE ACADEMY**

Richelle
Mead



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARDA BİR ŞEY

Dışarıda karanlık çökmüştü ve sadece iyi yerleştirilmiş meşaleler bize ışık veriyordu. Korkunç çığlık tekrar duyuldu ve Palmiye sakinlerinin sığınmak için koşuştururken attıkları daha küçük, korku dolu çığlıklarla yankılandı. Kırmızı bir parıltı gözüme çarptı ve koşarak yanımızdan geçen Rhona'nın kolunu tuttum.

"Neler oluyor?" diye sordum. Titrek fener ışığında bile onun etrafımızdaki kar kadar solgun olduğunu görebiliyordum.

"The fırtına," o ağladı. "The Fırtına o Geliyorum." O

Umutsuzca bana doğru çekiştirdi ve ben de her zamankinden daha şaşkın bir halde onu bıraktım. "Neler oluyor?" dedi Rurik, yanıma gelerek. "Onlar

baskın mı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bunu söyleyip duruyorlar-"

Kükremeyi tekrar duydum ve bu sefer sahibi ortaya çıktı. Çenem düştü.

"Fırtına bu mu?" diye sordum.

Korkunç kardan adamın tüm klişelerini ve karikatürlerini alıp tek bir arketip kar canavarı haline getirebilseydiniz, önümde duran şeyi elde ederdim. Yaklaşık iki metre boyunda, beyaz tüylü bir kürkle kaplıydı. Her iki yanında ve alnında birer tane olmak üzere üç kıvrık boynuz kafasından çıkıyordu. Gözleri büyük ve siyahtı, tıpkı ellerindeki altı inçlik pençeler gibi.

Kükrediğinde.... ağız dolusu jilet gibi keskin dişlerine bir göz attım.

Elle Mead

Gina K. Inal Ses

SUCCUBUS BLUES

SUCCUBUS ÜSTTE

SUCCUBUS

RÜYALAR

SUCCUBUS ISITMA

SUCCUBUS GÖLGELERİ

SUCCUBUS ORTAYA ÇIKTI

Sham/ Kuğu Srisleri

FIRTINA

DOĞAN DIKEN Q

UEEN

DEMİR TAÇLI GÖLGE

VARIS

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

GÖLGE

◆ A E Swan Nl ◆

Richelle Mead



EBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
[http:// www.kensingtonbooks.com](http://www.kensingtonbooks.com)



Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

KARDA BİR ŞEY

Richelle Mead'in Kitapları

Başlık Sayfası

İthaf **Tesekkür** Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm 3

Bölüm ~~B~~ölüm 5

Bölüm ~~B~~ölüm 7

Bölüm ~~B~~ölüm 9

Bölüm ~~B~~ölüm 1

Bölüm 2 Bölüm 3

B ö l ü m 1 4

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm](#)

[20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Hakkı Sayfası](#)

*Kardeşim Stevie için,
Ailemizi doğru yolda tutmaya yardımcı olan.*

Teşekkür

Eugenie'nin hikayesini sona erdirmek acı tatlı. O benim ilk gerçek aksiyon kahramanımdı ve üstelik kıvı saçlı bir dostumdu. Onun serisini yazarken harika zaman geçirdim ve beni seven, destekleyen ve onun alt etmesi için yeni ve korkunç canavarlar bulmama yardım eden tüm arkadaşlarıma ve aileme minnettarım! Eugenie'ye şans veren ve hikayesinin basılmasına yardımcı olan Kensington'daki editör John Scognamiglio'ya çok teşekkür ederim. Ayrıca, bu kitaplara her adımda rehberlik ettiği için muhteşem edebiyat menajerim Jim McCarthy'ye de teşekkür ederim. Ve son olarak, Eugenie'yi her iki dünyadaki yolculuğunda takip eden tüm hayranlara ne kadar minnettar olduğumu söyleyemem. Sizlerin coşkusu, yazmayı benim için büyük bir keyif haline getirmeye devam ediyor.

Eminim Ohio, tanıdıkça çok güzel bir yerdir. Benim için şu anda cehennemin iç çemberlerinden birine benziyordu.

"Hava bu kadar nemi nasıl barındırabilir?" diye sordum. Yüzmeye gitmek gibi bir şey."

Öğleden sonra güneşinin altında yanımda yürüyen kız kardeşim sırtıttı. "Onu üzerinden atmak için sihrini kullan."

"Çok fazla iş var. Sürekli geri geliyor," diye homurdandım. Jasmine de benim gibi Arizona'nın kuru sıcağında büyümüştü, bu yüzden Orta Batı'daki yaz mevsiminin muson koşullarına karşı benim duyduğum tiksintiyi neden onun duymadığını anlayamıyordum. İkimiz de hava sihrine sahiptik ama onunki öncelikle suya odaklanmıştı, belki de bu onun umursamaz tavrını açıklıyordu. Belki de benden yaklaşık on yaş küçük olduğu için gençliğin verdiği bir dirençti. Ya da belki, sadece belki, neredeyse beş aylık hamile olmadığı ve beni aşırı ısıtmaya, kaynaklarımı emmeye ve yaptığım her lanet olası şeyi yavaşlatmaya niyetli görünen fazladan on kilo kadar yavru taşımadığı içindi.

Hormonların beni biraz sinirli yapıyor olması da mümkündü.

"Neredeyse vardık," dedi diğer tarafımdan gelen kibar bir ses. Bu Pagiel'di. Tanıdığım en şirret soylu kadınlardan biri olan Ysabel'in oğluydu ve aşırı hormonları bahane bile değildi. Neyse ki Pagiel annesinin kişiliğini miras almamıştı ve Öteki Dünya ile insan dünyası arasında geçiş yapma konusunda benim ve Jasmine'inkine rakip olabilecek bir beceriye sahipti. Onunla aşağı yukarı aynı yaşıydı ve beni doktor randevularıma götürmesi için genç bir refakatçiye ihtiyacım olduğu gerçeği, son birkaç aydır yaşadığım pek çok yaranın üzerine tuz biber ekmişti.

Bir blok ileride, Hudson Kadın Sağlığı Kliniği, özenle budanmış armut ağaçları ve düzgün sardunya sıraları arasında duruyordu. İşletme, şehrin ticari ve konut bölgelerinin tam sınırındaydı ve ikincisinin bir parçası olduğu görüntüsünü vermeye çalışıyordu. Gelmeye devam etmemin nedeni güzel çevre düzenlemesi değildi.

Her seferinde Öteki Dünya kapısı ile klinik arasında yarım mil yürüyerek bu saunaya geri döndüm. Sorun tıbbi bakım bile değildi, söyleyebileceğim kadarıyla iyiydi. İşin aslı, buranın en büyük cazibesi şimdiye kadar kimsenin beni burada öldürmeye çalışmamış olmasıydı.

Binaya ulaştığımızda o lanetli ıslak sıcak beni ter içinde bırakmıştı. Çölde terlemeye alışkındım ama bu iklimle ilgili bir şey beni yapış yapış ve iğrenç hissettiriyordu. Neyse ki kapıdan içeri girdiğimizde bir klima dalgası bizi çarptı. Benim için ne kadar muhteşemse, Pagieli için de o kadar mucizeydi. O ilk patlamayı hissettiğinde yüzünü görmek her zaman hoşuma gitmiştir. Peri -ya da benim tercih ettiğim terimle soylu-sihrinin harikalar yaratabildiği Öteki Dünya'da büyümüşü. Bir insanın ağzını açık bırakacak büyüler karşısında gözünü bile kırpmazdı. Ama bu mu? Bir *makine* tarafından üretilen soğuk hava mı? Her seferinde aklını başından alırdı. Kelime oyunu yapmak istemedim.

"Eugenie," dedi resepsiyon görevlisi. Orta yaşlı ve tombul bir kadındı, kibar ve memleketli bir havası vardı. "Gördüğüm kadarıyla ailenizin yanına dönmüşsünüz."

Basitlik olsun diye Pagieli'yi kardeşimiz olarak tanıtmaya karar vermiştik. Gerçekten de hepimizin akraba olduğunu hayal etmek zor değildi. Jasmine'in saçı çilek sarısı, benimki açık kızıl, Pagieli'inki ise gerçek kumraldı. Eğer böyle bir şey varsa, Ulusal Kızıl Dayanışma Grubu için reklam yapabiliriz. Klinikteki hiç kimse ergen kardeşlerimi yanımda getirmemin tuhaf olduğunu düşünmemişti, belki de bu buralarda normaldi.

Bekleme odasında yerimize oturduk ve Pagieli'nin kot pantolonunun içinde rahatsız bir şekilde kıpırdadığını gördüm. Gülümsememi gizledim ve fark etmemiş gibi davrandım. İnsan kıyafetlerinin kaba ve çirkin olduğunu düşünüyordu ama Jasmine ve ben, doğum güvenliğimin bir parçası olmak istiyorsa bunları giymesi konusunda ısrar etmiştik. Normalde soylular giysilerinde ipek ve kadifeyi, kabarık kollar ve pelerinler gibi süsleri tercih ederlerdi. Belki Batı Yakası'nda bundan kurtulabilirdi ama burada, Orta Amerika'da kurtulamazdı.

Hemşire beni almaya geldiğinde hem o hem de Jasmine geride kaldı. Jasmine eskiden benimle gelirdi ama Pagieli'nin Milli Vanilli zil sesiyle birine saldırmaya çalıştığı utanç verici bir olaydan sonra, yalnız kalmamasının en iyisi olacağına karar vermiştik. Yine de, itiraf etmeliyim ki, yaptıklarını yanlışlamak zordu.

Önce bir ultrason teknisyenini görmeye gittim. İkiz anne adayı olarak yüksek risk kategorisine giriyordum ve "normal" bir hamilelik geçiren birinden daha fazla ultrasona girmem gerekiyordu. Teknisyen beni masaya oturttu ve eliyle dokunmadan önce karnıma jel sürdü. Ve böylece, tüm huysuzluğum, tüm alaycılığım - o kadar kibirli bir şekilde içeri girdiğim tüm duygularım - yok oldu.

Ve yerini dehşete bıraktı.

İşte oradaydılar, uğruna hayatımı -ve dünyanın kaderini- riske attığım şeyler. Dürüst olmak gerekirse, görüntüler bana hâlâ pek bir şey gibi görünmüyordu. Sadece kabataslak siyah-beyaz şekillerdi, ancak her ziyarette giderek daha bebeksi bir hal alıyorlardı. Bunun belirgin bir gelişme olduğunu sanıyordum, çünkü bir süredir uzaylılar doğuracağımdan ve hiçbir insan ya da soylu doğurmayacağımdan emindim.

"Ah, işte oğlunuz," dedi teknisyen, ekranın sol tarafını işaret ederek. "Bu sefer onu görebileceğimizden oldukça emindim."

Nefesim kesildi. *Benim oğlum*. Daha iyi bir açı yakalamak için küreği hareket ettirdiğinde, oğlumun profili keskin bir şekilde ortaya çıktı; küçük kolları ve bacakları ve insana benzeyen yuvarlak bir kafası vardı. Atan kalbi de açıkça görülebilen bu minik yaratık, dünyaların fatihi gibi görünmüyordu. Çok küçük ve çok savunmasız görünüyordu ve bu hamileliği sürdürmekle hata yapıp yapmadığımı ilk kez merak etmiyordum. Kandırılmış mıydım? Bu masum ~~fa~~ade tarafından kandırılmış mıydım? Şu anda bile kehanetin insanlığı köleleştirmeye çalışacağını söylediği adamı mı besliyordum?

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, kız kardeşi ekranın diğer tarafında kıpırdandı. Bu hamileliği sürdürme kararında büyük bir itici güç olmuştu. Eğer dünyayı oğlumdan kurtarmak için hamileliğimi sonlandırsaydım, onun hayatına son vermekten sorumlu olacaktım. Bunu ona yapamazdım. Bunu ona bile yapamazdım. Kehanetin ne dediği önemli değildi. Her ikisi de kaderin onlar için belirlediği iddia edilen şeylerden uzak bir şekilde hayatlarını yaşama şansını hak ediyorlardı.

Keşke beni öldürmeye çalışan herkesi bu konuda ikna edebilseydim.

Teknisyen bana "Her şey harika görünüyor," dedi. Küreği yerine koydu ve ekran karararak çocuklarımı bir kez daha gölgeler içinde bıraktı. "Tamamen normal."

Normal mi? Pek sayılmaz.

Yine de doktorla konuşmak için muayene odasına götürüldüğümde onun da görüşü aynıydı. Normal, normal, normal. Elbette ikizler ekstra dikkat gerektiriyordu ama bunun dışında herkes benim mükemmel bir hamilelik modeli olduğuma ikna olmuş görünüyordu. Hiçbirinin yaşadığım günlük mücadele hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Hiçbiri karnıma baktığımda, benim adıma yapılan şiddetin ve iki dünyanın kaderinin dengede durduğunun görüntüsüyle eziyet çektiğimi bilmiyordu.

Doktor bana "Hareket ettiklerini hissediyor musun?" diye sordu. "Şu sıralarda."

Aklıma *haciz* görüntüleri geldi. "Hayır, hiç sanmıyorum. Nereden bileceğim?"

"Hamileliğin ilerleyen dönemlerinde oldukça belirgin olacak. Bu erken dönemde çırpınma hissi duymaya başlarsınız. Bazı insanlar bunun etrafta yüzen bir balık gibi olduğunu söyler. Ne zaman olduğunu anlayacaksınız. Merak etmeyin, dışarı çıkmaya çalışmayacaklar. İlk başta değil."

Ürperdim, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Vücudumdaki değişikliklere rağmen, bunu fiziksel bir rahatsızlık olarak görmek hâlâ kolaydı. Sadece ultrason bana içimde gerçekten yaşayan *insanlar* olduğunu hatırlattı. Onların kıpırdanmalarını hissetmeye de hazır olduğumdan emin değildim.

Doktor panosuna bir göz attı. "Dürüst olmak gerekirse, her şey harika görünüyor," dedi, ultrason teknisyenini yankılayarak.

"Sürekli yorgunum," diye karşı çıktım. "Sürekli nefesim daralıyor. Ve eğilmekte zorlanıyorum. Yani hala yapabiliyorum ama kolay değil."

"Bunların hepsi normal."

"Benim için değil." Yaşamak için hayaletleri kovar ve canavarları döverdim.

Omuz silkti. "İçinde büyüyen iki insan var. İyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

"Ama yapacak çok işim var. Yaşam tarzım oldukça aktif." Hiç orali olmadı. "O zaman uyum sağlaman gerekecek."

Sızlanmalarına rağmen, temiz bir sağlık raporu ve bir sonraki randevumu almam için talimatlarla gönderildim. Lobide Jasmine ve Pagieli tam olarak bıraktığım yerde buldum. Jasmine, Pagieli'nin

People'ın bir kopyasını inceliyor ve ona reality T V'nin hem tanımını hem de çekiciliğini açıklamaya çalışıyordu.

Belki de muayenehane "kardeşlerime" gözünü kırpmadı çünkü çok fazla başka tuhaf alışkanlığım vardı. Örneğin, her ziyaret için her zaman nakit ödeme yapardım. Ultrason, kan tahlili ve diğer tıbbi testler gibi şeyleri de eklediğinizde, nihai fiyat etiketi oldukça yüksek oluyordu. Kendimi her zaman yüz dolarlık banknotlarla dolu Mafya tarzı bir bavul çıkarmaktan bir adım uzaktaymışım gibi hissederdim. Ancak başka bir alternatif yoktu. Düşmanlarımın beni takip etmesine izin verecek hiçbir şey yapamazdım. Sağlık sigortası talepleri, çek ya da kredi kartıyla ödeme yapmak bile bir evrak izi yaratırdı. Soyluların çoğu için bunların hiçbirisi sorun değildi. Çoğu Pagiel gibiydi ve bırakın beni takip etmek için kullanmayı, banka ya da posta sistemi fikrini bile zar zor kavrayabiliyordu. Ne yazık ki, Öteki Dünya'daki düşmanlarımın burada insanlar arasında çok iyi bağlantıları vardı, sistemlerimizin içini ve dışını bilenler. Onlar sayesinde Ohio'da bulunuyordum. Tucson ele geçirilmişti.

Resepsiyon görevlisi makbuzumu yazdırırken benden çok daha hamile olan başka bir kadın ofise giriyordu. Arkasından bir rüzgâr esti ve kapıyı tutup kapatabilmek için mücadele etmek zorunda kaldı. Pagiel, teknoloji konusunda beceriksiz olsa da, centilmenlik eğitimi almıştı ve ona yardım etmek için ayağa fırladı.

"Teşekkürler," dedi ona. Geri kalanımıza neşeli bir gülümseme fırlattı. "Havanın bu kadar hızlı değiştiğine inanamıyorum. Birdenbire soğuk bir hava dalgası çıktı."

Resepsiyon görevlisi bilgece başını salladı. "Yılın bu zamanları böyledir. Bu gece kesinlikle fırtına olacak."

Sanki Orta Batı'yı sevmemek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Tanrım, Tucson'un değişmeyen iklimini nasıl da özlemişim. Jasmine ve Pagiel'le birlikte dışarı çıkarken haksız bir tutum içinde olduğumu biliyordum. Sadece kendi kendime uyguladığım sürgünün sıkıntılarını hissediyordum. Arizona'yı özlediğim kadar Ohio'dan nefret etmiyordum. Öteki Dünya'ya döndüğümüzde, yönettiğim krallığı ziyaret edebilir ve pratikte Tucson'un bir aynasında olabilirdim. Bu şekilde tasarlamıştım. Ama yine de... aynı değildi. Her şey için havayı suçlayıp duruyordum ama bir yer bundan çok daha fazlasıyla tanımlanıyordu. İnsanları tarafından yönlendirilen bir kültür ve bir vibe vardı.

her yere özgüdür. Thorn Land harikaydı ama asla memleketimin yerini tutamazdı.

"Kahretsin," dedi Jasmine, saçlarını yüzünden çekmeye çalışarak. Dışarı adımını atar atmaz şiddetli bir rüzgâr saçlarını savurmuştu. "O kadın şaka yapmıyormuş."

Kendime acımdan vazgeçip onun haklı olduğunu fark ettim. Sıcaklık düşmüştü ve az önceki o kalın, boğucu hava şimdi cepheler çarpıştıkça hareketleniyordu. Sevimli süs ağaçları senkronize dansçılar gibi ileri geri sallanıyordu. Hastalıklı bir yeşille renklenmiş kara bulutlar yukarıda toplandı. Serinlemeyle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti tenimin üzerinde dolaştı. Puşt soylu babam, en büyük torununun insanlığı fethedeceğini söyleyen bir kehanetle beni baş başa bırakmasının yanı sıra, hava durumu büyüündeki hünerini de bana aktarmıştı. Bir fırtınayı oluşturan tüm unsurlara uyumluydum: nem, hava, hatta şimşeği müjdeleyen yüklü parçacıklar. Duyularım bunlara açıktı ve şimdi tüm bu faktörlerin aynı anda bana çarpmasının yoğunluğu biraz bunaltıcıydı.

Kızgın gökyüzüne bakarak, "Şeker koşusu buraya kadarmış," diye mırıldandım. Milky Way'lerim bitmişti ve biraz almak için oldukça çaresizdim. "Kapiya varmadan önce sıırıslık olmazsak şanslı sayılırız." İlk defa Ohio gezileri sırasında bir arabam olmasını diliyordum ama bu anlamsızdı. Buraya gelmemin tek gerçek nedeni klinikti ve Öteki Dünya'ya açılan kapiya yürüme mesafesindeydi. Burada araba tutmanın pratik bir yolu yoktu. Ayrıca, bir arabaya binmek muhtemelen Pagieli öldürürdü.

Gökyüzüne baktım, çoğunlukla işlerin hissettikleri kadar kötü görüldüğünü doğruluyordum ki, bir şey aniden beni durma noktasına getirdi. Kuzeye, ağaçların üzerine doğru baktığımda fırtına bulutlarının sınırını görebiliyordum. Üzerimizdeki siyah tavan sadece bir mil uzanıyordu ve aniden bittiği yerde güneş ışığı ve mavi gökyüzünü görebiliyordum. Orada da havanın boğucu derecede sıcak ve nemli olduğuna bahse girmeye hazırdım. Etrafıma baktığımda durumun her yerde böyle olduğunu gördüm. Tam üstümüzde gökyüzü karanlıktı ama bu bulutlar çok sınırlı, çok net bir şekilde tanımlanmış bir şekilde uzanıyordu. Mükemmel yuvarlak bir kubbenin altında olmak gibiydi. Bu sert kenarların etrafında güneş içeri girmek için savaşıyordu.

Arkadaşlarım yanımda durdu ve ben Jasmine'in bakışlarıyla karşılaştım. "Hissediyorum..." diye mırıldandı. "Başta hissetmiyordum. Çok fazla şey oluyordu. "

"Ben de," dedim. Fırtına unsurlarını hissetmenin yanı sıra, o ve ben özellikle onlar üzerinde etkili olan büyüye de duyarlıydık. Şu anda hissettiğimiz şey doğal bir olay değildi. O kadar çok uyarıcı vardı ki, arkasındaki sihir başlangıçta benim için gizli kalmıştı - hiç şüphesiz amaçlandığı gibi. İşin içinde başka dünyevi güçler vardı. Ve bu farkındalıkla birlikte bir başkası daha geldi: keşfedilmişti. Midwest'teki güvenli evim artık güvenli değildi. "Lanet olsun."

Pagiel'in genç yüzü bana bakarken asıktı. "Ne yapmak istiyorsun?" Pagiel annesinin hava konusundaki sihirli hünerini miras almıştı, bu yüzden o da muhtemelen bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Tekrar yürümeye başladım. "Kapıya gitmeliyiz. Başka seçeneğimiz yok. Geçtikten sonra güvendesiniz."

"Bunu her kim yapıyorsa geçitten haberdar olmalı," diye belirtti Jasmine. "Diğer tarafta bekliyor olabilirler."

"Biliyorum. Ama bu aynı zamanda geride kalan tüm birlikleri yenmek zorunda kalacakları anlamına da geliyor." Hudson'daki bu kapı Öteki Dünya'daki krallıklarımın sınırları içinde açılmıyordu. Ancak müttefiklerime o kadar yakındı ki, insan dünyasında güvenli bir şekilde tıbbi tedavi görmek için bu yolculuğa her zaman değerdi. Yine de, diğer tarafta hatırı sayılır ve silahlı bir refakatçi olmadan asla yolculuk yapmazdık.

Biz yürüdükçe rüzgâr artıyor, bize karşı esiyor ve ilerlememizi yavaşlatıyor gibiydi. Fırtınayı kontrol etmek için sihrimi kullanabilirdim ama fırtınanın yaratıcısı ya da daha doğrusu yaratıcılarıyla karşılaşana kadar kendimi tutuyordum. Bilinen soylu tarihinde böyle bir fırtınayı tek başına çağırıp kontrol edebilen sadece iki kişi vardı. Biri merhum babamdı. Diğer de bendim. Bahse girerim ki bu birkaç büyü kullanıcısının işiydi ve bu düşünce beni hayal kırıklığına uğratarak dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Bunun için çok fazla planlama yapılmış olmalıydı, bu da düşmanlarımın Hudson'dan bir süredir haberdar olduğu anlamına geliyordu.

Neredeyse fark edilmek kadar sinir bozucu olan şey ise kendi fiziksel kısıtlamalarımın başa çıkmak zorunda kalmamdı. Sakat değildim, hiçbir şekilde. Paytak paytak yürümüyordum bile. Ama doktora da söylediğim gibi, eskiden yaptığım şeyleri yapamıyordum. Yarım mil çok büyük bir mesafe değildi.

özellikle de banliyö kaldırımlarında. Hamilelik öncesi durumumda, kolayca koşuya başlayabilir ve mesafeyi hızla kat edebilirdim. Şimdi ise elimden gelenin en iyisi yarım yamalak bir koşuydu ve Jasmine ile Pagieli yavaşlattığının farkındaydım.

Ana yoldan çıktık ve geniş, ormanlık bir parkın eteklerinden geçtik. Diğer dünya kapıları yoğun nüfuslu, kentsel alanlarda nadiren bulunurdu ve bu kapı parkın arazisinin derinliklerinde yer alıyordu. Ağaçlar rüzgârın doğrudan şiddetini engelliyordu ama dallar çılgınca sallanıyor, üzerimize dal ve yaprak yağırdırıyordu. Burada sadece biz vardık, çünkü çoğu makul insan çoktan sığınağa girmişti.

"Burada olacak," diye seslendim yoldaşıma, sesimi rüzgârın üzerinde duyurmaya çalışarak. Vücudumda taşıdığım çantadan asamı ve demir uçlu bir athame çıkardım. "Eğer saldıracaklarsa, bu-"

Saldırdılar.

Beş ruh, iki su elementali ve sihirli bir değnek gibi parlayan bir başka elemental. Elementaller orijinal formlarında bu dünyaya tam olarak geçemeyen soylulardı. Belli belirsiz antropomorfik yaratıklar olarak tezahür ederlerdi ve sihirlerine en güçlü şekilde bağlı olan elementten oluşurlardı. Fırtınanın kapsamına bakılırsa, yakınlarda daha fazlasının gizlendiğinden şüpheleniyordum ama bunlar muhtemelen daha zayıf olanlardı. Sadece bu hava koşullarını sürdürmek için tüm güçlerini harcarlardı, savaşmak için geriye hiçbir şey kalmazdı. Bizimle savaşmak için gönderilenler en güçlüleriydi ve ruhlar sıkça gördüğüm bir yedek seçenektir. Yeraltı Dünyası'na geçmemiş ruhların insanları ya da Öteki Dünya'yı kimin yönettiği umurlarında değildi. Bu nedenle bana karşı çıkan soylular için kolay askerlerdi.

Mezarın ötesinden yardım alan sadece onlar değildi.

"Volusian! " diye seslendim. Ölümsüz minyonumu çağırarak kelimeleri hızla söyledim. Sesler rüzgârda kaybolmuştu ama önemli değildi. Önemli olan niyetim ve gücümdü ve saniyeler içinde Volusian cisimlendi. Benden kısıydı, sivri kulakları, kırmızı gözleri ve bana hep semenderinkini hatırlatan pürüzsüz siyah derisi vardı. "Ruhlar! " diye bağırdım.

Volusian'ın daha fazla zorlanmasına gerek yoktu. Benden nefret ediyordu. Beni öldürmek bile istedi. Ama onu hizmetime bağladığım sürece.

emirlerime itaat etmek için. Ruhlara öfkeyle saldırdı, büyüsü gölgeli manzarada mavimsi beyaz parlıyordu. Jasmine kendini çoktan su elementallerinin üzerine bırakmıştı, Pagiel ise havayla ya da atmosferdeki yüklerle bir bağlantısı olduğunu düşündüğüm Will-o'- the-Wisp'i ele geçirdi.

Peki ya ben? Geri çekildim. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Bunu defalarca prova etmiştik. Etrafa savrulmama ya da daha kötüsü öldürülmeme izin verirsem bu ikizlere sahip olma kararının hiçbir anlamı kalmazdı. Kendimi korurken, sahip olduğum her savaşçı içgüdüğüne aykırı olsa da onları korudum. Neyse ki tamamen işe yaramaz değildim. Saldırganlarımız beni istiyordu ama müttefiklerim dikkatlerini dağıtmıştı. Bu sayede havanın bazı can sıkıcı etkilerini azaltmak için sihrimi kullanabildim. Ayrıca ruhları kovmamı da sağladı. Volusian onlara karşı iyi eşleşmişti, ama açıkçası, ne kadar az uğraşmak zorunda kalırsa o kadar iyiydi.

Volusian'a karşı bir başkasıyla birleşen ruhlardan birine asamı uzattım. Havada süzülen yarı saydam, hortlak benzeri yaratıklardı ve açık havada, güneşin altında görülmeleri neredeyse imkânsızdı. Gölgeler ve bulutlar onları ürkütücü bir şekilde fark edilebilir kılıyordu. Duyularımı açarak bu dünyanın ötesine, Öteki Dünya'nın ötesine ulaştım. Yeraltı Dünyası'nın kapılarına dokundum, sağlam ama beni içine çekmeyen bir bağlantı kurdum. Ruhları Öteki Dünya'ya sürmek daha kolaydı ve korkmuş banliyö sakinleri için onları ortadan kaldırırken kullandığım taktik buydu. Ancak oraya gönderilen ruhlara geri dönebilirdi ve ben artık bu riski göze alamazdım. Etrafta benim için geri dönecek ne kadar az ruh olursa o kadar iyiydi. Ya Yeraltı Dünyası ya da baskın.

İrademi hedefime odakladım ve bir şaman olarak öğrendiğim insan büyüsünü kullanarak ruhu bu dünyadan kovdum. Yaratık Yeraltı Dünyası'nın çekişini hissettiğinde öfkeyle çılgılık attı ve saniyeler sonra hiçbir şeye dönüşmeden yok oldu. Gözlerimi hemen ikinci bir ruha diktim ve Pagiel ile Jasmine'in ilerleyişini değerlendirmek için kendime kısa bir süre izin verdim.

Şaşkınlığıma rağmen Pagiel, Will-o'-the-wisp elementalini çoktan yenmişti. Bunun olduğunu görmemiştim bile. Elementalleri Öteki Dünya'ya sürgün etme gücüne de sahiptim ama iki yardımcım için fiziksel çatışma tek seçenektir. Pagiel'in

elementali yok etmek için büyüsunü kullandı ve onu hiçliğe gömdü. Onun güçlü bir büyü kullanıcısı olduğunu biliyordum ama şimdiye kadar onu savaşta hiç görmemiştim. Jasmine'den daha güçlü olduğunu fark ettim. Hemen bir su elementaline karşı onun tarafına geçti, onu durma noktasına getiren bir rüzgârla patlatırken, o da elementalin formundaki suyu çağırmak ve onu parçalara ayırmak için büyüsunü kullandı. Bu arada ben de ikinci bir ruhu sürgün ettim.

"Eugenie, git! " diye bağırdı Jasmine, Pagiel'le birlikte son elemental ile kapışırken bana bakmaya bile tenezzül etmiyordu. Volusian'ın tek bir ruhu kalmıştı. Artık şans bizden yanaydı. Bu saldırganların hiçbirinin kaçıp peşimden gelme şansı olmayacaktı.

Yüzümü buruşturdum ama tereddüt etmedim. Yine, bu kurduğumuz planın bir parçasıydı. Bu Öteki Dünya sakinleri benim için buradaydı. Eğer ben gidersem ve önce onlar yok edilmezse, geriye sadece Jasmine ve Pagiel'in (ve Volusian'ın) kaldığını fark ettiklerinde muhtemelen gideceklerdi. Kendimi bir korkak gibi hissettim ve kendime sürekli şunu hatırlatmak zorunda kaldım: *Eğer sen ölürsen, ikizler de ölür.*

Fırtınayı hafifletmek ve geçişimi kolaylaştırmak için sihrimi kullanmaya devam ederek o yarım koşuyla yola koyuldum. Önümde, parlak sarı düğünçiçeklerinden oluşan bir halka, parkın yeşil çimlerine karşı keskin bir kontrast oluşturuyordu. Peyzajcılar onları kaç kez biçerse biçsin, düğünçiçekleri her zaman bir gün içinde geri dönerdi. Kapıyı işaret ediyorlardı.

Sol tarafımdan bir şey bana çarptığında ondan birkaç adım uzaktaydım. Kuvvet beni devirdi ve dizlerim yere çarptığında vücudumu sarsıntıyı en aza indirecek şekilde döndürmeyi zar zor başardım. Kapının korunmayacağını düşünmek aptallıktı. Saldırganım, görünüşe göre yosun ve yapraklardan oluşan başka bir elementaldi. Gözlerimin önünde çürüyüp şekil değiştirerek elementalin ne kadar zayıf olduğunu gösterdiler. Bu dünyada zar zor var olabiliyordu. Yaratığın hayatta kalma şansı çok azdı ama görünüşe göre gelip benimkini almak için kendi hayatını riske atmaya degeceğini düşünmüştü.

Bana doğru gelirken ayağa kalkmaya çalıştım. Elemental, yapraklı bir elinde ince bir noktaya kadar bilenmiş bakır bir hançer tutuyordu. Bakır, soyluların kullanabileceği en sert metaldi ve çelik kadar etkili olmasa bile yine de öldürebilirdi. Elemental'in hareketleri garip ve hantaldı, bu da bana ayağa kalkmam için yeterli zamanı veriyordu. Hâlâ demir athame'i tutuyordum ve

Hamile olsun ya da olmasın, bu beceriksiz yaratıktan daha hızlıydım. Bana doğru savruldu ve ben de kolayca sıyrılıp athame'imle bir açıklık yakaladım. Bıçak temas etti ve elementalin yeşil göğsünü kesti. Acı içinde çığlık attı ve ben de işini bitirmemeye karar verdim. Kahramanı oynama lüksüm yoktu. Bu yaralanma elementali yavaşlatmaya ve kapıya doğru koşmama yetecekti. Aceleyle düğün çiçeği halkasına girdim ve Öteki Dünya'ya doğru uzandım. Geçit, yılın her zamanı çalışan ve nasıl kullanılacağını bilen birinin neredeyse hiç çaba göstermesini gerektirmeyen güçlü bir geçitti. Bu bölgeyi seçmemizin bir başka nedeni de buydu.

Dünyalar arasındaki yollar açıldı ve sanki parçalara ayrılıp yeniden birleştiriliyormuşum gibi hafif bir kafa karışıklığı hissettim. Birkaç saniye içinde kendimi Hanımeli Diyarı'nda, kendi askerlerimle çevrili olarak buldum. Burada herhangi bir düşman izi yoktu ve muhafızlarımın bana attığı şaşkın bakışlara bakılırsa, savaş izi taşıyan halim tamamen beklenmedikti. Ancak karşılık vermek için hiç vakit kaybetmediler ve elemental beni kapıdan geçerken takip ettiği anda silahlarını çektiler.

Ama artık bir elemental değildi. "O" bile değildi. Bir kadındı, benden daha yaşlı olmayan, kahverengi saçları topuz şeklinde örülmüş kentsoylu bir kadın. Bana doğru iki adım sendeledi, yere düşmeden önce hâlâ bakır kılıcı tutuyordu. Göğsünden dökülen kan, ona verdiğim yaranın ciddiyetini gösteriyordu. Bu yara demirle yapılmıştı -soyluların yasağı- ve insan dünyasında, onun en zayıf olduğu yerde meydana gelmişti. Belki bu dünyada benzer bir yaralanmadan kurtulabilirdi ama artık çok geçti. Kanayan gövdesini güçsüzce kavrarken bıçak elinden düştü. Bu sırada gözleri beni hiç bırakmadı.

"Ölüm... kehanete..." diye haykırdı, ölüm onu almadan hemen önce. Işık nefret dolu gözlerini terk etti ve kısa süre sonra hiçbir şey görmedi. Kendimi hasta hissettim.

Kapıdan yeni gelenler muhafızlarımın hemen dikkatini çekti ama bunlar sadece Jasmine ve Pagi'el'di. Kavgaya etmiş gibi görünüyorlardı ama bunun dışında ciddi bir hasarları yoktu. Jasmine önce bana baktı ve sert yüzüne rağmen, tıpkı benim ona yaptığım gibi onun da beni yaralı olup olmadığı konusunda kontrol ettiğini biliyordum. Bir zamanlar düşman olduğumuza inanmak zordu.

İyi olduğumdan emin olduktan sonra, bakışlarımla buluşmadan önce ölü kadına bir göz attı. "Pekâlâ," dedi Jasmine hafifçe rahatlayarak. "En azından artık Ohio'ya gitmek zorunda değilsin."

Öteki Dünya'nın düzeni insan fiziğine meydan okuyor. A noktasından B noktasına giden düz bir çizgi yoktur, virajlı ya da çatallı gibi görünmeyen bir yolda yürürken bile. Bir yolda ileriye doğru attığınız bir adım sizi on mil geride bıraktığınızı sandığınız bir krallığa götürebilir. Krallıkların çoğu birbirlerine aynı yakınlıkta kalma eğilimindeydi, ancak bunun garantisi yoktu. Tuhafliklarını ezbere bildiğinizi sandığınız bir yol, hiçbir uyarıda bulunmadan aniden değişebilirdi.

Neyse ki bugün böyle bir sürprizle karşılaşmadık. Hudson kapısına ulaşmak için kullandığımız yol bizi sonunda Meşe Diyarı'na geri götürdü, sadece dost topraklara beklenen sapmalarla. Meşe Diyarı benim krallıklarımın biri değildi. En güçlü müttefikim ve aynı zamanda beni en çok tedirgin eden kişi tarafından yönetiliyordu. Dorian ve ben bir zamanlar sevgiliydik ve birlikte bir Öteki Dünya savaşı yürütmüştük. Beni istemediğim bir krallığı fethetmek için tasarlanmış bir göreve kandırdığında her şey dağılmıştı. Bir süre birbirimize karşı oldukça düşmanca davrandık ama hamileliğim ilişkimizi değiştirdi. Babamın ilk torununun insanlığı fethedeceğini söyleyen kehanetin savunucularından biriydi ve bu yüzden, babası olmasa bile, Dorian çocuklarıma yardım etmeye ve onları korumaya yemin etmişti.

Hayatta ve iyi olduğumu anladıktan sonra, pusuya düşürüldüğümüzü duyunca çok az sempati gösterdi.

"O Ohoho'ya neden gitmen gerektiğini hiçbir zaman anlamadım zaten," dedi bir kadeh şarap doldururken. "İyi ki kurtuldun diyorum."

İçimi çektim. "Burası Ohio. Ve neden orada olduğumu biliyorsun. İkizlerin tıbbi bakıma ihtiyacı var."

"Öyle iddia ediyorsunuz. Burada 'tıbbi bakım' alabilirler. Bizimki de en az insanlarınki kadar iyi. Bir bardak ister misin?" Şarap şişesini kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Ve mesele de tam olarak bu. Buradaki tıp hiç de aynı değil. Şarap bebekler için berbattır."

Dorian oturma odasına geçip bana katıldı ve mor kadife cüppesini en iyi şekilde sergileyen bir koltuğa zarif bir şekilde yerleşti. "Tabii ki yle. Bir bebeğe şarap vermeyi asla düşünmem! Beni ne sanıyorsun, bir barbar mı? Ama senin için... şey, seni biraz daha az ürkek yapmak için uzun bir yol kat edebilir. Etrafta yaşamak için kesinlikle dayanılmaz oldun."

"Ben de alamam. Rahimdeki bebekleri etkiliyor."

"Saçmalama," dedi uzun kumral saçlarını bir omzunun üzerinden savurarak. Bu kadar yakışıklı olmasaydı hayat daha kolay olurdu. "Annem her gün şarap içerdi ve ben de gayet iyi yetiştim."

"Sanırım benim için ne demek istediğimi kanıtlıyorsun," dedim kuru bir sesle. "Bak, burada her şeyin yolunda olduğuna ve teki Dünya'nın dışına adım atmam için hiçbir neden olmadığına inandığını biliyorum, ama bu hamileliğin insan bir doktor tarafından izlenmemesi konusunda kendimi güvende hissetmiyorum." "Gerçek doktor" demek üzereydim ama tam zamanında kendimi tuttum. Soyluların inanılmaz iyileştirme becerilerini izlediğim doğruydı. Kelimenin tam anlamıyla uzuvların yerine dikildiğini görmüştüm. Yine de, tüm soylu sihrine rağmen, hiçbir şey tıbbi makinelerin güven verici sayıları ve bip seslerinin verdiği rahatlıkla boy lşemezdi. Ne de olsa yarı insandım ve o şekilde yetiştirilmiştim.

"Kendini 'güvende hissetmiyorsun', ha?" Dorian bana o zl gülümsemelerinden birini verdi. "Söylesene, bugün insan doktorundan aldığın güvence, o elemental seni yere serdiğinde aldığın potansiyel zarardan daha mı ağır bastı?"

Kaşlarımı çattım ve başka tarafa baktım. Kapının yakınına düştüğümde oldukça iyi inmeyi başarmış olsam da, döndüğümde Dorian'ın şifacılarına beni kontrol ettirmiştim. Morlukları hafifletmek için üzerimde bazı küçük büyüler yapmışlar ve ikizlerde herhangi bir yaralanma olmadığına yemin etmişlerdi. Bunu kanıtlayacak teşhis cihazları yoktu ama soylu şifacıların vücuttaki bu tür şeyler için doğuştan gelen bir hisleri vardı, tıpkı benim fırtınaların bileşenlerine karşı hassas olduğum gibi. şifacıların haklı olduğuna inanmak zorundaydım.

"Daha hazırlıklı olmalıydık, hepsi bu," diye mırıldandım.

"Daha ne kadar hazırlıklı olabilirsin ki?" diye sordu Dorian. Hâlâ o rahat tavrıyla konuşuyordu, sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi, ama yeşil gözlerindeki sertliği görebiliyordum. "Sen zaten bu yollardan geçiyorsun."

Arkanızda gerçek bir ordu ile dünya. Onları da insan dünyasına getirmeye başlayacak mısınız?"

"Tabii ki hayır. Hepsini giydirecek kadar kot pantolon asla bulamayız."

"Kendini riske atıyorsun. Onları riske atıyorsun." Dorian, kimi kastettiğine dair herhangi bir şüphe olması ihtimaline karşı karnımı işaret etti. "İnsan dünyasına gitmemelisin. Dürüst olmak gerekirse, burada krallıklar arasında seyahat etmemelisin! Birini seç. Seninkilerden, benimkilerden, fark etmez. Sadece *bir yerde* hareketsiz kal ve onlar doğana kadar korun."

"Hareketsiz kalma konusunda pek iyi değilim," dedim ve bu konuşma ile doktora fiziksel sıkıntılarımdan bahsettiğimde yaptığım konuşma arasında bir benzerlik olduğunu fark ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde Dorian'ın yüzü sempati ile yumuşadı. "Biliyorum canım. Biliyorum. Ama bunlar alışılmadık zamanlar. Sana şunu söyleyeyim: Etrafta dolaşmak seni bulmalarını zorlaştırıyor. Maiwenn ve Kiyo aynı anda pek çok yeri izleyebiliyorlar, bu yüzden tamamen sabit kalmamanızda fayda var."

~~M~~wenn ve Kiyo. Kalbim burkuldu. Bu isimleri nadiren kullanırdık. Genellikle sadece "düşman" ya da sadece "onlar" derdik. Ama Fırtına Kralı'nın kehanetini durdurmak isteyen büyük bir soylu grup olsa da, hepimiz özellikle iki kişinin gerçek tehdit olduğunu biliyorduk. Maiwenn Söğüt Diyarı'nın kraliçesiydi ve bir zamanlar arkadaşımdaydı. Kiyo benim eski erkek arkadaşımdaydı ve benim gibi yarı insandı.

Aynı zamanda çocuklarımdan babasıydı.

Kiyo...

Eğer onu çok uzun süre düşünürsem, duygularım beni ele geçirirdi. Romantik ilişkimiz çatırdamaya başladıktan sonra bile onu hâlâ önemsiyordum. O zaman, insanlığa yönelik herhangi bir tehdidi önlemek için beni ve ikizleri kabul edilebilir kayıplar olarak gördüğünü açıkça belirtmişti. Ben de kesinlikle soyluların insan dünyasını fethetmesini görmek istememiştim, ama onun eylemleri beni sersemletmişti. Birini bu kadar iyi tanıdığım halde onu hiç tanımadığımı gerçeğini kabul etmek benim için hâlâ zordu.

"Düğün konusunda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" Konuyu değiştirmek için kendimi zorlayarak sordum. "Orada olacağımı biliyorlar." İki

Hizmetçilerim Rurik ve Shaya yakında evleniyorlardı ve ben de kutlamalara ev sahipliği yapıyordum.

Dorian başını salladı, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Ayrıca tüm müttefiklerinizin ve kötü tarafınızda olmak istemeyen bazı diğerlerinin de orada olacağını biliyorlar. Seni Diken Diyarı'na güvenli bir şekilde geri götürebildiğimiz sürece bir sorun çıkmayacak-"

"Ne yaptığı umurumda değil! Onunla *hemen* konuşmam şart!"

Dorian da ben de sözümüzün kesilmesiyle irkildik ve şaşkınlıkla öfkeli kadın sesinin kaynağına doğru döndük. Oturma odasının kapısında nöbet tutan muhafızlar hemen Dorian'ın rahatsız edilmemesi gerektiği konusunda protestolara başladılar ama bu açıklamaların dikkate alınmadığı açıktı.

Dorian'ın yüzünde dünyadan bıkmış bir ifade belirdi. "Sorun yok," diye seslendi. "Onu içeri alın."

Neredeyse Dorian kadar rahat bir şekilde şezlonga yayılmıştım ama şimdi doğruldum. Bu yeni gelenin kim olduğunu biliyordum ve hazırlıksız yakalanmayacaktım.

Ysabel, kentsoylu standartlarına göre bile özenle hazırlanmış bir elbise giyerek odaya girdi. Onların moda anlayışını tanımlamak için en iyi terimin "Ortaçağ çılgınlığı" olduğunu düşünmüştümdür hep. Elbisesi ağır gümüş satenden yapılmıştı ve neredeyse karnına kadar inen çılgın bir V yakası vardı. Tüm etek uçları tohum incilerle süslenmişti ve uzun kumral saçlarını da süslüyordu. Acaba resmi bir davete mi gidiyordu yoksa Dorian'ı cezbetme çabalarına devam mı ediyordu? Dorian'la birlikte olana kadar onun metresiydi ama ayrıldıktan sonra ilişkilerine devam etmemişti.

Belki de kıyafetinden daha şaşırtıcı olan şey yanında bir arkadaşının olmasıydı. Peşinde Pagiel ve onun zorlu ve genellikle tatsız annesi Edria vardı. Çocuk diğer ikisine ayak uydurmak için acele etmek zorunda kalmıştı ve perişan görünüyordu. Birkaç dakika sonra küçük kız kardeşi Ansonia da gergin bir şekilde içeri girdi. Neredeyse benimki renginde uzun saçları vardı ve burada olduğu için dehşete düşmüş görünüyordu.

"Majesteleri," diye bağırdı Ysabel, Dorian'ın önünde durarak. Yanaklarının öfkeden mi yoksa kötü bir makyaj uygulamasından mı kızardığını anlayamadım. Soyluların kozmetik ürünlerini genellikle fındık ve çilekten yaptıklarını düşünürsek, iki olasılık da beni şaşırtmazdı. "Bu kabul edilemez."

"Anne-" diye başladı Pagiel, onun yanına ulaşarak.

Ysabel beni işaret etti, gözlerinde öfke parlıyordu. "Oğlumu tehlikeye atmaya devam etmesine izin vermeyi reddediyorum! Bugün neredeyse ölüyordun."

"Ben yapmadım! " diye haykırdı Pagiel.

Dorian Pagiel'e sakın bir bakış attı. "Bana iyi görünüyor." Edria ciddiyetle, "Çok yakın bir şeydi," dedi.

"Bilmiyorum," dedim Pagiel'in düşmanını ne kadar çabuk alt ettiğini hatırlayarak. "Gördüğüm kadarıyla her şeyi kontrol altına almıştı."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ysabel alaycı bir ifadeyle. "Sen kaçtın."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Yeni şımartılmış statüm, başkaları beni savunurken kendimi tehlikeden uzak tutmam gerektiği bilgisi gibi beni hâlâ rahatsız ediyordu. Her şey ne kadar mantıklı görünürse görünsün, bu konuda asla kolay olamayacaktım.

"Hey, ben üzerime düşeni yaptım," dedim.

Ysabel çoktan bana sırtını dönmüştü ve Dorian'a hitap ediyordu. "Oğlumun *onun* için hayatını tehlikeye atması doğru değil."

"Katılıyorum," dedi Edria. Koyu renk saçları o kadar sıkı toplanmıştı ki, yüzündeki deriyi gerdiğine yemin edebilirdim. Belki de yüz gerdirmenin soylular arasındaki karşılığı buydu. "Oğluyla ilgili olduğu iddia edilen bu kehanette onun hiçbir çıkarı yok. Ona hiçbir şey borçlu değil."

Pagiel sürekli araya girmeye çalıştı ve annesi ve büyükannesi tarafından sürekli susturuldu. Onun için üzüldüm, özellikle de ailedeki tek erkek olduğu için. Babası yıllar önce ölmüştü ve Ysabel'in babası da iddiaya göre onları terk edip gitmişti. Pagiel'in etrafında kadınlardan başka kimse yoktu.

Dorian Ysabel ve Edria'ya baktı. "Ona onun için bir şey yapmasını emretmiyorum. Kendi seçimiyle onunla birlikte gidiyor."

"Ama bu güvenli değil," dedi Ysabel.

Dorian kıpırdamadan durdu. "Ve tekrar söylüyorum, onunla kendi seçimiyle gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, benden ne yapmamı beklediğinizden pek emin değilim. Oğlunuz krallığının özgür bir vatandaşı ve kendi kararlarını verebilecek yaşta."

Ysabel ayaklarını yere vurmanın eşiğinde görünüyordu. "Bu çok tehlikeli! Sizin göreviniz tebaanızı zarar görmekten korumak değil mi?"

"Elbette," dedi Dorian. "Aynı zamanda krallığın ihtiyaçlarını da gözetmek zorundayım. Zaman zaman her askeri korumakta zorlanıyorum."

değil mi? Ve şu anda teknik olarak savaşta olmasak bile, bu krallık Rowan ve Thorn'un Queen'lerini destekliyor. Bunu yapmanın bazı kaçınılmaz tehlikeleri var, ancak bunun için yapılacak bir şey yok. Bu nedenle 'kaçınılmaz' ifadesini kullandım. Ona gönüllü olarak yardım etmeyi seçtiği için onu kınayamam. Ve aslında, bugünkü çatışmanın da kanıtladığı gibi, onu güvende tutmak için her şeyin ötesine geçtiğinden, aslında takdir edilmeyi hak ediyor."

Pagiel kralının övgüsü karşısında gülümsedi ama Ysabel'in yüzü karardı. Bir yanım onun için biraz üzüldü. Ne de olsa oğlunu korumaya çalışan bir anneydi. Şirret ya da değil, onu önemsiyordu. Aynı zamanda, oğlunu sık sık kendi çıkarları için kullanan birine çok fazla kredi vermek benim için zordu. Kocasının ölümünden sonra Ysabel, Dorian'ın sarayına tek amacı kendisine bakacak bir erkeği (tercihen kralı) baştan çıkarmak için gelmişti. Pagiel ve Ansonia'yı getirmek, Ysabel'in kendi cazibesini artırmak için yaptığı bir oyundu. Doğurganlık, kolay gebe kalmayan soylular arasında sürekli bir endişe kaynağıydı. İki çocuğuyla hava atmak Ysabel'in ne kadar iyi bir av olduğunu gösterme çabasıydı.

"İşte, gördün mü?" diye sordu Pagiel zafer kazanmış bir edayla. "Kralın desteğine sahibim. Yaptığım şeye inanıyorum. Kehaneti ilerletmek istiyorum."

Bunun üzerine biraz irkildim. Beni Kiyo ve Maiwenn'den korumaya yardım edenlere minnettar olsam da, bana yardım edenlerin çoğunun bunu oğlumun insanlığı gerçekten fethedeceği umuduyla yaptığını bilmek bu minnettarlığımı gölgeliyordu. Soylular ve insanlar bir zamanlar aynı dünyayı paylaşmışlardı, ancak büyüünün azalması ve teknolojinin gelişmesiyle birlikte soylular dünyadan ayrılmıştı. Birçok soylu, haksızlığa uğradıklarını ve orada bir hak iddia etmeyi hak ettiklerini düşünüyordu.

"Sen aptal bir çocuksun," diye tersledi Edria. "Ve neye inandığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bunu yapma nedeninin yarısı kız kardeşi yüzünden."

Pagiel'in yüz hatlarında bir utanç titreşimi gördüm, ama o kendini tuttu. Onu ilk olarak Jasmine'e romantik bir ilgi göstermeye başladığında tanıdığım doğruydı. Ancak zamanla, doğmamış çocukları tehdit edenlere şiddetle karşı çıkmaya başlamış ve bu yüzden benim tarafımı tutmuştu.

Pagiel annesine ve büyükannesine ters ters bakarak, "Benim nedenlerim kendime ait," diye karşılık verdi. "Senin değil. Yapmayı seçtiğim şey bu ve

beni durduramazsın."

Üçü de bizi unutmuş ve kendi özel aile çekişmelerine geri dönmüş gibiydi. Ansonia arkada gizlenmeye devam etti. Annesinin aile dayanışmasını göstermek için onu buraya çağırdığını tahmin ediyordum.

"Pagiel harikaydı," dedim ona biraz destek olabilmek umuduyla. "Aslında, Öteki Dünya'ya yaptığımız yolculuklarda çok önemliydi. İnsan dünyasında bu tür bir güce sahip olan çok az gen-er, parlayan var."

"Boşa harcanan güç," dedi Edria burnunu çekerek. "Senin ayak işlerini yapmaktan daha önemli işleri var."

"Büyükanne, onunla böyle konuşamazsın! " Pagiel mahcup görünüyordu. "O Rowan ve Thorn'un Queen'i."

"Umurumda değil-"

Dorian elini kaldırarak "Yeter," dedi. Duruşuyla ilgili her şey hâlâ rahat ve sakindi ama sesinde herkesin dikkatini çeken bir sertlik vardı. "Bu konuşma bitmiştir. Yapabileceğim ya da yapacağım hiçbir şey yok. İkiniz de Pagiel'in bir erkek olduğunu ve kendi hayatının kontrolünü elinde tuttuğunu kabul etmelisiniz. Yine de, eğer içinizi rahatlatacaksa" -bana kısa ve eğlenceli bir bakış attı- "Majesteleri'nin gizli sığınağı artık o kadar da gizli olmadığına göre, yakın zamanda insan dünyasına gideceğinden şüpheliyim."

Kaşlarımı çattım ama itiraz etmedim, çünkü haklıydı.

Pagiel'in mavi gözleri parladı. "Yeni bir yer bulmana yardım edeceğim," dedi bana. "Tüm kapıları kontrol edeceğim ve insan dünyasına nereden geçtiklerine bakacağım."

Hoşgörüyü gülümsedim. Dorian'ın bu dünyaya kapanma konusunda haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım ama Pagiel'i Ysabel ve Edria'nın önünde küçük düşürmek istemiyordum. "Teşekkür ederim, Pagiel."

Ysabel patlamaya hazır görünüyordu. "Bu iş daha bitmedi." "Oh," dedi Dorian. "Seni temin ederim, bitti. Şimdi gidin. Hepiniz gidin."

O emredici ses tonu geri geldi ve zorunlu birkaç reverans ve selamlamadan sonra aile koşarak uzaklaştı.

Dorian, "Her zaman çok keyifliler," dedi.

"Aklıma gelen ilk kelime bu değil," dedim ve muhafızların kapıyı tekrar kapatmasını izledim. İçimi çektim. "Yine de, birilerinin benim için hayatlarını tehlikeye atması fikrinden gerçekten nefret ediyorum. Özellikle de Pagiel'in. Ondan hoşlanıyorum."

"Talihsiz olan da bu," dedi Dorian gülümseyerek. "Her zaman sevdiğin insanlar olacak. Düşmanlar sizin için hayatlarını riske atmazlar. Sadece dostların bu fedakârlığı yapmaya hazırdır. Ayrıca, Katrice'e karşı savaşa girdiğimizde bu ahlaki ikilemi aştığını sanıyordum?"

"Gerçekten üstesinden geldiğimi söyleyemem. Çoğunlukla bununla başa çıkmayı öğrendim."

"Bu sizin için kalıcı bir felsefe olmak zorunda kalabilir."

"Belki," diye kabul ettim. Ayağa kalktım, sırtımda daha önce olmayan bir ağrıyı dindirmek için gerindim. Harika. Vücudumun parçalanmasının bir yolu daha. "Artık Diken Diyarı'na dönmeliyim."

Dorian da benimle birlikte ayağa kalktı. "Henüz değil."

Ona ihtiyatla baktım. "Beni etrafında tutmaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece akıllı davranıyorum. Maiwenn'in ajanları muhtemelen burayı izliyorlardı ve kurdukları pusudan sonra dönüp dönmeyeceğinizi görmek için bekliyorlardı. Eğer hâlâ bölgedelerse, eskortlu ya da eskortsuz yola çıkmamanız en iyisi. Ayrıca muhtemelen buraya rapor vermenizi ve hemen eve gitmenizi bekleyeceklerdir. Bir gün kadar daha beklerseniz pes edip gideceklerdir."

"Entrikadan nefret ederim," diye mırıldandım, yine haklı olduğunu biliyordum. "Ama sen bunu çok iyi yapıyorsun."

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan uzandı ve elini karnıma koydu. Geri sıçradım. "Hey! Önce izin iste."

"Sadece küçük dahilerimi kontrol etmek istedim," dedi hiç istifini bozmadan.

Tekrar bana doğru adım attı. "İzin verir misin?"

"Onlar senin dahilerin değil." İsteksiz bir şekilde başımı salladım ve elini geri verdi. "Neden zahmet ediyorsun? Henüz hareket ettiklerini hissetmedim. Kesinlikle hissedemezsin."

"Yine de aramızdaki bağ hoşuma gitti. Bu ikisi ve ben çok yakın olacağız. Eğer inatçılığı bırakıp onları evlat edinmeme izin verirseniz."

Bu bana sürekli yaptığı bir teklifti, çocuklarıma Öteki Dünya'da meşruiyet ve statü kazandıracak bir teklif. Gerçi iki krallığın kraliçesi olarak, onun yardımı olmadan da benim aracılığımla yeterince statü ve mirasa sahiplerdi. Dorian sadece hayatımızın bir parçası olmak istediğini söyleyip duruyordu. Aramızdaki onca güvensizlikten sonra, bir tür kontrol girişimi olduğundan emindim.

"Hâlâ düşünüyorum," dedim kaçamak bir ifadeyle.

Kendi kendine kıkırdadı. "İçimden bir ses önümüzdeki yirmi yıl boyunca 'bunu düşüneceğini' söylüyor."

Dorian başka bir şey söylemedi ama eli de hareket etmedi. Bana dokunmaktan tamamen büyülenmiş gibiydi ve keşke ne hissettiğini okuyabilseydim. Dorian içindekileri gizleme konusunda çok başarılıydı. Bunun bir kısmı kral olmasından, bir kısmı da... yani Dorian olmasından kaynaklanıyordu. Orada dururken, kısa süre sonra üzerimdeki elinin sıcaklığının ve vücudunun yakınlığının farkına vardım. Bu rahatsız ediciydi ve geçmişimize dair pek çok anıyı canlandırıyor. Bana ihanet ettiğinde ona derinden aşık olmuştum; öylece bırakıp gitmesi kolay bir ilişki olmamıştı. Şimdi bile yakınlığımızın ve yoğun fizikselliğimizin anıları içimi yakıyordu. Elini kalçamın yan tarafına doğru kaydırmaya başladığında aniden geri çektim.

"Orada değiller," dedim, sesimin telaşlıdan çok sinirli çıkmasını umarak. Kapıya doğru birkaç adım attım. "Bir gün daha kalacağım ve sonra geri döneceğim."

Ellerini önünde kavuşturdu ve başını salladı. "Nasıl isterseniz. Eminim seni buralarda görecek. Olmazsa düğünde."

"Doğru," dedim. Birkaç dakika bakışlarını tuttum ve sonra gözlerinde görebileceklerimden korkarak hızla arkamı döndüm. Duygularını tahmin etmek zorunda kalmak bazen sinir bozucuydu, ama onları gerçekten bilmek kadar korkutucu değildi.

Rurik ve Shaya'nın Diken Diyarı yerine Rowan Diyarı'nda evlenmek istemelerine alınmadım. Elbette, Diken Diyarı benim için çalışırken aşık oldukları yerdı ama birincil krallığımın sonsuz sıcağına ve uçsuz bucaksız çöllerine olan sevgimi çok az soylunun paylaştığını bir süredir biliyordum. Yine de Rowan Diyarı hâlâ benim yönetimim altındaydı ve ben bile buranın oldukça muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydım. Kır pikniklerini ve pastoral öğleden sonralarını hayal ettiğinizde aklınıza gelen türden bir yerdı. Çiçekler bolca açıyordu ve alçak, inişli çıkışlı dağlar ufuk boyunca güzel bir fon oluşturunuyordu. Rowan Land ile ilgili bir sorunum varsa, o da kraliçesi olmak istememiş olmamdı.

Düğün, hükümdarın kalesinin ötesine uzanan geniş arazide yapıldı. Kale, Rowan Ülkesi'nin son hükümdarı Katrice tarafından tasarlanmıştı ve Bavyera kartpostallarından fırlamış gibi görünüyordu. Bitkilere ve doğaya bağlı büyü yaygın bir soylu gücüydü ve birkaç kişi araziye dekore etmek için çok çalışmış olmalıydı. Onlara ne isterlerse yapabileceklerini söylemiştim ve onlar da sözümü dinlemişlerdi. Birkaç gün önce orada olmayan devasa, çiçekli kiraz ağaçları avluyu nöbetçi gibi kaplamış, her şeyi narin pembe yapraklarla donatmıştı. Tırmanan güller, çiftin yeminlerini edeceği doğal bir kemerin içine yerleştirilmişti ve doğada hiç görmediğim egzotik renklerde açmışlardı. Konuklar için sandalye yoktu ve bana soyluların düğünlerinde ayakta durmanın gelenek olduğu söylenmişti, özellikle de tören genellikle kısa olduğu için. Yan taraflarda, tören sırasında dikkat çekmeyecek şekilde uzakta tutulan hizmetkârlar, süslü ahşap masaları, ardından gelecek ziyafet için yemek tabaklarıyla dolduruyordu. Mavi sabah çiçekleri masaların ayaklarını sarıyor ve soyluların büyüğü yiyeceklerin sıcak kalmasını sağlıyordu.

Bu güzel manzarayı bozan bir şey varsa o da bölgede devriye gezen askerlerin çokluğuuydu. Onları fark etmek kolay değildi.

-İlk başta. Soyluların çok sevdiği çeşitli renk ve kumaşlarla giyinmiş konuklar alana akın ediyordu. Bu durum

Hiçbir şeyi ayırt edemiyordum ama bir dakika kadar inceledikten sonra hem kendi askerlerimin hem de Dorian'ın bu etkinlik için ödünç verdiği askerlerin üniformalarını seçebildim. Tüm araziye yayılmış olmalarına rağmen, askerler benim bulunduğum yerin etrafında daha yoğun bir şekilde dizilmişlerdi. Ekstra güvenliğin sebebi ben olduğum için buna şaşırmadım. Ayrıca, çoğu diğer krallıklardan gelen ileri gelenler ve kraliyet mensupları olan tüm konukların düğün alanına yaklaşmalarına izin verilmeden önce kapsamlı bir şekilde arandıklarını da biliyordum. Durumum bu neşeli olayı kilitleme moduna soktuğu için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama Rurik ve Shaya bunu normal karşılamıştı.

"Bu elbise beni şişman gösteriyor," dedim Yasemin'e. Kalabalığın arka tarafında durup son dakika hazırlıklarını izlerken. Bana ve uzun, tüllü elbisemin kıvrımlarını yeniden düzenleme çabalarım baktı.

"Hamilesin," dedi. "Her şey seni şişman gösteriyor." Kaşlarımı çattım. "Sanırım doğru yanıt 'Hayır göstermiyor' olacaktı."

Jasmine omuz silkti, açık sözlülüğünden dolayı pişmanlık duymuyordu. "O kadar da kötü değil. Ve sadece karnında." Bana eleştirel bir gözle baktı. "Ve belki göğsünde."

İçimi çektim, söylediklerinin bir kısmının doğru olduğunu biliyordum. O kadar aktımdı ki hamilelik için gerekli olmayan hiçbir kilo almamıştım. Ve evet, henüz *o kadar* büyük olmadığımı biliyordum, ama burada durmak

-özellikle de Jasmine'in ince vücudunun yanında- acı gerçeği bir kez daha hatırladım: Artık vücudumdan sorumlu olan kişi ben değildim.

"Majesteleri?"

Yeni bir ses beni kendime acıma duygusundan uzaklaştırdı ve döndüğümde kadife elbisesi içinde orta yaşlı bir kentsoylu kadının yanımda durduğunu gördüm. Bana alçak bir reverans yaptı ve sonra zarif bir hareketle doğruldu. Kumral saçları, ancak büyümlü bir yardımın sonucu olabilecek, inanılmaz derecede yüksek bir saç modeliyle toplanmıştı. Kulaklarında ve boğazında yakutlar parılıyordu.

"Benim adım Ilania. Porsuk Diyarı'nın kraliçesi Majesteleri Varia'nın elçisiyim. En zarif ve yüce leydim, böylesine neşeli bir vesileyle iyi dileklerini ve tebriklerini gönderiyor."

Varia'ya ya da Porsuk Diyarı'na aşına değildim ama Ilania'nın varlığı beni pek şaşırtmadı. Muhtemelen buradaki konukların sadece üçte biri mutlu çiftin arkadaşları ya da ailesiydi. Geri kalanı

Shaya ve Rurik'e olan saygımı bildikleri için benimle iyi geçinmeye, diplomasi ve dostluk gösterisi yapmaya gelenlerdi. Bazıları Fırtına Kralı'nın kehanetini destekledi, bazıları ise desteklemedi. Ne olursa olsun, çoğu -özellikle Maiwenn ile müttefik olmadıkları sürece

-Kötü tarafımda olmadıklarından emin olmak istedim.

"Teşekkürler," dedim. "Çok nazıksınız. İkiniz de." Diplomatik havadan sudan konuşmaya çalıştım. "Umarım çok uzağa gitmek zorunda kalmamışsınızdır?"

Ilania bunun ne kadar saçma olduğunu gösteren küçümseyici bir hareket yaptı. "Leydimin selamını iletmek için hiçbir yolculuk çok uzak olamaz. Aslında, dostluğunun bir işareti olarak bu en değerli hediye bana emanet etti."

Mermerleştirilmiş yeşil ve beyaz taştan yapılmış bir heykeli taşıyan, Yew üniformalı iki hizmetkâr görüldü. Heykel benden biraz daha kısaydı ve burnunda bir balığı ve boynuzunda bir kelebeği dengeleyen bir tek boynuzlu atı tasvir ediyordu. Garip bir seçim.

"Teşekkür ederim. Eminim Shaya ve Rurik bunun için yatak odalarında harika bir yer bulacaklardır."

"Oh, hayır." Ilania kıkırdadı. "Bu sizin için Majesteleri. Aslında iki tane getirdik, her bir toprak için bir tane. Ayrıca tanışmaktan büyük heyecan duyduğum Kral Dorian için de bir tane var. Buraya çok sık seyahat etmediğimizden, dostluğumuzu mümkün olduğunca çok kişiye yaymak istedik. Merak etmeyin," diye ekledi. "Heykellerin her biri farklı. Hepsi Damarian yeşim taşından yapıldı, ama size hepsinin aynı tasarımını vermemiz zor. Bu rüküşlük olur."

"Doğru," diye kabul ettim, tek boynuzlu ata ve arkadaşlarına bakarak.

"Rüküşlük istemeyiz." Hizmetkârları huzursuz görünüyordu, ben de onları içeri yönlendirdim ve heykeli -daha doğrusu heykelleri- ellerinden alacak bir hizmetkârımı bulmalarını söyledim. Aslında her iki şatomda da bu tür hediyeler için depolar vardı. Bir kraliyet hediyesini sergilemek ya da kullanmak gibi bir niyetim olmasa bile, hediye verenin ziyaret etme ihtimaline karşı onu yanımda tutmanın her zaman en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişim.

"Karşılığında ne teklif edeceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi Ilania. "Eminim çok güzel olacak."

Gözlerimi kırpıttım. "Şey... Özür dilerim, ne dedin?"

Neşeyle güldü. "Ülkemizin geleneklerini biliyorsunuzdur. Dostluk bağlarımızı vurgulamak için birbirimize hediyeler veririz. Biz

Krallıklarınızdan gelen sunuları gururla sergileyin, tıpkı sizin bizimkileri sergileyeceğinizi bildiğim gibi."

"Elbette," dedim ve hizmetçilere kabul edilebilir hediyeler bulmalarını söylemeyi aklıma not ettim. Soyluların görgü kurallarına uymak aklımı başımdan alıyordu. "Giderken onları almanız için gerekli düzenlemeleri yaparız."

Ilania komplocu bir tavırla etrafımıza göz gezdirdikten sonra Jasmine ve bana doğru yaklaştı. "Benim zarif kraliçemin size başka bir hediyesi daha var, daha doğrusu bir teklifi."

"Oh?" Dikkatlice sordum. Soylular iş çevirmeyi ve anlaşmayı severdi ve bir hediyein ve dostluk teklifinin koşullarla birlikte gelmesine şaşırmadım.

Ilania başını salladı. "Kraliçem... durumunuzu biliyor." "Durumumun" ne olduğuna dair herhangi bir soru olması ihtimaline karşı karnıma pek de ince olmayan bir bakış attı. "Birçok krallığın hükümdarı olan Q u e n Varia'nın kehanetle ya da diğerlerini fethetmekle bir ilgisi yok-"

"Bekle," diye araya girdim. "Başka krallıkları da yönettiğini mi söyledin? Kaç tanesine bağlı?" Öteki Dünya'da bir krallığın kontrolünü ele geçirmek küçük bir şey değildi. Hükümdar ile toprağın kendisi arasında, hükümdarın hatırı sayılır bir güç göstermesini gerektiren bir bağ oluşuyordu. Aslında bu o kadar büyük bir başarıydı ki, yakın tarihte benden başka hiçbir hükümdar bunu başaramamıştı. En azından bana söylenen buydu. Başka bir krallığı -iddiaya göre birden fazla krallığı-yöneten birini keşfetmek çok büyük bir olaydı.

"Onlara bağlı değil, tam olarak değil," diye açıkladı Ilania. "Daha ziyade onları yönetiyor. Kendi hükümdarları ona tabi krallıklar olmayı kabul ettiler. Yani, teknik olarak, bu hükümdarlar ülkeye bağlılar, ancak Varia'yı mutlu bir şekilde yüksek kraliçeleri olarak kabul ediyorlar."

Jasmine'e baktım. O da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Bir krallığın kendi isteğiyle başka bir krallığa boyun eğmesi gibi bir şeyi daha önce hiç duymamıştım. Porsuk Diyarı ve komşuları benimkinden çok uzaktaydı, bu yüzden bunun bana daha önce ulaşmamış olması çok da şaşırtıcı değildi. Yine de tuhaftı.

Ilania şaşkın sessizliğimizi hayretle karşılamış gibiydi. "Etrafında bu kadar çok müttefiki olan kraliçemin toprakları çok geniş ve güvenli. Burada, hatta kendi krallığınızda bile sürekli tehdit altında olduğunuzu biliyoruz." O

Birkaç askerin yanımızdan geçmesine izin vermek için durakladı ve ne demek istediğini kanıtladı. "Kraliçem size konukseverliğini göstermek ve çocuklarınızı güvenle doğurabileceğiniz bir sığınak sağlamak istiyor. Ve aslında, eğer arzu ederseniz, daha sonra dilediğiniz kadar orada kalabilirler. Kraliçemin kuvvetleri ve gücü onlara zarar gelmemesini sağlayacağı gibi düşmanlarınızdan uzakta olmalarını da sağlayacaktır."

En büyük düşmanlarımın ne yazık ki aynı zamanda yakın komşularım olduğu doğrudur. Yine de imalarının geri kalanını beğenmedim. Ilania aslında kendi kaynaklarımın beni ve ikizleri güvende tutmaya yetmeyeceğini ama onun derebeyi kraliçesinin bunu yapabileceğini söylüyordu.

"Bunu neden teklif etsin ki?" Soyluların nezaketinden yine şüphelenerek sordum.

"Kraliçem de bir anne ve size ve doğmamış çocuklara yönelik bu sürekli saldırıları görünce dehşete düşüyor. Bunları korkakça ve yanlış buluyor." Ilania tatlı tatlı gülümsedi. "Ve dediğim gibi, leydim kendi topraklarından gayet memnun. Kehanetle ve onun insan dünyasını fethetme vaadiyle ilgilenmiyor. Bununla birlikte, güç ve komuta sahibi başka bir kadınla dostane ilişkiler sürdürmekle ilgileniyor. Konuşacak bu kadar az eşinin olması onun için çok sıkıcı."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandım. Etrafımızda telaşlı hizmetkârlar toplanan kalabalığı bir düzene sokmaya çalışıyordu. "Bakın, her şey başlamak üzere, bu yüzden yerimi almam gerekiyor. Kraliçenize teşekkürlerimi iletin ama ona şimdilik olduğum yerde kalmaktan mutlu olduğumu söyleyin. Şimdiye kadar beni güvende tutma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardık." Ohio maceraları bir yana.

Ilania tekrar reverans yaptı. "Nasıl isterseniz, Majesteleri. Leydim, cevabınız bu olursa, fikrinizi değiştirmeniz halinde teklifinin hâlâ geçerli olacağını söylememi istedi."

Teşekkürümü yineledim ve sonra Jasmine'le birlikte kalabalığın önüne doğru aceleyle ilerledim. "Bu çok garipti," dedi Yasemin.

"Teklif, o kadar da değil," dedim. "Burada herkes pozisyon kapmak için sürekli manevra yapıyor. Ama diğer krallıklarla ilgili şeyler? *Bu* çok garip."

Porsuk Diyarı'nı daha fazla düşünecek vaktim olmadı çünkü işler bir kez başladı mı, devam ediyordu. Buranın hükümdarı olarak en ön sırada yerimi almıştım. Dorian hem rütbesi hem de

çiftin bağlantısı. Başlangıçta onun hizmetindeydiler ve Dikenli Diyar'ın kontrolünü ele geçirdiğimde benim hizmetime girmişlerdi. Diğer hükümdarlar, tam olarak anlayamadığım ama düğün planlamacılarının haftalardır üzerinde kafa yorduğu karmaşık bir statü sistemine göre sıralanmıştı. Akrabam olan ama hüküm süren bir hükümdar olmayan Jasmine birkaç sıra ötedeydi. Yanımda Dorian bana o serseri gülümsemelerinden birini attı ve ben de ona gülümsemek için kendimi zor tuttum. Aramızda her ne husumet varsa, bu vesileyle bir kenara bırakmak kolaydı, özellikle de Ohio'daki kavgamızın üzerinden neredeyse bir hafta geçtiği için. Ayrıca, Porsuk Diyarı ve boyun eğdirilmiş krallıkları hakkında bana cevap verebilecek biri varsa, o da Dorian'dı.

Soyluların dini hiçbir zaman tam olarak kavrayabildiğim bir şey olmamıştı, özellikle de insan dinine olan hakimiyetim zaten oldukça gevşek olduğu için. Öğrendiğim kadarıyla, soyluların inançları çok tanrılı ve doğa odaklıydı, belirli uygulamalar ve doktrinler bölgelere göre büyük farklılıklar gösteriyordu. Bugün bir tür rahip törene başkanlık edecekti ama bana onun daha çok tanıklık ve nikâh memuru olarak otorite sağlamak için orada olduğu ve dinin törende pek bir rolü olmayacağı söylenmişti.

Bir başka kentsoylu geleneği de çift ortaya çıkar çıkmaz kendini gösterdi. Gelinin verilmesi ya da koridorda tek başına yürümesi söz konusu değildi. Shaya ve Rurik kalabalığın arasından birlikte, el ele yürüdüler ve eşitlermiş gibi güllerden oluşan kemere doğru ilerlediler. Çok az kentsoylu düğünle ilgilenirdi, ama ilgilenenler de düğünleri - haklı olarak- büyük bir neşe vesilesi olarak görür ve beyazın uygun bir renk olduğuna inanmazlardı. Bu yüzden Shaya koyu pembe ipek bir elbise giymiş ve her zamanki örgülerinden vazgeçerek uzun siyah saçlarını sırtına dökmüştü. Rurik'in soluk, sarışın yüz hatlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu ama mutluluk ifadeleri mükemmel bir uyum içindeydi.

Tören bana söylendiği gibi kısa ve tatlıydı, çoğunlukla çiftin birbirlerine olan bağlılıklarının okunmasından ibaretti. Bu kadar farklı olmalarına rağmen ikisinin bir araya gelmesi benim için hâlâ inanılmazdı. Shaya her zaman çekingen ve sorumluluk sahibiydi. Rurik ise kibirli ve kabaydı. Yine de bir şekilde yürütmüşler ve bu noktaya ulaşmışlardı.

"Neden, Eugenie," dedi Dorian, yeminler tamamlandıktan ve kalabalık tezahüratlara boğulduktan sonra, "ağlıyor musun? Seni hiç duygusal bir tip olarak düşünmemiştim."

"Hayır," diye tersledim, aceleyle elimi gözlerimde gezdirdim. "Sadece hormonlar. Bana aptalca şeyler yaptırıyorlar."

"Doğru," dedi, bana hiç inanmadığını açıkça belli eden bir ses tonuyla.

"Majesteleri."

Shaya ve Rurik önümüzde eğilerek durdular. Geleneklere göre yeni karı koca ailelerine ve arkadaşlarına gitmeden önce kendilerini efendilerine takdim ederlerdi. Dorian'ı da bu anlaşılmaya dahil etmişlerdi, çünkü onu hâlâ bir dereceye kadar hükümdarları olarak görüyorlardı. Bu geleneğin biraz aptalca olduğunu düşünmüştüm. Çift neden kutsama için bize gelsin ki? Bu onlarla ilgiliydi. Bizim bununla hiçbir ilgimiz yoktu. Yine de soyluların görgü kurallarına karşı gelmemeyi öğreneli çok olmuştu ve Shaya'ya kocaman bir sarılmayla sürpriz yaptım.

"Senin adına çok mutluyum," dedim. Saçlarının arasına minik güller sıkıştırmıştı ve kokuları etrafımı sarmıştı. Kiraz ağaçları -şüphesiz sihir yoluyla- yaprak üretimini artırmış, böylece etrafımıza konfeti gibi yağmışlardı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi, övgü karşısında yüzü kızarmıştı.

İkimizi de şaşırtan bir şekilde ben de Rurik'e sarıldım. "Senin için bile mutluyum. Gerçi onu hak ettiğinden pek emin değilim," diye takıldım.

Başını salladı. "Bu ikimiz yapar."

Dorian yüzünde gerçek bir memnuniyet ifadesiyle, "Size uzun yıllar neşe ve bereket diliyorum," dedi. Her zaman bir tür sırıtma takınırdı, bu yüzden bu saf, meşru zevk anları nadirdi. "Siz balayına falan mı çıkıyorsunuz?" Bunu muhtemelen çok daha önce öğrenmem gerektiğini fark ederek sordum. Düğün hazırlıklarına ve güvenliğine o kadar çok odaklanmışım ki bugünden sonrasını pek düşünmemiştim.

Benim sorum

üç şaşkın bakışla karşılandı.

"Balayı mı Majesteleri?" diye sordu Shaya, bu kelimeye aşina olmadığı belliydi.

Şaşkınlıkları beni de şaşırttı. "Ee, evet. Bir seyahat gibi... evlendikten sonra yaptığınız bir seyahat. Bir ya da iki haftalığına bir yerlere tatile gidirsiniz."

"Ne amaçla?" diye sordu Dorian küçük, meraklı bir kaş çatmayla.

Omuz silktim. "Şey. Böylece uzaklaşabilir ve yalnız kalabilirsin ve... şey... bilirsin..."

Anlayış yüzlerinden okunuyordu. Shaya başını salladı. "Savaş zamanındayız, Majesteleri. Bu kadar anlamsız bir şey yapmayı hayal bile edemeyiz."

Tipik soylular. Toplum içinde ateşli ve ağır davranmakta bir sakınca görmüyorlardı ama özel, romantik bir kaçamak fikri "anlamsız" dı.

"Ayrıca," diye ekledi Rurik göz kırparak, "neden gitmemiz gerekiyor? Buralarda bunu yapmak için bir sürü yer var. Ve Diken Diyarı'nda."

"Ugh," dedim, onlar uzaklaştıktan sonra. "Nasıl oldu da onu kazandı?"

Dorian kıkırdadı. "Sanırım seni de kazandı. Tanıştığınızda onun en büyük hayranı değildin."

"Kesinlikle öyle," dedim. "Ama biriyle iyi geçinmeyi öğrenmekle hayatının geri kalanını onunla geçirmeye yemin etmek arasında fark var."

"Gördüğüm kadarıyla biri olmadan diğeri de olmuyor."

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktım.

"Aşk nadiren yapar. Bu dünyadaki her şeyin ötesinde bir büyüdür." Gözlerimi devirdim ve kolunu bana doğru uzattı. "İçeceklerin arasında ne gibi lezzetler olduğunu görelim mi? Eminim orada insan tıbbının bile tüketmenize izin vereceği bir şeyler vardır."

Ortam ona zorluk çıkaramayacağım kadar şenlikliydi, bu yüzden beni arazide gezdirmesine izin verdim ki bu hiç de kolay olmadı. Yoldan geçen herkesin bize söyleyecek bir şeyi vardı, ister basit tebrikler olsun ister düpedüz bağlılık bildirileri. Konuşmamızı parça parça sürdürmek zorundaydık.

"Görebileceğin başka bir insan doktor buldun mu?" Dorian bana sordu. "Yeni ve güvenli bir yerde mi?"

"Henüz değil," dedim. İfadesi beni şaşırtmamıştı. Geçen seferki gibi aptalca bir iş olduğunu düşündüğü bir şey için beni azarlamak yerine, bunu verilmiş bir söz olarak ifade etmişti. Bunun onun için büyük bir taviz olduğunu biliyordum ve ben de bir karşılık vermeye hazırdım. "Dürüst olmak gerekirse, yapmam gerektiğinden emin değilim. Her şey çok iyi gidiyor... hamilelikle ilgili yani. Dediğin gibi, insan bir doktor bana ne kadar yardım edebilirse

Krallıklarımın dışına çıkararak riske attığım tehlikeler beni mahvedebilir."

Dorian düşünceli bir şekilde başını salladı, ben sana demiştim tavrından eser yoktu. "En iyisini sen seçeceksin, eminim. Belki Roland bir sonraki ziyaretinde bir şeyler önerebilir."

"Belki de," diye kabul ettim. Bakışlarım avlunun karşı tarafına kaydı ve bir gülümsemenin büyüdüğünü hissettim. "Ve Pagi'el'in benimle her yere geleceğini ve onurumu koruyacağını biliyorum."

Dorian baktığım yeri takip etti. Parlak ve enerji dolu Pagi'el, Jasmine'in ellerini tutmuş onu dansa kaldırmaya çalışıyordu. Gentry müzisyenleri bir köşede belirmiş ve birçok kişinin dans etmek için yiyecekleri atlamasına neden olan bir melodi çalmaya başlamıştı. Başını sallayıp duruyordu ama ben bile zoru oynayan birinin nazlı bakışını fark ettim. Onun ilgisinden gizliden gizliye hoşlandığı belliydi.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Dorian sordu.

"Hayır," dedim sonunda yemeğe ulaştığımızda. "O iyi bir çocuk ve en azından nispeten onun yaşına yakın. Ayrıca, artık bu onura sahip olduğuma göre, önce onun hamile kalması konusunda endişelenmeme gerek yok." Jasmine'le ilk tanıştığım da, Aeson adında bir soylu kralla ilişkisi vardı ve babamızın kehanetini gerçekleştirmeye kararlıydı. O da Rurik gibi iyi yönde değişim geçirmiş biriydi.

Dorian'a Porsuk Diyarı'nı sormak istiyordum ama fırsat bir türlü elime geçmedi. Bizimle konuşmak için sürekli yanımıza gelenler yüzünden dikkatimizin dağılmasının yanı sıra, şenliklere de kendimizi kaptırmıştık. Hem benim hem de Dorian'ın krallığı son birkaç aydır gergin bir durumda yaşıyordu ve buna bir ara vermek güzeldi. Rurik Shaya'yı dans pistine çıkarıp etrafında döndürdüğünde diğerleriyle birlikte güldüm ve alkışladım. Jasmine ve Pagi'el'in gençlik masumiyetiyle flört etmelerini izledim. Hatta şefin bana alkollü olmadığına yemin ettiği bir çeşit tatlı nektar bile içtim. Lalelerden yapılmış kadehlerde servis ediliyordu ve bana hayatımın gerçekten bir peri masalı olduğunu ilk kez hatırlatmıyordu

-Sadece her zaman mutlu değil.

Dorian dans eden mutlu çiftleri hayranlıkla izledikten sonra bana bilmiş bir bakış attı. "Sanırım seni dansa kaldırarak zamanımı boşa harcamış olurum?"

"Atlardan biriyle daha şanslı olursun," dedim.

Kıkırdadı. "Düşündüğünden daha küçüksün ve ayrıca doğurganlığın bizim için ne kadar güzel olduğunu unutup duruyorsun - bundan utanan insanlar gibi değil. Onların arasında çok fazla zaman geçirmişsin."

"Bu yetersiz bir ifade," diye takıldım. "Hayatımın çoğunu onlarla geçirdim. Yardım edemem ama insan gibi düşünüyorum."

"Biliyorum," dedi sahte bir üzüntüyle. "Bu alışkanlığından kurtulmanı umuyorum."

Dorian'ın diğer dans davetlerini reddettim ama daha sonra onun başka kadınlarla dönüp durmasını izlerken, son zamanlarda yaşanan gerginliğin sadece krallıklarımız arasında olmadığını fark ettim. İster Demir Taç'ı kazanmam için beni nasıl kandırdığına dair kızgınlığım olsun, ister ikizlerimi en iyi nasıl koruyacağıma dair anlaşmazlıklar olsun, Dorian ve ben durmadan tartışıyormuşuz gibi görünüyordu. Birbirimizle barış içinde olduğumuz bir akşam geçirmek güzeldi. Eskiden, yani bir çift olduğumuz zamanlarda her şeyin nasıl olduğunu hatırladım.

Nihayet kutlamadan ayrıldığımda saat gece yarısını geçmişti. Büyülü ateşböcekleri kiraz yapraklarının yerini almış, hâlâ eğlenmeye devam edenleri aydınlatıyordu. Büyük bir veda etmeden sıvıştım çünkü uzun zaman önce öğrenmiştim ki bir kere başladıktan sonra arkasından çok daha fazlası gelecek ve yatağa girmem saatler alacaktı. Gerçekten de çıkışımı sadece muhafızlarım fark etti, birkaçı ayrılıp beni kalenin içinde takip etti.

Odama ulaştığımda, yardımsever bir hizmetlinin, belki onlarla süslemek isterim diye Ilania'nın heykellerini oraya yerleştirdiğini gördüm. Daha önce gördüğüm tek boynuzlu at heykelinin yanı sıra, üst üste zarifçe dengelenmiş beş balıktan oluşan bir heykel de vardı. Bir çöl krallığı için ironik görüldüğünden bunu Diken Diyarı'na gönderecektim. Yarın, diğer heykeli burada depoya koymak için yeterince erken olacaktı ve Dorian'ın bu gece burada kalacağından emin olduğum için ona Porsuk Diyarı hakkında soru sorma şansım olacaktı. Ayrıca Varia'nın hediyelerini aldığından da emin olmalıydım. Yapacak çok şey vardı ama henüz hiçbirisiyle uğraşamayacak kadar yorgundum.

Dorian'ı düşünmek bana onun yaptığı bir yorumu hatırlattı. Düşmeye hazır olmama rağmen, Volusian'ı yanıma çağırmak için bir an erteledim. Birkaç dakika önce ılık ve sıcak olan oda

Yaz akşamının neşesi, soğuk ve uğursuz bir hal almıştı. Volusian en karanlık köşede belirdi, gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

"Hanımım çağırıyor," dedi o düz ses tonuyla.

Bir esnemeyi bastırdım ve yatağa oturdum, aniden uzun elbisenin beni boğduğunu hissettim. "Sabah kalkar kalkmaz Roland'a gitmeni istiyorum. Vakit bulduğunda beni görmeye gelmesini söyle. 'Vakti olduğunda'nın altını çiz," diye uyardım. En son Volusian'ı üvey babama bir istekle gönderdiğimde, ruh basitçe, "Hemen gelmelisin," demişti. Roland, ölümümün yakın olduğundan emin bir şekilde Öteki Dünya'ya ulaşmaya çalışırken neredeyse kendini öldürmüştü. Volusian'a karşı kesin olmak gerekiyordu.

"Hanımım nasıl emrederse," diye yanıtladı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Bu-"

"Bu da ne?"

Şaşkınlıkla bakakaldım, sorunun kendisinden çok, Volusian'ın sözümü kaç kez kestiğini muhtemelen bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabildiğim için. Hizmetkârlığına inatla bağlı kalma eğilimindeydi (gücüm onu tutmaya yettiği sürece) ve nadiren kendisinden istenmeyen bir şey teklif ederdi. Görevi için gerekli olmayan bilgileri talep etmesi de aynı derecede nadirdi. Bu onun beni ve işlerimi ne kadar az önemseydiğini gösterme yoluydu.

"Ne nedir?" Etrafıma bakarak sordum.

İki heykeli işaret etti. "Bunlar," dedi, "Damarian yeşim taşı."

Ilania ile yaptığım konuşmayı düşündüm. "Evet, sanırım öyle diyordu."

"O mu?" diye sordu. "Kim o? Ve burada mı?"

"Porsuk Diyarı'ndan gelen büyükelçi," dedim, bu konuşma beni hâlâ şaşırtıyordu. "Kraliçesi Varia adına burada bulunuyor."

"Varia," diye tekrarladı. "Ganene'nin kızı olmalı." ~~G~~anene'yi söyleme biçiminde tüyler ürpertici bir şey vardı. Kelimededen zehir damlıyordu.

"Bilemem," dedim. "Bana sadece heykelleri getirdiler ve dostluk teklif ettiler."

"Evet, eminim yaparlar," diye yanıtladı esrarengiz bir şekilde. "Bu konuda çok başarılılar."

Ayağa kalktım. "Volusian, onlar hakkında ne biliyorsun? Tüm bu boyun eğdirilmiş krallıkları nasıl ele geçirdiklerini biliyor musun?"

"Boyun eğdirilmiş krallıklar mı? Hayır ama makul bir fikir gibi görünüyor hanımefendi. Düşünebileceğiniz bir fikir." Volusian tekrar sakinleşmişti, tabii eğer gerçekten üzgünse. Ondan bunu anlamak zordu.

"Oraya gittin mi?" diye sordum. "Porsuk Diyarı'na mı?"

"Yüzyıllardır gitmedim, hanımım."

"Ama siz oradaydınız."

"Evet, hanımefendi."

"Varia hakkında ne biliyorsun?"

"Onu hiç tanımıyorum hanımım. Dediğim gibi, yüzyıllardır Porsuk Diyarı'nda bulunmadım. O sefil yerde şüphesiz çok şey değişmiştir." Kırmızı gözleri heykellere doğru kaydı. "Sanat konusundaki iğrenç zevkleri dışında. Eğer hanımımın ihtiyacı varsa, bu canavarlıkları memnuniyetle yok eder ve çirkinliklerini onun bakışlarından silerim."

"Çok nazıksınız. Porsuk Diyarı'ndan neden bu kadar nefret ediyorsun?" O daha cevap vermeden aklına başka bir soru geldi. "Volusian, sen Porsuk Diyarı'ndan mı?"

Cevap vermesi uzun zaman aldı. Sanırım cevap verebilecek durumda olsaydı, cevap vermezdi. Ancak onu tutan bağlar çok güçlüydü.

"Evet, hanımefendi."

Daha fazlasını teklif etmedi. Onu daha fazla sorguya çekebilirdim ama bundan vazgeçtim. Volusian yaşlı, yaşlı bir ruhtu. Belki Porsuk Diyarı'ndandı ama kendi itirafına göre son zamanlarda orada bulunmamıştı ve Varia'yı da tanımıyordu. Tahminimce o krallığa karşı beslediği düşmanlık Varia'dan öncesine dayanıyordu ve muhtemelen benim işime pek yaramayacaktı. Yine de ilgimi çeken şey, Volusian hakkındaki ilk gerçek geçmişime sahip olmamdı. Her zaman onun korkunç bir şey yaptığını ve bunun sonucunda da dünyaları barış olmadan dolaşmakla lanetlendiğini biliyordum. Şimdi sorunlarının nerede başlamış olabileceğine dair iyi bir fikrim vardı.

"Başka bir şey var mı hanımefendi?" diye sordu ben sessiz kalınca.

"Ha?" Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. "Oh, hayır. Şimdilik bu kadar."

Volusian başıyla onayladıktan sonra karanlığın içinde kaybolmaya başladı. Bir an için sadece kırmızı gözleri kalmış gibi göründü ama sonra onlar da gölgelerin içinde kayboldu.

Hayat çok geçmeden benim dünyamda normal olarak kabul edilen şeylere geri döndü. Düğün için gelen birçok misafir ve ziyaretçi kendi topraklarına dağıldı ve sözlerine sadık kalan Shaya ve Rurik görevlerine eskisi gibi devam etti. Aralarında pek bir şeyin değiştiğine dair pek bir belirti yoktu, ancak ara sıra onları gizlice mutlu bakışlar atarken yakalıyordum.

Hemen gitmeyen tek misafir Dorian'dı. Sürekli gideceğini söylüyordu. Hatta "Yarın gittiğimde..." diye başlayan yorumlar yapıyordu. Ama ertesi gün hala Rowan Land'de takılıyordu. Sonunda konuyu açana kadar neredeyse bir hafta geçti.

Onu kalenin ötesindeki ormanda buldum. Burası hâlâ oldukça güvenli bir arazi olsa da, yine de saygılı ama gerektiğinde saldıracak kadar yakın bir mesafeyi koruyan sessiz, sağduyulu muhafızlar tarafından takip ediliyordum. Dorian tipik bir Dorian aktivitesiyle meşguldü: avlanmak. Yani, bir nevi. Orman açıklığı çeşitli hayvanların ince, ahşap kesimleriyle doluydu. Gerçek boyutlarındaydılar ve parlak, şatafatlı renklerle boyanmışlardı. Yaklaştığımda, Dorian'ın uzun süredir acı çeken hizmetkârı Muran'ın gergin bir şekilde pembe bir geyik maketini tuttuğunu gördüm. Açıklığın karşı tarafında, Dorian jilet keskinliğinde bir şiddetle onlara odaklandı ve devasa uzun yayını geri çekti. Yayı bıraktığında bir *tingirtı* duyuldu ve ok ileri fırlayarak Muran'ın elinden sadece birkaç santim ötedeki hedefin üst gövdesinin hemen kenarına saplandı.

"Bu biraz tehlikeli değil mi?" Ben sordum.

"Pek sayılmaz," dedi Dorian, bir ok daha atarak. "O hayvanlar gerçek değil, Eugenie."

"Evet, biliyorum," dedim. "Mor puantiyeler beni ele veriyordu. Ben Muran'dan bahsediyordum."

Dorian omuz silkti. "Hâlâ hayatta, değil mi?" Tekrar geri çekildi ve bu sefer ok Muran'inkinden çok da uzak olmayan geyiğin kafasının yan tarafına isabet etti. Zavallı adam kıl payı kurtulduğu için inledi ve Dorian bana beklenti dolu bir bakış attı. "Gördün mü?"

Gözlerimi devirmemi bastırmak zorunda kaldım. Bu hedefler çok büyüktü ve Dorian "yanlışlıkla" bu kadar yakın vuruşlar yapamayacak kadar iyi bir nişancıydı. Muran'a eziyet etmek için bilerek kenarlara bu kadar yakın vurması yeteneğinin bir göstergesiydi.

Dorian, "Sırada tavşan var," diye önerdi. "Daha fazla meydan okumaya ihtiyacım var."

"Evet, efendim," diye ciyakladı Muran. Geyiği diğer hedeflerin olduğu yığına geri koydu ve geyikten çok çok daha küçük olan sarı ve yeşil çizgili bir tavşan çıkardı. Muran önce alnındaki teri silmek için durakladıktan sonra tavşanı kendisinden olabildiğince uzağa, yan tarafına doğru uzattı.

Dorian kıkırdadı. "Eğiyorsun. Sabit tutmak için iki elini de kullan." Elbette bunu yapmak Muran'ı hedefi doğrudan önüne getirmeye zorladı.

İnledim. "Dorian, bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapabilirim," diye cevap verdi. Bir ok fırlattı ve etkileyici bir şekilde tavşanın kulaklarından birini vurdu, yine Muran'ı kıl payı iskaladı.

"Ne zaman eve gidebileceğini düşünüyorsun?" diye sordum.

Bir sonraki atışını ölçerken bana bakmadı bile. "Beni kovuyor musun?"

"Hayır, ama yakında Diken Diyarı'na gitmem ve onunla iletişim kurmam gerekiyor." Hükümdar ve krallık arasındaki bağın bir parçası olarak, periyodik olarak toprakla bağlantı kurmam gerekiyordu. Bu genellikle bir süre meditasyon yapmamı ve toprağın enerjisine ulaşmamı içeriyordu. Görünüşte küçük bir görevdi, ancak bunu düzenli olarak yapmazsam hem toprak hem de ben acı çekerdik. Yapmadığım en uzun süre yaklaşık bir aydı ve bu süre zarfında durmadan toprakla ilgili hayaller kurdum. Artık iki krallığa sahip olmak iki kat daha fazla meditasyon seansı anlamına geliyordu.

"Sadece kız kardeşini göndermemene şaşırdım," dedi Dorian. "Bu işte çok iyi olmaya başladığına göre."

"Yine başlama," dedim.

Keyfim yerindeydi ve son zamanlarda aramızdaki atmosfer o kadar rahattı ki yemi yutmadım bile. Jasmine ve ben hızlı bir çözüm olarak toprakla bir tür geçici bağlantı kurabileceğini keşfetmiştik. Birisi bana diğer krallıklarda hükümdarların çocuklarının da zaman zaman bunu yaptığını söylemişti, yani belki de

topraklar bir tür genetik bağlantı olduğunu fark etti. Dorian, Jasmine'e krallıklarını fethetmesi için bir kapı açtığından korkuyordu ama ben onun bu tür hırslardan çoktan vazgeçtiğine emindim. Ayrıca, bunu yaptığında onunla toprak arasındaki bağı hissetmiştim ve bu benim yaşadıklarına hiç benzemiyordu. Toprak onu yokluğumda bir yara bandı olarak kabul etmişti ama asla bana yaptığı gibi onu kalbine almamıştı. Toprak geri döndüğüm için her zaman minnettardı ve ben de gittiğimde ona özlem duyuyordum.

"Bunu kendim yaparsam daha iyi olacağını biliyorsun," dedim ona. "Ve eğer hemen köşede isem, yapmamak için bir neden yok. Yani, istersen burada kalabilirsin, sadece düşündüm ki..."

"... eğer sen gidiyor olsaydın, kalmak istemem için bir neden olmazdı?" diye önerdi.

Omuz silktim. *Aslında* düşündüğüm şey buydu ve şimdi varsayımından dolayı biraz utandığımı hissediyordum. Tek bildiğim, Dorian'ın sadece ortam değişikliğini sevdiydi. Benimle fazladan zaman geçirmek istemesi için ona hiçbir neden vermemiştim.

"Belki de haklısın," dedi tavşanın kuyruğuna vurarak. "Belki de eve dönmeliyim. Yakında hasat zamanı gelecek."

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. "*Her zaman* hasat zamanıdır." Meşe Diyarı'nın daimi sonbaharının avantajlarından biri de normalde sadece yılın sonlarına doğru meyve veren ağaç ve bitkilerin her zaman ürün vermesiydi. Hizmetkârların şatoyu çevreleyen ağaçlardaki tüm elmaları topladığını ve birkaç gün içinde aynı ağaçları yeniden meyve dolu bulduklarını görmüştüm.

"Evet, evet, ama halkım bensiz dağılıyor. Bunca zaman sonra idare etmeyi öğrendiklerini sanırsınız ama yine de oldukça korkunç." Sonunda yayını indirdi ve bana baktı. "Bir atış yapmak ister misin?"

Başımı salladım. "O yay benim için çok büyük. Ayrıca, sahte bile olsa hayvanları vurmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Bu çok saçma. Onları yiyorsun, değil mi?"

"Evet ama onları hayatta kalmak için öldürmekle spor olsun diye öldürmek arasında fark var. Biliyorum, biliyorum," diye ekledim, itiraz etmeye başladığını görünce. "Bunlar gerçek değil ama benzerlik o kadar yakın ki onlara baktığımda gerçek hayvanların ölümünden zevk alıyormuşum gibi hissediyorum."

Dorian kişisel muhafızlarından birinin hazır ve tetikte beklediği yere baktı. "Alik, bu duruma bir çare bulabilir misin? Geyiği kullan lütfen."

Alik eğildi. "Elbette, Majesteleri." Pembe geyiğe doğru yürüdü ve benim şaşkınlığıma rağmen kılıcıyla geyiğin boynunu kesmeye başladı. Bir balta etkisine sahipti, bu da bana bir sihir olması gerektiğini düşündürdü. Bırakın soyluların tercih ettiği bakır türünü, normal bir kılıçla bile bu zor bir iş olurdu. Alik işini tamamladığında, elimizde başı kesilmiş ahşap bir pembe geyik kalmıştı.

"İşte oldu," dedi Dorian memnun bir ifadeyle. "Artık neredeyse gerçek gibi görünüyor. Bu daha mı iyi?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum," diye cevap verdim.

Dorian beni yanına çağırdı. "Gel, yayı çekmene yardım edeyim. Niyeti ne olursa olsun, her iyi kraliçenin nasıl kullanılacağını bilmesi gereken asil bir silahtır."

Şaşkınlık içinde, yayı doğru pozisyonda tutmam için ellerimi yönlendirmesine izin verdim. Buralarda daha küçük yaylarla pratik yapmıştım -Öteki Dünya'da bu kaçınılmazdı- ama hiçbirisi bu canavara benzemiyordu. Dorian arkamda durdu, bir eli kalçamda, diğeri de beni doğru pozisyonda tutmak için kolumdaydı.

"Muran," dedi. "Başsız geyik dostumuzu şu akçaağaca yasla, olur mu? Sonra da dik durduğundan emin olmak için oradan göz kulak ol."

Muran'ın, efendisinin ona olan saygısıyla ilgili herhangi bir korkusu varsa bile, boşa gitmişti. Daha önce de şüphelendiğim gibi, Dorian'ın yeteneği Muran'la olan "yakın temaslarının" hiçbir zaman gerçek bir tehdit oluşturmamasını sağlıyordu. Ama ben ve benim uzmanlık eksikliğim? Biz farklı bir meseleydik ve Muran'ın hedefi tekrar tutması halinde bir uzvunu kaybetmesiyle sonuçlanabilecek tehlikeli bir meseleydi. Dorian şimdi hizmetkârının tehlikeden uzak durmasını sağlıyordu.

Dorian'ın yönlendirmesiyle yayı geri çektim. Hayır, tam olarak rehberlik değil. Aslında işin çoğunu Dorian yapıyordu. En iyi zamanlarımda bile bu benim için zor bir atış olurdu ve son zamanlarda fiziksel aktivitemdeki azalma beni daha da zayıflatmıştı. Oku bıraktım ve ok daha hedefe yaklaşmadan yere çarptı.

Hedef. İkinci atışım da daha iyi değildi. Üçüncüye geldiğimde kolum kopacakmış gibi hissediyordum ve sinirlerim bozulmaya başlamıştı.

"Sabırlı ol tatlım," dedi Dorian bana. "Bu sadece pratik gerektiren bir şey."

"Dünyadaki tüm pratiklerin bir faydası olmayacak," diye homurdandım, kendimi huysuz hissederek. "İş göremez durumda olduğum sürece olmaz."

Dorian homurdandı. "Sen mi? Pek sayılmaz. Şimdi, şu geyik, evet, etkisiz hale geldi. Ama birkaç hafta önce bazı Wraith'leri yok ettiğini gördüğümü hatırlıyorum. O sefil yaratıklar da dahil olmak üzere buna şahit olan herkes senin güçsüz olduğunu söyleyemez."

"Biraz belalıydım," diye itiraf ettim, yayı indirirken. "Sadece içinde bulunduğum bu durum için fazla sabrım yok." Görünüşe göre, "durum" hamileliğimi tanımlamanın en iyi yolu olmaya devam edecekti.

"Bu 'durum' sen farkına varmadan sona erecek." Dorian yayı benden aldı ve bir hizmetkâra verdi. "Ve o zamana kadar, kendinize verdiğiniz değerden çok daha fazla şey yapabilecek durumdasınız. Dünyayı fetheden küçük neşe yumaklarınız doğduğunda, sizi bu dünyadaki en iyi yay-kadını olmanız için eğiteceğiz."

Onun kabadayılığı beni tekrar gülümsetti ve mızımlandığım için kendimi biraz aptal hissettim. Umarım hormonlarımı daha fazla suçlayabilirdim. İlham geldi ve gururla doğruldum. "Derse ihtiyacım yok. Ben zaten bu dünyadaki en iyi nişancıyım. Ve diğerlerinde de."

Dorian bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Düşen oklarıma baktım ve etraflarındaki hava akımlarını çağırdım. Hava bana itaat etmekte gecikmedi ve okları yerden kaldırdı. Hızlı bir hareketle geyiğe doğru roket gibi fırladılar ve zavallı yaratığın kalbine saplandılar.

Dorian ellerini çırparak, "Muhteşem," diye güldü. "Sen gerçekten doğuştan yeteneklisin."

Sırıtişına karşılık verdim, zaferimden ve... yani bundan çok memnundum. Güneşli bir bahar günündeki bu küçük an. Bu küçük an ... onunla birlikte. Gözleriyle buluştum, bir an için etrafımızda hafifçe hışırdayan yapraklarla yarışan yeşilin tonlarına kapıldım.

"Eugenie?"

Roland Markham'ın bir grup Rowan askeriyle birlikte yaklaştığını gördüğümde o anda geçen her şey kaybolmuştu. Aceleyle yanıma gelip üvey babama sarıldığımda Dorian'ı unutmuştum.

"Majesteleri," dedi askerlerden biri. "Roland Fırtına Avcısı burada."

"Anlıyorum," dedim. Eşrafın Fırtına Kralı'nın varisinin annesi kadar huşu içinde baktığı biri varsa o da Roland'dı. Annem Öteki Dünya'ya kaçırıldığında onu o kurtarmıştı. Daha sonra, Fırtına Kralı onu ve beni aramaya geldiğinde, Roland sonunda biyolojik babama sonsuza dek son vermişti. Öteki Dünya'nın yakın tarihteki en güçlü ve kötü şöhretli savaş lordunu öldürmek büyük bir saygı ve ihtiyat kazandırmıştı. Ancak Roland tüm bunlardan habersizdi. Aslında Öteki Dünya'ya gelmekten hiç hoşlanmıyordu ve annemi kurtardıktan sonra bir daha dönmemeye yemin etmişti. Sadece benim yüzümden ve dünyalar arası geçişte karşılaştığım tehlikeler yüzünden geri dönmeye razı olmuştu. Yine de her gelişinde inanılmaz derecede tedirgin oluyordu ve kendi gerginliği buradaki diğerlerinin gerginliğini göremeyecek kadar dikkatini dağıtıyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi Roland beni tepeden tırnağa değerlendirirken. Herkesin önünde bunu asla belli etmezdi ama on yaşında olsam yapacağı gibi bende sıyrık ve çürük olup olmadığını kontrol ettiğini biliyordum. Öteki Dünya'da olduğu zamanlarda da herkesi görmezden gelip sadece benimle konuşma eğilimi vardı.

"Sen de öyle," dedim. Roland'ın saçları ağarmıştı ama hâlâ zayıf ve kaslıydı, karşısına çıkacak her şeye hazırdı. Kollarını kıvrımlar ve balıklardan oluşan dövmeler süslüyordu ve bunların tanıdık gelmesi beni rahatlatmıştı.

"Yaratığın benimle konuşmak istediğini mi söyledi?"

"Anlıyorum." Etrafıma baktığımda askerlerim, Dorian'ın muhafızları ve Roland'ın eskortu arasında oldukça kalabalık olduğumuzu gördüm. Dorian bakışlarımı takip etti ve düşüncelerimi tahmin etti.

"Belki de daha özel konuşabileceğimiz bir yere girmeliyiz," dedi ve otomatik olarak kendisini de davet etti. Roland'ın gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi ama Dorian'ın konuşulanları duymaması için gerçek bir neden yoktu.

Şatoya doğru yürürken Roland bana, "Önce senin diğer evine gittim," dedi. "Oradaki muhafızlar nerede olduğunu açıkladılar."

ve beni buraya getirdi." "Senin diğer yerin" ifadesini kullanırken gülümsememe engel olamadım. Benim bir kraliçe olduğum fikri Roland'ı hâlâ tedirgin ediyordu ve "senin krallığın" demeyi bir türlü kendine yediremiyordu.

"O zaman şanslısınız," dedi Dorian. "Burası buluşmak için Eugenie'nin genelde zamanını geçirmeyi tercih ettiği o çölden çok daha hoş bir yer."

Roland etrafına bakındı, yemyeşil doğayı, ılık esintileri ve cıvıl cıvıl öten kuşları seyretti. "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım diğerini daha çok sevdim. Bu biraz sıkıcı."

"Tipik," diye alay etti Dorian. "Baba gibi, kız gibi."

Roland karışık ortamlarda bu kadarını itiraf etmezdi ama bu yorumun onu memnun ettiğini biliyordum. Eğer işler Öteki Dünya'yla olan ilişkimdeki gibi gelişmeseydi, Roland hayatımın geri kalanında biyolojik mirasımı görmezden gelmekten memnun olacaktı. Kan ve Fırtına Kralı kehaneti onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yıllardır Roland'ın kızıydım ve ona göre bu hâlâ böyleydi.

Üçümüz, önceki sahibinin dekorasyon zevkinin izlerini hâlâ taşıyan küçük bir salona oturduk, özellikle de çok sayıda kareli kumaş ve şal desenli baskılar. İçeride "kapana kısılmış" olmak Roland'ı huzursuz etmişti ve aslan ayaklı kadife koltuğunun kenarında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ona hızlıca Ohio'da neler olduğunu anlattım. Dinledikçe yüzü daha da karardı ve kentsoylu duvarlarının ardında olmaktan duyduğu tüm rahatsızlık, endişesi bana kaydıkça azaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu konuda da içimde iyi bir his vardı. Onu nasıl buldular? Dünyamızın her yerinde casusları olmasına imkân yok."

"*Bu dünyanın her yerinde casusları olması konusunda oldukça iyiler,*" diye belirttim. "*Hareketlerimi takip etmek için düzenli olarak benim ve Dorian'ın krallıklarının sınırlarını izlediklerini biliyoruz. Genelde bir şey yapamayacakları kadar iyi korunuyorum. Tahminimce birileri beni Hudson'a açılan kapıya kadar takip etti ve oradan da izimi bulana kadar kasabayı gözetlediler.*" Mainwenn ve Kiyo'nun casuslarının bunu uzun bir süre boyunca yapmış olması ve benim bunu hiç fark etmemiş olmam beni hâlâ rahatsız ediyordu.

"Yani başka bir doktor bulmamız gerekiyor," dedi Roland. Çeşitli yerleri ve onların Öteki Dünya bağlantıları hakkında bildiklerini değerlendirirken kafasında dönen çarkları şimdiden görebiliyordum.

"Bu tartışmaya açık bir konu," diye araya girdi Dorian. "Bu insan doktorlar ona iyi ve sağlıklı olduğunu söyleyip duruyorlar. O zaman neden onları görmeye devam etmesi gerekiyor?"

"Sağlıklı kalmasını sağlamak için," dedi Roland eşit bir şekilde. "Alınma ama onu senin ortaçağ tıbbının ellerine bırakmayacağım."

"Eugenie'nin herhangi birimizin onun adına karar vermesinden hoşlanacağını sanmıyorum." Bu neredeyse alay etmeme neden oluyordu. Dorian benim adıma "yardımcı" kararlar almakla ünlüydü, bu yüzden şimdi bağımsızlığım konusunda üst perdeden konuşması komikti.

"Yeter," dedim. "İkiniz de. Dorian'ın haklı olduğu bir nokta ~~var~~ - sağlıklı raporlar alıyorum. Ama... modern tıbbı tamamen bırakmak benim için zor."

"Gerçekten de 'modern'," dedi Dorian küçümseyerek.

"Şimdi sağlıklı konuşmak yeterince kolay," dedi Roland. "Ama doğum tamamen farklı bir konu. O zaman doktorlarımızı isteyeceksin. Neler olabileceğini bilemezsiniz."

"Bir sürü çocuk doğurdunuz, değil mi?" diye sordu Dorian.

"Buralarda bebek ölüm oranı nedir?" diye karşılık verdi Roland. Dorian'ın hafifçe irkildiğini gördüm. Yetişkin olduklarında soylular son derece sağlıklıydı ve öldürülmeleri zordu. Bebekler başka bir konuydu ve bu, soyluların gebe kalmakta yaşadıkları zorluklarla birleşince çocuk sahibi olmayı genel olarak oldukça zorlaştırıyordu.

"Tüm bu dünyayı geçerken kendini öldürtmesinin bir önemi yok! " diye haykırdı Dorian nadir görülen bir hayal kırıklığı gösterisiyle. "Burada kalır ve topraklarından dışarı çıkmazsa güvende olur."

Roland'ın da neredeyse Dorian kadar heyecanlanmaya başladığını görebiliyordum. "Tıbbi kısmını bir an için bir kenara bırakırsak, düşmanları kapısının önündeyken pek güvende sayılmaz. Kendi 'topraklarında' olsa bile, o piçlerin burada saklandığını anladıklarında onu ne kadar yalnız bırakacaklarını düşünüyorsun?" "Hemen kapısının önünde" kısmı bana Ilania'nın Porsuk Diyarı'na davetini ve Maiwenn'le aynı sınırları paylaşmadığımda nasıl daha güvende olacağıma dair tartışmaları hatırlattı. O daveti kabul etmeye hiç niyetim yoktu ama Roland'ın

kelimeler hala aynı gerçeği söylüyordu. Burada kalmak da akıllıca olmayabilir.

Dorian'ın yine o iğneleyici sözlerinden biriyle geri dönmesini ve Roland'la işleri daha da kızıştırmasını bekliyordum. Bu Dorian'ın doğasında vardı, ayrıca bu onun tutkuyla bağlı olduğu bir konuydu. Tam ikisini de susturmak üzereydim ki Dorian derin bir nefes aldı ve "Bak, seninle kavga etmek istemiyorum. Sana çok saygı duyuyorum ve bu işin özünde amaçlarımız aynı. İkimiz de sadece onun güvende olmasını istiyoruz."

Roland'ın mavi gözleri Dorian'ı süzerken kısıldı. Roland'ın tepkisinin ne olacağını merak ederek nefesimi tuttum. Bir soyluyla anlaşmak onun normal çalışma prosedürü değildi.

"Katılıyorum," dedi Roland sonunda. "Aynı şeyi istiyoruz. Yöntemleri tartışmak ters etki yaratır."

Nefes verdim ve şaşkınlıkla iki adama da baktım. Aykırı Dorian ve inatçı Roland... anlaşmışlar mıydı? Eğer anlaşmalarının kaynağı hayatıma yönelik tehditler olmasaydı, bunu soylular ve insanlar için önemli bir barış anı olarak değerlendirdim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu sakın ara uzun sürmedi. Muhafızlar, Pagiell de yanlarında olduğu halde odaya daldı. Neredeyse Dorian'ın evinde geçen haftanın tekrarı gibiydi ve Ysabel'in yeni bir şirret yorumla hazır olmasını bekliyordum. Ancak Pagiell'in ifadesi bana çok daha ciddi bir şeyin söz konusu olduğunu söyledi.

"Sorun nedir?" Dorian ve ben hep bir ağızdan sorduk.

Pagiell'in yüzü asıldı ve sakın ve kontrollü bir şekilde davranmak için çok çaba sarf ettiğini hissettim. Gözlerindeki parıltı, öfkesinin o kadar büyük olduğunu gösteriyordu ki, bu öfkeyle patlamak istiyordu. "Ansonia," dedi.

Bunun ona bir anlam ifade edip etmediğini anlamak için Dorian'a hızlı ve sorgulayıcı bir bakış attım. Şaşkın bakışları onun da en az benim kadar karanlıkta olduğunu gösteriyordu. Pagiell'in kız kardeşi düğünden kısa bir süre sonra gitmişti ve buradayken onunla neredeyse hiç konuşmamıştım.

"Peki ya o?" Ben sordum.

"Bu sabah büyükannemizi görmeye giderken Meşe Diyarı'nın eteklerinde Söğüt Diyarı atlıları tarafından saldırıya uğradı."

Bu Dorian'ın dikkatini çekti. Öne doğru eğildi. "Meşe Diyarı mı? Meşe Diyarı'm mı?" Sanki başka bir şey varmış gibi.

"Yalnız mıydı?" Ben sordum.

Dorian ayağa kalktı, yüzü Pagiel'inki kadar öfkeliydi. "Bunun bir önemi yok. Tek başına olsun ya da olmasın, genç bir kız krallığının en ücra köşesine kadar, bırakın başka bir krallıktan gelen militanları, herhangi bir eşkıya tarafından tehdit edildiğini hissetmeden at sürebilmeli! Maiwenn çok ileri gitti. Bu bir savaş eylemidir! Bu-"

"Kız iyi mi?" diye sordu Roland, sessiz sesi Dorian'ın öfkesini keserek. Dorian önce sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibi göründü ama sonra o da benim gibi bunu hemen sormamız gerektiğini fark etti.

Pagiel başını salladı ve devam etmeden önce sakinleştirici bir nefes daha aldı. "Şu anda bir şifacının yanında ve iyileşiyor. Maiwenn'in adamları onu oldukça kötü dövmüşler ama yoldan geçen bazı tüccarlar olanları fark edince saldırıları kesilmiş. O sırada saldırganlar hata yaptıklarını anladılar ve kaçmaya hazırıldılar."

Midemde bir şeyler düğümlendi. "Ne demek 'hata yaptılar'? Niyetleri neydi?"

Pagiel'in yüzü hâlâ sert ve öfkeliydi ama bir sonraki söyleyeceği şey için gözlerinde belli belirsiz bir özür dileme ifadesi yakaladığımdan emindim. "Onunla kişisel olarak ilgilenmiyorlardı Majesteleri. Ona saldırdılar çünkü... çünkü onun siz olduğunu düşündüler."

Yüzüme nasıl bir ifade geldiyse, Pagiell'in öfkesini sonunda kırmaya yetti. Yüzü kızardı ve aceleyle öne atılarak dizlerinin üzerine çöktü. "Majesteleri, özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır, hayır," dedim, onu durdurmak için elimi uzattım. "Özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın." Sözleri beni sersemletmiş, söylediğim ve yaptığım her şeyi yavaşlatmıştı. Sanki suyun altında hareket ediyormuşum gibi hissediyordum.

Dorian bana sert bir bakış attı. "Sen de öyle."

"Bunu nasıl söylersin?" diye haykırdım. "O zavallı kız benim yüzümden dayak yedi! "

"Senin yüzünden değil. *Onlar* yüzünden. Yine de..." Omuz silkti, yüz ifadesi düşünceliydi. "Düşündüğümde, sanırım ikiniz arasında dikkate değer bir benzerlik var. Kolay ama aptalca bir hata."

"Bunun bir faydası yok," diye homurdandım. "Hem de hiç. Bunun tek anlamı, krallıklarımızda benimki gibi saçları olan her kızın artık arkasını kollaması gerektiği."

"Bunu yapmakla aptallık ettiler," diye açıkladı Dorian. "Sadece topraklarımızın ihlali yüzünden değil, aynı zamanda senin yalnız seyahat etmeyeceğini bilmeleri gerektiği için. Eğer içlerinden birinin birazcık akli olsaydı, yanlış kızı yakaladıklarını hemen anlardı."

"Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmez." İçimi çektim ve endişeli Pagiell'in hâlâ önümde diz çöktüğü yere döndüm. "Ayağa kalk," dedim ona. "O şimdi nerede? Bir şifacıyla birlikte olduğunu söylemiştin. Meşe Diyarı'nda mı?"

Pagiell ayağa kalktı. "Evet, Majesteleri."

"Gidip onu görmeliyim," diye mırıldandım, herkesten çok kendime.

Dorian alay etti. "Oh, evet. Bu kesinlikle durumu iyileştirecektir. Krallıklar arasında bir gezintiye çık. Kendinizi daha fazla riske maruz bırakın."

Öfkem alevlendi. "Başka ne yapmamı bekliyorsun-" Kendime bir dinleyici kitlemiz olduğunu hatırlatırken, diğer öfkeli protestolara karşı dudağımı ısırđım. Dorian'a söylemek istediğim her şeyi geri yutarak Pagiell'e olabildiğince sakın görünmeye çalıştım. "Bunun için çok üzgünüm."

Ansonia'nın başına gelenler. Bunun için hemen bir cezalandırma sözü veremem ama bir daha asla olmayacağına dair size söz verebilirim."

Pagiel başını salladı, yüzü bir kez daha sertleşti. "Anlıyorum. Ama eğer bir noktada karşılık verirsiniz-"

"O zaman kesinlikle bunun bir parçası olabilirsin," diye bitirdim, ne soracağını tahmin ederek. İntikamı teşvik etmekten hoşlanmıyordum, özellikle de bu kadar genç birini, ama öfkesinde kesinlikle haklıydı. "Sana haber veririm. Bu arada sen de Ansonia'ya dön. İhtiyacı olan herhangi bir şey olursa, Dorian'ın personelinden istemesini söyle, onlar hallederler." Dorian adına konuşmaktan hiçbir ahlaki kaygı duymuyordum, özellikle de zamanının yarısında kendi adamlarıma da emir verdiği için.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Pagiel Dorian'a baktı. "Majesteleri. Sanırım annem Ansonia'nın rahat etmesi için hizmetkârlarla birlikte çalışmaya başladı bile."

Bundan zerre kadar şüphem yoktu. Ysabel'le yaptığım o son düşmanca görüşmeyi hatırlayınca içimi bir pişmanlık duygusu kapladı. Pagiel'le ilgili endişelerine yarı sempati duymuştum ama çoğunlukla ona histerik ve abartılı bir şekilde davranıyormuş gibi davranmıştım. Şu anda her ne yapıyorsa yapsın, kimse onu aşırı tepki vermekle suçlayamazdı. Kızının hayatı haksız yere tehdit edilmişti.

Bizden birkaç uzlaştırmacı söz daha duyduktan sonra Pagiel ve onunla birlikte içeri giren muhafızlar nihayet ayrıldılar. Dorian ve Roland'la tekrar yalnız kaldığımda, yaşadığım hayal kırıklığını üzerimden atmak için ayağa kalktım. Odanın penceresinde durup aşağıdaki pastoral yeşil araziye baktım. Rowan Diyarı uzaktan bakıldığında her zamankinden daha çok bir masal diyarına benziyordu. İnsan bu kadar yüksekten tüm tehlike ve kargaşayı fark edemiyordu.

"Kendini üzme canım," dedi Dorian, adımlarımı izlerken. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Asıl soru şu: *Şimdi* ne yapacaksın?"

Telaşla ona dönüp baktım. "Ne yapacaksın? Bunun bir savaş eylemi olduğu konusunda ciddi değildin, değil mi? Yani, zaten bir tür savaşta'yız ama sert bir misilemeye gerek yok."

Dorian, "Sert *bir şeye* ihtiyaç var," diye karşı çıktı. "Gerçekten de Pagiel'in kesintisi, daha önce yaptığımız şeyin hemen ardından geldi."

az önce tartışıyorduk. Bizi kaçırtıyorlar ve gölgelere gizliyorlar. Hamileliğinizin geri kalanında bunu gerçekten yapacak mısınız? Çocuklarınız doğduktan *sonra* da bunu yapacak mısınız?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Yapacak başka ne var? Maiwenn'in topraklarını işgal etmeyi mi öneriyorsun?"

Dorian konuyu düşününce oldukça sakın görünüyordu. "Bu temelsiz olmazdı. Ve kesinlikle bizi itip kakmaya devam edemeyeceklerine dair bir mesaj gönderir. Genç Ansonia'ya saldırmanın onlar açısından bir hata olmayabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Sana bunu söyleten nedir?" Geri dönüp onun önünde durdum. Roland aramızdaki konuşmayı sessizce izledi. "Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Kesinlikle," dedi Dorian. "Ve saldırıya uğrayan bir sonraki kız da olmayacak. Ya da bir sonraki."

Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. "Bana benzeyen kızlara bilerek saldırdıklarını mı söylüyorsun? Bunun yanlış olduğunu bildikleri halde mi?"

"Yaptıkları şeyin bu olduğunu kesin olarak söylemiyorum. Ancak haksız yere hedef alındıklarını düşünüyorlarsa, kendi halkınızı bize karşı kışkırtmak için mükemmel bir taktik olabilir."

"İnsanlarımızı savaşa göndermek çok daha fazlasını tehlikeye atar," diye belirttim. Beş yıl önce bu tür tartışmalar yapacağımı hayal bile edemezdim.

"Evet," dedi Dorian. "Ama tehlikeyle yüzleşmek, kendini mağduriyete maruz bırakmak yerine kendi koşullarınla başlattığında çok daha kolay."

"Benim için zaten bir kez savaşa girdiler. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim," dedim kararlılıkla. Geçen yıl, eski Rowan kraliçesinin oğlu Leith, ben rıza göstersem de göstermesem de Fırtına Kralı'nın varisinin babası olmayı kendine görev edinmişti. Beni kurtarıırken Dorian, Leith'i cezalandırma görevini üstlenmiş ve prensi bir kılıca geçirmişti. Katrice bu haberi iyi karşılamamış, aramızda bir savaş başlatmış ve sonunda bu krallığın mirasçısı olmama neden olmuştu. O savaşın her dakikasından nefret etmişim ve halkımın onurumu korumaya istekli olduğu konusunda kaç kez teminat almış olsam da, askerlerin benim için öldüğü düşüncesiyle suçluluk duygusuyla kıvranmışım.

Dorian'ın bakışı anlayışsız değildi ama tam olarak sıcak ve dostça da değildi. "Hoşuna gitse de gitmese de savaş yine senin üzerinde olabilir."

"Yeter," dedim bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek. "Artık savaşın asaleti hakkında konuşmak istemiyorum. Ansonia hayatta kaldı, önemli olan da bu. Gerisiyle sonra ilgileniriz."

"Bunu çok fazla erteleme," diye uyardı Dorian. "Yoksa başkalarının senin yerine karar verdiğini görebilirsin."

"Biliyorum," dedim.

Eklemediğim şey ise, daha fazla kararın bensiz alınmasına ve benim adıma başka kızların incitilmesine izin vermeye niyetim olmadığıydı. Aklımın bir köşesinde Dorian'ın hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğum bir fikir oluşuyordu. İçimde bir boşluk hissi yarattı ama Pagiel bize Ansonia'dan bahsettiği andan itibaren sert bir adım atmam gerektiğini biliyordum ve bu Dorian'ın önerdiği türden bir adım değildi. Cevap o kadar basitti ki, daha önce hiç aklıma gelmediğine inanamıyordum. Dorian'ınki kadar inandırıcı bir yüz ifadesiyle Roland'a baktım. "Gidip bir sonraki doktorumun nerede olacağına karar verelim. En azından bu nispeten basit bir mesele."

Dorian alay etti. "Aptalca bir mesele demek istiyorsun." Ama tam da düşündüğüm gibi Roland ve benimle birlikte gitmek için hiçbir girişimde bulunmadı. O ve Roland çok nazik ve kibar bir şekilde vedalaştılar, geçmişteki etkileşimlerini göz önünde bulundurduğumda bunu olumlu bir işaret olarak kabul ettim. Formüle ettiğim plan gerçekten gerçekleşirse aralarındaki ilişkinin ne kadar kibar kalacağını merak ediyordum.

"Arkada kötü bir iş var," dedi Roland sonunda konuşarak. Neredeyse kalenin çıkışına gelmiştik ve sanırım artık duvarlardan neredeyse kurtulduğu için kendini daha rahat hissediyordu. "Kolay cevaplar yok."

"Hayır," diye kabul ettim.

"Bahsettiğin kız kaç yaşında?"

"Kardeşinden biraz daha genç. Bu Pagiel, az önce gördüğün." İnsanlara kıyasla soyluların yaşlanma hızını düzeltmeye zahmet etmedim. Roland anlayacaktır.

"Her şeyde kirli bir his var," dedi Roland. Kaşlarını çattı. "Hamile kadınlara saldırmak, çocuklara saldırmak. Keşke bunların hiçbirine karışmamış olsaydın."

Kapılardan geçerek düğünün yapıldığı yemyeşil araziye geri döndük. İki muhafız kapının yanındaki bir gruptan sessizce ayrıldı ve beni takip etti, mükemmel oldukları o saygılı mesafeyi korudular.

"Bu ikimizi de ilgilendiriyor," dedim. "Ne yazık ki, ben sadece
-"Ben bu işin kalbindeyim."

Bizi bir küme fındık ağacına götürdüm ve orada çimlerin üzerine yerleştim. Roland bu seçime şaşırılmış görünüyordu ama hemen bana katıldı. Muhafızlar durumu değerlendirerek mahremiyetimi koruyacak ama Maiwenn'in gönderdiği bir grup maymun suikastçının ağaçlardan aşağı atlaması durumunda hızlıca erişebilecekleri nöbetçi noktaları seçtiler. Muhafızların duyamayacağından emin olunca Roland'a yaklaştım ve güvende olmak için sesimi alçalttım. Ellerim güneşin ısıttığı çimenlerin üzerinde dinlenirken Üvez Diyarı'nın bana mutlu ve memnun bir şekilde şarkı söylediğini hissettim.

"Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama Dorian birkaç konuda haklı. Çılgınca görünebilir ama bu Maiwenn'in düzenli bir taktiği haline gelebilir. Ayrıca krallıklar ve dünyalar arasında gidip gelmemin beni daha fazla saldırıya maruz bırakacağı konusunda da haklı." Hanımeli kokusunu içime çekerek başımı geriye doğru eğdim. Oturduğum yerden göremiyordum ama duyularım her zaman toprağın çeşitli uyarıcılarına uyumluydu. "Geçenlerde uzak bir krallıktan bir elçi bana ulaştı ve beni kendileriyle birlikte saklanmaya davet etti. Güvenlik sözü verdiler. Argümanları, düşmanlarımin topraklarından uzakta olacağım ve onların sınırları içinde inzivaya çekilirim tüm bu çapraz geçişlerden kaçınabileceğim yönündeydi."

Roland'ın gri kaşları kalktı. "Ve sen bunu yapmayı mı düşünüyorsun?" "Hayır," dedim. "Kesinlikle onlarla değil, en azından. Düşünüyordum da... I

Belki de gerçekten saklanmam ve yerimde kalmam gereken yerin insanların dünyası olduğunu düşünüyordum." Bu sözleri söyleyene kadar bunun ağırlığını tam olarak hissetmemiştim. Roland'ın yüz ifadesinden, önerdiğim şeyin ne kadar büyük bir şey olduğunu anladığını söyleyebilirdim.

"Yani Tucson'da değil," dedi birkaç düşünceli dakikadan sonra.

"Tucson'da değil," diye kabul ettim, bu konudaki pişmanlığımı tam olarak gizleyemiyordum. "Bakacakları ilk yer orası olurdu. Ama bir yerlerde, tıbbi tedavi için bulduğunuz tüm güvenli yerlerde

... şey, bir yerlerde saklanabileceğim ve ikizler doğana kadar 'normal' bir hayat yaşayabileceğim bir yer olmalı."

Yavaşça başını salladı. "Aklıma birkaç yer geliyor ama eğer bunu sen yaptıysan... Yani, beni yanlış anlama. Seni bu lanetli yerden çıkarmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama gerçekten ne istediğini biliyor musun? Eğer bizim dünyamızda saklanmak istiyorsan, tespit edilme riskini göze alacak hiçbir şey yapamazsın. Soylu büyünü kullanamazsın. Şamanik büyünü bile kullanamazsın. Bunlardan herhangi biri dünyamızda dolaşan bir Başka Dünya yaratığını uyabilir."

"Bunu biliyorum," dedim. İçimdeki o boşluk hissi daha da yoğunlaştı.

Yüz hatları belli belirsiz bir gülümsemeyle aydınlandı. "Teoride öyle olduğunu biliyorum. Endişelendiğim şey, bir hayaletin eziyet ettiği zavallı bir insana rastlamanız ve hiç düşünmeden sürgün etmeniz. Başkaları acı çekerken öylece durmak senin için kolay değil." Etrafımızı işaret etti. "Örnek olarak."

Haklı olduğunu bilerek bakakaldım. Teklif ettiğim şeyi yapabilir miydim? Ben farkına varmadan, elim koruyucu bir şekilde karnıma gitmişti. Bunu onlar için yapabileceğime karar verdim. Bunu Dorian'ın krallığındaki ve kendi krallığımdaki tüm masumlar için yapabilirdim. Bir musallatı görmezden gelmek, muhtemelen gerçek bile olmayan bir kehanet uğruna başkalarının ölmesine izin vermekten daha iyidir, diye düşündüm.

Derin bir nefes aldım. "Anlıyorum. Bunu yapacağım, daha doğrusu hiçbir şey yapmayacağım."

Roland birkaç saniye daha beni inceledi ve gördüklerinden tatmin olmuş görünüyordu. "Tüm bunlar ne olacak? Burayla ve diğeriyle bir tür düzenli bağ kurman gerekmiyor mu?"

"Biliyorum," dedim. "Ve muhtemelen buradaki en zor kısım da bu olacak. Jasmine araziye rahatlatmak için birkaç hızlı düzeltme yapabilir. Ama toprağın onu ne kadar kabul edeceğini bilmiyorum. Eğer kabul etmezse... o zaman geri dönmek zorunda kalacağım ya da başka türlü bir acıya neden olacağım. Aksi takdirde toprak kuruyacak. Ama o ve toprak hamileliğimin sonuna kadar idare edebilirse, acı çeken tek kişi ben olacağım. Topraktan uzak kalmak beni de etkiliyor."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi karanlık bir sesle.

Gülümsedim. "Merak etme. Fiziksel ya da tehlikeli bir şey değil. . sadece yoğun bir özlem. Kafein yoksunluğu gibi."

İkna olmuş görünmüyordu. "O kadar basit olduğundan şüpheliyim."

"Belki de değil," diye kabul ettim. "Peki ya geri kalanı? Aklında gidebileceğim birkaç yer olduğunu söylemiştin?"

"İstiyorum, ama önce bazı sorgulamalar yapmam gerekecek." Nadir bir sevgi gösterisiyle elini benimkinin üzerine koydu. "Keşke seni yanımda eve götürebilsem. Her zaman gözümün önünde olsan kendimi daha iyi hissederdim."

Ben de onun elini sıktım. "Sen bile kapını çalan bir soylu ordusuyla başa çıkamazsın. Annemi de riske atamayız." Bu plan işe yararsa Roland'ın beni hiç göremeyeceğini eklemedim. Nerede saklanırsam saklanayım, sevdiklerimle hiçbir bağlantım olmadan orada kalmak zorunda kalacaktım. Roland ve annem şüphesiz beni izliyor olacaktı. Mavi gözleriyle karşılaştığımda bunu çoktan düşünmüş olduğunu anladım. Hoşuna gitmemişti ama kabul edecekti.

Biraz daha tartıştıktan sonra Roland ayrılmaya ve aramaya başlamaya hazırıldı. Onun tarzı buydu. Çözölmesi gereken bir sorun varsa ertelemek istemezdi. Hemen işe koyulmak ve işi halletmek isterdi. Artık bu karara vardığımıza göre, beni Öteki Dünya'dan çıkarıp güvenli bir yere götürmek için sabırsızlanıyordu. O gittikten sonra, en önemli parça olan Yasemin'den başlayarak kendi hazırlıklarına başlama zamanım gelmişti.

Onu yakınlardaki bir gül bahçesinde, insan dünyasına yaptığı son geziden edindiği bazı dergilerle bir banka kıvrılmış halde buldum. Önce ona gizlilik yemini ettirdikten sonra Roland'la birlikte hazırladığımız planı anlattım. Tepkisi beklediğim gibi olmadı.

"Beni de yanında götür," dedi hemen.

"Yapamam," dedim. "Bütün mesele de bu zaten. Sana burada ihtiyacım var. Beni koruyabilecek tek kişi sensin."

"Seni orada gerçekten koruyabilecek tek kişi benim," diye ısrar etti. Bir süre sonra küçük bir taviz verdi. "Belki Pagiel de öyle."

Yüzümü ciddi tutmak için çok çalışmam gerekti. Buradaki güçlü soylular arasında, birçoğu mucizevi yeteneklere sahipken, sadece iki gencin beni yeterince izleyebileceğine ikna olması neredeyse şirindi.

"O gelemes. Tanıdığım hiç kimse gelemes, mesele de bu zaten. Nereye gittiğimi bile kimseye söyleyemem."

"Bu saçmalık," dedi. Küfürlü konuşması, fildişi rengi elbisesi ile tamamladığı hanımefendi görünümüyle eğlenceli bir tezat oluşturuyordu.

elbisesi ve çiçeklerle süslü saçlarıyla. "İyi olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Yapamayacaksınız, ama gizliliği ve anonimliği koruyabilirsek, iyi olduğumdan yüzde doksan dokuz emin olabilirsiniz."

Bundan hoşlanmadı. Bunların hiçbirisi hoşuna gitmedi. Beni ne kadar şiddetle korumak istediğini görünce, Dorian'ın onun benden güç çalmak istemesi konusunda nasıl sürekli endişelendiğine hayret ettim. Niyeti bu olsaydı, toprakların bekçisi olma şansına atlayacağını düşünürdünüz. Bunun yerine, sadece benim yanımda olmak istediğini tutkuyla belli etti.

Ama sonunda, Roland ve Dorian'la aynı noktaları tartıştıktan sonra onu ikna edebildim. Sanırım Ansonia'ya yapılan saldırı kararı biraz daha kolay kabullenmesine yardımcı oldu. Pagiell'e yakınlaşırken, Jasmine onun kız kardeşini de tanımaya başlamıştı. Jasmine de saldırıya hepimiz kadar öfkeliydi ve tekrarını görmek istemiyordu.

"Yapacağım," dedi sonunda. "İstemiyorum ama yapacağım."

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Ona sarılma isteğini bastırmak zorunda kaldım. Ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım, kardeşlik ilişkimiz büyük fiziksel sevgi gösterilerine dönüşmemişti.

Omuz silkti. "Ah, pekala. Bu bir şey değil. Önünde çok daha kötöleri var."

"Oh?"

"Evet." Bana sempatik bir bakış attı. "Dorian'a söylediğinde senin yerinde olmak istemezdim."

Böylece ikimiz olduk. Bu farkındalık bunca zamandır içimde birikiyordu: Ona söylemek zorundaydım. Başka kimsenin bilgilendirilmesine gerek yoktu. İnsan dünyasına iyi zamanlanmış bir geçiş yaparsam buradaki hiç kimse beni bulamazdı. Jasmine daha sonra personelime gittiğimi söyleyerek hasar kontrolü yapabilirdi. Her iki krallıkta da günlük işlerle ilgilenen seneschaller vardı ve herkes ben yokken kontrolü Yasemin ve Shaya'nın üstlenmesine alışkındı. Hepsi çok olacaktı ama uyum sağlayacaklardı.

Ama Dorian? O tamamen farklı bir konuydu. Geçmişimizde ne yaşanmış olursa olsun, bir süreliğine ortadan kaybolacağımı ona haber vermem mümkün değildi.

Yine de sonraki günlerde elimden geldiğince haberi vermeyi erteledim. Rowan Land'de takılmaya devam etti ve artık onu kendi evine dönme konusunda rahatsız etmedim - ki bu normalde bir şeylerin döndüğü konusunda onu uyarırdı. Bunun yerine, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyor ve pastel ahşap hayvanlar üzerinde atış talimi yapmayı düpedüz sıradan gösteren komik eğlence fikirlerinin sonsuz bir kaynağı oluyordu. Roland'dan haber alamayınca Dorian'a haberleri vermeyi ertelemek daha da kolay oldu. Söyleyecek bir haberim yoktu.

Dorian sürekli eğlence girişimlerinin yanı sıra, insan dünyasında doğum ve doğumun teknik özellikleri konusunda da kendini eğitmeye karar verdi. Bu konulardaki gelişigüzel bilgimi göz önünde bulundurduğumda, en iyi kaynak olduğumdan emin değildim ama eğer bir insan doktora ihtiyaç olduğunu söylemeye devam edeceksem, bunun nedenini anlaması gerektiği konusunda ısrar etti.

"Peki bu doktor ziyaretlerinde tam olarak ne yapıyorlar?" Dorian sordu. "Oldukça sık görünüyorlar."

Roland'ı son görüşümden yaklaşık bir hafta sonra dışarıda, güzel havanın tadını çıkarıyorduk. "Şey," dedim, "hayati değerlerimi kontrol ediyorlar. Kan basıncı ve bunun gibi şeyler."

"Kan basıncı?"

"Nabzın gibi bir şey. Ama biraz değil," dedim beceriksizce. Evet, tıbbi terimleri açıklayacak en iyi kişi gerçekten ben değildim.

Dorian sırtını bir ağaca yasladı. "Şifacılarımızdan herhangi biri bunu senin için yapabilir. Hatta senin için ~~ben~~ bile yapabilirim."

"Bu daha fazla karmaşık daha Bu. Ve Bazen, I randevularımda ultrason çektiyorum."

"Ultrason mu?"

Ve konuşmamızın geri kalanı böyle devam etti, ben sürekli durup az önce söylediklerimi açıklamak zorunda kaldım. Her seferinde Dorian'ın anlattığım şey için bir kentsoylu karşılığı vardı. Bazıları diğerlerinden daha zorlamaydı, örneğin bütün gün pasta yiyerek tıkınmanın kan şekeri testiyle aynı sonuçları vereceğinden emin olduğunu söylediğinde olduğu gibi. Ayrıca bir tavuğu ağaçta dengelemenin cinsiyet belirlemede nasıl köklü bir soylu yöntemi olduğuna dair çok karmaşık bir açıklaması vardı. Ona anlattığım şeylerin yarısının gerçek bir karşılığı olmadığını bildiğinden ve bunların çoğunu oracıkta uydurduğundan neredeyse emindim. Sadece beni tuhaf şeylerle eğlendirmeye çalışıyordu. Ancak sezaryen ameliyatını anlatınca esprileri durdu.

"Bu konuda ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum," dedi bana dürüstçe. "Çok aşırı görünüyor. Ve tehlikeli."

"Belki burada olabilir," dedim, soyluların metalden nefret ettiğini düşünerek. Bir neşter kılıç da olabilirdi. "İnsanlar arasında oldukça güvenli ve standart bir şey. Pek çok hayat kurtarıyor - yine de mümkünse bundan kaçınmayı tercih ederim. Yara izi istemiyorum."

Dorian düşündü. "Aslında anlayabildiğim tek kısım bu. Neden annelik izi taşımıyorsun? Dövme ya da başka bir onur işaretinden daha iyi. Bırakın dünya ne başardığınızı bilsin."

Çimlerin üzerine yanlamasına uzandım. "Çocukların kendi adlarına konuşmalarına izin vermeyi tercih ederim."

Gülümsedi ve konuyu kapattı. "Bu arada Eugenie benzerlerine başka saldırı olmadı. Görünüşe göre Maiwenn düşündüğümüzden daha itidalli."

"Bu iyi," dedim. Ansonia'yla ilgili suçluluk duygusu hâlâ peşimi bırakmıyordu. "İyinin de ötesinde. Yani henüz onun krallığını yerle bir etmene gerek yok mu?"

"Henüz değil, hayır. Gerçi sana yaşattıklarından dolayı neredeyse istiyordum." Sanırım ciddiymi. Ne de olsa bir keresinde bir adamı

onurumu korumak için.

"Hâlâ iyi durumdayım. Önemli olan da bu."

Dorian başını salladı. "İyi olmanın pek çok yolu var. Siz insanlar gibi stresin bilimini yapmadık ama ben bile tüm bu endişenin senin için iyi olmayacağını biliyorum. Sadece vücudunun güvende olmasını istemiyorum. Aynı zamanda-"

Bir muhafızın gelip Roland'ın burada olduğunu bildirmesiyle istediği her şey kayboldu. Dorian'la aramızdaki tembel ve eğlenceli hava kaybolmuştu. Bunun ne anlama geldiğini anladığımda içimde bir duygu karmaşası savaştı. Erteleme günlerim sona ermişti. Bir yanımda nihayet işleri yoluna koyduğum için mutluydu. Bu herkes için daha iyi olacaktı. Geri kalan yanımda -korkak yanımda- yakında ortaya çıkacak sonuçlardan korkuyordu. Dorian'ın yüzünde nazik ve samimi bir ifade vardı; bir özür mırıldanıp Roland'la konuşmak için acele ederken gözlerine zar zor bakabildim.

Roland'la yalnız kaldığımızda, "Bir yer bulmuşsun," dedim.

"Ben yaptım." Etrafına endişeyle baktı. Onu yatak odama götürmüştüm, ihtiyatlı korumalarımın bile bir şeylere kulak misafiri olma riskini göze almak istememiştim. Yine de Roland odaya şüpheli gözle bakıyordu, sanki duvarların içinde büyülü kulaklar varmış gibi. "Yine de son dakikaya kadar yerini söylememeyi tercih ederim."

İçimi yakan meraka rağmen, "Bu adil," dedim.

"Size söyleyebilirim ki bu kasabada bir şaman var ve benim de çok güvendiğim eski bir dostum. Hikâyeyi tam olarak bilmiyor elbette ama bir tehlike olduğunu anlıyor. Gerekirse sizi savunmaya fazlasıyla istekli." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ve umarım şamanik temizlik yapma isteğini de ortadan kaldırır. Bir şeyler olduğunu görürsen ona söylemen yeterli."

Bundan sonraki en karmaşık kısım ise beni bu gizli yere nasıl götüreceklerini bulmaktı. Öteki Dünya insan dünyasıyla çok kaba bir şekilde örtüşüyordu. Birebir eşleşmiyordu ama kapılar coğrafi olarak benzerlik gösteriyordu. Örneğin, Diken Diyarı'nda Tucson'a geri dönen favori bir geçiş noktası vardı. Bir krallık ötede, Dorian'ın ülkesinde, New Mexico'ya açılan bir kapı vardı. Yakınlardaki bir diğeri ise Teksas'a açılıyordu. Öteki Dünya'nın bu bölgesinde durum böyleydi; çoğu geçiş Amerika'nın güneybatısına çıkıyordu. Bu yüzden Hanımeli Diyarı'na gitmek zorunda kalmıştım.

Ohio kapısına ulaşmak için. Roland ayrıntılı bilgi vermedi ama anladığım kadarıyla güvenli evi Güneybatı'da değildi, yani hem bu dünyada hem de insan dünyasında çok uzaklara gitmem gerekecekti.

Oldukça karmaşık bir plan üzerinde çalıştık ve sonra diğer tarafta her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için yine o şekilde ayrıldı. Plana göre yarın ayrılmam gerekiyordu, ki bu korkutucu derecede yakındı. Ama bu durumda ... işler ne kadar çabuk halledilirse o kadar iyiydi.

O akşam, Roland ayrıldıktan kısa bir süre sonra, hizmetçilerimden birinden Dorian'ın beni odasında görmek istediğine dair bir mesaj aldım. Buna neredeyse gülecektim. Sanki buranın hâkimi ben değil de kendisiymişim gibi, kendi şatomda *bana* bir çağrı göndermesi çok tipik bir davranıştı. Öte yandan, bunun neyle ilgili olabileceğini dehşetle merak ettim. Tüm önlemlerimize rağmen Roland'la olan planımı bir şekilde öğrenmiş miydi? Jasmine çözülmüş müydü? Duvarlarda büyülü kulaklar mı vardı?

Dorian'ın odasına girdiğimde o kadar da uğursuz bir şeyle karşılaşmadım. Kaledeki büyük misafir süitlerinin çoğu gibi onunki de ayrı bir yatak odası ve oturma odasından oluşuyordu. Sonuncusu, altın ipek bir masa örtüsü ve tüm fizik kurallarına meydan okuyormuş gibi görünen garip, dallanma tarzına sahip bir şamdanla tamamlanan iki kişilik özenli bir masa ile düzenlenmişti. Normal şartlar altında, Dorian'ın nasıl bir oyun çevirdiğini anlamaya çalışırken, böyle bir düzen anında kafamda alarmların çalmasına neden olurdu. Ancak yarınki macera için duyduğum endişe normal temkinliliğimin önüne geçmişti.

Çoktan oturmuştu ve bana karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Ben otururken beni süzdü. "Biraz daha resmi bir şeyler giymeni umuyordum. Kadife ve dantel belki. Doğal olarak dekolteli."

"Doğal olarak," dedim. Üzerimde kot pantolon ve eskiden giydiğimden bir beden büyük bir tişört vardı, genişleyen belim sağ olsun. "Belki bir dahaki sefere bunun resmi bir durum olduğunu bana bildirmelisin." Az önce girdiğim kapıdan içeri bir hizmetçi girdi, şüphesiz ben gelene kadar beklemişti. Bir tabak dolusu kiş benzeri turtayı önüme koydu ve koşarak uzaklaştı. "Bu vesileyle *ne* yapacaksınız?"

Dorian dramatik bir şekilde iç çekti. "Korkarım hüzünlü bir tane. Yarın. . . Ben gidiyorum."

"Öyle mi?" Bir an için, o etrafta yokken gizlice kaçma fikriyle oynarken içimde bir umut belirdi. Ona planlarımı anlatmak zorunda kalmayacaktım.

"Gerçekten." Bir kadeh kırmızı şarabı evirip çevirdi. Bir kez olsun içmem için beni taciz etmemiştir. "Burada sizin keyifli arkadaşlığınızla geçirdiğim zamandan çok keyif aldım ama artık kendi krallığıma bakma vakti geldi. Ayrıca o kaltağın halkımla tekrar oynaşmasını engellemek için sınırlarımdaki güvenliği artırmayı planlıyorum. Ne olur ne olmaz." "O kaltak" tabii ki Maiwenn'di.

Kişilerden birini aldım. Tam da sevdiğim gibi peynirli ve ağırdı. "Az önce onun kendini tuttuğunu ve bir daha saldırmayacağını düşündüğünüzü söylediniz."

"Öyle," dedi. "Bence onun adamları Ansonia konusunda gerçekten hatalı davrandılar. Öyle yapmamış olsalar bile, belki de masumlara saldıran bir korkutma taktiği kullanmanın çok vahşi olduğuna karar verdi. Ama durup durmamaları önemli değil. Yine de topraklarıma bir saldırı oldu ve buna bir daha izin vermeyeceğimi göstermeliyim. Belki onun topraklarını yerle bir etmeyeceğim ama kendi topraklarımı kesinlikle koruyacağım."

"Masumlar" deyince aklıma Kiyo geldi. Kendi çocukları olan masumların peşine düşmekte tereddüt etmemiştir ama Maiwenn'in adamlarının daha fazla karışıklık çıkarmasını engellemekten sorumlu olduğunu görebiliyordum. Anlaşmazlığımıza dahil olmayanları tehlikeye atacak bir korkutma taktiğine son vereceğinden emindim. Olanlardan sonra onun hakkında iyi şeyler düşünmek istemiyordum ama onun tarzını biliyordum.

Birbirinden leziz parmak arası yiyecekler geldi ve Dorian, "Size bir sürprizim daha var," dediğinde otlarla doldurulmuş zeytinleri yiyorduk. Sanki bir işaretmiş gibi, iki hizmetçi içeri girdi. Aralarında bir beşik taşıyorlardı.

Onlar daha gitmeye fırsat bulamadan ayağa fırladım. Beşiğe şaşkınlıkla baktım. "Bu da ne böyle?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dorian, çok memnun görünüyordu. "Küçük savaşçılarınızın uyuyacak bir yere ihtiyacı var, değil mi?"

Öyle sanıyordum ama açıkçası bu konu üzerinde pek düşünmemiştim. Çocuk odası dekorasyonu ve bebek kayıtları aklımdaki son şeylerdi. Elimi raylardan birinin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Her şey altın meşeden oyulmuş ve cilalanmıştı.

parlak. Hayvan ve bitkilerin özenle işlenmiş desenleri büyük bir titizlikle ahşaba işlenmişti. Soylular hakkında bildiklerimi bildiğimden, bunların çoğunun elle yapıldığından şüphe etmedim.

"Bu... enfes," dedim sonunda.

"Bir tane daha geliyor ama hâlâ yapım aşamasında. Gitmeden önce size bunu göstermek ve onaylayıp onaylamadığınızı görmek istedim."

"Ben... evet. Nasıl olmaz ki?" Hediye karşısında hâlâ hayretler içindeydim ve boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Duygularım o beşiğin içinde uyuyan minik bir beden düşüncesinden mi yoksa Dorian'ın nezaketinden mi kaynaklanıyordu, gerçekten bilemiyordum.

"Mükemmel," dedi, biraz daha şarap doldurarak. "Sanırım bunlardan birkaç tane yaptırmamız gerekecek, ha? O zavallı çocukları her iki krallığınıza da taşıyacağınıza şüphe yok - ve tabii ki benimkine de. Ziyaret etmezlerse onları zor şımartırım."

Başımı salladım ve olumlu bir şeyler mırıldandım. O yemeği de bitirdik ama ben hâlâ anlaşılır bir şey söyleyemeyecek kadar bunalmış durumdaydım. Gecenin son porsiyonu tatlıydı ve onu gördüğümde gözlerime inanamadım. Özenle hazırlanmış çikolatalı bir pastaydı ve kentsoyluların sevdiği türden süslemelerle ustaca dekore edilmişti. Fındık ve çikolata talaşı estetiğe katkıda bulunuyordu, ayrıca ...

"Bunlar... bunlar Samanyolu'nun parçaları mı?" Daha kelimeler ağızımdan çıkmadan haklı olduğumu anlamıştım. Doğranmış ve şekerleme harikasının geri kalanıyla birlikte en sevdiğim çikolatanın parçalarıydı. "Bunları nasıl aldın?" Soyluların bile sihirli sınırları vardı.

"Genç Pagiell yakın zamanda insan dünyasına yaptığı bir gezide biraz aldı. Senin de biraz istediğini hatırladım." Beynimdeki bazı uyarılar Pagiell'in izinsiz bir geçiş yapmış ve insan mallarını "elde etmeyi" başarmış olmasından endişe duymam gerektiğini söylüyordu. Nakit kaynakları konusunda iyimser değildim. "Onları olduğu gibi servis etmek çok ilkel görünüyordu, bu yüzden aşçıya onları hazırlamak için daha zarif bir yöntem bulmasını söyledim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Dorian'ın pastayı dilimlemesini izledim ve böyle bir güzelliği bozmanın utanç verici olduğunu düşündüm. "Neden... neden yaptın? Ne istiyorsun?"

Dorian tabağıma bir parça kek koydu ve bana gerçekten şaşkın görünen bir bakış attı. "Hiçbir şey. Aramızdaki ilişkiyi yeniden güzelleştirmek dışında. Sana daha önce de söylemeye başladığım gibi, senin güvenliğinden fazlasını istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Yaptıklarımın çoğunda kendimi haklı görüyorum. Sana iyi davranmadığım bazı ilişkiler var ve bunu düzeltmek istiyorum. Bu pasta hiçbir şekilde çözüm değil, ama eğer tekrar güven duymayı başarabilirsek

..." Kısa bir süre için gözlerini kaçırdı ve onda nadiren gördüğüm bir kırılma sergiledi. "Şey. Bu beni tahmin edemeyeceğin kadar mutlu eder."

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. *Lanet olası hormonlar.* Tekrar pastaya dönmeden önce beşiğe hızlı bir bakış attım. Daha fazla dayanamadım. "Ben gidiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Öteki Dünya'dan ayrılıyorum."

Dorian'ın beni incelerken yüzündeki ifade değişmedi. "Öyle mi? Kabul edilebilir ama güvenli olduğı şüpheli yeni bir doktor mu buldun? Sana söylüyorum, tavuk çok daha basit olurdu."

"Hayır," dedim, kendimi perişan hissederek. *Eğer yeniden güven duymayı başarabilirsek, bu beni hayal edebileceğinizden çok daha fazla mutlu ederdi.* Neden böyle bir şey söylemişti ki? "Temelli. Ya da bir süreliğine." Ona Roland'la yaptığım anlaşmayı anlattım ve tüm bunlar olurken Dorian'ın yüzü hâlâ son derece sakindi. Neredeyse bir öfke patlaması yaşamasını ya da alay etmesini dileyecektim. Bunun yerine, sözümü bitirdiğimde tepkisi çok az oldu.

"Şey," dedi çatalını yenmemiş bir kek parçasının yanına bırakarak. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Talihsiz mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Kavga çıkarmaya çalışmıyordum; sadece şaşırmıştım.

Biraz şarap yudumlamak için durakladı. "Başka ne var? Her şey yerli yerinde gibi görünüyor. Ve bunu bütün hafta arkamdan planladığına göre belli ki kararını vermişsin."

"Seni rahatsız eden bu mu?" diye sordum. "Sana söylemediğim için mi?"

Sonunda bir gülümseme belirdi ama bu acı bir gülümsemeydi. "Ah, Eugenie. Bu konuda beni rahatsız eden o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanırım tekrar güven hakkında konuşmaya çalışmam aptallıktı, değil mi? Bundan her zamanki kadar uzağız."

Suçluluk ve öfke karışımı bir duygu hissettim. "Hey, bunu başlatan sensin! Eğer beni Demir Ta  için kandırmasaydın-"

Melodramatik bir i  çekiş yaptı. "Yine mi bu? Lütfen. En azından ayaklarımın altına serecek başka bir şikâyet bul. O ta  hayat kurtardı ve sen bunu biliyorsun."

"Gerçeği benden sakladın."

"Ve bu ayrılış haberini bütün hafta benden sakladınız," diye belirtti. "Benim için bir standart, senin için başka bir standart mı?"

"İkiyüzlü değilim," dedim, biraz öyle olsam da. "Bunu sana söylememek Demir Ta 'ın yarattığı etkiyi yaratmaz! Sadece dışarıda bırakılmaktan hoşlanmıyorsun."

"Az önce de söylediğim gibi, bundan çok daha fazlası var," dedi soğuk bir sesle. "Tıpkı senin, bu dünyadaki en büyük büyü kullanıcılarından bazılarının korunmasının yerine bilinmezliğin yeterli olacağını düşünmen gibi."

"Senin gibi mi?" Tahmin ettim.

"Elbette." Alçakgönüllülük Dorian'ın hiçbir zaman değer verdiği bir erdem olmamıştı. "Sana el kaldırmaya kalkışan birinin etrafındaki toprağı yırtmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, ama her zaman yakınlarda olabileceğinizi sanmıyorum."

"Olabilirim," diye karşılık verdi. Az  nceki öfkesinin bir kısmı hafifledi. "Burada, topraklarınızda kalıcı olarak kalacağım. Ara sıra Meşe Diyarı'na geri dönmem gerekecek ama senin yerine benim seyahat etmem daha iyi. Tabii sa larım başka bir yanlış kimlik vakasına yol a mazsa." Demek istediğini anlatmak için o görkemli kumral saçlarından bir kısmını bir omzunun üzerinden savurdu. "Tabii ki, sert ve erkeksi  zelliklerimle, böyle bir hatanın meydana gelmesi pek olası görünmüyor."

"Bu gerçekçi değil," dedim, cazibesine kapılmayarak. "Ve gerçekten de bu diğer planın en güvenli seçenek olduğunu düşünüyorum."

"Yine de gerçekten güvende olup *olmadığınıza* dair hiçbir fikrim olmayacak. İnsanlar arasında kaybolacaksın."

"Jasmine gibi konuşuyorsun."

Burnunu  ekti. "Kim bilebilirdi ki? Görünüşe göre sonunda onunla bir konuda anlaştık."

Jasmine'in aksine, hiçbir tartışma onu planın sağlamlığı konusunda ikna edemedi. Beni vazgeçirmeye çalışmadı; sadece inatla bunu onaylamayı reddetti. Ve ben artık iyice eskimiş arg manlarımı sıralamaya devam ederken, onun o sabırlı maskesini görebiliyordum

gittikçe zayıflıyordu. Bu karar onu gerçekten tedirgin etti, ancak onu en çok neyin rahatsız ettiğini tam olarak anlayamadım. Sonunda ayağa kalktı ve anlatmaya çalıştığı bir şeyi yarıda kesti.

"Canım, bu ikimiz için de zaman kaybı. Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız ve gerçekten de burada bulunmaya devam etmemin bir anlamı yok. Eve gitme vaktim geldi."

"Bu gece mi?" Ben de ayağa kalkarak sordum.

"Neden olmasın?" Küçük bir masanın üzerine örtülmüş bir pelerine uzandı. "Daha önce de söylediğim gibi, tehlikede olan ben değilim. Arkadaşlığınızın tadını daha fazla çıkarmak için yarıya kadar kalmayı düşünmüştüm ama görünüşe göre bu artık nafiye."

"Neden bu kadar üzgün olduğunı anlamıyorum," dedim huysuzca. Dorian kapıya yaklaştı. "Öyle olduğumu kim söyledi?"

"Sen," dedim. Bu konuda komik bir şey olsaydı gülümserdim. "Şu anda seninle ilgili her şey. Yüzün, ses tonun, vücut dilin. Kızgınsın. Öyle olacağını biliyordum. Ama gerekçelerimin hiçbirini yanlış bulamazsın."

"Hayır, sanırım yapamam," diye kabul etti. Kapıya ulaştı ve beklentiyle bana baktı.

"Böylesi daha iyi," dedim, umutsuzca bunu onaylamasını istiyordum. "Ve senin için daha kolay."

Kıkırdadı. "Bunun önemli olduğunu mu sanıyorsun? Eugenie, konu sen olunca 'kolay' olanın hiçbir önemi yok. Senin için her şeyi yaparım - her şeyi- yeter ki sen-" Sözünü kesti ve aniden arkasını dönerek elini kapının koluna dayadı. Yine de gitmedi.

Kalbimin bir an durmasına neden olan tuhaf bir düşünce geldi aklıma. Bunca zaman Dorian'ın beni her zamanki sapkın tarzıyla eğlenceli bulduğunu, ilgisinden ve çocuklarımla bağlantılı olmanın prestijinden hoşlandığını sanmıştım. Ama Demir Taç'tan sonra herhangi bir romantik bağın öldüğünü düşünmüştüm. Şimdi... şimdi yanıldığımı biliyordum.

"Dorian... çok mu üzgünsün çünkü..." Sözcükler, onları söyleyecek cesareti bulduğumda beceriksizce çıktı. "Sadece beni göremeyeceğin için mi üzgünsün? Çünkü... beni özleyeceksin?" Bunu ifade etmenin acınası bir yolu vardı ama ikimiz de ne demek istediğimizi biliyorduk.

Omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde bir gülümseme ama gözlerinde hüznü vardı. "Eugenie, sende neyi sevdiğimi biliyor musun?" Bekledim çünkü Dorian bu retorik soruyu neredeyse her konuşmamızda kullanırdı ve cevabı her zaman farklı olurdu. Hüznü gibi gülümsemesi de büyüdü. "Vardığın en son sonucun *bu* olmasını seviyorum."

Kapıyı arkasından sıkıca kapatarak ve beni aptal gibi hissettirerek ayrıldı.

B1

Hiçbir şeyin Öteki Dünya'nın karmaşık seyahat sistemiyle tam olarak eşleşemeyeceği doğru olsa da Roland beni gizemli güvenli konumuna götürmek için yaptığı düzenlemelerle buna oldukça yaklaşmıştı. Öteki Dünya'dan Tucson'da açılan bir kapıdan geçerek ayrıldım, muhtemelen gözleneceğimi biliyordum. Oraya yapacağım bir yolculuk -her ne kadar güvenli olmadığı açık olsa da- çok fazla şüphe uyandırmadı, çünkü düşmanlarım muhtemelen orada arkadaşlarımı ve ailemi ziyaret etmemi bekleyecekti. Bu, daha büyük planımızı örtbas etmek için layık gördüğümüz bir riskti.

Ama insan dünyasına ayak bastığımda Roland'ın planının çılgınlığı da ortaya çıkmıştı. Yolculuğumda akla gelebilecek her türlü ulaşım aracını kullanacak şekilde ayarlamıştı -araba, tren, uçak ve hatta otobüs. Bazen bu ulaşım araçlarından biriyle sadece kısa bir mesafe gidebiliyordum. Bazen doğru yöne bile gitmiyor ve bir sonraki yol noktama zikzak çizerek gidiyordum. Çeşitli teknoloji araçları soyluların beni takip etmesini zorlaştırırken, karmaşık rezervasyon ve yönlendirme sistemi de Kiyo gibi insanların beni takip etmesini zorlaştırıyordu. Roland sadece ben Tucson'dayken yanımda kaldı, çünkü yerimi tespit etmek için bir yol olarak kullanılabileceğinden korkuyordu. Ayrıca eve dönüp normal davranarak onunla kaldığım yanılsamasını yaratabileceğini umuyordu. Bu da kuşkusuz başka dünyadan bir yaratığın beni aramaya geleceği anlamına geliyordu ama Roland bununla başa çıkabileceğine ve gerçek ortaya çıktığında onu rahat bırakacaklarına dair bana güvence verdi.

Bu yüzden seyahatimi tek başıma yaptım ve bunu pek de umursamadım. Yapmam gereken o kadar çok bağlantı ve izlemem gereken o kadar çok yön vardı ki, geride bıraktığım tüm sorunları düşünmek için çok az fırsatım oldu. Seyahatimin ikinci gününün sonuna doğru Memphis'e vardım. Son varış noktam değildi ama yakındı. Roland bir gece ve ertesi günün büyük bir kısmında orada kalmamı istedi. Takip edilip edilmediğimi görmek için bir testti bu. Eğer takip edildiysem, birinin hemen harekete geçmesi muhtemel görünüyordu. Eğer yapmamış olsaydım, son durağa kadar rahatça devam edebilirdim. Roland bana bir şamanın numarasını vermişti.

Memphis'te yaşadığını ve işler kötüye giderse yardıma ihtiyacım olursa arayabileceğimi söyledi. Bunun dışında, günü bir otel odasında beklemekten ve doğaüstü takipçilerden kurtulduğumuzu ummaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

Öteki Dünya'da geçirdiğim onca zamandan sonra, modern hayata dönmenin dikkatimi dağıtacağını ummuştum. Kablolu TV ve kızarmış yiyecekler kesinlikle bir süredir yokluğunu çektiğim şeylerdi. Ancak bu yenilikler kısa ömürlü oldu. Oteldeki yatağında uzanırken, Dorian'la yaptığım son konuşmayı düşünüp duruyordum. Hamileliğim sırasında korumasını istediğimden beri ona şüphe ve ihtiyatla yaklaşıyordum. Art niyetli olduğuna ikna olmuşum ve şu anda benimle birlikte olmasının tek nedeninin kendi planlarını ilerletmek olduğundan emindim. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinin farkına vardım.

-Ve benim bunlardan habersiz olmam şaşırtıcı bir durumdu. Ve nedenini tam olarak ifade edemesem de rahatsız ediciydi. Yıllardır onu romantik bir şekilde düşünmek için kendime izin vermemiştim ve şimdi... tüm çabalarıma rağmen... Öyleydim.

Kendime eziyet etmek bir yana, Memphis'teki günüm oldukça olaysız geçti - ki bu da planın bir parçasıydı. Takip edilmediğimi doğrulamaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdim. Üçüncü günün akşam yemeği saatinde küçük bir banliyö uçağına bindim ve kendimi bu çılgın yolculuğun son durağı için hazırladım: Huntsville, Alabama. İtiraf etmeliyim ki Roland bana güvenli evinin orada olduğunu söylediğinde pek heyecanlanmamıştım. Alabama hakkındaki klişelerim Ohio'dakilerden bile daha kötüydü. Roland, Tucson'dan ayrılmadan önce beni düzeltmekte gecikmemişti.

"Bunu yanlış anlama Eugenie," demişti bana. "Ama sen biraz züppesin."

"Değilim," diye karşı çıktım. "Pek çok şey hakkında açık fikirliyim. Ve yerlere."

Alay etmişti. "Doğru. Batı ABD'den gelen çoğu insan gibisin, başka her yerin senin için önemsiz olduğuna inanıyorsun."

"Bu hiç de doğru değil! Sadece... Ben sadece bazı şeylere alışkınım. Yani, Tucson Huntsville'den çok daha büyük. O büyük şehir hissine alışkınım, anlıyor musunuz?"

"Doğru," dedi bana şüpheyle bakarak. "Bu yüzden elektriği ya da su tesisatı olmayan bir ortaçağ şatosunda yaşıyorsun."

Haklı bir noktaydı ve ben de daha fazla tartışmaya girmedim.

Uçak Huntsville'e doğru alçalmaya başladığında ve gün batımında altın gibi parlayan kiraz ağaçlarıyla dolu bir park gördüğümde süregelen şüphelerimin bir kısmı yumuşadı. Onları tanıyabilmem bile şaşırtıcı bir şeydi. Hala oldukça yüksekteydik ve Rowan Land'in sürekli pembe kiraz ağaçlarının aksine, bunlar çiçeklerini kaybetmiş ve tam yapraklıydı. Yine de, her nasılsa, ağaçların ne olduğunu hemen anladım ve onları rahatlatıcı buldum. Burası Üvez Diyarı değildi -ve kesinlikle Diken Diyarı da değildi- ama *evimi* hatırlatan bu küçük şey kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı. Bunu atlatabilirdim. Her şey yoluna girecekti.

Havaalanında beni Roland'ın işleri ayarladığı yerel şaman Candace Reed karşıladı. Ona eşkalimi vermiş olmalıydı çünkü beni görünce gözleri parladı ve sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi bana sarılmak için öne atıldı. Benden yaklaşık on yaş büyüktü, koyu renk teni, saçları ve neşeyle parlayan uzun kirpikli gözleri vardı. Solmuş bir kot pantolon ve kırmızı kareli bir bluz giymişti ve bir anne korumacılığı havası yayıyordu.

"Şu haline bak," diye bağırdı ve hemen elini karnımın üzerine koydu. Bunun çoğu insan için kabul edilebilir bir davranış olduğunu fark etmiştim -gentry olsun, insan olsun- ve normalde hamileliğin tüm kişisel sınırları yıkması beni tuhaflıyordu. Nedense Candace'in bunu yapmasından rahatsız olmamıştım. "Kaç aylık hamilesin tatlım?" Ben daha cevap veremeden küçük valizimi elimden aldı. "Tanrım, ver şunu bana! Bu halinle bir şeyler taşımaya izin veremeyiz."

Bavul neredeyse hiç ağır değildi ve annemin benim için bir araya getirdiği birkaç temel eşyadan ibaretti. İçimden bir ses Candace ile "bu halimle" neler yapabileceğimi tartışmanın kaybedilmiş bir savaş olacağını söylüyordu.

"Charles'a eve vardığımızda odanı hazır etmesini söyledim, beni dinlemiş olsa iyi olur," diye devam etti arabasına doğru giderken. "Erkekler nasıldır bilirsin. Onu hizaya sokan ben olmasaydım sürekli hayal kurardı. Umalım da yemeği de yakmamış olsun. Ben başlattım ve tam olarak ne yapması gerektiğini söyledim, ama onu tanıyorum, muhtemelen dikkati dağıldı. Televizyonda bir beyzbol maçı ya da arkada bir ağaçkakan olabilir. Muhtemelen kül yığınının başka bir şey değildir.

Şimdi fırında. Rosto. Onu yer misin? Yemelisin, biliyorsun. Protein sana ve bebeğe iyi gelir. Patates de öyle."

Arabaya ulaştığımızda "Bebekler," diye düzelttim. "İkizlerim olacak."

"Oh. Aman Tanrım! " Bu açıklama onu bir an için suskun bıraktı ve Yüzüne bir şaşkınlık ifadesi ve tam olarak tanımlayamadığım daha yumuşak bir duygu çöktü. "Oh, bu *çok* *lgs*"

Bavulumu bagaja koymaya gitti ve ben yolcu koltuğuna oturduğumda arka koltukta bazı tanıdık aletler gözüme çarptı. Süet bir çantanın yanında gümüş bir athame duruyordu ve içinden demir bir athame'e ait olduğuna bahse girebileceğim başka bir kabza görünüyordu. Bunların yanında ham dumanlı kuvars boncuklardan oluşan bir kolye vardı. Gülümsememe engel olamadım. Candace'in konuşkan Güneyli cazibesi hiçbir şekilde bize bulaşan herhangi bir yaratıkla savaşılabilecek tamamen aktif, tamamen ölümcül bir şaman olmadığı anlamına gelmiyordu. Arabada bir yerlerde bir silah ve bir asa da olsaydı hiç şaşırmazdım.

Candace bana tekrar katıldığında kendini toparlamıştı ve kısa süre içinde rahat sohbet tarzını benimsedi. Konuşmayı onun yapmasına izin verdiğim için mutluydum. Bu bana evine doğru giderken etrafı seyretme şansı verdi. Havaalanı şehir merkezinin biraz dışındaydı ve Candace ile kocası daha da uzakta yaşıyorlardı, yine de bana evinden şehre yarım saatten biraz fazla bir sürede ulaşabileceğimi garanti etti. Bu, Tucson yakınlarındaki Catalina eteklerinde bulunan kendi evimden pek de farklı değildi ve yine bu yeni yerle ilgili küçük bir rahatlama hissettim.

Havaalanından ve daha kalabalık bölgelerden uzaklaştıkça, ağaçların yeşil kaldığını ancak çimlerin ve alçak bitkilerin sarardığını gördüm. Candace şu anda kuraklık içinde olduklarını açıkladı. Her ne kadar içinde büyüdüğüm kuru havayı sevsem de, bir yanım etrafımızdaki toprakların susuzluktan kavrulduğunu görmekten nefret ediyordu. Hızlı bir yağmur sağanağı çağırmak sihrimi o kadar da zorlamazdı... ama hayır. Böyle bir hareketin ne kadar aptalca olacağını bilmek için Roland'ın talimatlarına bile ihtiyacım yoktu. Dikkatleri üzerime çekemezdim. Bu koşullar buralarda yaz mevsimi için normaldi; toprak benim yardımım olmadan da hayatta kalabilirdi. *Sadece kendin için endişelen Eugenie*, diye azarladım kendimi.

Candace'in evi yoğun ağaçlıklı bir sokakta yer alıyordu. Komşuları vardı, ama dağılmışlardı, bu da her birinin

Yol üzerindeki ev kendi özel ormanının içindeydi. Rowan Diyarı'nın yeşilliğine alışmıştım ama şato temizlenmiş bir araziye kurulmuştu ve bu evin pencerelerinin hemen dışında büyük ağaçlar görmek büyüdüğüm dünyadan çok farklıydı.

Arabadan inerken ona "Bu çok güzel," dedim. Arka koltuktan cephaneliğini almış ve yardım tekliflerime rağmen bavula doğru gidiyordu. Alacakaranlık her şeye gölge düşürüyordu ama küçük evin pencereleri karanlığı aydınlatıyordu.

"Öyle, değil mi?" dedi, beni takip etmemi işaret ederek. "Yaklaşık on beş yıldır buradayız." Merdivenlerden evin ahşap verandasına çıktı, iki kişilik bir salıncak bile vardı. Bir paravan kapı böcekleri dışarıda tutuyor ve evi serinletmek için akşam havasını içeri alıyordu. Candace sanki bunu düşünüyormuş gibi bana özür dileyen bir bakış attı. "Klima yok. Çok sıcak olabiliyor."

"Buna alışkırım," diye onu temin ettim. Benim şatolarımla kıyaslandığında buradaki havalandırma son teknolojiydi. Perdeler Diken Diyarı'nın dünyasını sarsabilirdi, eğer soyluların onları nasıl üretebileceğini bulabilirsem.

İçeride kocası Charles'la tanıştım. Uzun boylu, sırık gibi bir adamdı ve sarı saçları yaşlandıkça biraz beyazlamaya başlamıştı. Mavi gözleri kibardı ve sessiz tavrı Candace'ın canlılığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Yine de etkileşimlerini izlerken, birbirlerini çok uyumlu bir şekilde dengelediklerini hemen fark ettim. Candace kızartmayı kontrol ederken bavulumu ona uzattı - görünüşe göre kül olmamıştı.

Beni ikinci katta, çam duvarları ve tavandan geçen açılı kirişleri olan bir odaya götürdü. Bir köşede mavi beyaz yorganlı çift kişilik bir yatak duruyordu ama taşra yaşamı hakkında çok fazla yargıya varamadan karşı duvara monte edilmiş düz panel televizyonu fark ettim. Roland haklıydı. Asla bir şey varsayma.

Charles özür diler gibi, "Bu bizim eski televizyonumuz," dedi. "Oturma odası için yepyeni bir tane aldık. Umarım bu çok küçük değildir..."

."

Güldüm. "Hayır, bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Başını salladı, memnun görünüyordu. "Yedek bir DVD oynatıcımız var, daha sonra sizin için bağlayacağım." Daha sonra bana geniş kanal yelpazesinin bir özetini sunmaya devam etti.

Reeds taşrada yaşıyordu, yine de konforlarını seviyorlardı. Birkaç dakika sonra Candace onun konuşmasını böldü ve bizi aşağıya inip yemek yemeye çağırırdı.

Yemekler enfesti, ancak kısa süre sonra Candace'i tatmin edecek kadar yiyemeyeceğim ortaya çıktı. Annemden bile daha kötüydü ki bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Candace sohbeti domine etmeye devam ediyor, bana ya da Charles'a çok az yer bırakıyordu, ama bunun son derece normal ve hatta onlar için hoş bir şey olduğu hissine kapıldım.

"Şimdi," diyordu tabağıma ikinci porsiyon taze fasulye koyarken, "sanırım buralarda bir doktor ayarlamamız gerekecek. Mooresville yolunda bir arkadaşımın eskiden gittiği bir kadın doğum uzmanı var. Daha yakın olduğu için ben de onu önerecektim. Ama ikizlerin olduğuna göre -ikizleri olduğunu biliyor muydun, Charlie? - sanırım şehir merkezindeki uzmanlardan birine görünmek isteyeceksin. Yarın sabah birkaç telefon görüşmesi yapabiliriz ve ben çalışırken Charles sizi randevularınıza götürebilir."

"Hayır, size rahatsızlık vermek istemem," dedim. "Eminim kendi arabamı bulabilirim ve-"

Candace, "Rahatsızlık değil," diye araya girdi. "Onun için sakıncası yok, ayrıca evde çalışıyor."

"Yine de..." Onların ilgisi karşısında biraz telaşlandığımı hissettim, özellikle de "ikizler "den bahsetmek Charles'ın hülyalı ifadesini daha da hülyalı hale getirdiği için. "Bu onun iş gününü böler. Ayrıca, bölgeyi daha iyi tanıdıktan sonra muhtemelen kendi yerimi bulabilirim ve-" Endişeli bakışları şoka dönüştü.

Candace, "Neden böyle bir şey yaptın çocuğum?" diye sordu. "Burayı sevmiyor musun?"

"Ben-uh, hayır. Bu harika bir şey. Ama empoze etmek istemiyorum.... Burada kendi hayatın var. ." Birdenbire ne yapacağımı şaşırarak bocaladım. Roland bu düzenlemeleri yaptığında başlangıçta onlarla kalacağımı biliyordum ama bana Candace'le düzenli olarak iletişim halinde olduğum sürece sonunda kendi evime çıkmamda bir sorun olmayacağı izlenimini de vermişti.

"Bu çok saçma." Candace onu rahatsız etmenin benim tek endişem olmasından dolayı rahatlamış görünüyordu. "İhtiyacın olduğu sürece, bu bela geçene kadar bizimle kalacaksın." Roland, Candace'a

Elbette ona geçmişimi anlatmıştım, ama sadece içinde doğruluk payı olan bir hikâye anlatmıştı. Beni Öteki Dünya'dan bazı yaratıklarla ters düşmüş bir şaman olarak tasvir etmişti -bu meslekte pek sık rastlanan bir şey değil- ve hamileliğin kendimi korumamı zorlaştırdığını söylemişti. Tabağıma endişeli bir bakış attı. "Tanrı biliyor ya, tek başına kalırsan muhtemelen açlıktan ölürsün."

Bu onlar için meseleyi çözmüş gibi görünüyordu ve ön kapı gıcırtyla açıldığında yapabileceğim diğer itirazlar bir kenara itildi. Olası bir istila karşısında neredeyse sandalyemden fırlayacaktım ama Reed'lerin rahat tavırları beni kontrol altında tuttu.

"Alo?" diye seslendi bir ses. "Evde kimse var mı?"

Benim yaşlarımda bir adam mutfağa geldi. Candace aceleyle masadan kalkıp temiz bir tabak aldı ve hemen tabağı yemekle doldurmaya başladı. "Otur, Evan," dedi ona. "Soğumadan önce. Misafirimizle tanışabilirsin."

"Ben Evan," dedi, belki kaırmışımdır diye. Bana bir sırtış fırlattı ve elini uzattı. Ben elini tutamadan aceleyle kot pantolonuna sildi ve sonra tekrar uzattı. "Özür dilerim," dedi. "Bütün gün dışarıda çalıştım. Her yer ter ve kir içinde."

"Neden hemen söylemedin?" diye haykırdı Candace. "Ellerini yıka o zaman. Biz medeni bir ev işletiyoruz."

Evan uysalca bana itaat etti ve tezgâha doğru yürüdü. "Ben Eugenie," dedim ona.

Candace tekrar yerine otururken, "Evan Charles'ın yeğeni," diye açıkladı. "Birkaç mil ötede yaşıyor."

Evan temiz ellerle döndü ve bize katıldı. "Chuck Amca'nın aletlerini iade etmeye geldim," dedi. "Ama buraya öylece uğrayıp yemek yemeden gidemezsin, özellikle de yemek saatinde."

"Yani öğreniyorum," dedim.

Bu onu tekrar gülümsetti ve Candace'ı bile memnun edecek kadar büyük bir şevkle yemeğine daldı. Candace tekrar sohbete hakim olmaya başladı, ancak Evan onunla iyi bir uyum içindeydi ve hem beni hem de Charles'ı kendine çekmeye çalışıyordu. Evan amcası kadar sırık gibi değildi ama aynı sarı saçlara ve mavi gözlere sahipti. Daha önce "bütün gün dışarıda çalıştığını" söylediğini doğrulayan kaslı bir yapısı ve Candace'in onu azarlamakta gecikmediği güneş yanığı başlangıcı vardı.

"Ne iş yapıyorsun, Evan?" Konuşmaya nadiren ara verildiğinde sordum. Çiftçiiden tamirciye kadar her şeyi bekliyordum. Sanırım klişelerimden tam olarak kurtulamamıştım.

"Lise öğretmeniyim," dedi patates ısııkları arasında. "En azından yılın büyük bölümünde öyleyim. Bir ay kadar daha iznim var."

Şaşırtıcı bir cevap. "Ne öğretiyorsun?"

"Fizik," dedi. "Ve mağaza." Şaşkın bakışlarımı görünce ekledi: "Burası küçük bir okul. Bazılarımız çift görev yapıyor."

"Sanırım," dedim. "Bunlar birbirine zıt kutuplar gibi görünüyor."

Başını iki yana salladı. "Şaşıracaksın. Ayrıca, bu bana uzay merkezine bir sürü gezi yapmak için bir bahane veriyor."

"Eugenie'yi oraya götürmelisin," dedi Candace. Bana döndü. "Oraya o kadar çok gidiyor ki, tur vermesi için ona para vermeleri gerekir. Onlarla konuşmalısın, Evan. Bu yaz biraz fazladan para kazanabilirsin."

Evan sabırla, "Uzay merkezinden tazminat talep etmeden onu götürebileceğime eminim," dedi. "Tabii gitmek isterse."

"Elbette," dedim, çünkü burada günlerimi nasıl geçireceğimden henüz tam olarak emin değildim. Hayatımdaki ironi gözümünden kaçmamıştı. Sadece gizem ve sihirle dolu karanlık bir dünyayı geride bırakmamıştım; şimdi insan teknolojisinin nihai zaferini keşfetmek için imza atıyordum. "Bu harika olur."

"Ama onu yormayın," diye uyardı Candace. "O hamile. İkizlere."

Evan bana şöyle bir baktı. "Gerçekten mi? Ben bile anlayamıyorum." "Dalkavuk," diye mırıldandım, onu çok eğlendirdim.

Candace, "Ayrıca onu simülatörlere de bindiremezsiniz," diye ekledi. "Hamile kadınlar için iyi değiller."

Evan sabırla, "Bunu biliyorum," dedi.

"Sadece emin olmak istedim," dedi. "Ne kadar pervasız olabildiğini biliyorum."

Dürüst olmak gerekirse, Evan şimdiye kadar tanıştığım en az umursamaz insanlardan biri gibi görünüyordu. Bu rahat yapı aileden geliyor olmalıydı. İkisi de çabuk gülümsüyor ve her konuda iyi bir tavır sergiliyordu. Candace ikisini de çeşitli nedenlerle taciz etse de, bu grupta çok fazla sevgi olduğu açıktı ve hepsi beni küçük çemberlerine dahil etmeye istekliydi. Bu hem dokunaklı hem de tuhaftı ve daha sonra Evan'a bundan bahsettim.

"Teyzen ve enişten çok iyi insanlar," diye itiraf ettim yalnız kaldığımızda. Charles, Evan'a odama kurması için yedek DVD oynatıcıyı emanet etmişti. "Roland'la arkadaş olduğunu biliyorum - üvey babam

-Ama yine de. Her şeyin ötesine geçtiler. Böyle bir karşılama beklemiyordum."

"Onlar böyledir." Evan televizyon ve DVD oynatıcı arasında birkaç kablo bağlarken sırtı bana dönüktü. "Doğuştan iyiler. Zaten senin gibi biri için her türlü fedakârlığı yaparlar."

Kaşlarımı çattım. "Roland yüzünden mi?"

"Hayır." Doğruldu ve test etmek için televizyonu açtı. "Bebek yüzünden. Bebekler."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olunca arkasını döndü ve nazik bir gülümsemeyle bana baktı. "Çocukları ve özellikle de bebekleri ~~osya~~ Kendileri çocuk sahibi olamadılar, gerçi bunu denemedikleri için yapamadılar. Çok fazla kalp ağrısı çektiler ve şimdi her şeyi kabullenmiş olsalar da, bazen hala acı çektiklerini biliyorum."

"Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandım. Bir elimi karnımın üzerine koydum. "Kendimi biraz kötü hissediyorum. Belki de burada olmamalıyım. "

"Böyle düşünme," diye azarladı. "Onlar acı çekmiyor. Dediğim gibi, onlar iyi insanlar ve senin ikizleri taşıman onların gününü güzelleştiriyor. Burada istediğin kadar kalabilirsin -sen ve çocuklar- ve bundan çok memnun olurlar. Senin için yapmayacakları hiçbir şey yok." Bu sözler Dorian'ın sürekli söylediği "*Senin için ne yapmazdım?*" sözünü hatırlattı.

Roland'ın benim için bu yeri seçerken Reed'lerin çocuksuz olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Durumlarının ekstra bir koruma seviyesi ekleyeceğini tahmin etmiş miydi?

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimi hiç ... Bilmiyorum. Her şeyden bunalmış durumdayım. Bunu onlara geri ödeyebileceğimi sanmıyorum."

"Sadece kabul et ve bırak seninle ilgilensinler," dedi Evan göz kırparak. "Bu onlar için yeterince ödeşme olacak, inan bana." Kapıya doğru ilerledi ve bir esnemeyi bastırdı. "Düşmeden önce çıkmam lazım, ama eğer gidip kontrol etmek istersen seni ararım."

uzay merkezi. İstemiyorsan da söyle gitsin. Candace'in sana baskı yapmasına izin verme."

"Hayır," dedim dürüstçe. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Evan gitti ve evin geri kalanı yatmaya başladı. Hem Charles hem de Candace yatmadan önce başka bir şeye ihtiyacım olmadığından emin olmak için kendi yollarından gittiler. Onlara iyi olduğumu söyledim ve sonunda küçük odamın kapısını kapattım. İç çekerek yatağımın üstüne uzandım.

"Ne yaptım ben?" Çam çıtalarına bakarak mırıldandım. Bir gün bir peri krallığının kraliçesiydim, ordulara komuta ediyor ve güçlü sihirler kullanıyordum. Bir sonraki gün ise taşrada, tek motivasyonları başkalarına iyilik ve şefkat olan iyi kalpli bir ailenin sevgilisiydim. Bu durum kafamı karıştırdı ve dünyada tam olarak ne istediğimden emin olamadım. Ve garip bir şekilde, Öteki Dünya'dan ayrılıp manik yolculuğuma başladığımdan beri ilk kez kendimi gerçekten yalnız hissediyordum. Tehlikeli olsa da tanıdık ve sevdiğim bir yaşam tarzını terk etmiştim. Şimdi çok daha basit ve kolay bir dünyadaydım... ama kendimi gerçekten oraya ait hissedip hissetmeyeceğimi sorguluyordum.

Dorian'ın yüzü tekrar zihnimde canlandı ve onu zorla kendimden uzaklaştırdım.

Midemdeki küçük bir kıpırtı beni ayağa kaldırdı. Şaşkınlık içinde oturdum ve aptalca etrafıma bakındım. Neydi o? O şey ... ? Kararsızca bir elimi karnıma dayadım ve tekrarlamasını bekledim. Hiçbir şey yoktu. Doktorun bebeklerin hareket etmesiyle ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Balık benzetmesini ve -en önemlisi- içimden çıkmaya çalışan bir şey gibi hissetmeyeceğime dair yorumunu hatırladım.

Başka bir şey olmayınca yatağa uzandım. Her şey olabilirdi, diye karar verdim. Çok fazla rosto. Bir kas spazmı. Neredeyse hayal gördüğüme kendimi ikna edecektim ki karnımın farklı bir yerinde bir başka kıpırtı beni gözlerim açık bir şekilde bıraktı. Neredeyse nefes almayı bırakacaktım, sonra kendime bunun hiçbirimiz için sağlıklı olmayacağını söyledim.

Büyü kullanmadım, bunun yerine etrafımdaki havayı ve suyu hissedebilmek için duyularımı genişlettim. Dışarıdaki böceklerin uğultusunu duyabiliyor ve penceremin dışındaki ağaçların yapraklarının kokusunu alabiliyordum. Ellerimi kavuşturduğumda dünya rahat bir uyum içine girdi ve

tekrar dikkatlice karnımın üzerine koydum. Bir başka çırpınış bana cevap verdi ve belki de her şey ne kadar kökten değişmiş olursa olsun yalnız olmadığımı fark ettim.

Sürgündeki en büyük engelimin yeni bir bölgeye ve yeni insanlara alışmak olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. İlerleyen haftalarda can sıkıntısı en büyük düşmanım haline geldi.

Reed'ler beni kabul ederken açık ve sevgi dolu olmaya devam ettiler. Tüm niyet ve amaçları için ailenin bir üyesiydim. Evan beni uzay merkezine götürme sözünü yerine getirdi ve bölgedeki diğer ilginç yerleri göstermek için elinden geleni yaptı. Yine de beni durmadan eğlendiremezdi. Yaz tatilinde olmasına rağmen, gün boyunca üzerinde çalışması gereken çok sayıda ev projesi ve bir dizi gönüllü işi vardı. Aynı şekilde Charles ve Candace'in de kendilerini meşgul edecek işleri vardı. Akşam olduğunda hepimizi bir araya toplamakta gecikmediler, ancak uzun gündüz saatleri kendi halime bırakılmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kıskançlık kısa sürede benim için de bir sorun haline geldi. Candace evdeki rahat tarzını ve aşırı annelik eğilimini koruyabilirdi, ancak şamanik çalışmalarına gelince tamamen işine odaklandığı açıktı. Çalışmaları bazen onu Huntsville'in birkaç saat dışına götürüyordu ve bu bölgenin hayaletler için özellikle aktif olduğunu öğrendim. Eski ruhlar bildikleri yerleri terk etmekte zorlanıyorlardı. Her nedense, soylular ve diğer Öteki Dünya yaratıkları böyle bir sorun değildi, bu yüzden büyüsunü Öteki Dünya'ya dokunmak için nadiren kullandı. Çalışmaları çoğunlukla sürgün etmekle sınırlıydı, bu da onu bir şamandan çok Hayalet Avcısı yapıyordu.

Eve sık sık özellikle sorunlu ruhlardan kaynaklanan kesikler ve morluklarla gelirdi ve beni en çok çıldırtan şey de buydu. Asla şikâyet etmez ve bunu işinin bir parçası olarak kabul ederdi, Charles da her seferinde sabırla yaralarını sarardı. Önüne çıkan her şeyi alt etmeyi her zaman başarırdı, ama eve her yaralı döndüğünde, onunla birlikte olsaydım, muhtemelen o hayaletleri tek bir çizik bile almadan yok edebileceğimizi düşünüp dururdum. Sessiz kalmak ve işini her zamanki gibi yapmasına izin vermek için irademin her zerresini kullandım.

Başlangıçta Evan'ın teyzesinin ne iş yaptığını bilip bilmediğini merak etmiştim. Bazen şaman ticareti gizli tutulurdu. Kısa sürede öğrendim ki Evan teyzesinin işini bilmekle kalmıyor, zaman zaman ona yardım da ediyormuş. Becerileri oldukça önemsizdi ama teyzem bir yedeğe sahip olmanın iyi olduğuna inanıyordu. Mesleği, hayaletleri ve doğaüstü olayları hayatın bir parçası olarak kabul eden pek çok kişi tarafından da iyi biliniyordu. Bölge tarih açısından zengindi ve bölge sakinlerinin çoğunun -özellikle de uzak bölgelerde yaşayanların- paylaşacak en az bir hayalet hikâyesi vardı.

Candace beni bir öğleden sonra, erken bitirdiği bir günde buldu. Verandada kitap okuyor, şansım yaver gitmediği için yeni aldığım bir kitaba dalmaya çalışıyordum. Yıllardır kütüphaneye gitmemiştim ama boş vaktim olduğu için bu alışkanlığı yeniden edinmek için iyi bir zaman gibi gelmişti. Bir başka eski ve ihmal edilmiş hobim olan yapbozlarla uğraşmadığım zamanları değerlendirmeme yardımcı oluyorlardı.

"Bana bir konuda yardım edebilir misin diye merak ediyordum," dedi alnındaki teri silerken. Kuraklık henüz geçmemişti, bu da beni çıldırtıyordu. Charles bahçesini sulamak ve canlı tutmak için özenle çalışıyordu ve ben de ona yardım etmek için büyü kullanmaktan kendimi alıkoymak zorunda kalıyordum. Bunun yerine el emeğine seve seve yardım ederdim ama o benim "halimde" buna izin vermezdi.

Onun sözleriyle içimde kısa bir umut dalgası alevlendi. Belki de bir davada ona yardım etmemi istiyordu! Sonra bu düşünce aklıma geldiği kadar çabuk bir şekilde aklımdan çıkıverdi. Roland'ın hiçbir koşulda yardım etmeyeceğimi kesin bir dille belirttiğinden oldukça emindim ve Candace da buna tavizsiz bir şekilde bağlı kalacak kadar korumacıydı.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordum. İlgilenmem gereken herhangi bir ev işi için beynimi yokladım ama yapmama izin verilecek kadar gösterişsiz olan hiçbirini düşünemedim.

"İşler toparlanıyor," dedi. "Çok sayıda telefon ve e-posta alıyorum. Onlara yetişmek benim için çok zor. Charles çabalıyor ama her zaman neyin öncelikli neyin önceliksiz olduğunu söyleyecek kadar bilgili değil."

Bir sekreter. Onun sekreteri olmamı istiyordu. O kadar şaşırmıştım ki hiçbir cevap veremedim.

Sessizliğimden rahatsız olarak ekledi: "Deneyiminle her şeyi çözebileceğini ve doğru şekilde planlayabileceğini düşündüm."

"Elbette," dedim sonunda. "Neye ihtiyacın varsa."

Kabulüm, büro işi için gerçek bir arzudan ziyade, benim için çok şey yapmış olan bu kadına karşı bir yükümlülük duygusundan kaynaklanıyordu. Beni yanlış anlamayın, bu mesleğe büyük saygı duyuyordum. Tucson'dayken Lara adında bir idari asistanım vardı. Esprili kişiliği onu özlemem için yeterliydi ama aynı zamanda hayatımın ve işimin günlük detaylarını çözme konusunda da harikaydı. Yine de, onun ne kadar harika olduğunu hissetsem de, telefon görüşmelerine ve e-postalara indirgenmiş olmak gururumu incitiyordu. Etraftaki en güçlü şamanlardan biriydim. Akranlarımla çoğunun yapamadığı şeyleri yapabiliyordum... ama düşürüldüğüm durum buydu.

"İdeal olmadığını biliyorum," dedi nazikçe. "Ama bence bu senin iyi yapabileceğin bir şey."

O zaman teklifinin, işlerini organize edecek birine duyduğu ihtiyaçtan daha fazlası olduğunu anladım. Tıpkı şamanik becerilerinde olduğu gibi, onu hafife almıştım. Göründüğünden daha gözlemciydi. Sıkıldığımı ve huzursuz olduğumu gayet iyi biliyordu, bu yüzden Roland'ın kurallarını korurken bana yardım etmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, içtenlikle. "Elimden geleni yapacağım."

Yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayıldı. "Güzel. Her şey hallolduğuna göre, bana randevunun nasıl geçtiğini anlat."

Onun bariz neşesine gülümseyerek karşılık verdim. Huntsville'de bir doktor bulmuştum ve bu sabah kontrolden geçmişim, iyi notlar almaya devam ediyordum. "Kendin görebilirsin. Tezgâhın üzerinde hoşuna gidebilecek bir şeylerin olduğu bir dosya var." Doktor beni eve ikizlerin ultrason çıktılarıyla birlikte göndermişti. Candace aceleyle içeri döndü ve birkaç dakika sonra sevinçli bir çığlık duydum. Gülerek kitabıma döndüm.

Ertesi gün Candace için çalışmaya başladığımda, Lara'nın yıllarca delirmeden işini yapmayı nasıl başardığını merak ettim.

Dürüst olmak gerekirse, telefon durmadan çalmıyordu. Candace'in iş için ayrı bir hattı vardı ve o gün sadece bir avuç telefon aldım. E-posta talepleri de hemen hemen aynıydı. Yine de, uğraşmak zorunda kaldığım çeşitli kişilikler beni şaşırttı. Kolaydı.

Büyük bir musallat ile küçük bir musallat arasındaki farkı anlamam çok zordu ve ikincisi genellikle daha sonra planlanırdı. Bazı insanlar bunu pek hoş karşılamadı. Ne istediklerini bile bilmeyenler de aynı derecede sinir bozucuydu.

Bir adam telefonda bana "Ara sıra duvarlara vurmak gibi bir şey" diye açıkladı. "Genellikle klima açıldığında."

"Merkezi havanız var mı?" "Evet."

"Sanmıyorum... aslında klimayla ilgili bir sorun olabilir mi?"

Bunu birkaç dakika düşündü. "Pek mümkün görünmüyor. Daha önce hiç yapmamıştı. Bu sisteme yıllardır sahibim."

"Şey," dedim sabırla, "her şey zamanla yıpranır."

"Bilmiyorum. Bunun bir hayalet olduğuna eminim."

İçimi çektim. "Başka işaretler gördün mü? Yani, gerçekten bir hayalet gördün mü ya da herhangi bir soğuk nokta hissettin mi?"

"Hayır," dedi uzun bir aradan sonra. "Ama bazen sıcak noktalar hissettiğim oldu."

"Sıcak noktalar mı?" diye sordum. "Bu genellikle spektral bir varlığın göstergesi değildir."

"Evet, oradalar. Klima açıkken bile evin içi oldukça sıcak oluyor."

Dişlerimi sıktım. "Klima bozuksa, bu gürültüyü ve evinizi neden soğutmadığını açıklar."

Adamın hâlâ şüpheci olduğu belliydi. "Sanırım bu bir hayalet. Sence dışarı çıkıp bir bakabilir mi?"

"Evet, ama biraz zaman alabilir. Programı oldukça dolu."

"Sorun değil," dedi. "Hayalet bir tür karakter katıyor. Belki de ondan kurtulmasını bile istemem."

Randevuyu ayarladık ve telefonu kapattım, hayatımın bir daha asla geri alamayacağım on dakikasının boşa gittiğini düşündüm. Ayrıca kendimi yine Dorian'ı düşünürken buldum. Telefonda müşteri hizmetleri yapacağından değil elbette. Ama o müşterinin kişiliği tam da Dorian'ın alay etmeyi sevdiği türdendi. Adamla birlikte ciddiyetle başını salladığını görebiliyordum: "İlgi çekici. Bana hayaletinden biraz daha bahset."

Yine de birkaç gün sonra Candace'in hayatını gerçekten kolaylaştırdığımı fark ettim. Ayrıca, artık klima hayaletleri ile uğraşmak zorunda olmadığı için rahatlamış olan Charles'a da yardım ediyordum. Müşteri hizmetlerinin verdiği sıkıntının, misafirperverlikleri için ödenecek küçük bir bedel olduğuna karar verdim.

İşe başladıktan bir hafta kadar sonra Evan beni gündüz ziyaret ederek sürpriz yaptı. Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve tişörtü vardı ama belli ki temizlenmişti ve dışarıda çalışmaktan kaynaklanan tipik aşınma ve yıpranma yoktu.

"Biraz daha yerel yerler görmek isteyip istemediğinizi merak ettim" dedi. "Buranın güneyinde tarihi bir anıt olan bir plantasyon var."

Yüzümü buruşturdum. "Teklifin için teşekkürler ama o yerlerin tarihini pek sevmiyorum. Çok heyecanlanmak benim için zor."

Başını salladı, yüzü ciddiydi. "Tarihi çirkin, ama muhteşem bir mimari eser. Ve bazen... bazen geçmişin kötülüklerini hatırlatmak iyi bir şeydir."

Bu yorum beni şaşırtmıştı. Evan'ın ne aptal ne de dar görüşlü olduğunu biliyordum, ama Candace'la olduğu gibi, onun da sadece rahat bir cazibesi olduğunu düşünmek kolaydı. "Tamam," dedim. Candace'ın iş telefonuna ters ters baktım. "Bugün sesli mesajlar devralabilir."

Candace'ın evinden yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta, kırsalın derinliklerine doğru yol aldık. Arazi çok güzeldi ve köklü ağaçlar sarı ve kahverengi arazide yeşil yapraklarını korumak için kıyasıya mücadele ediyordu. Evan pencereleri açık bıraktı, ben de gözlerimi kapatıp arkama yaslandım ve üzerime dolan havanın tadını çıkardım.

İçimde aniden garip bir özlem kabardı, zihnimi çöl çalıları ve çiçek açmış kiraz ağaçlarının görüntüleriyle doldurdu. Diken Diyarı ve Üvez Diyarı. Ne kadar zamandır uzaktaydım? Neredeyse bir ay mı? Zaman hem imkânsız derecede uzun hem de kısa görünüyordu. İçimdeki özlem daha da yoğunlaştı ve o anda, krallıklarım için her şeyi takas edebilirdim. O topraklar daha önce de beni çağırmıştı ve bu ani aciliyetin onlardan gelmediğini biliyordum. Bu tamamen benden, kendi bedenimin Öteki Dünya'dan çekilmesinden kaynaklanıyordu. Eğer topraklar beni arayıp bulmadıysa, o zaman Jasmine'in bağlanması onları tatmin ediyor olmalıydı. Nedense bu beni daha da kötü hissettirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Evan. Gözlerimi açtım. "Sanki milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyordun."

"Neredeyse," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Sadece biraz ev hasreti çekiyorum."

"Tahmin edebiliyorum," dedi. "Biraz seyahat ettim ama hayatımın çoğu burada geçti. Birdenbire buradan koparılsam ne yaparım emin değilim."

"Hayatının sonuna kadar burada kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Toprağı seviyorum. Evimi seviyorum. Öğrencilerimi bile seviyorum. Okullar kapandığında rahatlayan öğretmenleri hep duyarsınız, ama ben? Çocukları her zaman özlüyorum. İşe geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Her dönem aynı şeyleri mi öğretiyorsunuz?" "Hemen hemen."

"Ve sen sıkılmıyor musun?"

"Hayır. Malzemeyi seviyorum. Ve her zaman farklı çocuklar geliyor, bu yüzden her seferinde onlar için yeni oluyor. Bunu görmek eğlenceli."

Hayretle başımı salladım. "Bu inanılmaz bir şey."

"Ne, çocukları sevmem mi?"

Güldüm. "Hayır, hayır. Hayatından bu kadar memnun olman. Bunun çok yaygın olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkti. "İhtiyacın olan her şeye sahipken, neden işleri zorlaştırasın ki? Elbette bir gün bir ailem olsun isterim ama bunun dışında birçok iyi şeyim var. İnsanlar sahip olmadıkları şeylere çok fazla takılıp kalıyorlar ve sonuç olarak batağa saplanıyorlar. Şu anda neşe var. Önemli olan sahip olduğumuz bu anları en iyi şekilde değerlendirmektir. Gözünüzü gelecekte ayırmayın ama *şimdinin* tadını çıkarmayı da unutmayın."

Gözleri önümdeki yola dönmeden önce kısa bir süre benimkileri tuttu. Evan bana karşı hiçbir zaman romantik bir yaklaşımda bulunmamış ya da centilmenlik dışı bir davranış sergilememişti. Bu benim için sorun değildi. Ondan çok hoşlanıyordum ama yaşadığım onca şeyden sonra yeni bir ilişkiye girmeye hazır değildim. Yine de, bir süredir aramızda daha fazla bir şey gelişmesine karşı çıkmayacağı hissine kapılmıştım. Az önceki sözlerinin de doğruladığı gibi, sabırlı olmaya fazlasıyla istekli olduğu izlenimini de edinmiştim. Şu anda sahip olduklarımızdan gerçekten memnundu.

Onunla ilgili dikkat çekici olan da buydu. Memnundu, sahip olduklarıyla barışıktı. Hiçbir şekilde tembel değildi, ama

Dorian ve Kiyo ile çok sık yaşadığım gibi, dünyayı şekillendirmeye yönelik o yakıcı hırs yoktu. Burada daha büyük entrikalar yoktu, sadece basit bir yaşam sevgisi vardı. Evan'ın etrafında işler karmaşık değildi ve aklıma bunun belki de o kadar kötü bir şey olmadığı geldi. *Karmaşıklık* o kadar uzun zamandır benim çalışma prosedürüm olmuştu ki onsuz yaşamayı hiç düşünmemiştim. Öteki dünya politikalarını ve kehanetleri bırakmak o kadar kötü mü olurdu? Belki de sadece koşulsuz seven insanların etrafında yaşamak benim ve çocuklarım için iyi olurdu.

Kolay cevaplar yoktu, hele bugün karşımıza çıkacak cevaplar hiç yoktu. Kısa bir süre sonra plantasyona vardık ve burası Evan'ın söylediği kadar muhteşemdi. Ana bina Yunan canlanmacılığı tarzında inşa edilmişti, sütunları bile olan bir verandayla geniş ve görkemliydi. Evan bizi çakıllı bir otoparka çekti ve ardından ziyaretçi merkezine dönüştürüldüğü belli olan bitişik binalardan birine doğru götürdü. Oraya doğru yürürken durdum ve şaşkınlıkla yukarı baktım.

"Sonunda yağmur yağacak," dedim.

Evan yanımda durdu ve başını kaldırıp bana baktı. "Bu konuda hiçbir şey duymadım. Baksana, gökyüzünde tek bir bulut bile yok."

Bu doğruydı. Acımasız bir güneşle birlikte üzerimizde açık maviden başka bir şey yoktu. Yine de gün bitmeden bir fırtına çıkacağını *biliyordum*. Varlığımın her parçasıyla bunu hissedebiliyordum. Hava onunla uğulduyordu. Ohio'yu hatırlayınca, bu beklenmedik fırtınanın büyüyle yaratılmış olabileceğine dair kısa bir panik anı yaşadım. Derin bir nefes aldım ve gerçek doğasını hissettim. Hayır, bu gerçek bir olaydı. Çok ihtiyaç duyulan doğal bir hava değişimiydi.

Yürümeye devam ederken Evan'a "Sadece bekle," diye söz verdim.

"Göreceksin."

Bana hoşgörölü bir gülümseme verdi ama bunu yemediğini de gizlemedi.

Ziyaretçi merkezindeki bir tabelada plantasyonun bugün kapalı olduğu yazıyordu, bu da bana gezimizin boşuna olduğunu düşündürdü. Evan yılmadan devam etti ve kapıyı çaldı.

"Wanda?" diye seslendi. "Buralarda mısınız?"

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve gri saçlı ufak tefek bir kadın belirdi. "Evan. Gelip gelemeyeceğini merak ediyordum."

"Sana yapacağımı söylemiştim," dedi ve ona çabucak sarıldı. "Wanda, bu Eugenie. Şu anda Candy Teyze ve Chuck Amca'da kalıyor. Eugenie, Wanda."

Wanda gümüş çerçeveli gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti ve bana gülümsedi. "Buraya hoş geldin hayatım. Etrafa bakmak istersen ev açık. Yolu hatırladığını biliyorum, Evan."

"Elbette," dedi. "Uğramamıza izin verdiğiniz için teşekkürler. Hiçbir şeyi berbat etmeyeceğime söz veriyorum."

"Yapmasan iyi edersin," diye alay etti.

Eve doğru ilerlerken ona merak dolu bir bakış attım. "Buradaki herkesi tanıyor musun?" Onunla geçirdiğim süre boyunca benzer karşılaşmalarla karşılaşmıştım ama böyle bir siteye tam erişim hakkı verilmesi oldukça dikkat çekiciydi.

Kıkırdadı ve benim için ön kapıyı açtı. "Bir yere bu kadar uzun süre yerleşmenin avantajlarından biri de bu. İnsanları sadece tanımakla kalmıyorsun, neredeyse aileden biri oluyorsun."

Evi gezmek için neredeyse iki saat harcadık. Restore edilmiş ve dönem eşyalarıyla döşenmiş odalardan oluşan devasa bir yerdi. Çoğu şey küçük levhalarla etiketlenmişti ve beynime kaldırılabileceğimden daha fazla tarih yüklüyordu. Çiftliğin daha uğursuz tarafı ve kölelik geçmişi beni rahatsız etmeye devam etti, ancak Evan'ın geçmişi öğrenmenin önemi konusunda haklı olduğunu görebiliyordum.

Nihayet görülecek her şeyi gördükten sonra büyük oturma odalarından birine döndük. Küçük bir bankta dinlendim ve ortama hayran kaldım. Zengin detaylara ve gösterişli kumaşlara bakarken, bu odanın bir soylu sarayına kusursuz bir şekilde uyacağını düşünmeden edemedim. Evan bana endişeyle baktı.

"Dışarıdaki bazı binaları görmek ister misin? Yorulduysan dışarı çıkabiliriz."

Gerçek şu ki, yorgundum. Kendime bunun sadece aşırı bilgi yüklemesinden ve iç karartıcı tarihten kaynaklandığını, hamileliğin beni yıpratmasından kaynaklanmadığını söyledim. "En azından hızlıca bir göz atalım," dedim, herhangi bir zayıflık göstermeyi reddederek. "Buraya kadar geldikten sonra bunu yapmamak ayıp olur."

"Tamam," diye kabul etti. Kalkmama yardım etmek için elini uzattı, ben de kabul ettim. Kapıya doğru yürürken bir soğuk dalgası beni çarptı ve bu soğuk plantasyonun soğutma sisteminden de kaynaklanmıyordu. Aslında bu tam da geçen gün telefondaki adama anlatmaya çalıştığım türden bir soğuktu.

"Bunu hissettin mi?" Durarak sordum. Evan bana meraklı bir bakış attı. "Hayır. Neydi o?"

"Soğuk bir nokta." Ancak, bunu söylerken bile nokta hareket etti ve odanın önceki sıcaklığına geri döndüm. Odayı inceledim, kaynağa dair bir işaret arıyordum. Evan da bakışlarımı takip etti. Temel eğitimde bile soğuk bir noktanın önemini anlamıştı.

"İşte," diye mırıldanarak bir köşeyi işaret etti.

Neredeyse gözden kaçırıyordum. Mobilyalarla dolu, etrafı çevrili bir oyukta, bir saatle bir kanepenin arasında bir hayalet duruyordu. O kadar hareketsiz ve güneş ışığından o kadar saydamdı ki fark edilmesi zordu. Çatallı bir sakalı vardı ve papyonlu eski moda bir takım elbise giymişti. Bizi dikkatle izledi ama hiçbir hareket yapmadı.

"Bu eski bir hayalet," dedim. "Kıyafetlerine bakılırsa. Muhtemelen burası inşa edildiğinden beri buralarda. Tabii durum buysa, muhtemelen pek fazla insanı rahatsız etmiyordur, yoksa bundan çok önce biri Candace'ı arardı."

Evan rahatsız bir şekilde kıpırdandı, alnında küçük bir kaş çatıldı.

"Doğru. Ama bunun bir önemi yok. Yine de onun uzun zaman önce sürgün edilmesi gerektiğini söyleyecektir. Onun bu dünyaya bağlı kalması doğru değil." "Bu da doğru," diye itiraf ettim. "Ona haber verebiliriz ve o da gelip

geri."

Beni şaşırtarak Evan cebinden bir asa çıkardı. Benimkine benziyordu -Roland'a bırakmıştım- sadece ahşap tabanına bağlı değerli taşlar farklıydı. "Artık yapabilirim," dedi.

"Yanında bir asa mı taşıyorsun?" Biraz etkilenmiş gibi sordum.

Omuz silkti. "Candy Teyze hazırlıklı olmanı söylüyor. Uzaklaşsan iyi olur."

Bunun gibi yumuşak huylu bir hayaletten korkacak bir şeyim olmadığını söylemeye başladım ama sonra bunun benim şovum olmadığını hatırladım. Ayrıca, bu hayalet oldukça yerel görünse de, dikkatleri üzerime çekmemem daha iyiydi - böyle bir tehlike varmış gibi görünmüyordu. Hayaletin çelik gibi bakışlarını sabitlemesine bakılırsa

Evan'da tehdit olarak kimin belirlendiği belliydi. Odanın uzak tarafına geçtim.

"Yapabiliyorsanız onu Yeraltı Dünyası'na gönderin," dedim.

Evan başıyla onayladı ve asasını uzattı. Hayaleti uzaklaştıracak bir geçit açmaya çalışırken büyüünün odayı doldurduğunu hissettim. O daha bu dünyaya açılmadan, hayalet ikimizin de beklemediği bir öfkeyle saldırdı. Hayalet çok uysal görüldüğü için, sürgün edilmeyi uysalca kabul edeceğini düşünmüştüm.

Böyle bir şans yoktu. Uçan bir forma büründü ve kendini ileri fırlatarak Evan'ı yere düşürdü ve geçici geçidi hemen kapattı. Evan'ın refleksleri oldukça hızlıydı ve hayaletin bir sonraki darbesinden kaçınmak için yuvarlandı. Gümüş bir şamdan gören Evan sıçrayıp boştaki eliyle onu yakaladı ve ardından hayalete bir yumruk attı. Akıllıca bir hamleydi. Gümüş bir kılıç daha iyiydi ama onu doğru kullanacak kadar yetenekli ve büyüdü biri tarafından silah olarak kullanılan her gümüş nesne zarar verebilirdi. Şamdan hayaletin yarı saydam formundan zararsızca geçmiş gibi görünse de, hayalet öfkeyle uludu ve ulaşamayacağı bir yere çekildi.

Evan bu fırsatı kendi geçidini denemek için kullandı. Bir kez daha büyüünün ürpertisini hissettim, kısa süre sonra da Öteki Dünya'ya bağlandım. Bu bağlantıyla birlikte, daha önce Diken Diyarı ve Rowan Diyarı'na duyduğum ihtiyaç şaşırtıcı bir yoğunlukla alevlendi. O kadar yakındılar ki... ama yine de ulaşamayacağım kadar uzaktaydılar. Dudağımı ısırdım ve kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Bağlantıya rağmen Evan tavsiyeme uyuyor ve duyularını daha uzağa göndererek Yeraltı Dünyası'na bir açıklık oluşturunuyordu. Hayalet Evan'ın ne yaptığını anlayınca hırladı. Bir hayalet bazen Öteki Dünya'dan geri gelebilirdi ama ölüm diyarından geri dönüş yoktu.

Ya şimdi ya hiç diye düşünen hayalet tekrar saldırdı. Evan hazırды ve darbeyi savuşturdu, şamdanı hala savunmaya yönelik sallıyordu. Yeraltı Dünyası'yla bağlantısının zayıfladığını hissettim ama zar zor tutunmayı başardı. Neredeyse kaybedecek olması deneyimsizliğinin bir işaretiydi. Ne Candace ne de ben bu kadar sağlam bir geçidi kaybetmezdik. Yine de başarmış ve sürgün sözlerine başlamıştı. Hayalet tekrar saldırdı ve Evan yer değiştirdi; bunun bir hile olduğunu çok geç fark etti. Evan yanlış yöne hareket etti ve hayalet

hızla tahta bir sandalye aldı ve Evan'a doğru sertçe fırlattı. Sandalye hedefine isabet etti ve Evan'ı bir kez daha yere düşürdü. Asa elinden düştü ve bağlantı anında çözüldü.

Asa odada merkezi bir noktaya yuvarlandı ve ben hiç düşünmeden hareket ettim. Hayalet Evan'a doğru ilerliyordu. Asayı kaptım ve hızla Yeraltı Dünyası'na bir açılış yaptım. Büyü içime akarken neredeyse nefesim kesiliyordu. Onsuz ne kadar uzun süre geçirdiğimi fark etmemiştim. Şaman büyüğü kentsoylu büyüğünün bağımlılık yapıcılığına sahip değildi, ama yine de özlediğim tatlı, zevkli bir duygusu vardı.

Hayalet şaşkınlıkla bana döndü, bir meydan okuma teklif etmemi beklemiyordu. Evan'ı terk etti ama ben sürgünü söylemeden ve onu göndermeden önce bana ulaşacak kadar hızlı değildi. Hayalet gözlerimizin önünde eriyip gitti, sonunda uzun zaman önce gitmesi gereken yere giderken öfkeyle çığlık atıyordu. Kısa süre sonra çığlıklar da kayboldu ve yalnız kaldık. Çoktan ayağa kalkmış olan Evan'ın yanına koştum.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Neredeyse gülecektim. "Ben mi? Az önce bir hayalet tarafından oradan oraya savrulan sensin. Koluna baksana." Sandalyenin ayaklarından biri kolunu kötü bir açıyla yakalamış ve kanlı bir kesik bırakmıştı. Muhtemelen dikiş gerektirmeyecekti ama yine de çirkindi.

"Ben iyiyim," dedi. Sandalyeyi düzeltti ve hasar olup olmadığını hızlıca kontrol etti. Hiç hasar yoktu, yani Wanda'yla başı derde girmeyecekti. "Hiç bu kadar hızlı bir sürgün görmemişim. Candy Teyze'nin bile bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Sadece pratik yapmak gerekiyor," diye ona güvence verdim, bunu büyük bir mesele haline getirmek istemiyordum. Evan şamanik bir geçmişim olduğunu biliyordu ama gücümün boyutunun bu kadar belli olmasını istemiyordum. "Haydi, eve gitmeliyiz." Yaptığım şeye şimdiden pişmanlıkla bakıyordum. O anda, hiç şüphe yoktu. Evan'a yardım etmek zorundaydım. Ama bunu yaparken kendimi açığa çıkarmıştım.

Evine döndüğümüzde Candace'in asık suratı da bunu doğruluyordu. "O hayalet en azından Yeraltı Dünyası'nda hikâye anlatmayacak," dedi iç çekerek. "Ve eğer o eve bağlıysa, senin peşinde olabilecek herhangi biriyle temas kurmuş olması pek olası değil."

"Ben de öyle umuyordum," dedim.

"Yine de. Bunu yapmamalıydın, çünkü sen ve o küçükler yaralanabilirdiniz." Bakışları Charles'ın Evan'ı sardığı mutfağa doğru kaydı. "Öğrenmesi gereken çok şey var ama görüldüğünden daha dayanıklı."

"Biliyorum," dedim kendimi berbat hissederek. Eve dönüş yolculuğu bana hareketlerimi düşünmek için çok zaman vermişti. İkizlerden biri, onları riske attığımı belli olmasın diye tekme atmak için o anı seçmişti. "Sadece tepki verdim. Başı dertteydi ve asa da tam oradaydı."

Candace'in bakışı neredeyse sempatikti, bir elini koluma koydu. "Biliyorum. Bunun senin doğanda olduğunu da biliyorum, özellikle de Roland gibiyse. O adam beladan nasıl uzak durulacağını hiç bilemedi. Ama şimdilik bırakmalısın. Bir dahaki sefere bir hayaletle dövuştüğünde, peşindekilere nerede olduğunu söyleyebilir."

Uysalca başımı salladım. Charles ve Evan'ın bize katılmasıyla diğer konuşmalar askıya alındı. Evan oturma odasının kapısında durdu ve televizyonu işaret etti. "Orası senin geldiğin yer, değil mi?"

Döndüm ve Tucson'daki bir market soygunuyla ilgili bir haber gördüm. Güvenlik kamerası görüntüleri düzensizdi, sık sık durağanlaşıyordu ama raflardan uçan ürünlere benzeyen birkaç tuhaf görüntü vardı. Görgü tanıklarının ifadeleri de aynı derecede tuhaftı ve bunun tamamen imkânsız olduğunu bilmesem, dükkânın bir hayalet tarafından soyulduğunu düşünebilirdim. Ancak bir hayaletin paraya ya da bu olayda çalınan şey yiyecek olduğu için yiyeceğe ihtiyacı yoktu.

"Tuhaf," dedim hikâye sona erdiğinde. Eğer işin içinde başka türden bir dünya dışı yaratık varsa Roland'ın bununla ilgileneceğinden hiç şüphem yoktu. Bunu bilmek kendimi daha da etkisiz hissetmeme neden oldu. Roland teorik olarak emekli olmuştu ama geçen yılki çeşitli eylemlerim onu bir kez daha aktif bir şaman rolünü üstlenmeye zorlamıştı.

"Öyle," dedi Candace. "Ama alışılmışa pek uymuyor-"

Alçak bir gümbürtü sesi evi doldururken çenesi düştü. Hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık. Tam oturma odasının pencerelerinin aydınlandığını gördüğüm sırada bir gümbürtü daha duyuldu. Diğerleri ne olduğunu anlamadan saniyeler önce duyularım aniden sele kapılmıştı.

"Yağmur yağıyor," diye haykırdı Evan. Aceleyle kapıya yöneldi, biz de hemen arkasından.

Verandada, şimşekler gökyüzünü parçalara ayırırken yağın yağmuru şaşkınlıkla izledik. Şiddetli bir rüzgâr çıktı, yağmuru üzerimize savurdu ama kimsenin umurunda değildi. Charles güldü ve ellerini gökyüzüne kaldırarak verandadan indi.

"Bu bahçemi düzeltecek," diye ilan etti.

Evan şaşkınlık içinde bana döndü. "Haklıymışsın. Bunun olacağını söylemişti Candy Teyze. Bu öğleden sonra gökyüzü masmaviydi ve fırtına çıkacağına yemin etti."

Candace gülümsedi ve içgörümün gerçek doğasından habersiz Charles'ı izlemek için döndü. "Sanırım bazı insanların hava durumu konusunda yetenekleri var."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım.

Muhtemelen Öteki Dünya'da dikkat çekmediğim sonucuna varmamıza rağmen, sonraki haftayı yine de diken üstünde geçirdim. Gölgelerden ürktüm, soylu suikastçıların her an penceremden içeri girmesini bekliyordum. Candace her zamanki gibi soğukkanlı ve rahat davranıyordu ama onun da eskisinden daha dikkatli olduğunu fark ettim. Bir akşam, bir arkadaşı geldi, o kadar kalın bir aksanı vardı ki onu zar zor anlayabiliyordum. Candace arkadaşının çay içmeye geldiğini söyledi ama daha sonra bahçede dolaştıklarını fark ettim. Candace'a bunu hiç sormadım ama arkadaşının bizim için bazı koruyucu önlemler almış bir cadı olduğundan şüpheleniyordum.

Endişelerim yersiz çıkmaya devam etti ve o yavaş, kolay hayat yeniden başladı. Candace için müşteri hizmetleri yapmak bile daha rahat hale geldi ve ben sadece aptallıklara alışmayı öğrendim. Muhtemelen hayatımın beni en çok rahatsız etmeye devam eden kısmı krallıklarına duyduğum özlemdi. Sık sık gecenin bir yarısı göğsümde bir yanma ve gözlerimde yaşlarla uyanırdım. Diken Diyarı'nın çöllerinin temiz, keskin kokusunu ya da Üvez Diyarı'nın yumuşak, inişli çıkışlı tepelerini hatırlardım. İhtiyacımın çoğu hala kendi tarafımdaydı, ancak arada bir, sanki topraklar da beni özlemeye başlamış gibi hafif bir fısıltı hissederdim.

Şaşırtıcı bir şekilde Dorian'ı da özlediğimi fark ettim. Hamile olduğumu öğrendikten sonra onu neredeyse her hafta Öteki Dünya'da görüyordum. Artık onun alaycılığının ve zekâsının etrafımda olmaması tuhaf geliyor, içimde boş bir nokta bırakıyordu. Daha da tuhafı, o son pastoral hafta dışında, onunla birlikte çok fazla şefkatli ya da eğlenceli zaman geçirmemiştik. Her zaman iş yapmış, krallıklarımız için planlar yapmış ve Maiwenn ile Kiyoyu en iyi nasıl engelleyebileceğimizi düşünmüştük. Yine de, onun etrafımda olmasına alışmıştım. Kişisel farklılıklarımız ne olursa olsun, bir takım olarak iyi çalışıyorduk.

Ara sıra, onunla ilgili daha rahatsız edici düşünceler beni rahatsız ederdi. Geceleri yatağında uzanırken, Alabama sıcağından terlerken, kendimi

Anılarımda daha da geriye giderek, onunla birlikte olduğumuz zamanlara gittim. Hamileliğimde seksin bana en az çekici gelen şey olduğu bir noktaya hızla yaklaşıyordum. Ama anılarımda hala kolaydı. Dikenli Diyar'da Dorian'ın benimle birlikte olduğu ve benzer sıcaklıkta, terli ve huzursuz bir şekilde yatakta uzandığımız pek çok gece olmuştu. O koşullarda bile ellerimizi birbirimizden uzak tutamamıştık. İçimde hareket ederken teni benimkine karşı ateş gibi hissediyordu, ağzı da bana dokunduğu her yerde aynı derecede sıcaktı. Etrafımızdaki sıcaklık aramızdaki sıcaklığın yanında önemsiz kalıyordu.

O geceyi hatırlamak bedenime eziyet etmekten daha fazlasını yaptı. Zihnime de eziyet etti. Onunla ayrılma şeklimizi hâlâ atlatamamıştım. *Dorian beni hâlâ önemsiyordu. Dorian belki de beni seviyordu.*

Bu konuda ne hissettim? Onun hakkında ne hissettim?

Huntsville'de hava sıcak kalmaya devam etse de, yaz sona eriyordu ve sona ermesiyle birlikte Evan okula dönecekti. Benimle daha fazla zaman geçirmeye başladı, ama yine de kibar ve mesafeli bir şekilde. Bazen onu beni sinirlendirecek şekilde bana bakarken yakalıyordum ve bir sevgi gösterisinden korkuyordum. Hiçbir zaman gelmedi, iddia ettiği kadar sabırlı ve memnun olduğunu gösterdi. Bir gün balık tutmaya gittiğimizde de bunu kanıtladı.

Daha önce hiç balığa çıkmamıştım. Tucson'da çok sık yapılan bir şey değildi. Söğütlerle çevrili küçük, sessiz bir gölde, bize, avımıza ve kola, meyve suyu ve Milky Ways ile dolu bir soğutucuya yetecek kadar yer olan gösterişsiz bir motorlu teknedeydik. Evan yakaladığımız her şey konusunda çok eleştireldi ve yiyebileceğimizden fazlasını yakalamamamız onun için çok önemliydi. Başka her şeyin israf olduğunu söylüyordu.

Evan bana, "Chuck Amca bunlar için iyi bir hamur yapıyor," dedi. "Bu akşam balık kızartması yapabiliriz."

O anda kulağıma harika geldi. Açlıktan ölüyordum ama son zamanlarda hep öyle görünüyordum. Candace'in de hoşuna gidecek şekilde, son birkaç haftadır iştahım durup dururken artmıştı. Yemek yemeyi kesinlikle durdurmaya çalışsam da, fazladan yediğim her lokma daha da büyüyeceğimi hatırlatıyordu. Zaten kilom da katlanarak artmıştı. Hâlâ çoğunlukla karnımla sınırlıydı ama her gün biraz daha yavaş ve biraz daha rahatsız hissediyordum.

Açlığını bastırmak için bir Milky Way bitirdim, hiçbir doğum uzmanının bunu sağlıklı beslenme olarak onaylamayacağını biliyordum. Onu bir termos elma şarabıyla kovaladım ve Oak Land hasat partilerine kısa bir geri dönüş yaşadım. O şenlik ateşleri ve berrak geceler, Dorian'ın gülümsemesiyle birleşince sanki bir ömür uzakta kalmış gibi geliyordu.

"Sanırım hamilelik ve balıkla ilgili bazı kurallar var," dedim Evan'a, günümüze dönerek. "Muhtemelen doktorların bana verdiği broşürlerden birinde vardır."

"Ah, çok yazık olur," dedi Evan oltasını atarken. Sudan gelen bir esinti sıcağı biraz hafifletti ve saçlarını karıştırdı. "Eğer şimdi yiyemezsen, bebekler doğduktan sonra sana iki katını veririz. Tabii hâlâ buradaysan. Bunun hakkında çok düşündün mü?"

Kendi bobininin suda tembelce sürüklenişini izledim. Anlayabildiğim kadarıyla ben de teknik olarak onun yaptığıнын aynısını yapıyordum ama o daha fazla balık yakalamaya devam ediyordu. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Çoğunlukla hamileliği atlatmaya çalışıyorum ama gerisini yakında çözeceğim." İçimi çektim. "Sence burada kalmalı mıyım?" Bunun aptalca bir soru olduğunu fark ettim, çünkü bu kararın sonuçlarını anlayacak kadar geçmişi yoktu.

Omuz silkti. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Burada olman hoşuma gidiyor ama sonuçta ne istiyorsan ve neyin en iyisi olduğunu düşünüyorsan onu yapmalısın."

Neredeyse gülecektim. "Daha önce kimsenin bana bunu söylediğini sanmıyorum."

"Neymiş o? İstedğini yapmak mı?" Oltası suda kayboldu ve oltayı deneysel bir şekilde çekince gerçekten de bir balık daha yakaladığını anladı. Lanet olsun. Bunu nasıl yapabiliyordu?

"Evet," dedim. "Hayatımda pek çok iyi niyetli insan oldu ama çoğu bana ne yapmam gerektiğini söylemekten çekinmedi."

Evan balığı makaraya sardı ve büyüklüğünü yeterli buldu. "İnsanlar bunu her zaman yapar ve sen de sihirli sözcükleri söyledin. *İlanlamda*. Çoğu senin için iyi niyetlidir ama son kararı sadece sen verebilirsin."

Kiyo'yu en son gördüğüm zamanı, çocuklarımızın doğmasını engellemek için beni öldürmeye çalıştığı zamanı düşündüm. Bu gerçekten "iyi niyet" olarak nitelendirilemez. Dorian'ın ağır koruması

Bir yanımda benim iyiliğimi düşünüyordu ama bu kendi hırsıyla lekelenmişti. Eğer iş zora girerse, benden mi yoksa kehanetten mi yana olacağından hâlâ emin değildim. Yine de, bunu düşünürken bile, Dorian'ın beni mutlu etmek ve güvenimizi yeniden inşa etmek dışında hiçbir art niyeti olmadığını itiraf ettiği son görüşmemizi hatırladım. Artık neye inanacağımı bilmek zordu.

Evan o günkü sayımızı değerlendirdi ve yeterince balık tuttuğumuza karar verdi. "Açgözlü olmak istemiyorum," dedi göz kırparak. "Daha fazla balık yapmak için balığa ihtiyacımız var. Şimdi eyaletteki en iyi kızarmış balığı yiyip yiyemeyeceğinizi öğreneceğiz."

Eve döndüğümde internette yaptığım küçük bir araştırma, balık türleri ve az miktarda yiyebileceğimi bildiren yerel sular hakkında bilgi sağladı. Neyse ki Reed'ler bol miktarda garnitür ve tatlı hazırlamışlardı da balık eksikliğimi kesinlikle telafi edebildim. Mutlu ve tok bir şekilde yatağa girdim, hala Evan'ın en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmakla ilgili sözlerini düşünüyordum. Ne kadar yeni bir kavram.

Ertesi gün, herkes kendi işiyle ilgilenirken ben öğleden sonra yalnız kaldım. E-posta ve telefonlar azdı, ancak Candace yaz gerçekten sona erdiğinde ve insanlar içeride daha fazla zaman geçirdiğinde bir artış göreceğimize dair bana güvence verdi. Benim için başka bir okuma günüydü ve yatağımda olabildiğince rahat etmeye çalıştım, bu da bedenimle birlikte daha da zorlaşan bir şeydi. Öğleden sonra sıcaklığını serinletecek bir esinti gelmedi ve kendimi çoğunlukla uykulu buldum.

Birden odanın sıcaklığı aniden düştü ve tüylerim diken diken oldu. Uyuyakalmıştım ama anında gözlerimi açtım, tamamen uyanıktım. Bunda doğal olan hiçbir şey yoktu. *Kahretsin*, diye düşündüm, doğruldum. İşte buradaydı, korktuğumuz saldırı. Ve ben silahsızdım çünkü büyü yapmamam gerekiyordu. Soylu büyülerimi kullanmak için aletlere ihtiyacım yoktu. Eğer savaşı bana getiriyorlarsa, o zaman gizli kalmama gerek yoktu-

"Volusian mı?" İnanamayarak sordum. Kırmızı gözler ve küçük siyah bir beden odanın en karanlık köşesinde belirdi, ki günün bu saatinde aslında o kadar da karanlık değildi. Güneşin aydınlattığı pencereye kızgınlıkla baktı. Odaya bir fırtına çağırmama ramak kalmıştı ki kendimi hemen durdurdum.

"Hanımefendi," dedi o düz ses tonuyla.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Sana gelmemeni emretmişim! "

Ona nerede olduğumu da söylememiştim ama bunun bir önemi yoktu. Hizmet bağları sayesinde Volusian her zaman yerimi bulabilirdi. Yine de ona önceden somut bir bilgi vermemenin, birinin onun kontrolünü benden almaya kalkışması durumunda faydalı olacağını düşündüm. Aynı şekilde, onu kullanmaya çalışabilecek kişilerin radarlarından uzak tutmak umuduyla, ona Öteki Dünya'dan tamamen uzak durmasını emrettim.

"Evet, hanımefendi," diye kabul etti. "Ve bana kalsa, sizi temin ederim, hayatınıza son vermeye ve sizi lime lime etmeye gelmediğim sürece mümkün olduğunca huzurunuzdan uzak dururdum."

"Bu çok düşünceli bir davranış," dedim. "Ama yine de buradasınız." "Diğerleri beni buna zorladı, hanımefendi."

Neredeyse rahatlamıştım ama bu beni yeniden alarma geçirdi. Zihnimi dışarı göndererek, onu kontrolüm altında tutan büyüleri bağları test ettim, yarı yarıya yok olmalarını bekliyordum. Ama hayır, hâlâ sıkı sıkıya bağlıydık.

"İçiniz rahat olsun hanımefendi, hâlâ sizin kölenizim," dedi, ne yaptığıımı tahmin ederek.

"O zaman diğerleri seni buraya gelmeye nasıl zorladı?"

"Yeterli sihirle, hâlâ sana bağlıyken beni küçük komutlara itaat etmeye zorlamak mümkün," diye açıkladı.

"Bu çok fazla büyü gerektirir," dedim. Volusian'a tam zamanlı komuta etmek yeterince zordu. Bu bağı geçersiz kılmak -küçük bir tarikat için bile- aynı derecede zordu. "Bunu başarabilecek bir soylu düşünemiyorum."

"Soylulardan biri yapmadı," dedi Volusian. "Kral Dorian ve Qu e e n Maiwenn beni size gelmeye zorlamak için birlikte çalıştılar."

Sonunda inanmadan önce sözlerini birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldım. "Dorian ve Maiwenn? *Birlikte mi çalışıyorlardı?* Bunu asla yapmazlar. Kafan karışmış olmalı."

Volusian'ın gözleri kısıldı. "Kolayca kafası karışan biri gibi mi görünüyorum, hanımefendi?"

"Hayır... ama... bu hiç mantıklı değil. "

Oh, elbette. Dorian ve Maiwenn son derece güçlüydü ve birlikte Volusian'ı bana gönderebileceklerinden hiç şüphem yoktu. Ayrıca

her ikisinin de geçerli sebepleri olduğunu biliyordum. Dorian buraya kaçmamı asla onaylamamıştı ve Maiwenn de... şey, beni öldürmek istiyordu. Yine de bu nedenler, bu ikisinin neden birleştiğini açıklamak için birbiriyle tam olarak uyuşmuyordu.

"Sana tam olarak ne yapmanı emrettiler?"

"Size gelmek ve size bir mesajları olduğunu söylemek için, hanımefendi. Bana mesajı da söylediler-"

"Bana mesajı tam olarak söylemeni mi emrettiler?" Ben talep ettim.

"Hayır, ama-"

"O zaman yapma," dedim, sihirli bir şekilde onlara karşı koymak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. "Bu bir emirdir."

Volusian'ın yüzü tipik ifadesizliğini koruyordu. "Hanımım merak etmiyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Çok merak ediyordum. Ama aynı zamanda o ikisinin söyleyeceği hiçbir şeyden etkilenmek de istemiyordum. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, Dorian'ın geri dönmem için yaptığı ricaları duymak istemiyordum - kısmen de teslim olmak isteyebileceğimden korktuğum için. Maiwenn'in bu olaydaki rolünün ne olduğunu da öğrenmek istemiyordum. Eğer Dorian'ı kendisiyle çalışmaya ikna ettiyse, belki de yaptığı hataları gördüğüne ve artık beni vurmayacağına dair söyleyecek bir şarkısı vardı. Buna kesinlikle inanmıyordum ve dürüst olmak gerekirse, onun da buna inandığını hayal etmekte zorlanıyordum.

Endişeli bir yanımda bunun benimle ve kehanetle ilgili olup olmadığını merak ediyordum. Ya Jasmine'e bir şey olduysa? Bu durumda Dorian Roland'a söylemenin bir yolunu bulurdu ve üvey babamın bu haberi bana ulaştıracağına inanmak *zorundaydım*. Bir diğer ihtimal de topraklarımda bir sorun olmasıydı. Belki de yokluğumdan fark ettiğimden daha fazla acı çekiyorlardı. Yine de, dünyalar arasında bile bizi birbirimize bağlayan o iplere dokunduğumda, özellikle endişe verici bir şey hissetmedim. Hâlâ krallıklarına bağlıydım ve geçmişte onları bakıcısız bıraktığımda hissettiğim umutsuz özlemin hiçbirini hissetmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, topraklardan hiçbir duygu hissetmedim. Aksine, muhtemelen yokluğumdan dolayı aramızdaki bağ biraz uyuşmuş gibiydi. Yine de oradaydı ve sabitti.

"Hayır," diye tekrarladım. "Yapamam. Söyleyeceklerini duyamam. Burada iyi giden bir işim var. Burası benim için doğru yer ve şu anda hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin veremem."

"Hanımım nasıl isterse," diye yanıtladı Volusian. "O halde benim için başka emirleriniz var mı?"

"Öncekilerin aynısı. Öteki Dünya'dan uzak durun. Buraya bir daha gelmeyin. Tabii..." İlham geldi. "Eğer seni çağırmaya çalışırlarsa, yapabiliyorsan hemen buraya gel." Dorian ve Maiwenn'in bu işe tekrar kalkışıp kalkışmayacağını bilmiyordum ama bunun için karmaşık bir dizi büyü gerekecekti. Volusian önce bana ulaşabilirse, muhtemelen diğerlerinin etkisini önlemek için bağımızı güçlendirebilirdim. "*Biri* seni çağırmaya ya da zorlamaya kalkışırsa bana gel. Anladın mı?"

"Evet, hanımım."

"O zaman git."

Volusian ortadan kayboldu ve oda anında eski sıcaklığına döndü. Yine de küçük bir ürpertiye engel olamadım. Dorian ve Maiwenn beni bulmamışlardı, tam olarak değil, ama buna istediğimden çok daha fazla yaklaşmışlardı. Volusian'ı göndermenin yapılacak en akıllıca şey olduğunu biliyordum ama yine de aklımı kurcalayan bir soru vardı: *Bu ikisi neden birlikte çalışsın ki?* Bazı açılardan bu beni en az Volusian'ın ziyareti kadar rahatsız ediyordu. Zaman ve mesafe Dorian'ı özlememe neden olmuştu ve eski sevgimin bir kısmı geri gelmeye başlamıştı. Maiwenn ile bir oyun oynadığı düşüncesi tüm iyi duygularımın parçalanmaya başlamasına neden oldu. Neyin peşindeydi?

Bunu bir kenara itmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, geceleri beni uyutmayan bir başka şey daha vardı. Bu, bir soylu saldırısı korkusu ve Öteki Dünya'daki topraklarıma duyduğum özlem beni ara sıra uyandırmaya devam etti. Günlerimi yorgun geçiriyor, dünyanın geri kalanı uyurken kaçırdıklarımı telafi etmek için öğleden sonraları çok fazla kestirmek zorunda kalıyordum. Volusian'ın ziyaretinden yaklaşık bir hafta sonra bir gece, başka bir şey beni uykumdan uyandırdı, ancak ne olduğunu hemen anlayamadım.

Karanlıkta yatıyordum, panik içindeydim, beni neyin uyandırdığını görmek için duyularımı zorluyordum. Etrafta büyülü hiçbir şey yoktu, sıra dışı hiçbir şey yoktu. Bir süre uyanık kaldım, dinledim ve bekledim ama yine de hiçbir şey bulamadım. Sonunda kendime izin vermiştim.

Leğen kemiğimdeki küçük bir ağrı beni kendime getirdiğinde tekrar daldım. Şimdiye kadar yaşadığım en rahatsız edici şey değildi ama kesinlikle dikkatimi çekti. Karnımdaki ve sırtımdaki birçok kas da gerildi ve nefesimi tutarak geçmesini bekledim. Birkaç saniye sonra geçti ve vücudum gevşedi.

Diğer tarafıma yuvarlandım, artık tamamen uyanıktım. Odamda saat yoktu ve ne kadar zaman geçtiğini kesin olarak söyleyemiyordum ama sonunda aynı kas tutulması ve acıyı hissettim, sadece öncekinden biraz daha şiddetli.

"Kahretsin," dedim yüksek sesle.

Kendimi yataktan dışarı attım ve ışığı açtım. İpli bir yoga pantolonu buldum ve uyurken giydiğim büyük boy tişörtle birlikte giydim. Koridorda ilerleyerek Candace ve Charles'ın yatak odasının kapısına gittim ve kapıyı çaldım. Yaklaşık beş saniye içinde açtı, bir elinde bir athame, diğerinde bir silah vardı.

"Sorun ne?" diye sordu hemen, arkamdan bakarak. "Emin değilim," dedim. "Ama sanırım doğum sancısı çekiyor olabilirim."

"Suyunuz geldi mi? Kasılmaların beş dakikadan daha uzun aralıklarla mı oluyor?" Ben daha cevap veremedenden döndü ve bağırdı: "Charles, uyan! Tıpkı çalıştığımız gibi! "

Ve hayretle gördüm ki, bunu gerçekten *de* yapıyorlarmış. Birinin yaptığına sevinmişim çünkü ben kesinlikle yapmamıştım. Doğum hakkında bildiklerimin çoğunu televizyondan öğrenmişim, insanlar su kaynatıp çarşaflardan sargı bezi yaparlardı. Modern tıbbın bunu aştığından oldukça emindim ama herhangi bir doğum dersi almaya zahmet etmemiştim. Yapacak çok işim vardı ve bunu her zaman "daha sonra" yapabileceğimi düşündüm. Kendime daha çok zamanım olduğunu söyleyip duruyordum. Aslında sorun da buydu.

"Daha çok erken," dedim Reed'lerin arabasının arka koltuğundan. Candace arabayı kullanma görevini üstlenmişti çünkü Charles'ın "hız sınırına uyacağından" emindi. Yolcu koltuğuna oturmuş, uzun zaman önce benim adıma hazırladıkları çantayı taşıyordu. "Bu başka bir şey olmalı. Ben sadece ... ne kadarım, yirmi dokuz hafta mı? Daha on bir haftam var."

"İkizler her zaman erken doğar," dedi Candace, bana bu konuda çok şey okuduğunu düşündüren gerçekçi bir ses tonuyla.

Konu.

"Ama neden benimki?" Huysuz bir çocuk gibi konuştuğumu bilerek karşı çıktım. "Ben her şeyi doğru yaptım. Doktorlar her zaman benim için her şeyin yolunda olduğunu söylüyor."

Charles o nazik üslubuyla, "Bazen doğanın kendi fikirleri vardır," dedi.

Gerçekten de öyle oldu. Hastaneye yatırıldığımda, nöbetçi kadın doğum uzmanı, kasılmalarımın sıklığı ve şiddeti artıyor olsa da, başlangıçta bu doğumu durdurabilecekleri ve hamileliği uzatabilecekleri konusunda iyimserdi. Gelecekteki "yatak istirahati" hakkında beni tedirgin eden bir şeyler söylemiş olsa da, sözleri beni rahatlatmıştı. Yine de içimdeki o panik sesi tekrarlayıp duruyordu: *Çok erken, çok erken!* Eğer bunu erteleyebiliyorsak, hareketsiz ve sefil kalmam anlamına gelse bile ertelemeliydik. Sağlık nedenleri tabii ki çok önemliydi ama bir de şu basit gerçek vardı ki... henüz yeni gelenler için hazır değildim.

Bir odaya girdiğimde ve doktor beni daha yakından muayene edebildiğinde, hikayesi değişti. "Korkarım hazır olsanız da olmasanız da geliyorlar," dedi bana, yüzü ciddiydi. "Nasıl bir doğum planınız olduğunu bilmiyorum ama acil sezaryen yapmak zorunda kalacağız. Doğru yöne dönmemişler. İkizlerin bu kadar erken doğması oldukça yaygındır."

Şaka mı yapıyordu? Bırakın doğumu, *herhangi bir* planım bile yoktu. Ohio'daki doktorum da ikizlerde sezaryenin yaygın olduğundan bahsetmişti. Prosedürün etkinliğini takdir ediyordum ama kesilip açılmak ya da ekstra iyileşme süresi beni heyecanlandırmıyordu. Yine de, doğum için insan dünyasına gelmeyi seçmemin nedeni tam olarak bu değil miydi? Modern tıbbın ellerinde olmak istemiştim ve bu da olabildiğince moderndi.

"Tamam," dedim kararlılıkla. Başka seçeneğim olduğundan değil. "Ne yapmamız gerekiyorsa yapalım."

Ondan sonra işler hızlı ilerledi. Bazı açılardan bu iyiydi. Endişelenmek için çok az zamanım oluyordu çünkü birileri sürekli talimatlar veriyor ya da bana bir şeyler yapıyordu. Bir telaşla ameliyathaneye götürüldüm, Candace önlükleriyle yanımdaydı. Bir anestezi uzmanı omurgama bir şey yerleştirdi ve böylece

Belimin altındaki his kayboldu. En hafif tabiriyle garipti ama kasılmalarımın acısından kurtulduğum için mutluydum.

Ne zaman ameliyatı düşünsem, bayılacağıma ve daha sonra uyanacağımı düşünürdüm. Dolayısıyla, bu omurga yönteminin daha iyi olduğunu bilsem de, beynimin bir kısmı insanlar sizi ameliyat ederken uyanık olmanın doğal olmadığını söylüyordu. Sağlık personeli Candace ve benim ne yaptıklarını göremememiz için belimin üzerine küçük bir perde dikti. Yine de hissedebiliyordum ama hiç acı duymuyordum. Sadece derimde ve kaslarımda bir bıçağın basıncı vardı. İrkildim.

"İyi misin?" diye sordu Candace endişeyle. "Acıyor mu?"

Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak, "Hayır," dedim. "Bu sadece... garip."

Canavarların beni dövüp sağa sola savurması düşüncesi, bir cerrahın beni kesip biçmesine sakince izin vermekten daha kolay geliyordu bana. Bunun uzun süre soylular arasında yaşamaktan mı kaynaklandığını yoksa başkalarının elinde çaresiz kalmaya direnmenin benim doğamdan mı kaynaklandığını merak ettim.

Çarşaf ve uyuşukluk arasında nasıl ilerlediklerini anlamak kolay değildi. Bu yüzden bir hemşire "Bu kız" dediğinde hazırlıksız yakalandım.

Bana hızlıca bakmak için kıvranan bebeği kaldırdı ve kendimi herhangi bir ilacın beni yapabileceğinden daha sersemlemiş hissettim.

Bz. Benim kızım. Son yedi ayda yaptığım her şey ikizlerim içindi ama beni harekete geçiren ilk güç kızım olmuştu. Kiyo, kardeşinin yaşamasına izin verilmemesi gereken korkunç bir yaratık olduğu konusunda bana argüman üstüne argüman sunmuştu, ancak yol boyunca onu feda edememiştim. Ve şimdi, işte buradaydı. Onu ultrasonda ilk gördüğüm andaki halimden dünyalar kadar uzakta hissediyordum.

Daha fazla felsefi düşünmeye vaktim olmadı çünkü kısa süre sonra onu alıp götürdüler. Kısa bir süre sonra erkek kardeşi geldi ve aynı hızla bana takdim edildi.

Küçük, acıklı bir çığlık attı ve ben de kızın ağlayıp ağlamadığını hatırlamaya çalıştım. Her şey çok çabuk olmuştu. Yine, "oksijen" ve "Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi" açıklamalarıyla birlikte götürülmeden önce sadece kısa bir bakış atabildim. O anlık değerlendirmemde

herhangi bir dünya fatihi. Sadece bir bebek gördüm, çok ama çok küçük bir bebek, dünyanın ona hazırladığı şeylerle yüzleşmek zorunda kaldığı için şaşkın ve üzgün görünüyordu.

Nasıl hissettiğini biliyordum.

En yoğun kısmı bitmiş olsa bile, yapılacak daha çok şey vardı. Doğum sonrası ile uğraşmak, sonra da dikiş atmak ve temizlemek gerekiyordu. Kesiğim zımbalanmıştı ve bunu bir kentsoyluya açıklamaya çalışmayı aklımın ucundan bile geçiremiyordum. Tüm süreç çok hızlı ve büyüklüğüne göre çok düzgün bir şekilde paketlenmiş gibiydi. Candace tüm çile boyunca ona izin verdikleri kadar yakın durdu, sonunda kendimi gösterebilecek duruma geldiğimde yanıma döndü. Ellerini birbirine kenetledi, yüzü parlıyordu.

"Onları gördün mü?" diye sordu merakla. "Oh, Eugenie. Çok güzeller."

Öyle olduklarını fark ettim. Bir anlık bakışlarım olmuştu ama bu görüntüler hafızama kalıcı olarak kazınmıştı. Onları bir an önce tekrar görmek istiyordum. Yine de personel bebeklerin YYBÜ'de neye ihtiyacı varsa onu yaparken beklemek zorunda kaldım. Testler yapıldı ve kadın doğum uzmanı benimle tekrar görüşene kadar zamanımı beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"İkisi de neredeyse üçer kilo," dedi. "Bu harika bir şey. Yirmi dokuz hafta kesinlikle uygun bir süre ama ne kadar çok kilo alırlarsa o kadar iyi." Candace'in yemek pişirme ve yemek gündemi bu olmalı diye düşündüm. "Akciğerleri tam zamanında doğmuş bir bebeğinki kadar gelişmiş değil elbette ama bu konuda yardımcı olabiliyoruz. Sonuç olarak, oldukça iyi durumdalar. Bir süre daha burada kalmaları gerekecek ama bu noktada prognozdan gerçekten memnunum."

Biraz daha tıbbi konuşmadan sonra nihayet ikizlerin yanına gitmeme izin verdiler. Tekerlekli sandalyeyle aşağıya indirildim, bu biraz abartı gibi gelmişti ama hemşireler ağrı kesici ilaçlarımın etkisi geçince anlayacağımı söylediler. Candace ve Charles bana eşlik etti. Evan'ı aramakla ilgili bir şeyler söyledi ama pek dikkat etmedim. Tek düşüncem hemşirenin beni daha hızlı bir şekilde YYBÜ'ye götürmesi gerektiği idi. Oraya vardığımızda, bulduğum şeye tam olarak hazır değildim.

İkizler oradaydı, her biri kendi camekânlı yataklarında. Kutudaki tek şey onlar değildi. İkizlerin her biri beslenme tüplerine ve solunum cihazına bağlıydı, baş döndürücü bir makine dünyası. Hepsi

Bu kadar küçük insanlar için çok büyük ve çok korkutucu görünüyordu. Boğazıma bir şey takıldı.

"Bu kadar çok şey olacağını bilmiyordum," diyebildim.

Hemşirenin nazik ve şefkatli bir yüzü vardı. Bu işi yapan birinden tam da bunu beklersiniz. "Makinelerin korkutucu olduğunu biliyorum ama buna odaklanmayın. Ne yaptığına odaklanın. İkisinin de sağlıklı ve güçlü olmalarına yardımcı oluyor, böylece sizinle birlikte eve dönebilecekler."

Zayıf bir şekilde başımı salladım ve elimi aceleyle gözlerime götürdüm. Bu ikisinden gerçekten korkmuş muydum? Ve nasıl olur da biri onlara zarar vermek isteyebilirdi? Çok küçüklerdi, oyuncak bebekler gibiydiler ve çok çaresiz görünüyorlardı. Kendimi suçlu ve etkisiz hissettim, sanki doğumlarını geciktirmek için bir şeyler yapmalıymışım gibi. Ya da *şimdi* bir şeyler yapmalıymışım gibi. Ben onların annesiydim. Onları korumak benim görevim değil miydi? Sanırım şimdiye kadar korumuştum ama artık benim elimde değildi.

Televizyondaki tüylü, melek gibi bebeklere benzemiyorlardı. Uzuvarlarında, ellerinde ve ayaklarında yine bana oyuncak bebekleri hatırlatan bir kırılganlık vardı. Ciltleri pembe ve lekeliydi, yine de bana çekmiş oldukları ebeveynin ben olduğumu söyleyebilirdim. Renkleri bana benziyordu ve Kiyo'nun hiçbir özelliğini miras almış gibi görünmüyorlardı. Küçük nimetler.

"Onlara ne isim vereceksiniz?" diye sordu Charles.

Bu çiledeki diğer her şeyin aksine, aslında bunun için bir cevabım vardı. Uzun günlerim bana isimler üzerine düşünmek için çok zaman vermişti ve bu da hayatımın geri kalanından çok daha güvenli bir zihinsel meydan okumaydı. Gerçekten sembolik isimler ya da hayatımda bir etki bırakmış büyük insanların isimlerini bulduğumu söylemek güzel olurdu. Ama olmadı. Bundan çok daha basit bir meseleydi. Onlara sadece sevdiğim isimleri verdim. Sıradan isimler. Bir insanı şekillendiren değil, bir insanın şekillendirdiği türden isimler.

"Ivy ve Isaac," dedim. Aliterasyon hayranıydım.

Candace ve Charles seçimlerden memnun görünüyorlardı. Bir keresinde "bugünlerde insanların çocuklarına verdikleri saçma sapan isimlerden" bahsettiğini duymuştum, bu yüzden sanırım onlar için garip bir canavarlık uydurmadığım için rahatlamıştı.

"İçinde yaşadığımız zamanlar inanılmaz," dedi Ivy'ye bakarak. "Bu küçüklerle yüz yıl önce sahip olduğunuzu hayal edin. O zaman ne olurdu?"

Ya da Öteki Dünya'da doğmuş olsalardı ne olurdu diye düşündüm. Çünkü orada da doğal doğuma uygun olmayan bir pozisyonda, erken doğacaklarını varsaymak zorundaydım. Dorian şifacılarının her şeyin üstesinden gelebileceğinden emin görünüyordu ama ben o kadar emin değildim, özellikle de soyluların bebekler konusundaki sicilini düşününce. Öteki Dünya'nın sunabileceği hiçbir şeyin ikizlerin şu anki bakımıyla boy ölçüşebileceğine inanmıyordum. Ve o anda, yaşadığım her şeyin - Öteki Dünya'ya sırtımı dönmenin, can sıkıntısıyla başa çıkmanın, büyüden uzak durmanın - hepsine değdiğini biliyordum.

Çocuklarıma baktım ve mutlulukla iç geçirdim. "Tam olarak olmamız gereken yerdeyiz."



Sonraki birkaç hafta gerçeküstüydü ve Alabama'ya geldiğimden beri ilk kez, artık Öteki Dünya hakkında endişelenmiyor ya da zamanımı doldurmuyordum. Isaac ve Ivy hayatımı tüketti.

Onlar için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Doktorların ve YYBÜ hemşirelerinin ellerindeydiler. Başlangıçta, ikizlerin de beslendiği yüksek kalorili mamayı desteklemek için onlara anne sütü pompalayabiliyordum. Bir makineye bağlı olmak biraz tuhafıma gitmişti ama bir şeylere katkıda bulunduğumu hissetmek buna değerdi. Zamanla, çok iyi süt üretemeyen kadınlardan biri olduğum anlaşıldı ve bunun yarı-gentry mirasımın bir sonucu olup olmadığını merak ettim, çünkü onların kadınları genellikle benzer sorunlar yaşıyordu. Ne olursa olsun, iki hafta sonra denemelerimi durdurdum ve ikizler kesinlikle mama diyetine başladı. Bazı hemşireler en iyi antikorların ilk günlerde oluştuğunu ve elimden geleni yaparak iyi bir iş çıkardığımı söyleyerek beni rahatlatmaya çalıştılar. Ancak mevcut düşüncenin çok daha uzun süre emzirmeyi önerdiğini biliyordum ve bu da kendimi yine ne yazık ki yetersiz hissetmeme neden oluyordu.

Böylece, benim katkım sadece sık sık, günlük ziyaretler oldu. Çocuklarımı ve onları destekleyen makineleri izledim, her nefesi ve kalp atışını sessizce saydım. Isaac ve Ivy'nin kutularının içinden bile varlığını hissedebildiklerini düşünmek hoşuma gidiyordu. Belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti ama bana biraz umut veriyordu. Ziyaretlerimde nadiren yalnızdım. Sazlıklardan biri neredeyse her zaman yanımdaydı ve bu da beni rahatlatıyordu.

Muhtemelen hayatımdaki en stresli zamanlardan biriydi, ancak küçük, acı verici adımlarla ilerleme kaydedildi. İkizlerin prognozu iyi seyretmeye devam ediyordu ve çok geçmeden kompartımanlarının içinde onlara dokunmama izin verildi. Bunu ilk kez yaptığımda, Ivy'nin elini okşadığımda, önümde bir mucize gerçekleşmiş gibiydi. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmediğime emindim. Bir aylık süre yaklaşırken, Isaac ve Ivy'nin ilerlemelerine bağlı olarak sadece bir ay daha kalmaları gerekebileceği söylendi. Bu kısmı zar zor duydum çünkü hemen ardından iki iyi haber geldi. Doktorlar Isaac ve Ivy'nin

ventilatörlerin yakında çıkacağını ve ikizlerin onları tutabileceğim kadar iyi durumda olacağını umuyordum.

O akşam beni eve bırakırken Evan'a "Bunu hayal bile edemiyorum," dedim. "Doğdukları andan itibaren kırılgan, gerçek dışı küçük şeyler oldular.... Onları kucağıma alabilmek..." İçimi çektim ve başımı arkaya yasladım. "Sabırsızlanıyorum."

Bana hızlı bir gülümseme fırlattı. "Umarım sıranın bize de gelmesine izin verirsin." Ben de gülümsedim. Başlangıçta, ziyaretlerinin sadece bana karşı bir nezaket olduğunu düşünmüştüm. Çok geçmeden, ikizlere de en az teyzesi ve eniştesi kadar şefkatle bakmaya başladığını fark ettim. Onlara merakla bakıyor, kendini düşüncelere bırakırken gözleri parlıyordu.

"İki tane var," diye şaka yaptım. "Sorun onları tutacak kadar elinizin olması olabilir."

"Bu ailede olmaz," dedi kıkırdarak. "Bizimle savaşmak zorunda kalacaksın."

Candace ve Charles'ın evine vardığımızda kendimi yerden on metre yükseklikte süzülüyormuş gibi hissettim. Ruh halim uzun zamandır olmadığı kadar parlaktı ve fiziksel durumum da aynı derecede iyiydi. Oturarak ve bekleyerek geçirdiğim onca zaman bana ameliyatın yan etkilerinin çoğundan kurtulma şansı vermişti. Zımbalarım yıllar önce çıkarılmıştı ve hatta alışkanlıktan dolayı doğum kontrol haplarına geri dönmüştüm, ancak seks şu anda radarımdan oldukça uzaktı. Beklemek ve hareketsizlik muhtemelen ikizlerin YYBÜ'ye kapatılmasının tek olumlu yanlarıydı. Onlarla durumum farklı olsaydı, zamanından çok önce dışarı çıkıp vücudumu aptalca yoracağımdan hiç şüphem yoktu.

"Görünüşe göre bir ziyaretçi var," dedi Evan arabayı durdurarak.

Bakışlarını takip ettim. Kendi sevincime o kadar kapılmıştım ki garaj yoluna park etmiş yabancı bir arabayı fark etmemiştim bile. Tanıdığım bir şey değildi ama üzerinde kiralık etiketi olduğunu fark ettim. Candace'in müşterileri bazen şahsen geldikleri için pek endişelenmemiştim. Ayrıca, eğer bir tehlike olsaydı, bizi arayıp uyaracağını biliyordum.

İçeri girdik ve mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum. İyi haberi Candace ve Charles ile paylaşmak için neredeyse koşarak içeri girdim. Evan'ın söylediği gibi, sıraya gireceklerinden hiç şüphem yoktu.

İkizleri sırayla kucaklarına almak için. Mutfağa girip orada kimin olduğunu gördüğümde aniden durdum. Mutlu sözcüklerim dudaklarımdan döküldü ama birkaç saniye sonra içime yeni bir neşe yayıldı.

"Roland! "

Hemen kollarına atıldım ve beni sıkıca kavradı. O ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Reed'ler benim için evlatlık bir aile olmuştu ama asla Roland ve annemin yerini tutamazlardı. Hayatımın bu bölümünde o ikisinin yanımda olmaması bazen garip ve yanlış geliyordu.

Sonunda beni bıraktığında, gözlerinin duygudan ıslandığını gördüm. "Seni görmek güzel," dedi huysuzca. "Seni özledik."

"Ben de seni özledim," dedim kendimi çok genç hissederek. "Ve annemi."

Evan ile tanışma faslı yapıldı ve ardından hepimiz masaya oturduk. İkizlerin resimleri her yere dağılmıştı. Neredeyse her gün bir fotoğraf makinesi getiren Candace için yenidoğan yoğun bakım ünitesi hiç de caydırıcı olmamıştı.

"İyi haberi duydum," dedi Roland. "Senin adına çok sevindim. Çok güzeller."

"Ve bugün onlarla ilgili bazı iyi haberler aldık." Büyük duyurumu nasıl unutabilirdim ki? Beklendiği gibi Candace ve Charles, Isaac ve Ivy'yi kucaklarına alacakları için çok mutluydular. "Onları görmeye gelmelisiniz," diye ekledim Roland'a. "Bu gece geri dönebiliriz. Ya da sabah. Ne kadar süre buralarda olacaksınız?"

İşte o anda, soru dudaklarımdan dökülürken bir şeyin farkına vardım. Roland'ın burada olmaması gerekiyordu. Bu, başından beri planın tartışılmaz bir parçasıydı. Roland takip edilebilirdi ve birbirimizi ne kadar özlese de mesafe en güvenli seçenektir. Gözlerine baktım ve az önce fark ettiğim şeyi bildiğini söyleyebilirdim.

"Emin değilim," dedi belli belirsiz. "Ama onları görmek için kesinlikle zaman ayırabilirim." Kaçamak cevabı beni şaşırtmadı. Onun varlığı başka dünyadan bir gelişme olduğu anlamına geliyor olmalıydı ve bu Sazlıklarla tartışabileceğimiz bir konu değildi. Gözlerindeki parıltı bana bunu daha sonra konuşacağımızı söyledi ve ben de anlayışla başımı salladım.

Elbette akşam yemeği gerekliydi ve sohbet ikizler ve Candace'ın yemekleri gibi daha mutlu konulara kaydı. Ben alamadım

Isaac ve Ivy hakkında konuşmaktan bıkmıştım ama bir yandan da içimi kemiren bir his neşemin bir kısmını azaltıyordu. Roland'ın burada olması iyi bir şey olamazdı.

Sonunda Evan ayrılıp Candace ve Charles akşam haberlerini izlemeye koyulduklarında konuşma fırsatımız oldu. Roland ve ben Reed'lerin geniş arazisinde yürüyüşe çıktık, böylece bolca mahremiyetimiz olacaktı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Burada olmana sevindim -ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin- ama Öteki Dünya'dan birinin seni takip etmesini göze alman için bir neden olmalı."

Roland içini çekti ve bir ceviz ağacının yanında durdu. "Mesele de bu. Risk yok çünkü artık kimse seni bulmaya çalışmıyor."

İnanamayarak baktım. "Ne? Bu... bu imkansız. Elbette öyle. Krallıklar benim yüzümden savaşın eşiğine geldi."

"Artık değil," dedi. "Endişelenmeleri gereken daha büyük şeyler var."

"Oğlumun liderlik edeceğini söyleyen bölücü kehanetten daha büyük şeyler

ordularını bu dünyayı fethetmek için mi kullanıyorlar?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet." Düşüncelerini toparlayarak yıldızlı gökyüzüne baktı. "Sanırım her şey... ah, bilmiyorum... bir ay ya da belki bir buçuk ay önce başladı. Görünüşe göre Öteki Dünya -daha doğrusu, büyük bir kısmı- bir salgın hastalık tarafından vurulmuş."

"Bu tam olarak neyi gerektiriyor?" diye sordum. Nedense "yanıklık" bana çorak tarlaları ve çekirge salgınlarını düşündürdü.

"Kış," dedi açık açık. "Sürekli kış. Ve sadece herhangi bir kış değil -Hayal edebileceğinizin en kötüsü. Hiçbir uyarı olmadan geldi. İnsanları ve ekinleri öldüren sürekli kar ve dondurucu soğuklar. Kendim görene kadar buna inanmazdım."

"Hangi krallıklar?" Kaşlarımı çatarak sordum. Toprakların çoğu, benim ve Dorian'ın krallıkları gibi kalıcı bir iklimde, hoş bir iklimde kalmıştı. Bazı hükümdarlar krallıklarının dört mevsim boyunca dönmesini sağlıyordu ama bunu bizim insan dünyasında yaptığımız türden bir hazırlıkla yapıyorlardı, kış için bir kenara erzak koyduklarından emin oluyorlardı. Maiwenn'in krallığı böyleydi.

Roland'ın yüzü asıktı. "Hepsi. En azından senin 'mahallendekilerin' çoğu. Daha uzaktakilerden bazıları kurtuldu ama bildiğiniz her şey vuruldu."

Çıkarımlar beni hemen etkilemedi ve etkilediğinde de onlara inandığımdan emin değildim. "Demek istediğin... değil... *benim* krallığım değil."

Tek cevabı başını sallamak oldu.

"Bu mümkün değil. Yani, Diken Diyarı bir çöl! Ve ayrıca, ben bilirdim... ." Yine de, konuşurken bile bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Bilir miydim? Kendimi topraktan uzaklaştırmış, onu Yasemin'in bakımına bırakmışım. Artık onunla derin bir bağ kurmuyordum. Sahip olduğum tek şey, krallıklarımla aramdaki bağın yerinde olduğunu söyleyen o sabit uğultuydu; son zamanlarda hissizleştiğini fark ettiğim bir bağ. Bunu mesafeye ya da Jasmine'in bakıcılığına bağlamışım. "Jasmine yüzünden değil, değil mi? Topraklar onu kabul etmedi mi?"

"Yine asıl noktayı kaçırıyorsun, Eugenie. *Oer yerde*. Seninki. Dorian'ın. Herkesin."

"Dorian'ın ..."

Asıl önemli olan da buydu. Roland'ın sözlerine rağmen, bir yanımda hâlâ kendi topraklarımdaki felaket için yokluğumu suçlayabiliyordu. Diğer krallıkların çektiği acılar zayıf hükümdarların üzerine yıkılabilirdi. Ama Dorian? Dorian güçlüydü. Krallığına olan bağı kaya gibi sağlamdı, krallığı üzerindeki kontrolü mutlak. Ülkesini imkânsız ihtimallere karşı koruyabilecek bir hükümdar varsa, o da Dorian'dı, hemen ardından da Maiwenn gelirdi.

"Aman Tanrım," dedim. "İstedikleri buydu, değil mi? Dorian ve Maiwenn, Volusian'ı bir mesajla bana gelmesi için çağırdılar ve ben de onu gönderdim. Bunun bir oyun olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş, öyle değil mi? Bana bunu anlatmaya çalışıyorlardı."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Roland. "Bunu hiç duymamıştım. Dorian daha yeni benimle temasa geçti ve gelip kendi gözlerimle görmem için beni ikna etti. Sonra da neler olduğunu size bildirmem için bana yalvardı."

"Dorian yalvarmaz," diye mırıldandım, hâlâ sersemlemiştim.

Roland gölgelerin içine baktı, yüzü sıkıntılıydı. "Çoğu durumda sana söylemezdim. İnsanlar böyle soğukta yaşayamaz ve hayatta kalanların da yiyeceği yok. Soylular hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Ama gerçekten gördüğümde... ölüm ve hastalık. Evet. Bilmiyorum, Eugenie. Onları sevmiyorum ama kimse böyle acı çekmemeli. Soylular bile."

Çimlerin üzerine çöktüm, çünkü bedenimden ziyade zihnim yorulmuştu. Topraklarım. Krallıklarım acı çekiyordu... uzun zamandır acı çekiyordu... ve ben bunu bilmiyordum. Belki Öteki Dünya siyasetini geride bırakabilirdim. Belki düşmanlarımı bile geride bırakabilirdim. Ama bu topraklar benim bir parçamdı. Ondan ben sorumluydum ve onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedim. "Geri dönsem bile... Yani, Dorian ve Maiwenn bir fikir bulamadıysa, daha iyisini yapabileceğimden emin değilim."

"Büyüyü bozmak için güçleri birleştirmekle ilgili bir şeyden bahsettiler.... Gerçi bunu pek anlayamadım." Roland'ın ses tonundan, çektikleri acılar için soylulara acısa bile büyülerinin hâlâ işine yaramadığı anlaşılıyordu. "Dorian'ın da kimin sorumlu olduğuna dair bazı fikirleri var."

Elbette yapardı. Kendi büyü girişimleri etkisiz kalsa bile Dorian boş boş oturmuyacaktı. Bu gizemi çözmeye çalışacaktı. Durum hakkındaki bilgim sınırlıydı ama düşünce sürecinin nereye gidebileceğini anlamaya çalıştım. Roland'ın daha önceki yorumlarından birine, bazı uzak krallıkların nasıl etkilenmediğine geri döndüm.

"Kim yanıklık altında değil?" Ben sordum. "Birkaçının olmadığını söylemiştin." "Porsuk Diyarı bunlardan biri," dedi Roland, sıçrayışına şaşırmış görünerek.

"Dorian'ın düşündüğü kişi bu-" "- sorumlu mu?" Tahmin ettim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Dorian'ın nasıl düşündüğünü biliyorum. Eğer bazı yerler etkilenmiş, bazıları etkilenmemiş olsaydı, ben de etkilenmemiş olanlara bakardım."

"Dorian da böyle demişti." Roland "Dorian gibi düşünebildiğim" için pek memnun görünmüyordu ve ben de onun üzüntüsünü kesinlikle anlayabiliyordum. "Ama hepsi bu değil. Görünüşe göre yiyeceklerden epey kâr ediyorlar. Toprakları -ve sanırım iştirakleri- hâlâ yiyecek yetiştirip üretebiliyor ve bunu çok ama çok yüksek fiyatlara felakete uğramış topraklara satmaktan çekinmiyorlar."

Dehşete düşmüştüm. "Bu korkunç."

Roland omuz silkti. "Ancak bazı hükümdarlar halklarının acı çektiğini görmektense ödeme yapmaya hazır. Ve bu daha iyi

alternatif. "

Uğursuz ses tonu karşısında sertçe başımı kaldırdım. "Ne alternatifi?" "Çalmak."

"Porsuk Diyarı'ndan mı?" Hırsızlığı kesinlikle onaylamadım ama Roland'ın soyluların birbirlerinden çalmalarını bir şekilde umursamasına şaşırdım.

"Hayır," dedi. "İnsanlardan. Yiyecek ve erzak için dünyamızı yağmalayan soylular var."

Ağzım açık kaldı, hemen bir yanıt veremedim. Tekrar "bu imkânsız" demekten daha iyisini biliyordum ama yine de inanması zordu. "Eğer elementaller yiyecek saldırıları yapıyor olsalardı, sanırım bunu duyardım. Pek göze batmıyorlar ve gerçek formlarına geçebilen sadece bir avuç soylu var." Dorian da onlardan biriydi ama kendini asla bu kadar alçaltmayacağına adım gibi emindim.

"Tek gereken bir avuç dolusu," dedi Roland. "Ve bunu yapanlar da tam olarak onlar, elementaller değil. Onlardan biri de şu çocuk. O gün Rowan Diyarı'nda gördüğüm, kız kardeşi saldırıya uğrayan adam mı? Onu tanıyorsun, değil mi?"

Tekrar ayağa fırladım. "Pagiell? Hayır. İmkânı yok. O y a p m a z ."

Yine de bir kez daha kendimi sorgulamak zorunda kaldım. Pagiell dünyalar arasında sağlam bir şekilde geçiş yapabilecek kapasitedeydi. Özünde iyi biri olduğunu bilsem de, inandığı şeyler konusunda şiddetli ve tutkulu bir çizgisi olduğunu da biliyordum. Hem beni hem de kız kardeşini savunurken, doğru olduğuna inandığı şeyi yapmak anlamına geliyorsa, içerdiği tehlikeleri umursamadığını açıkça belirtmişti. Ve eğer onun tüm asil dürtülerini tetikleyecek bir amaç varsa, bu açlıktan ölmek üzere olan halkını doyurmak değil miydi?

Evet, Pagiell'in Öteki Dünyadan bir Robin Hood olma ihtimali çok yüksekti. Rüzgâr ve havayı kontrol etme güçleriyle, aynı zamanda zorlu bir-

"Aman Tanrım," dedim. Haberlerde Tucson'daki bir soygunla ilgili o tuhaf hikâye aklıma geldi. "Tucson'daki bir marketle ilgili bir şey görmüştüm. Bu oydu, değil mi?"

"Evet," dedi Roland. "Birkaç ahabpla birlikte. İyi olan tek şey oldukça hızlı ve etkili olmaları. Çoğu insan vuruşlar gerçekleştiğinde ne gördüğünü bilmiyor, bu yüzden doğaüstü istilacılar hakkında kitlesel bir histeri yaşanmadı -henüz. Mesele de bu. "

Baş döndürücü düşüncelerimden sıyrıldım ve ona odaklandım. Yüzünün hatları sertti... ve kederle doluydu. "Ne oldu?"

"Sana gelmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Hiçbir şeyin beni buradan çıkaramayacağına yemin etmişim... o piçlerden kaç tanesi kapımı çalsa ya da senin nerede olduğunu söylememi sağlamaya çalışsa da." "Kaç tane" olduğunu merak ederek irkildim. "Ne olursa olsun, seni güvende tutmak için gerektiği sürece planı sürdürmeye istekliydim... ve sonra tüm *bunlar* ortaya çıktı. Milyon yıl geçse de bunu öngöremezdim."

"Kimsenin yapabileceğini sanmıyorum," dedim usulca. Roland genellikle sarsılmaz biriydi; onu bu kadar sinirli görmek zordu.

"O insanları gördüğümde, neler yaşadıklarını... neredeyse o anda senin için gelmemi sağlayacaktı. Sonra, o çocuğun ne yaptığını öğrendiğimde... işte bu her şeyi bitirdi. Buna izin veremeyiz, Eugenie. Yapamayacağımızı biliyorsun. Eğer diğer soylular onun ne yaptığını anlar ve kendilerinin de oraya yürüyüp istediklerini alabileceklerini fark ederlerse, bunun ardından gelecek kaosu hayal edebilirsin. Tüm bunların korkunç yanı, çarpık bir şekilde, bunu neden yaptığını anlıyor olmam. O bir çocuk. Bir sorun görüyor ve onu düzeltmeye çalışıyor. Tanrı yardımcım olsun, belki ben de onun yerinde olsam aynısını yapardım."

O zaman Roland'ın duygularının sadece bana sürgünde geldiği ya da kuduz alışveriş gezilerine çıkan soylular yüzünden olmadığını anladım. Bunlar onu üzüyordu ama asıl sorun Roland'ın dünya görüşünün sarsılmış olmasıydı. Hayatını şaman ticareti yaparak, dünyaları geçerek ve bizim dünyamıza ait olmayanları kovarak geçirmişti. Soylulara bakışı hiçbir zaman iyi olmamıştı ve annemi kurtardığında ve daha sonra benim büyümlü entrikalara nasıl kapıldığımı gördüğünde daha da kötüleşmişti. Yine de, şimdi, garip bir dizi olayla, kendine her zaman söylediği her şeyin aksine, aniden soyluları ... insan olarak görmeye başlamıştı.

Yaşınız ne olursa olsun, inançlarınızın bu şekilde kökten değiştirilmesi yıkıcı olabilir. Bunu kişisel deneyimlerimden biliyordum.

Ona sarıldım. "Sorun yok," dedim, hayatımda onu teselli ettiğim herhangi bir zamanı hatırlayamıyordum. "Bana gelmekle doğru şeyi yaptın. Böyle hissetmekte haklısın. Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Hepsi korkunç."

Roland beceriksizce sırtımı sıvazladı ve duygularından dolayı utandığını biliyordum. Bir kez daha iç çekerek geri çekildi ve yorgun bir ifadeyle bana baktı. "Evet ama bu konuda ne yapacağız? O çocukla savaşılabirim, biliyorsun. Vuruşları Tucson'da -muhtemelen kapılar yüzünden- ve bana yardım etmeleri için dışarıdan birkaç şamanı kolayca çağırabilirim. Yine de biraz akıl yürütmenin daha ileri gidebileceğini düşünüyorum."

"Olurdu," diye kabul ettim. "Özellikle de benden geliyorsa." Pagieli'nin sürgün edilmesine de tercih edilirdi. Ne yazık ki, onu "ikna etmem" söylemesi yapmasından daha kolaydı. "Geri dönmek zorundayım."

"Eugenie-"

"Yapabilirim," dedim Roland'dan çok kendime. "Kendimi ifşa etmiş olacağım ama buna değecek -özellikle de artık hamile olmadığımı göre. Ama şu var ki, eğer buradan ayrılır ve kendimi tekrar ortaya çıkarırsam..." İşte buradaydı, Roland yanıklığı anlattığından beri içimde biriken korkunç gerçek. "Eğer Tucson'a gidersem, gitmişken Öteki Dünya'ya da gidebilirim. Buradan bir kez çıktım mı, biterim. Yapılanları geri almaya ve halkımı kurtarmaya -herkesin halkını kurtarmaya- yardım edebileceğim bir yol varsa bunu yapmalıyım."

Yüz ifadesinden onun da aynı şeyleri düşündüğü ama seçeneklerden memnun olmadığı anlaşılıyordu. "Gerçekten dikkatleri dağılmış," dedi. "Düşmanlarınız. Onlara yardım edebilseydin muhtemelen seni rahat bırakırlardı."

Başımı salladım. "Biliyorum. Kendim için endişelenmiyorum. Endişelendiğim şey onları."

"İkizler."

Tekrar başımı salladım.

Cevap vermesi uzun sürdü. "Mesele şu ki, seni buradan çıkarabiliriz, diğer dünyadan kimse nerede olduğunu bilmeyecek. Bu da ikizlerin nerede olduğunu kimsenin bilmeyeceği anlamına geliyor. Güvende olacaklar."

"Biliyorum,"

dedim. "O

zaman ne...?"

Midemden bir şeyler koptu. "Onları terk etmek istemiyorum, ayrıca onlarla iletişim kuramayacağım ya da güncellemeleri alamayacağım. Ve eğer Öteki Dünya'ya gidersem... bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Ne kadar kalacağımı kimse bilemez." Öteki Dünya'ya ilk gittiğimde, gece geç saatlerde hızlı bir gezinti yapmayı planlamıştım. O karmaşa sona erdiğinde

Diken Diyarı'nın kraliçesi olmuştum. "Onlardan uzak kalmak istemiyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Muhtemelen orada olduğumu bile bilmiyorlar ama elimde değil. Sadece hissediyorum..."

"Bir anne gibi," dedi. Kolunu tekrar bana doladı, rahatlatan kişi olarak daha rahat görünüyordu.

"Sanırım," diye itiraf ettim. "Bunun olacağını düşünmemiştim. Tüm bu ayları onlardan korkarak, vücuduma olanlardan korkarak geçirdim ... ve şimdi buradalar, onlar olmadan nasıl idare ettiğimi hayal bile edemiyorum. Dediğim gibi, bu çok aptalca... özellikle de onlara neredeyse hiç dokunmadığım için."

"Hiç de aptalca değil." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Gitmek zorunda değilsin, biliyorsun. Ortalık dağınık ama kimse senden bununla ilgilenmeni beklemiyor."

"Ben biliyorum. Bunlar benim halkım, Öteki Dünya'da ve Tucson'da. Onları nasıl görmezden gelebilir ve çocuklarıma doğru olanı yapmayı öğretmeye çalışabilirim? Her zaman diğer herkesi terk ettiğimi bilirdim. Elbette, soylular dünyamızı düzenli olarak yağmalamaya başlarsa, başarısızlığım bir sır olarak kalmayacaktır." Güldüm ama şu anda hiçbir şeyde mizah bulamadım. Küçükken yaptığım gibi başımı göğsüne yasladım. "Bunu yapmak zorundayım. Isaac ve Ivy iyi olacak. Burada olduklarını kimse bilmiyor ve Candace ile Charles'ın beşizlere yetecek kadar sevgisi var. Ben dönmeden önce ikizler taburcu edilirse, onlara fazlasıyla bakılmış olacak. Sadece..."

"Ne?" diye sordu nazikçe.

Gözlerimde yaşların oluşmaya başladığını hissettim ve onları uzaklaştırdım. "Keşke gitmeden önce onları tutma konusunda onay alsaydım."

"Bekleyebilirsin," dedi. "Onları tutabilene kadar bekle, sonra Öteki Dünya'ya git."

Bir an için baştan çıktım. Dünyada hiçbir şey oğlumu ve kızımı kucağıma almaktan daha önemli görünmüyordu. Ama bu belayla başa çıkmayı ne kadar geciktirirsem, o kadar çok insan acı çekecekti. Ayrıca, daha fazla beklersem buradan hiç ayrılamayacağıma dair huzursuz bir his vardı içimde. Buradaki hayatım yavaş ve rahat geçmişti, bu da benim için iyi olmuştu. İhtiyacım olan şey buydu. İkizlerin hâlâ ihtiyacı olan şeydi. Burada kalmak, onlarla ve Reed'lerle tatlı, karmaşık olmayan bir hayat yaşamak kolay olacaktı. Bu hayatın içine gömülebilir ve asla arkama bakmayabilirdim....

"Hayır," dedim. "Bu yanıklık işini ne kadar çabuk halledersem, Isaac ve Ivy'ye o kadar çabuk dönebilirim."

Roland bana sıkıca sarıldı. "Özür dilerim, Eugenie. Seninle gurur duyuyorum ama çok ama çok üzgünüm."

"Olma," dedim nazikçe çekerek. "Yapılması gereken doğru şey bu. Ama gitmeden önce yapmamız gereken bir şey daha var." Bana meraklı bir bakış attı. "Neymiş o?"

Elini tuttum ve onu ileri doğru çektim. "Gel torunlarınla tanış."

Ayrılmak düşündüğümünden de zor oldu. Ve inanın bana, oldukça zor olmasını bekliyordum.

Isaac ve Ivy'den uzaktayken ve Öteki Dünya'yı kurtarmak ve Pagiel'in insanlar arasında yağma yapmasını engellemek düşüncesiyle yanıp tutuşurken Roland'la fedakârlık hakkında konuşmak başka bir şeydi. Gün ışığında bu kararı vermek ise bambaşka bir meseleydi; özellikle de ertesi hafta boyunca hastanede kaldığımda. Hastane personelinin bana deliymişim gibi bakmaya devam etmesi de yardımcı olmadı. Dünyada YYBÜ'ye bağlı çocuklarımla yanından ayrılmamı haklı çıkaracak kadar önemli bir "aile acil durumu" düşünemediklerini biliyordum. Hemşireler beni yargılamadılar - açıkça değil - ama gözlerinde onaylamadıklarını görebildiğimden emindim.

Belki de sadece yansıtıyordum.

Reed'ler de aynı derecede şaşkındı ama Roland'a ve bana, beni uzaklara götüren neden her ne ise önemli olması gerektiğine inanacak kadar güveniyorlardı. Yola çıkmamı geciktiren şeylerden biri de Charles ve Candace'i yokluğumda ikizlerin vasileri olarak atayan yığınla evrakı doldurmaktı. İkizlerin ben dönmeden önce taburcu olduklarını varsayarsak, Charles ve Candace'in Isaac ve Ivy'yi evlerine götürmelerine izin verilecekti. Ne zaman böyle bir girişimin gerektireceği masrafları karşılamak için para konusunu tartışmaya başlasam, kimse beni dinlemiyordu.

Bir gün hastanenin kafeteryasında öğle yemeğimizi yerken Candace, "Saçmalık," diye bağırdı. Az önce -onuncu kez- konuyu açmıştım. -Roland ve benim bebek malzemeleri almak için para birleştirme fikrimiz. "Bunu duymak istemiyorum. Orada burada birkaç bebek eşyası nedir ki? Hiçbir şey olmayacak."

Eğer evlerinin etrafında Candace'in el yazısıyla yazılmış bir alışveriş listesiyle birlikte "bebek için gerekli şeyler" kitabını bulmasaydım ona neredeyse inanacaktım. Çoğu ürünün -ki "birkaç" taneden çok daha fazlası vardı- yanında "x 2" yazıyordu, bu da beni hiç rahatlatmadı.

"Bu çok fazla," diye karşı çıktım. "Siz karşılayamazsınız-"

"Neye gücümüzün yetip yetmeyeceği hakkında hiçbir fikrin yok," diye azarladı. "Sen sadece ihtiyacın olan her şeyi hallet ve onlara geri dön. O küçükler için biz endişeleniriz. Senin endişelenmene gerek yok."

Yine de onlar için endişelenmemek mümkün değildi. Kendime ne kadar sık ikizlerin hayati tehlikeyi atlattıklarını ve YYBÜ'de geçirecekleri süreyi tamamlamaları gerektiğini söylesem de, doktorun bir şeyleri gözden kaçırmış olabileceğinden korkmadan edemiyordum. Aynı şekilde, Reed'lerin sevgisinden ve bağlılığından asla şüphe etmesem de, en kötü senaryoları hayal etmeye devam ettim. Ne de olsa Candace'in tehlikeli bir işi vardı. Ya ona bir şey olursa? Charles onlara tek başına bakabilecek miydi? Evan'la birlikte, tuhaf bir sitcom'da olduğu gibi, ikizlere bakmak için birlikte yaşamak zorunda kalırlar mıydı?

Bu hayaller beni günlerce oyaladı, ta ki bir öğleden sonra Roland beni Candace'in evindeki ofisine çağırana kadar. Bilgisayarında e-postalarını kontrol ediyordu ve beni yanına çağırdı. "Şuna bak," dedi bir haber sitesine girerek.

Omzunun üzerinden eğildim ve kalbimin sıkıştığını hissettim. "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Haber, Phoenix'teki bir açık hava çiftçi pazarını at sırtında basan ve soyan bir grup "holigan" hakkındaydı. Raporlar ve görgü tanıkları Tucson'daki hırsızlık olayı kadar kabataslaktı ama bu olayın uhrevi kaynaklı olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Çiftçi pazarının doğası muhtemelen onların işini kolaylaştırmıştı. Yiyecek, saf ve basit, kolay erişilebilir. "Atlarını Tucson'dan Phoenix'e kadar sürdüklerini sanmıyorum?"

"Pek olası değil," dedi Roland iç çekerek sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Özellikle de insanlar 'ortadan kaybolmuş' gibi göründüklerini rapor ettiklerine göre. Tahminimce sadece yeni bir geçit kullanıyorlar. O bölgede birkaç tane biliyorum."

Bu dünya ile Öteki Dünya'ya ait zihinsel haritalarımı birleştirmeye çalışarak başımı salladım. "Söğüt Diyarı'nda bir Anka kuşu var. Eğer düşmanlıklar gerçekten kaldırıldıysa, Maiwenn muhtemelen Pagiell'in onu kullanmasına izin verecektir." Yere bağdaş kurarak oturdum ve esnekliğimi ne kadar çabuk geri kazandığımı görerek gururlandım. "Acaba Tucson tek hedef olmadığı için rahatlamalı mıyız yoksa Pagiell'in diğer kapılara ve diğer şehirlere yayılmasından mı endişe etmeliyiz?"

"Bu baskınların hâlâ devam ediyor olmasından endişe duymalıyız, nokta. Eğer hâlâ ayrılmak istiyorsan, bunu bir an önce yapmalıyız." Ses tonu sertti, tamamen işle ilgiliydi ama gözlerinde şefkat gördüm.

"Hâlâ hazırım," dedim üzüntüyle. "Her şey hazır. Eğer yarın için bize bir uçak ayarlayabilirsen, gitmeye hazır olacağım." Söylediklerimin her kelimesi doğruydu ama kesinliğini kabul etmek zordu.

Roland bunu gerçekleştirdi. Candace ve Charles bizi tavuk ve köfteden oluşan büyük bir veda yemeğiyle uğurladılar, ancak bu kez odak noktamız yemekten çok Isaac ve Ivy ile ilgili yarım kalan işleri ve bürokrasiyi tamamlamaktı. Uçuşumuzun sabahı Roland ve ben hastaneye bir ziyaret daha yapabilmek için erkenden yola çıktık. Zamanlamam mı şanslıydı yoksa personel benim için üzülüyor muydu bilmiyorum ama hemşire ikizleri kucağımıza almamızın uygun olacağı bir noktaya geldiğimizi söyledi.

İyi talihime inanmaya cesaret edemiyordum. Solunum cihazları kapatılmıştı ama hâlâ uğraşılması gereken bir sürü kordon ve tüp vardı, bu da her şeyi hassas bir dengeleme hareketine dönüştürüyordu. Roland ve bana birer ikiz verildi ve kısa bir süre sonra yer değiştirdik. Isaac'e baktığımda nefesimin kesildiğini hissettim. Hâlâ kesinlikle prematüre olmasına rağmen kilo almış ve doğumda olduğundan çok daha "bebek gibi" görünüyordu. Artık ikisi de biraz daha gelişmiş olduklarına göre, Kiyo'ya değil bana çekmiş olduklarından her zamankinden daha çok emindim. Benim soyadımı taşıdıkları ve onunla hiçbir zaman temas kuramayacakları için bu iyi bir şeydi.

Isaac onu kucağıma aldığı süre boyunca uyudu, bebeklerin uykularında yaptıkları küçük hareketleri ve mırıldanmaları yaptı. Çok memnun görünüyordu ve yine varlığımın herhangi bir şekilde farkında olup olmadığını merak ettim. Belki de camın diğer tarafındayken bunu hayal etmek saflıktı, ama şimdi kollarımdayken mutlaka bir tür bilinçaltı bağlantı hissediyor olmalıydı... değil mi?

Senin için çok şey yapıldı, diye düşündüm. *Senin için dünya neredeyse savaşa giriyordu ve seni güvende tutmak için yarımları değiştirmek zorunda kaldım.* Yine de buna değdi ve belki de Öteki Dünya'da yaşanan bu trajedinin, sakinlerine Fırtına Kralı kehanetini geçmişten gelen alakasız bir fantezi gibi gösterecek yeni bir dayanışma duygusu bırakıp bırakmayacağını merak etmeye cesaret ettim. Çocuklarımı Öteki Dünya'ya getirmek isteyip istemediğimi bilmiyordum, ama ne olursa olsun

Bulundukları yerde, savaş ve kehanetle boğuşmayan huzurlu hayatlar yaşamalarını istedim.

Ivy gerçekten uyanıktı, bu nadir görülen bir durumdu. Gözleri yeni doğanlar için normal olan koyu maviydi ve hangi renge dönüşeceklerini görmek için biraz beklememiz gerektiği söylenmişti. Benimkiler gibi menekşe rengi olmalarını ve ikizlerin Kiyo'ya benzememe trendini sürdürmelerini umuyordum.

Ziyaret çok kısaydı. İkizleri Roland'la değiş tokuş etmeye devam etmek, çocuklarımin her bir özelliğini ezberlemek istiyordum. Ancak hem YYBÜ'nün hem de havayolu şirketimizin uyması gereken kendi programları vardı ve sonunda Isaac ve Ivy'yi sıcak, kapalı evlerine geri vermek zorunda kaldık. Boğazımda bir yumru ile ayrıldım ve koridorda sabırla duvara yaslanmış bekleyen Evan'ı gördüğümde kreşten çok uzaklaşmamıştım. Durdum ve Roland boğazını temizledi.

"Arabayı alıp seninle ön tarafta buluşacağım, tamam mı?" dedi.

O giderken başımı salladım ve Evan'a doğru yürüdüm. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil."

Evan doğruldu ve bana o sıcak gülümsemelerinden birini verdi. "Seni görmeye geldim. Dün gece gelemediğim için üzgünüm; okula dönüş etkinliklerimiz vardı, kaçırıyordum. Bu yüzden gitmeden önce seni yakaladığımdan emin olmak istedim."

"Sevindim," dedim, içimde çalkalanan duyguların karışımına şaşırarak. İkizlerle yaptığım ziyaret yüzünden hâlâ sinirliydim ve onu görmek bu kargaşayı daha da arttırmıştı. "Veda etmeden ayrılmak istemezdim."

"Şey," dedi. "Bu gerçek bir veda değil, değil mi? Geri döneceksin." "Elbette," diye kabul ettim. "Sadece ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Her şeyi halledeceğimizi biliyorsun, o yüzden endişelenme."

Güldüm. "Tıpkı teyzen ve amcan gibi konuşuyorsun. Candace de aynı şeyi söyleyip duruyor."

"Sadece olduğu gibi söylüyorum." Omuz silkti. "İyi bir nedenin olmadan gitmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden, yapman gereken şeylerle ilgilen ve hepimizin senin ve onlar için burada olduğumuzu bil." Çocuk odasına doğru başıyla işaret etti.

"Biliyorum... ve üzgünüm... üzgünüm gitmek zorundayım. "

Evan nazikçe bana doğru uzandı ve parmaklarını çenemin altına yerleştirerek başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Neden

Özür mü diliyorsun? Sen yanlış bir şey yapmadın."

Belki de. Gerçek şu ki, ben de neden özür dilediğimden tam olarak emin değildim. Sanırım pek çok nedeni vardı. Isaac ve Ivy'yi terk ettiğim için kötü hissediyordum. Evan'ı terk ettiğim için kötü hissediyordum.

"Herkesi terk ediyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Terk etmek, çocuklarınız için hiçbir şey bırakmadan ya da bir hevesle çekip gitmek anlamına gelir. Bunların hiçbirisi doğru değil."

O çok aşınmış düşünce tekrar aklıma geldi, burada, onunla birlikte hayatın ne kadar basit olacağı. "Basit" kısmının Roland beni buraya ilk gönderdiğinde yaptığım Güneyli şakalarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey bu aileyle, koşulsuz sevgileri ve herkesin kendi seçimlerini yapmasına izin verme istekleriyle bu insanlarla ilgiliydi. Politika ve entrikalardan arınmış bir yaşam tarzıyla ilgiliydi. Evan'ın elini tuttum ve sıktım.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Gerçekten minnettarım."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Ne için, seni balığa götürdüğüm için mi?"

"Evet, aslında. Ve beni götürdüğün diğer milyonlarca küçük aktivite. Bunların benim için ne kadar önemli olduğunu, bunlara ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Tanrım," dedi, sevimli bir şekilde telaşlanarak. Yüzünün kızardığını bile fark ettim. "Bütün gün evde yalnız kalmaktan sıkıldın diye endişelendim. Değerlendirileceğimi bilseydim, seni düzgün bir randevuya çıkarırdım."

Tekrar güldüm ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. "Yaptın, inan bana. Sayısız kez."

Yüzü daha da kızardı. "Onu bilemem. Ama geri döndüğünde, şey... o zaman belki..."

"Belki," diye kabul ettim ve geri çekildim. Şu anda bile sınırlarımı fazla zorlamaktan çekiniyordu. "Tekrar teşekkürler... ve onlar için de teşekkür ederim." Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ni işaret ettim. "Biliyorum, sen de onlarla en az teyzen ve enişten kadar meşgul olacaksın."

Evan gülümsedi. "Bu ikisi söz konusu olduğunda bana teşekkür edecek bir şey yok."

Vedalaşmamız ikizlerden ayrılmak zorunda kalmanın acısını biraz hafifletti ama Roland ve ben eve dönüş yolculuğumuza başlarken yepyeni nedenlerle melankolik ve hüznü bir haldeydim.

Birkaç bağlantı ve aktarmadan sonra nihayet akşamın erken saatlerinde Tucson'a dönebildik. Çok uzun zamandır ilk kez, ikizler dışında bir şeye gerçekten odaklanmama izin verdim. Tucson'a. Buraya gelmeyeli ne kadar olmuştu? Huntsville'de geçirdiğim zamandan önce bile, soylu suikastçılardan korktuğum için memleketimden uzak durmak zorunda kalmıştım. Şehri çevreleyen, gün batımının turuncuları ve kırmızılılarıyla yıkanan Sonora Çölü'ne bakarken, içime bir sevinç dalgasının yayıldığını hissettim. Eve. Belki Tucson, Öteki Dünya krallıklarımın büyülu çekiciliğine sahip değildi, ama yine de bunun için can atıyordum.

Roland ve ben evlerine girdiğimizde annem sevinçle haykırdı. Hızla ilerledi ve beni sıkıca kucakladı. Boğuk bir hıçkırık duyduğumu sandım ve ağlamayacağını umdum çünkü benim de ağlamaya başlayacağımdan emindim. Uzun bir süre bana sarıldı, sanki bırakırsa tekrar kaybolacağımdan korkuyordu. Sonunda geri adım attığında bana şöyle bir baktı ve "Ne oldu?" diye sordu. Vücudum yüzde yüz eski haline dönmüş değildi ama artık hamile olmadığım çok açıktı.

"Sen bir büyükannesin," dedim, basitliği tercih ederek.

Annem bayılmak üzereymiş gibi görüldüğü için hepimiz mutfak masasına geçerek olan biteni özetledik. Roland ve benim paylaşacak çok sayıda dijital fotoğrafımız vardı ve annem yüzünde benimkini yansıttığına emin olduğum bir şaşkınlık ifadesiyle onları inceledi. İkizlerin sağlığı ve hastanenin bakımı konusunda bizi sorguya çekti, sonra da Reed'leri incelemeye geçti.

Kendi güvenliği için anneme Reed'lerin nerede yaşadığını söylemedim. Onları tarif ederken, tüm bunların bir tür gerçek hayat masalına benzediğini fark ettiğimde bir an tuhaf bir duyguya kapıldım. İki çocuk, çocuksuz bir çiftin yanında bilinmezlik içinde yaşıyorlar, ancak daha sonra bir peri kraliçesinin çocukları olduklarını keşfediyorlar.

Annem, Ivy ve Isaac'ın kaliteli bir bakım aldığından emin olduktan sonra, çok daha anne gibi şeylere geçti. "Ona gerçekten Ivy adını vermek zorunda mıydın?" diye sordu annem. Burnunu kırıştırdı. "Tam bir... hippy ismi."

Gözlerimi devirdim. "Güzel bir isim. Isaac'le birlikte kulağa hoş geliyor." Annem şüpheyle baktı. "Şey. Isabelle ve Irene de öyle."

Evlerinde bir gece kalacağıma hiç şüphe yoktu ama muhtemelen Tucson'da geçirebileceğim tek zamanın bu olduğunu biliyordum. Annem

Elinden gelse beni sonsuza dek yanında tutardı ama Roland da ben de Öteki Dünya'ya gitmeyi daha fazla geciktiremeyeceğimi biliyorduk. Ertesi günün çoğunu Öteki Dünya'nın kış koşullarına uygun giysiler edinerek geçirmeyi planlıyordum. O gece ona paltomu ertesi gün kendi evimden almayı planladığımı söylediğimde Roland başını salladı.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak," dedi uğursuzca. "Her şeyi yapmalısın. Atkılar, eldivenler, botlar. Sonra da bunların altına kat kat giyin."

"Tucson'da yaz mevsimindeyiz," diye hatırlattım ona, penceresinin hemen dışındaki hava durumunu fark etmemiş olabilir diye. "Bu malzemeleri nereden bulacağım?" Aslında kışın kasabanın dışında gelişen bir kayak ticareti vardı, bu yüzden yılın başka bir zamanında malzeme bulmak o kadar da zor olmazdı.

"Dışarıda bir yerde. Sadece biraz avlanmanız gerekecek."

O haklıydı. Gündüz vakti beni tam bir çöpçü avında buldum, şehirde kış stokları yetersiz olan spor malzemeleri mağazalarını aradım. İkinci el mağazaları da özellikle kazak gibi şeyler için biraz şans sağladı. Tucson nostaljim hala güçlü bir şekilde devam ediyordu, bu yüzden bazı açılardan her yere arabayla gitmeyi umursamadım. Kaçırdığım tüm tanıdık yerleri görebildim ve hatta en sevdiğim Güneybatı restoranlarından birinde öğle yemeği yiyebildim.

Öğleden sonra geç saatlerde Catalina eteklerine geri dönmüş, kendi evime doğru ilerliyordum. Buradaki diğer her şey gibi, eve gitmeyi de aylar olmuştu. Garaj yoluna girdim ve birkaç dakika arabamda oturup tanıdık manzarayı seyrettim. Sıva kaplaması ve çimenlik taş bahçesiyle tam olarak bıraktığım gibi görünüyordu. Ev büyük değildi -sadece iki yatak odası vardı- ama ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar geniş bir alanı vardı. Ayrıca, Öteki Dünya'daki şatoların bile olmadığı bir şekilde bana aitti, kendi sığınağımdı, çünkü oralara her zaman insanlar gelip gidiyordu.

Ailemden yedek bir anahtar almış ve kilitlerin değiştirilmemiş olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde kendimi içeri atmıştım. Evi eski oda arkadaşım Tim'e emanet etmiştim. Radikal değişiklikler yapacak biri değildi ama ben gittikten sonra Öteki Dünya sakinlerinden biri gelirse Tim'in aşırı güvenlik önlemleri almasına şaşırırmazdım.

Ancak mutfağıma girdiğimde tamamen durdum ve keşke yanımda bir silah getirseydim dedim. Masamda oturan bir yabancı vardı.

"Sen de kimsin be?" diye sordum.

Sert gri bir takım elbise giyyordu ve kısa, düzgün kesilmiş siyah saçları vardı. Masanın üzerindeki evrak çantasını karıştırırken yüzü bana dönüktü ama sesimi duyunca telaşla sıçradı. Bana doğru döndü, yüzünde benim hissettiğim paniğin aynısı vardı. Ancak birkaç dakika inceledikten sonra gözleri büyüdü ve vücudu gevşedi.

"Eug?"

Bu adamın adımı nereden bildiğini merak ederek bakakaldım ve sonra... Onu gördüm. İnanamayarak nefesim kesildi.

"*Tim*? Sen misin?"

Bana bir sırtış fırlattı ve sandalyeye geri oturdu. "Tabii ki benim. Burada başka kim olabilir ki?"

Şaşkındım ve hemen cevap veremedim. "Ama sen... kravat takıyorsun."

Yere baktı ve boynundaki şal desenli ipek canavarlığı kaşlarını çatı.

"Evet, acı verici ama işimin bir kıyafet kuralı var."

"Senin... senin işin?" Kendimi alternatif bir gerçekliğe dalmış gibi hissettim ve zihinsel yorgunluktan bayılmamak için masada kendime bir sandalye aramak zorunda kaldım.

"Evet," dedi sahte bir coşkuyla. "Ben toplumun üretken bir üyesiyim."

"Saçını kestirmişsin," dedim, sadece bariz olanı işaret etmekle yetinerek.

"İşin bir başka gerekliliği." Dalgınca saçlarının bir kısmını geriye doğru düzeltti ve sonra parladı. "Ama başlığımı takmama izin veriyorlar."

"Başlığın mı?"

Tekrar ayağa fırladı ve yatak odalarına giden koridorda gözden kayboldu. O gittiğinde, paralel bir evrene girdiğime dair başka işaretler aramak için etrafıma bakındım. Hayır. Diğer her şey aynıydı. Tim kısa bir süre sonra elinde neredeyse yere kadar uzanan tüylü Lakota başlığıyla döndü. Başlığı taktı ve bana muzaffer bir edayla sırtı.

"Gördün mü?"

Onu tepeden tırnağa süzdüm, tüylerle yan yana duran resmi takım elbisesini inceledim. "Tam olarak nerede çalışıyorsun?"

"Araba sigortası satıyorum," diye açıkladı. "Ve işe giderken bunları giymene izin mi veriyorlar?"

Tekrar oturdu ve başlığını çıkarmadı. "Aslında bunu teşvik ediyorlar. Çeşitlilik içeren bir işyeri fikrini gerçekten destekliyorlar ve mümkün olduğunca çok azınlığı işe almak istiyorlar. Kıyafet yönetmeliği olsa da, azınlıkların kendilerine özgü kültürel miraslarını ifade etmeleri onlar için gerçekten önemli. Bunu giymek, işyerine biraz Kızılderili etkisi getirmenin bir yolu."

"Ama Tim... sen Amerikan yerlisi değilsin."

Bu, en azından, yarı tanıdık bir bölgeydi. İşe alınabilecek çok az becerisi olan Tim, hayatının çoğunu sahip olduklarını pazarlamakla geçirmişti: daha iyisini bilmeyenlere Kızılderili gibi görünen renk ve özellikler. Çeşitli kabileler arasında dolaşmış (yerel halkla başını belaya sokmamak için genellikle Güneybatı dışındaki kabileleri tercih etmiş) ve birileriyle yatmasına ve kötü şiiirler satmasına yardımcı olacak rolleri oynamıştı.

"Bu beni daha önce hiç durdurmadı," dedi düşüncelerimi takip ederek.

"Evet, ama işyeri söz konusu olduğunda ... Demek istediğim, eğer bir tür yardım alıyorsanız, genellikle belge ya da başka bir şey göstermeniz gerekir. Ve *biliyorum ki* sizde bu yok."

Omuz silkti. "O kadar gerçekçi görünüyordum ki geçmişimi kontrol etme zahmetine bile girmediler. Aynı pozisyon için mülakata giren başka bir adam daha vardı. Sanırım tam kan Apaçi'ydi, ama bunu göstermek için *hiçbir* şey yapmadı. Sadece takım elbiseyle geldi. Savaş boyası sürseydi, benim yerime işe alınabilirdi."

İnledim. "Muhtemelen profesyonellik ve iş becerilerine güvenmek gibi -ah, bilmiyorum- çılgınca bir şey yapıyordu. Seni bu işe girmeye iten neydi ki? Yani, etkilendim - yani, sahte Lakota rolünden değil - ama bu senden beklediğim bir şey değildi."

"Bu ikimiz için de geçerli." Daha önceki coşkusu azalmıştı. "Hepsi Lara'nın işiydi. Eğer sen etrafta olmazsan, bunun 'ahlaksızlık' olacağını söyledi."

Burada kira ödemededen yaşamaya devam etmem için." Oda arkadaşırken Tim ev işleri ve yemek yaparak geçimini sağlıyordu.

Yüzümde bir gülümseme belirttiğini hissettim. "Hâlâ onunla birlikte misin?" Tim'in eski sekreterimle bir araya gelmesi hem beklenmedik hem de çok hoştu. Rurik ve Shaya'nın görünüşte uyumsuz ilişkisiyle aynı seviyedeydi.

"Evet." Tim iç çekti. "Oh, aşk için yaptığım şeyler, Eug. Her neyse, evet, ipotek için banka hesabını boşaltmanın doğru olmadığını söyledi, ben de bir iş buldum ve otomatik kesintileri falan durdurdu. Şimdi biz karşılıyoruz."

"Demek o da burada yaşıyor," diye düşündüm. Lara'nın ipotek ödeme seçeneklerini değiştirebilmiş olmasına şaşırmaııştım. Mali durumum ve iş ilişkilerim hakkında her zaman benden daha fazla şey biliyordu. "Nerede o? Onu görmeyi çok isterim."

Saate bir göz attı. "Hâlâ işte. Şu Enrique denen adam onu çılgın saatler boyunca çalıştırıyor ama en azından birçoğunu çekiyor." Bu da sevindirici bir haberdı. İşlerim azaldıkça Lara için endişelenmiş ve onu büro işlerinde yardıma ihtiyacı olan özel bir dedektifle tanıştırmıştım. Görünüşe göre işler yolunda gitmişti. "Ama bizi unut. *Sen nelerdeydin?* Tanrım, Eug. Ne kadar oldu? Neredeyse yarım yıl mı? Geri döneceğini sanmıyordum."

Sesinde haklı bir incinmişlik vardı ve ortadan kayboluşumu merak edebilecek arkadaşlarıma fazla özen göstermediğimi fark ettim. Tim Öteki Dünya'yla ilişkim olduğunu biliyordu ama bu ilişkinin boyutları hakkında hiçbir fikri yoktu. Hamile olduğumu bile bilmiyordu. Belli olmadan önce çekip gitmiştim.

"Karmaşık bir durum," dedim. "Ve dağınık. Size söyleyebileceğim tek şey, halletmem gereken bazı şeyler olduğu ve uzak durmamın hepimiz için daha iyi olduğu."

"İyi olduğuna dair bir ipucu bile vermeden mi?" Yine sesindeki incinmişlik ve suçlama beni şaşkına çevirdi.

"Özür dilerim," dedim. "I ... Sadece düşünemedim. Dürüstçe söyleyebilirim ki bilmemen senin için daha güvenliydi, ama bir mesaj göndermeliydim... hatta bir not bırakmalıyım."

"Başlangıçta gelen ziyaretçilerimiz bir gösterge olsaydı, 'güvenli' kısmını anlayabilirdim," diye itiraf etti.

"Ziyaretçiler mi?" Daha önceki içgüdülerim doğru çıkmış olabilir.

Önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı. "Evet, rastgele bir çeşitlilik. Hepsinin ne tür yaratıklar olduğunu bilmiyorum -Lara muhtemelen sana söyleyebilir. Senin ihtiyar buralardaydı ve onlardan kurtuldu, çok geçmeden de gelmeyi bıraktılar. Sanırım kaybedilmiş bir dava olduğunu anladılar."

Roland'ın bunu benim için yaptığını fark etmemiştim ama bu beni şaşırtmamalıydı. O böyle şeyleri düşünecek kadar vicdanlı bir insandı. Ona borçluydum. Eğer o olmasaydı, Tim "ziyaretçileri" konusunda bu kadar rahat olmayabilirdi.

"Yani, hey, bu halledildi. Zararı yok. Şimdi. Daha önemli şeylere geçelim." Ayağa kalktı ve başlığını çıkardı. "Akşam yemeği için ne istersin? Uzun zaman oldu ama en sevdiklerini hâlâ hatırlıyorum. Hatta hâlâ Milky Ways zulamız bile var."

Sırıttım. "Bunları alacağım ama korkarım burada kalamayacağım. Birkaç şey almam ve sonra yola çıkmam gerekiyor."

Tim bir dolabı açmak üzereydi ve durdu. Yüzü düştü. "Lara'yı görmek için bile kalamaz mısın? Muhtemelen bir saat içinde döner. En fazla iki."

Saate baktım ve kendi hayal kırıklığımı hissettim. "Gelebileceğimi sanmıyorum. Yine şehir dışına çıkıyorum ve hâlâ bazı şeyleri çözmem gerekiyor." Annemin bu gece beni görmek istemesi bir yana, Roland'la Öteki Dünya seyahatim hakkında konuşmamız gereken birkaç lojistik konu vardı.

"Kahretsin," dedi Tim. "Bir erkeğin duygularıyla nasıl oynanacağını çok iyi biliyorsun Eug."

"Özür dilerim," dedim, sempatik bir bakış olduğunu umduğum bir ifadeyle. "Yakında dönmeye çalışacağım. Gerçekten." Geri döndüğümde yanımda iki bebek olabileceğini bilse Tim'in ne hissedeceğini merak ediyordum.

Başını salladı. "Tamam. En azından ihtiyacın olan şeyi almana yardım edebilir miyim?" "Elbette," dedim ona. "Kışlık eşyalarımı çıkarmam lazım, mesela gerçek kış eşyaları."

Kaşlarını kaldırdı ve hiç soru sormadı. İstedğim şeyi çabucak bulabildik, çünkü -birçok tuhaflığına rağmen- Tim verimli bir ev işletiyordu ve her şeyi düzenli bir şekilde depoya yerleştirmişti. Her şey ayarlandıktan sonra vedalaşma zamanı gelmişti. Diğer tüm ayrılıklarımda olduğu gibi, bu ayrılıkta da kendimi suçlu hissettim. En azından Tim'in bana *ihtiyacı* olmadığını biliyordum, diğerleri gibi değil. Ayrıca, aslında

Bu sefer ortadan kaybolmak yerine vedalaşabildi. Elbette bunun da bir anlamı olmalıydı.

Kısa bir süre sonra ondan ayrıldım ve Roland ile annemin evine doğru yola koyuldum. Dağ eteklerinin muhteşem manzarasını seyrederken yine göğsümde bir sızı hissettim. Bu bölgeyi çok seviyordum. Bu yüzden Diken Diyarı'nı onun görüntüsüne göre şekillendirmiştım. Buradan bu kadar çabuk ayrılmak pek adil görünmüyordu ama aynı zamanda... içimde bir heyecan da vardı. Kalbimin bir kısmı burada, Arizona'da olabilirdi ama geri kalanı başka bir yerde, en az burayı görmek için yanıp tutuştuğum kadar görmek için yanıp tutuştuğum bir yerdeydi.

Yarın Öteki Dünya'ya dönecektim.

Annem Roland'la beni Sonora ölü'ndeki bir kapıya bıraktığında kendimi biraz gülünç hissediyordum. Üzerimde kaz tüyü montumun yanı sıra balıkçı yaka bir kazak, süveter, kot pantolon, tayt, diz üstü çizme, eldiven, atkı ve örgü şapka vardı. Roland da benzer şekilde giyinmişti. Sabahın çok erken saatleriydi ama sıcaklık çoktan yükselmeye başlamıştı. Neyse ki yaptığımız gösteriyi görmek için henüz yürüyüşe çıkmış kimse yoktu.

Ben ön koltukta oturuyordum ve annem arabadan inmeden önce elimi tuttu. "Dikkatli ol," dedi. "Ve bu sefer o kadar uzun süre uzak durma."

Sözümü tutabileceğimi umarak, "Tutmayacağım," dedim. Elini son bir kez sıktıktan sonra dışarı çıktım ve sabah sıcağı ile karşılaştım. Kendimi bir fırının içindeymiş gibi hissederek yüzümü buruşturdum. "Hadi yapalım şu işi."

Roland başıyla onayladı ve kapıya doğru yöneldi. Bilmeyenler için burası çöldeki herhangi bir yer gibi görünüyordu. Ancak hangi işaretlere dikkat etmemiz gerektiğini biliyorduk ve geçidin gücünü bile hissedebiliyorduk. Orta güçteydi, yani geçmemiz için çok az çaba sarf etmemiz gerekiyordu ve bir sabbat gününde yoldan çıkmış birinin kazara yakalanabileceğı türdendi. Roland bana son bir sorgulayıcı bakış attı.

"Hazır olduğuna emin misin?"

"Çok," dedim, kendimi hiç de emin hissetmiyordum.

İçeri adım attık ve o tanıdık ve her zaman endişe verici olan gerilme, parçalara ayrılma ve tekrar bir araya getirilme hissini hissettim. Ne bekleyeceğimi bilmek biraz yardımcı oldu ve birkaç dakika içinde kendime geldim - tam o sırada bir rüzgâr patlamasıyla neredeyse devriliyordum. Bulabildiğim ilk şeye tutundum, o da Roland'dı. Ayaklarımı yeniden yere bastığımda beni sabitledi ve gördüklerime inanamayarak etrafıma bakındım.

Beyaz, göz alabildiğine uzanıyordu. Öteki Dünya'yı kateden ana yollardan birinin üzerinde duruyorduk. Karla kaplıydı ve arabalar, atlar tarafından bir şekilde sıkıştırılmış gibi görünüyordu,

ve ayaklarım. Yolun yarı açık kalmasını sağlayan bir sihir olup olmadığını da merak ettim çünkü yolu kaplayan kar, iki yanımızda neredeyse belime kadar gelen kar yığınlarıyla kıyaslanamazdı. Ayrıca yol boyunca hem buz hem de karla kaplı ağaçlar vardı. Narin, dantelli görünümlerinde neredeyse güzel bir şey vardı - ama aynı zamanda ağaçlarda kederli ve kimsesiz bir his vardı. Hapsedilmişlerdi, hayatta kalmak için mücadele ediyorlardı.

Neredeyse her şey buz ve karla örtülü olduğundan, arazideki birçok özelliği seçmek zordu. Gökyüzü bile kasvetliydi, beyaz ve gri bulutlarla kaplıydı. Burası herhangi bir yer olabilirdi, gerçekten. Normalde çeşitli krallıkları tanımlayan benzersiz özellikler beyaza bürünmüştü ama bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyordum.

Rowan Land'deydik.

Gözlerim buna inanmakta zorlandı ama kalbim biliyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve avuçlarımı yere dayadım. İşte oradaydı, her krallığın topraklarında şarkı söyleyen enerji uğultusu, paylaştığımız bağı oluşturan enerji. Bana yardım etmem için bağırıyordu... ve aynı zamanda susturulmuş hissediyordum. Sanki biri cama vuruyor, dışarı çıkmak için çırpınıyor ama bariyeri kıramıyordu. Ben de kıramadım ve insan dünyasındayken toprakların sıkıntısından neden haberdar olmadığımı her zamankinden daha iyi anladım. Topraklar bana tam olarak ulaşamamıştı.

Roland omzuma dokundu. "Eugenie, hadi. Burada gerekenden daha fazla kalmamalıyız."

Haklı olduğunu biliyordum ve isteksizce ayağa kalktım, her tarafımın titrediğini hissedince şaşırdım. Bunun soğuktan olduğu kadar şoktan da kaynaklandığından şüpheleniyordum.

"Bunu beklemiyordum," dedim onu yolda takip etmeye başlarken. "Yani, görsel olarak, evet. Sen her yanıklığı anlattığında, bir zamanlar Antarktika hakkında izlediğim bir belgeseli gözümün önüne getirip durdum. Daha az penguen olması dışında çok da uzak değil. Beklemediğim şey, toprağın nasıl hissettirdiğiydi. Bu soğuk, daha doğrusu soğuğa neden olan büyü, karanın çekirdeğine kadar uzanıyor. Şimdiye kadar o kadar derine sadece benim ulaşabileceğimi sanıyordum."

"Eğer o kadar uzağa ulaşabiliyorsanız, büyüü bozup bozamayacağınıza dair bir fikir edinebildiniz mi?"

"Sadece o zaman değil, hayır. Büyü toprağı hapsetmiş gibiydi ve bunu aşmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Roland'ın kaşlarını çattığını gördüm ama bunun hayal kırıklığından mı yoksa kentsoylu büyüsunü tam olarak kavrayamamasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. "Belki zamanla bir yolunu bulabilirim."

Ancak ben o kadar emin değildim. Diğer hükümdarların da benimle aynı hisleri yaşadığını hayal etmek zorundaydım ve eğer onlar bunca zaman sonra büyüü bozmanın bir yolunu bulamamışlarsa, benim de bulabilmem pek mümkün görünmüyordu.

Yolda biraz seyahat ettikten sonra topraklar değiştı ve kendimizi farklı bir krallıkta bulduk. Buranın benim olmadığını hemen anladım ve Rowan Ülkesi'nin yalvarışlarından kurtulduğum için neredeyse rahatlamıştım. Yine de doğuştan gelen bu bağlantı olmadan, nerede olduğumuzu kolayca belirleyemedim. Uzakta, yapraksız dalları karla kaplanmış devasa meşeleri görmek bana ipucu verdi.

"Meşe Diyarı," diye mırıldandım. Dorian'ın krallığı. Etkilenmiş olduğunu bilsem de gerçeği görmek yine de inanılmazdı. Sık sık ziyaret ettiğimden beri buradaki diğer krallıkların çoğu değişmişti ama Dorian'ın krallığının kızıl renkli, daimi sonbaharı sabit kalmıştı. Bir zamanlar canlı renklerle bezenmiş bir diyarın şimdi bu kadar çorak ve sade olduğunu görmek gerçek dışıydı.

"Dorian'ı görmek istiyor musun?" diye sordu Roland.

"Hayır," dedim, her ne kadar öyle düşünsem de. "Orijinal plana sadık kalacağız ve önce Diken Diyarı'nı kontrol edeceğiz. Kendi insanlarımızı görmem gerek."

Yolun bir başka kayması bizi Üvez Diyarı'na geri götürdü ve bir diğeri bizi Söğüt Diyarı'na götürdü. Bir pusu bekleyerek ürperdim ama etrafımızdaki dünya donmuş ve sessiz kalmaya devam etti. Tek değişiklik, sürekli esen rüzgâra ek olarak artık karın da yağmaya başlamasıydı. Yüzlerimizi ve gözlerimizi yaktı ve bir sonraki geçişimizde, Diken Diyarı'na girdiğimizde de devam etti.

Toprağın kendine özgü bir havası olsa da, özgürlük çıղlığı diğer krallığımdakiyle eşleşiyordu. Etrafıma bakındım, yağın karı izledim, bu manzaranın bir zamanlar Tucson'un aynası olduğuna inanamadım.

"Kaleye ulaşmak için şimdi yoldan çıkmamız gerekiyor," dedim. "Genellikle daha küçük bir yol ya da en azından ayrılan bir patika vardır, ama eğer böyle bir şey varsa..." Birini diğerinden ayırt edemediğim sürüklenmelere bakarak başımı salladım. "Şey. Gömülmüş."

Roland rüzgârın savuruşuna bağlı olarak bazı yerlerde üç metreye kadar yükselen kara baktı. Yüzünün görünen kısımları kızarmıştı ve onun da benim kadar üşüdüğünü biliyordum. "Bu yolda yürümek eğlenceli olacak. Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?"

"Evet. Burada her şeyin nerede olduğunu hissedebiliyorum ve kale de bu tarafta." Devam etmeden önce tereddüt ettim. "Muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın ama işleri biraz daha kolaylaştırabilirim."

Blight'ın büyüü, hava durumu büyümle kıramayacağım ya da büyük ölçekte etkileyemeyeceğim kadar güçlü ve her şeyi kapsıyordu, ancak yine de tek tek elementler üzerinde biraz kontrolüm vardı. Blight'ın en büyük büyüü basitçe karaya kış havası sermektir. Bir kez yerleştikten sonra, bu hava herhangi bir hava gibi davranıyordu. Büyümü kendime çektim, havayı topladım ve çoktan esmeye başlayan rüzgârı topladım. İleriye doğru yönlendirerek havanın önümüzdeki kara çarpmasını sağladım ve daha erişilebilir bir yol yaratmak için sihirli bir kar üfleyici görevi gördüm. Roland kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. O da benim kadar iyi biliyordu ki bu karmaşanın içinden yardım almadan geçmek zorunda kalırsak bütün gün burada kalırdık.

Yine de varış noktamıza ulaşmamız birkaç saatimizi aldı ve o noktaya kadar uzuvlarımı zar zor hissediyordum. Bacaklarıma ilerlemelerini söyleyip durdum ve itaat edeceklerine inandım. Ayrıca çok yorulmuştum. Büyülü yardıma rağmen hâlâ karda yürümek zorundaydık ve eski fiziksel formumdan çok uzaktaydım. Yanımdaki Roland'ın ağır ağır nefes alıp verişine bakılırsa o da çok mücadele ediyordu.

Diken Diyarı'nın blok halindeki kalesi, biz ondan hâlâ epey uzaktayken görüş alanımıza girdi. Arazinin temel özellikleri yanıklığın altında kalmıştı ve arazi burada nispeten düzdü, bu da siyah taş binanın karda yüksek kontrastta görünmesini sağlıyordu. Devriye gezen muhafızların menziline girecek kadar yaklaşmıştık ve içlerinden biri kısa süre sonra atını yanımıza sürerek kim olduğumuzu öğrenmek istedi.

"Ben," dedim, soğuğa göğüs gererek şapkamı ve atkıyı çıkardım.

Yüzünün tanınması için birkaç dakika bakması gerekti. O zaman bile, söylediklerine inanmadığını söylemek kolaydı.

gördüm. "Majesteleri? Gerçekten siz misiniz?"

"Aynısı," dedim, tekrar toparlanarak. "Sadece biraz daha soğuk."

Muhafız döndü ve bir şeyler bağırdı. Birkaç dakika sonra başka bir gözcü atına binerek meslektaşının şokunu ve şaşkınlığını paylaştı. "Geri dön ve onlara kızın burada olduğunu söyle," dedi ilk muhafız. Atından indi ve atını Roland'la bana uzattı. "Siz gidin ve ısının. Ben yaya olarak takip edeceğim."

İtiraz etmeye başladım ama muhafız kalın giyinmişti ve muhtemelen bu havaya bizden daha fazla alışmıştı. Ona teşekkür ettim ve Roland'la birlikte ata bindim. Vücudum bunu nasıl zorlanmadan yapacağını hatırlamıştı ve eski çevikliğime yeniden kavuştuğum için yine memnundum. At iki kişiyle daha yavaş hareket ediyordu ama hızımız yaya olmamızdan çok daha iyiydi. Önden giden muhafız çoktan bizi geçmişti, bu yüzden kalenin girişinde bizi bekleyen bir kalabalık bulduk.

Attan *kibar* olmayan bir şekilde indim; bu da bana gelişmiş atletizmim konusunda henüz o kadar da ukala olmamam gerektiğini hatırlattı. Bu beceriksizce hareket beni onursuz bir kraliçe gibi gösterdi ama insanlar yüzümü görünce bunların hiçbir önemi kalmadı. Korku dolu nefes alışlar duydum ve teker teker "Majesteleri" mırıltılarıyla karda diz çökmeye başladılar. Bırakın karlı ve soğuk koşulları, en iyi koşullarda bile bu sadakat gösterilerinden hiç hoşnut olmamıştım. Onları ayağa kalkmaya teşvik etmek üzereydim ki bir kişinin hâlâ ayakta olduğunu fark ettim.

"Jasmine!" diye bağırdım, öne doğru koşarak.

Kız kardeşim kürklü bir pelerine sarınmış, yüzü solgun bir halde duruyordu. Onu kocaman bir kucakla yakaladığımda rahatlamıştı. Genelde bu kadar dokunaklı olmadığımızı düşünürsek, beklediğimden daha sert bir şekilde karşılık verdi. "Tanrıya şükür döndün," dedi omzuma doğru. "Artık her şeyi düzeltebiliriz."

Henüz ona bunu düzeltebileceğimden emin olmadığımı söylemeye hazır değildim. Yine de, sonunda herkesin içeri dönmesini sağladığımda, hizmetçilerin yüzlerinden onların da ben döndüğüm için her şeyin düzeleceğini düşündüklerini görebiliyordum. Bu inanç beni huzursuz etti. Ayrıca, devriye gezen muhafızlar dışında, kentsoylu tarzına uygun kışlık kıyafet giyen tek kişinin Jasmine olduğunu fark ettim. Beni görmek için dışarı fırlayan diğerlerinin giydiği kıyafetlerin kışlık olduğu belliydi.

soğuğa karşı korumak için birbirine yamalanmış, uyumsuz katmanlar gelişigüzel düzenlenmişti. Hiç yoktan iyidir diye düşünüyorum.

Birkaç selamlaşma ve sıradan güvencelerden sonra Roland ve ben kalabalıktan ayrıлып rahat bir oturma odasında Jasmine ile buluşabildik. Bu krallığın eski hükümdarı Aeson görevdeyken topraklarda mevsimler yaşanmış ve kale kışa uygun olarak inşa edilmişti. Araziyi çöle dönüştürdüğümde bu durum çok kötü koşullara yol açmış ve bu kaleyi sık sık bir fırın gibi hissettirmişti. Şimdi, bu tasarım işe yaradı. Oturma odası küçüktü, penceresi yoktu ve yanan bir ateşten gelen ısıyı barındırıyordu. Burada kullanılan şöminelerden birini ilk kez gördüğüme emindim.

Jasmine bana "diğerlerine" haber gönderdiğini söyledi, bu ne anlama geliyorsa artık. Daha sonra bir sandalyeye oturmadan önce hizmetçilere yiyecek ve içecek siparişi verdi. Onda daha önce olmayan bir olgunluk vardı, muhtemelen bu kadar çok şeyin sorumluluğunu bu kadar çabuk almak zorunda kalmanın bir sonucuydu. Pelerinini çıkarmadı ama ben üzerimdekileri çıkarmaya hazırdım. Hâlâ üşüyordum ama kendimi ağır ve hantal hissediyordum. Roland da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı çünkü o da kışlık giysilerini çıkardı. İkimiz de sandalyeler bulduk ve onları mümkün olduğunca ateşe yaklaştırdık. Jasmine iç çekti.

"Çölde büyüdüğüm için mi yoksa bu hava çok kötü olduğu için mi bilmiyorum ama yemin ederim-" Bana iki kez bakarken çenesi düştü. "Sen... hamile değilsin! "

Bunun hemen belli olacağını düşünmüştüm ama sanırım palto aldatıcı olabilirdi. "Hayır, artık değil."

"Ama sen..." Sözleri yine kesildi ve zihninde rakamları hesapladığını görebiliyordum. "Birkaç hafta daha beklemen gerekiyor. Yaptın mı???"

"Her şey yolunda," dedim hemen, paniğin onu ele geçirmeye başladığını görünce. "Sadece erken geldiler. Yaklaşık bir ay önce. Çok fazla tıbbi yardıma ihtiyaçları vardı ama her şey onlar için harika görünüyor."

Rahatladı ama mavi-gri gözleri hâlâ iriydi. "O zaman sen... vay canına. Sen bir annesin. Ben de teyzeyim."

Gülümsedim. "Evet. İsimleri Isaac ve Ivy." Yerleri hakkında ona bile tek kelime etmeyecektim ama isimleri

yeterince güvenli olduğunu söyledi. Bu açıklama daha da büyük bir tepki aldı. Jasmine sevinçle doldu.

"Ona benim adımı vermişsin! "

Kaşlarımı çattım, bu mantık sıçramasının nereden geldiğinden tam olarak emin değildim.

Ortak botanik isimleri yüzünden mi? "Şey, ben-"

"Oh, Eugenie! " Sandalyesinden fırladı ve pelerini arkasında bırakarak bana tekrar sarıldı. "Sen harikasın. Çok teşekkürler! "

O kadar mutlu görünüyordu ki, bitki isimlerinin tesadüfi olduğunu söylemeye değmeyeceğini düşündüm. Kat kat olmamış halim onu nasıl şaşırttıysa, şimdi ona bakıp ne kadar zayıf olduğunu görünce de o kadar şaşırdım. Bana sarıldığında kaburgalarını hissedebiliyordum.

"Ne oldu sana böyle?" Tekrar oturduğunda haykırdım. "Bir deri bir kemik kalmışsın! "

Jasmine kaşlarını çatarak yere baktı ve çok bol elbisesini karıştırdı. "Ah, şu. Artık pek fazla yiyecek yok. Ayrıca toprakları canlı tutmaya çalışmak beni çok yoruyor."

İçimden suçluluk duygusu geçti. Toprakla iletişim kurmanın oldukça fazla enerji gerektirdiğini kesinlikle biliyordum, ancak bu koşullarda bunu yapmanın ekstra yorucu olacağı şimdiye kadar aklıma gelmemişti - özellikle de o sadece yedek olduğu için. Belki de kilo kaybının tek sorumlusu bu bağ değildi, ama toprağı kontrol altında tutmanın yüzündeki zayıflığın bir kısmında rol oynadığından şüphem yoktu.

"Jasmine, çok üzgünüm-"

Elinin tersiyle itti. "Merak etme. Yapılması gerekiyordu, değil mi? Ayrıca, bir kez şarj edildiğinde, toprak bu koşullarda bir süre gidebilir. Sen de gerekeni yaptın. Isaac ve adaşımla ilgili her şey yolunda, zaten bütün amaç da buydu."

Daha sonra bize her iki krallıkta da işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmaya başladı. Jasmine insanları ve kaynakları anlatırken Shaya kadar teknik bir dil ve istatistik kullanmadı ama beklediğimden çok daha iyi bir iş çıkardı. Benim yerimi doldururken, Jasmine sadece toprakların bekçisi olmaktan çok daha fazla sorumluluk üstlendi. Onun raporu bana buradaki durum hakkında daha ayrıntılı bilgi verdi ama büyük resim Roland'ın anlattıklarından pek farklı değildi. Jasmine Pagiel'e ne kadar yakın olsa da onun çalıntı mallarından hiçbirini kabul etmemişti.

-Yine de yaptığı şeyin yanlış olup olmadığı konusunda kararsızdı.

Krallığım, onun üzüntüsüne rağmen, Porsuk Diyarı ile biraz ticaret yapmıştı. Soğuktan etkilenmeyen istikrarlı bir kaynak akışına sahip birkaç krallıktan biriydik: gelişen bir bakır kaynağı. Elbette bakır yiyemiyorduk ve başka önemli bir besin kaynağımız da yoktu. Her iki krallıktaki ekinler de sıcak havayı tercih ediyordu ve Diken Diyarı'ndaki hayvanlar hiç hayatta kalamamıştı. Rowan Ülkesi'nde insanlara et sağlayan kışa hazır bazı av hayvanları vardı ama o hayvanlar bile zorlanıyordu. Sınırlı yiyecek ve kimsenin satın almaya gücünün yetmediği çok miktarda bakırla, Porsuk Diyarı ile ticaret yapmak tek seçenek gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Jasmine. "Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydık - özellikle de bu pisliğin sorumlusu muhtemelen o piçler olduğu için."

"Sorun değil," diye ona güvence verdim. "İnsanları beslemen gerekiyordu ve bakırın bize bir faydası yoktu."

Tam o sırada bir hizmetçi gelerek bir grup misafirin geldiğini haber verdi: Dorian, Shaya, Rurik ve Pagiell. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiler?" Hizmetçi onları almaya gittiğinde sordum. Jasmine haber gönderdiğini söylemişti ama büyümlü iletişimle bile Dorian'ın ülkesinden buraya gelmek biraz zaman alırdı.

"Hepsi Rowan Ülkesi'ndeydi," diye açıkladı Jasmine. Roland'a doğru başını salladı. "Bugünlerde gelebileceğin konusunda bizi uyardı, o yüzden Dorian orada takılıyordu. Pagiell'i de getirdi çünkü onunla konuşmak isteyeceğini düşünmüştü."

"Haklıydı," dedim. Tuhaflıklarına rağmen Dorian her zaman ne düşündüğümü çok iyi anlardı.

Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Felaketin kasvetinden sonra Dorian'ın varlığı hayat ve heyecan vericiydi. Sanki bu sıradan bir devlet ziyaretiymiş gibi görkemli bir şekilde içeri girdi. Tipik zengin, parlak renkli giysilerini giymişti; bunların başında satenden yapılmış ve altın işlemelerle süslenmiş zümrüt yeşili bir pelerin geliyordu. Bu pelerin gözlerinin yeşiliyle uyumluydu ve uzun saçlarını sıcaklık yanılsaması veren bir ateş dalgası gibi gösteriyordu. Ne o ne de diğerlerinin üzerinde ağır dış giysiler vardı, bu yüzden odaya girmeden önce bunları çıkarmış olmalıydılar. Muhtemelen Dorian'ın soğuk hava için giydiğı şey onun için yeterince şık değildi.

Bir an gözlerimi tuttu ve birden milyonlarca düşünceyle dolup taşım. Nasıl vedalaştığımız. Son birkaç aydır peşimi bırakmayan bedeninin anıları. Onu nasıl özlediğimi. Ve yine, beni tekrar sevmiş olabileceği bilgisi.

"Asi kraliçe geri döndü," dedi sanki diğer meselelerin hiçbirini yokmuş gibi. Hızlı bir değerlendirme ona Jasmine'in de keşfettiği şeyi gösterdi. "Ondan önemli ölçüde daha az."

Ses tonu hafifti, ama onun da Yasemin gibi hamileliğime ne olduğu konusunda emin olmadığını ve varsayımda bulunmaktan çekindiğini söyleyebilirdim.

"Çünkü çocuklarımı geride bıraktım," dedim. Sözlerimi de hafif tuttum ama anlamları içimde bir sızı bıraktı. "Yaklaşık bir ay önce doğdular ve durumları iyi."

Shaya hayretle baktı. "Gerçekten mi? Bu kadar erken doğduktan sonra geliştirmiyorlar mı?" Şaşkınlık içinde başını salladı. Bu konuda tek söylediği "İnsan tıbbı" oldu. Onunla tanıştığım andan itibaren insanların "teknolojiyi çarpıtması" konusunda çok açık sözlüydü ama sanırım bu olay faydalarını yeniden düşünmesine neden oldu. Muhtemelen sezaryenimi ve yenidoğan yoğun bakım ünitesini duymayı kaldırarak kadar değil.

Hayranlığı kısa sürede yerini neşeye bıraktı. Beni kucakladı, hatta Rurik de kucakladı. Dorian ve Pagi el sarıldılar, ikisi de tamamen farklı nedenlerle mesafelerini koruyorlardı. Karşılama faslı bitip hepimiz yerimize oturduğumuzda Rurik arkasına yaslandı ve memnuniyetle iç geçirdi.

"Peki o zaman," dedi. "Artık döndüğüne göre, bu beladan kurtulabiliriz."

İşte yine oradaydı. Yüzümü buruşturdum. "Neden herkes bir şeyleri düzeltebileceğimi düşünüyor?"

"Sen Fırtına Kralı'nın kızıydın," diye cevap verdi. "Hava sana itaat eder."

"*Bu* hava değil," dedim. "Yani, küçük parçalar, evet, ama hepsi? Bu sadece bir hava durumundan daha büyük bir büyü. Toprağın özüne nüfuz etmiş... onu bozmuş."

Dorian başını salladı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ve ben de bundan şüpheleniyordum - senin müthiş yeteneklerinin bunu kırmaya yetmeyeceğinden."

Rurik yılmamış görünüyordu. "Mesele havayı kontrol etmek olmasa bile, hepiniz bir araya gelip... Bilmiyorum... bir araya gelip büyüü bozamaz mısınız?"

Bu cevap için Dorian'a baktım. Roland, Rurik'in önerdiğine benzer bir şeyin daha önce denendiğini ima etmişti. "Biz hükümdarlardan birkaçı güçlerimizi birleştirip geçmeye çalıştık," diye onayladı Dorian. "Etkisizdi ve yakın olduğumuz hissine kapılmadım -bir kişi daha olsaydı, bunu başarabilirdik. Korkarım bu büyü için daha fazlası gerekecek."

"Maiwenn sana yardım etti," dedim, suçlayıcı görünmemeye çalışarak. Omuz silkti. "İnsanlar ne der? "Düşmanımın düşmanı dostumdur. Şu anda, Blight herkesin düşmanı. Maiwenn de en az bizim kadar bunu sona erdirmek istiyor ve o kolayca göz ardı edilmemesi gereken bir güç."

"Beni ve çocuklarımı öldürtmek için plan yaptı! "

"Evet," dedi Dorian. "Bunun sizi neden rahatsız ettiğini anlayabiliyorum." Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Can sıkıcı" bunu ifade etmek için hafif bir yoldu.

Shaya'nın yüzü başlangıçta Rurik'in coşkusunu yansıtıyordu ama şimdi ciddileşmişti. "Bir şeyler yapmak zorundayız. Bu şekilde devam edemeyiz."

Bakışlarım beni temkinli bir şekilde izleyen Pagiel'e kaydı. "Ayrıca yiyecek için insan dünyasını yağmalayamayız."

Doğruldu ve bunun için hazırlandığını biliyordum. "Neden olmasın? Orada bir sürü yiyecek var! Etrafta öylece duruyor. Ve o insanların çoğu zaten şişman. Buna ihtiyaçları yok."

İçimi çektim. "Mesele bu değil. Çoğu insan bu dünyanın varlığından bile haberdar değil. Buna hazır değiller. Ayrıca, yaptığınız şey pratikte bir savaş eylemi. Ahlaki açıdan doğru değil."

Pagiel kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Arkadaşların ve ailen açlıktan ölürken ahlakın pek bir anlamı yok. Ve bunun yanlış olduğunu bile düşünmüyorum. İnsanlarda bolluk var. Bizde hiç yok. Onlardan almak, Yew Land'in yiyecekleri için bizi istismar etmesine izin vermekten daha iyidir. *İşte bu soygunculuktur.*"

Robin Hood mantığına karşı çıkmak zordu ve inatçı yüz ifadesini görünce, onunla "konuşmaktan" daha fazlasını yapmam gerektiğini anladım.

onu kazanmak. Dorian, kralı olarak faydalı olabilirdi ama benim tahminim, aktif olarak göz yummasa bile, Dorian'ın yiyecek baskınlarının müdahale gerektirecek kadar şiddetli olduğunu düşünmeyeceği yönündeydi. Ne de olsa Dorian Fırtına Kralı kehanetinin bir destekçisiydi. Düpedüz istilaya kıyasla orada burada küçük bir hırsızlığın ne önemi vardı? Muhtemelen Pagiell'in baskınlarının kabul edilebilir bir ısınma hareketi olduğunu düşünüyordu.

Yine de Pagiell'in sözleri başka bir endişeyi gündeme getirdi. Diğerlerine bir göz attım. "Porsuk Diyarı. Onlar hakkında ne biliyoruz?"

"Berbat olduklarını," dedi

Jasmine. "Not edildi. Başka bir şey var mı?"

Dorian dirseğini sandalyenin koluna dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Elimizde kesin bir kanıt olmasa da her şey onların sorumlu olduğunu gösteriyor."

Rurik homurdandı. "Kanıt yok mu? O kaltak kraliçe, kendisini takip etmeyi seçenlere yanıklığı kaldırabileceğini söyledi."

"Evet," dedi Dorian, "ama ifadelerine çok dikkat ediyor. Kendisi sebep olduğu için kaldırabileceğini söylemiyor. Sanki sadece biz diz çökersek bunu yapabilecek gücü varmış gibi davranıyor."

"Aynı fark," diye hırladı Rurik.

"Aynı fikirdeyim ama bunun konuyla ilgisi yok. Büyüleri hakkında bunu çözecek kadar bilgimiz yok," dedi Dorian.

Cevap yüzüme bir tokat gibi indi. "Volusian," dedim. Diğerleri bana sorgulayıcı gözlerle baktı. "Peki ya o?" diye sordular.

Dorian. "Sanırım her ~~zaman~~ kadar çekici, gerçi onu uzak tutmak için büyük çaba harcadığınız için bunu bilemem."

İğnelemeyi görmezden geldim. "Volusian Porsuk Diyarı'ndan. Lanetlendiği yer orası. Bu çok uzun zaman önce olmuş ama belli ki hâlâ ciddi bir büyü var. Belki bir şeyler biliyordur."

Jasmine hevesle öne doğru eğildi. "Gördün mü? Bunu nasıl düzelteceğini bildiğini biliyordum."

"Bundan emin değilim. Ama en azından başlamak için bir yerimiz olur." Ayağa kalktım ve çağırma sözcüklerini söyledim. O tanıdık, soğuk his tüm odaya yayıldı, ancak bir kez olsun omuz silmek kolaydı. Dışarıdaki o kutup çorak arazisinden geçtikten sonra, Volusian'ın aurası oldukça yumuşak çekirdekli hissettirdi. Birkaç dakika sonra Volusian ortaya çıktı. Başını bana doğru eğdi.

"Tekrar hoş geldiniz, hanımefendi."

Etrafımdakiler rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Roland başından beri Volusian'ı onaylamamıştı ve ilk kez o ve soylular bir konuda hemfikirdi. Onların hiçbirisi de Volusian'ı sevmiyordu. Dorian onu sürgün etmem için bana yardım etmeyi bile teklif etmişti, çünkü lanet tek bir kişinin bozamayacağı kadar büyüktü.

Tekrar oturdum. "Volusian, seninle Porsuk Diyarı hakkında konuşmamız gerekiyor."

Volusian'ın ifadesi değişmedi ama daha önce olduğu gibi, eski memleketinin tartışmak istediği bir şey olmadığı hissine kapıldım. "Evet, hanımefendi."

"Porsuk Diyarı bu yanıklığın sorumlusu mu?"

Bir duraklama. Sonra: "Kesinlikle, hanımefendi."

Diğerleri şaşkın bakışlar attılar. Ben de aynı duyguyu paylaştım. Volusian'la böylesine doğrudan bir cevap nadiren olurdu. Bana itaat etmek zorunda olsa da, gerçeklerden kaçmanın yollarını bulmakta ustaydı.

"Bu tam olarak 'evet' ile aynı şey değil," diye belirttim.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Volusian. "Yüzyıllardır Porsuk Diyarı'na gitmedim. Queen Varia ile konuşmadım. Hiç büyü yapıldığını görmedim. Bu olmadan, 'Evet, buna onlar sebep oldu,' diyemem. Bu toprakları kasıp kavuran bu büyü, Yew halkının yaptığı büyü türleriyle tamamen aynı gibi. Başka birinin onların büyüsunü öğrenmiş olması mümkün ama pek olası değil. Dolayısıyla cevabım: kesinlikle."

"Yeterince makul," dedim. Volus mantığı bazen yorucu olabiliyordu.

"O halde büyüü nasıl bozacağınızı bildiğinizi sanmıyorum."

Volusian'ın sesi düz kaldı. "Elbette biliyorum hanımefendi. Bir süredir biliyordum."

Neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. Rurik gerçekten yaptı.

"Ne?" Ağladım. "Neden daha önce kimseye söylemedin?"

Emin olamadım ama Volusian'ın omzunu hafifçe silktiğini gördüğümü sandım.

"Çünkü hanımefendi," dedi. "Hiç sormadınız."



"Tanrım. Lanet olsun. O."

Volusian'ı gerçekten de Yeraltı Dünyası'na fırlatabilmeyi dilediğim zamanlardan biriydi - ve inanın bana, çok olmuştu. Genelde bu zamanlar aynı zamanda ona çok ihtiyacım olduğu zamanlardı. Bu da bir istisna değildi.

Diğerlerinin yüzünde öfke ve inançsızlığın alevlendiğini gördüm. Nasıl hissettiklerini biliyordum ve bunun tipik Volusian işleyiş prosedürü olduğunu hatırlamak zorundaydım. Kölelik şartlarına göre, gerçekten de yanlış bir şey yapmamıştı. Ondandır sık sık yararlı bilgiler konusunda beni uyarmasını istesem de, açıkça istemediğim haberleri verme yükümlülüğü yoktu. Aslında, bana "önemli bir şey" söylemesi için sürekli bir emir vermiş olsaydım, sırf inadına durmadan benimle konuşacağından emindim. Bana ve Porsuk Diyarı'na olan nefreti onu burada oldukça zor durumda bırakmış olmalı. En çok kimi rahatsız etmeliydi?

Dişlerimi sıktım. "Pekâlâ, Volusian. Bize büyüden bahset."

"Büyü Porsuk Diyarı'nda ortaya çıktı," dedi. "Belli ki. Ve oradan sürdürülüyor. Queen Varia'yı tanımıyorum ama bu büyüklükte bir büyüü tek başına yapabileceğini pek sanmıyorum. Büyük olasılıkla, büyüü oluşturmak için güçlerini bir araya getiren birçok kişinin işbirliğidir. Öyle olsa bile, bir grup büyü kullanıcısı bu kadar büyük bir büyüü bu kadar uzun süre sürdüremez. Bu büyüün kesinlikle fiziksel bir bileşeni var, Porsuk Diyarı büyü kullanıcılarının etkilenen topraklarla bağlantı kurmasını sağlayan nesneler."

Son kısmı tam olarak anlayamadım ama diğerlerinin yüzünde anlayış ifadesi belirdi. "Bunu zaten düşünmüştük," dedi Dorian. "Büyükelçinin geride bıraktığı tüm o korkunç heykelleri yok ettik. Yanıklık üzerinde hiçbir etkisi olmadı."

Hepimize hediye edilmiş olan o pejmürde yeşil ve beyaz canavarları neredeyse unutmuştum. Geriye dönüp baktığımda, bu heykellerin nasıl mükemmel birer Truva atı olabileceğini şimdi görebiliyorum. Varia onlara

ve sonra da bilmeden, görgü kurallarına cahilce uyarak onları elimizde tutuyorduk. Bu mükemmel bir açıklamaydı - Dorian'ın sözlerinin bununla tamamen çelişmesi dışında.

"Çünkü büyüye bağlı olan nesneler bunlar değil Meşe Kral," dedi Volusian. "Bu tür bir büyü çok fazla planlama gerektirir ve Varia ile komplocuları kritik bileşenleri sizin kullanımınıza bırakmazlar."

"O zaman bunlar ne?" diye sordu Rurik.

"*Diğer* hediyeler," diye mırıldandım. Büyükelçi Ilania'nın bana her krallık için bir tane olmak üzere heykelleri verdiği zamanı ve karşılığında ne verdiğimiz görmek için sabırsızlandığını söylediğini hatırladım. Krallığının geleneklerine uyma ihtiyacıyla, onunla birlikte bir miktar simge göndermem için gelişigüzel emirler vermiştim. Hiç takip etmedim. Halkımın ona ne verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ilania tüm krallıklarımızda dolaşarak berbat sanat eserlerini dağıttı, bu da hepimizi ona bir şeyler vermek zorunda bıraktı." Shaya'ya döndüm. "Onu bir şeyle gönderdik, değil mi?"

Shaya'nın gözleri düşünceliydi. "Evet. Ona Rowan kalesinin orijinal sanat koleksiyonundan çok nadir bir vazo verdik. Daha sonra, ne kadar küçük olursa olsun Diken Diyarı'nı temsil eden bir şeyi de geri almak istediğini söyledi, ben de bunun için gerekli düzenlemeleri yaptım. O topraklardan olması konusunda çok ısrarcıydı. Sanırım bir çeşit bakır tabaktı ama kesin olarak öğrenebilirim."

"Gerek yok," dedim. "Önemli olan ona bir şey vermiş olmamız. Ve sen de yaptın, değil mi?" Bu Dorian içindi. Omuz silktili.

"Belki de. Böyle önemsiz şeylere dikkat etmem."

Gözlerimi devirmeyi bastırdım. Dorian ev halkının günlük işlerini takip etmiyor olabilirdi ama kurnaz bir hizmetkârın, efendisi adına görgü kurallarına uyulduğundan emin olduğundan hiç şüphem yoktu. Ve aslında, bahse girerim ki lanetlenmiş krallıklardaki her hükümdar da aynı şeyi yapmıştır.

"Bu kadar, değil mi?" Volusian'a sordum. Her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. "Kendi isteğimizle verdiğimiz tüm hediyeler Porsuk Diyarı'nın büyüsunü sürdürmek için kullanılıyor. Krallıklarımıza bağlılar ve özgürce verildi. 'Özgürce' kısmı çok önemli olmalı. Aksi takdirde, rastgele şeyler çalardı. Hediyeler fiziksel bir destek sağlıyor.

Bu nesnelere sahip olduğu sürece yanıklığın devam etmesine izin veren sihrin işlediğine dair bizimle bağlantı kuruyor."

"Benim varsayımım bu olurdu, hanımefendi."

"Ve muhtemelen o nesneleri kilit altında tutuyorlardır." "Bir başka geçerli varsayım, hanımefendi."

"Bu nesneleri yok etmek büyüü bozar mı?" diye sordum. "Elbette," dedi Volusian. "Topraklarınızla somut bir bağı olmayan Porsuk büyüü kullanıcılarının bu kadar uzun bir mesafe boyunca büyüü sürdürmeleri mümkün değildir."

Her zaman Volusian'ın kolayca vermediğı bir bilgi potansiyeli olduğunu hatırlayarak, ilgili diğer ayrıntıları bulmak için beynimi yokladım. "Büyüyü bozmanın başka bir yolu var mı?" "Sen olabilir öldürmek veya etkisiz hale getirmek ve sihirli kullanıcılar." İşte "etkisiz hale getirmek" deyince kulağa öldürmekten daha kötü bir şeymiş gibi geliyordu. "Ancak tılsımları yok etmek büyük olasılıkla en basit çözüm. Hepsi tek bir yerde tutulacaktır. Büyü kullanıcıları herhangi bir zamanda dağılabilir ve büyü için kaç kişiye ihtiyaç duyulduğu belli değildir. Varia iyi bir planlama yaptıysa, başına bir şey gelmesi durumunda elinde gerçekten ihtiyaç duyduğundan daha fazlası olacaktır. bir ya da iki tanesi."

"O zaman anlaştık," dedi Rurik. Volusian'ın iletişim tarzına benim gösterdiğimden daha az sabır gösterdiği açıktı. "Oraya gidiyoruz ve tüm hediyeleri kırıyoruz."

"Orası' pek çok anlama gelebilir, sanırım," dedi Dorian. Sesi tembel ve yumuşaktı ama gözlerinde hevesli bir parıltı vardı. Benim için yeni bir sorun olan şey Dorian'ı ve diğerlerini uzun zamandır rahatsız ediyordu. Hiç şüphesiz o da sonunda ilerleme kaydetmek için Rurik kadar endişeliydi. "Özellikle de hiçbirimiz Varia'nın diyarına gitmediğimiz için. Bize Porsuk Diyarı içinde daha spesifik bir yer söyleyebilir misiniz?"

"Hayır," dedi Volusian. "Sınırlarını geçmem yasak. Beni sürgüne gönderen büyü oraya girmemi engelliyor."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Volusian sinir bozucuydu ama dövüşte iyiydi.

"Ancak..." Volusian tereddüt etti, nadiren gördüğüm bir şeydi bu, sanki konuşup konuşmamaya karar veriyormuş gibiydi. "Bu büyü çok eski. Muhtemelen yapıldığı zamandan beri hayatta olan kimse yoktur. Büyüler

Beni size bağlayan şey, hanımefendi, o orijinal lanet kadar güçlü değil, ama kendi tarzlarında güçlüler ve daha yeniler."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana olan köleliğimin en temel ve güçlü yanlarından biri, beni çağırdığında gelmek zorunda olmam. Porsuk Diyarı'nda sana gelmemi emrederse, bağlarımızın beni senin yanına getirecek kadar güçlü olma ihtimali var - o krallığın sınırları içinde bile." Tekrar durakladı, bu sefer dramatik bir etki yaratmak için. "Ya da gelmeme ihtimalim de var."

"Bu muğlak cevap bir yana, şu anda önemli olan kısım, bu nesnelerin Porsuk Diyarı'nın tam olarak neresinde olduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok," dedim. "Yani, eğer peşlerinden birilerini gönderirsek, bu kör bir görev olur."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Rurik.

Dorian ona gülümsedi. "Kaba bir ifade ama doğru. Topraklarımız bu şekilde devam edemez. Şansımız ne kadar düşük olursa olsun, harekete geçmeliyiz."

İçimi çektim ve sandalyemde arkama yaslanarak şöminenin alevlerinin dansını izledim. Önümde bazı çirkin seçimler vardı. Kadere pek inanmazdım ama Öteki Dünya'ya dönmemin sebebinin bu olduğunu biliyordum. "Ben giderim."

Roland doğruldu. "Eugenie-"

"Yapma," dedim. Ona nazik bir gülümseme verdim. "Endişelendiğini biliyorum ama geri döndüğümde böyle bir şey için imza atacağımı sen de biliyordun."

"Aslında," dedi alaycı bir tavırla, "hokus pokus yapıp işleri bir günde halledeceğini umuyordum."

"Elimden gelse yapardım," dedim, midemde bir yumru oluşmuştu. Porsuk Diyarı konusunda uzman değildim -henüz değil- ama girişmek üzere olduğumuz maceranın bir günden çok daha uzun süreceğini biliyordum. Oraya varmamız günler, hatta haftalar alabilirdi. O günler Isaac ve Ivy'den uzak kalmam gereken günler olacaktı.

"Ben de geleceğim elbette," dedi Dorian. "Kış yolculuğundan daha çok sevdiğim bir şey yok."

Rurik ve Shaya bunun üzerine bakışlarını değiştirdiler. "Majesteleri..." dedi dikkatle. "Akıllıca mı... ikinizin de gitmesi akıllıca mı? İkinizden birinin gitmesi? Riskler..."

"Krallığımın etrafımda solup gitmesini izlemektense onu kurtarmaya çalışırken ölmeyi tercih ederim," dedi Dorian nadir görülen bir sertlik gösterisiyle. "Eğer bu girişimde ölürsem, topraklar bağ kuracak başka birini bulacaktır. Belki de o kişi benim başaramadığımı başarabilir. Her iki durumda da muzaffer bir son."

Buna zafer diyebileceğimden pek emin değildim ama ben de aynı riskleri göze almışken Dorian'ı gittiği için azarlayamazdım. Jasmine'in gönüllü olmasına o kadar da açık değildim.

İtiraz etmeye başladığımda "Neden olmasın?" diye sordu. "Ben oldukça belalıyım, biliyorsun."

Başımı salladım. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Birinin kalıp topraklarla iletişim kurması gerekiyor. Tek alternatif sensin."

"Dorian krallığını terk ediyor," diye belirtti. "Ve desteği de yok."

Haklı bir noktaydı ama buna verecek hazır bir cevabım yoktu. "Arazi bensiz bir aydan fazla süre idare edebilir," dedi. "Özellikle de bu koşullarda."

"Bu koşullarda daha fazla yardıma ihtiyacı olmaz mı?" Tartıştım.

"Size ihtiyacı var, buna şüphe yok. Ama toprak normal bir şekilde gelişmiyor. Bir tür durağanlık içinde. Eğer beklediğimizden daha uzun süre uzak kalırsak, sen ve toprak birbirinizi özleyeceksiniz... ama kabul edelim, birkaç hafta gecikirsek toprak çok daha kötüye gidemez." Jasmine bunu ima etmişti, şimdi hatırladım. Dorian'ın yüzündeki özlü gülümseme bir sonraki sözleriyle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. "Ayrıca, bu krallıklar zaten iki ay içinde ayakta kalamayacak. Zararı yok."

"Tanrım, her şeye neşeli bir şekilde bakıyorsun," diye mırıldandım.

Bana sırtıttı ve Jasmine'e başıyla işaret etti. "Daha pratik bir not olarak, oldukça berbat koşullarda seyahat etmek zorunda kalacağız. Yanımızda iki hava durumu çalışanı kız kardeşin olması iyi olur."

Bu da başka bir iyi noktaydı. Daha önce Roland'la yolculuğumu kolaylaştırdığım kesindi. Jasmine'in uzmanlık alanı neme bağlı büyülerdi ve bu da karda işe yarayacaktı. Dorian'ın yorumu, bahsetmek istediğim başka bir şeyi de örtbas ediyordu. Pagiell'e döndüm.

"Sanırım haklı. Ve aynı mantıkla, hava büyü bunlarla mücadele edebiliyorsa seni gerçekten kullanabiliriz," dedim. Tereddüt ettim

ve devam etmeden önce kaşlarını çattı. "Yine de seni bu işe bulaştırmaktan nefret ediyorum. Annen doktor ziyaretlerimden dolayı bana kızdıysa, bu konuda ne diyeceğini ancak Tanrı bilir."

Pagiel'in gözleri fırtınalıydı. "Onun bana ne yapacağını söylemesi için çok yaşıyım!

Tehlikeli olması umurumda değil. Bana ihtiyacın var ve ben gidiyorum."

Düzgün bir yüz ifadesi takınmak zordu. Dorian'ın gözlerinde eğlenceli bir şey parladı ve numaramı tahmin ettiğini anladım. Eugenie ve ters psikoloji için bir puan. Aslında Pagiel'i bu tehlikeli yolculuğa maruz bıraktığım için pek de heyecanlı değildim. Ancak bu sadece kötünün iyisini seçme meselesiydi. Pagiel benimle olsaydı, insanlara saldırmazdı. Bizimle Porsuk Diyarı'na gelmesini önermenin onu şüphelendireceğinden korkuyordum ama bunun kendi kararı olduğundan oldukça emin görünüyordu. Bunun gelecekteki ebeveynlik becerilerim için iyi bir işaret olmasını umuyordum.

Daha fazla tartışmadan sonra gitmeyen iki kişi Roland ve Shaya oldu. Roland, Öteki Dünya'nın hayranı olmasa da yardım etmeye gönüllü olmuştu. Teklifini geri çevirmiş ve ona daha sonra açıklayacağımı söyleyen bir bakış atmıştım. Bu onun için yeterliydi. Ancak Shaya'yı ikna etmek çok daha zordu. Güçlü ve iyi bir şifacı olmasına rağmen, krallığımdaki kırılgan durumu idare etmesi için buraya dönmesini istiyordum. Rurik, maço ama iyi kalpli bir koca olarak, sadece onun güvende tutulmasını istiyordu. Onun sorun ettiği şey de buydu.

"Ben camdan yapılmadım! " diye haykırdı ona. "Eskiden Meşe Diyarı'nın kraliyet muhafızlarında bir savaşçıydım."

Rurik, "Ve şimdi sen benim karımsın, bu yüzden burada daha iyi olduğunu söylediğimde bana güven," dedi. Bence asil bir niyeti vardı, ama ağır sözler seçebileceği en iyi şey değildi. Daha da öfkelendi ve sadece benim emrimle geri adım attı. Ona ters ters bakmaya devam etmesinden, onu sorumlu tuttuğu belliydi ve Rurik'in meşhur kanepede uyuyacağından şüpheleniyordum.

Geri kalanımız, seçilmiş bazı savaşçılarla birlikte gitmeye karar verdikten sonra toplantımız dağıldı. Yarın yola çıkmayı planlıyorduk ve herkesin yapması gereken bireysel hazırlıklar vardı. Roland şimdi Tucson'a dönmek niyetindeydi ve isteksizce

Muhafızlarımdan bazıları at sırtında gidebilmesi için ona kapıya kadar eşlik etti.

Onu dışarı çıkarırken, "Porsuk Diyarı'nda olmanı çok isterim," dedim. "Ama dürüst olmak gerekirse... Pagiël yokken, bazı ahabplarının insan dünyasına 'alışveriş gezileri' konusunda aynı fikre kapılabileceğinden endişeleniyorum."

Roland yüzünü buruşturdu. "Umarım iş o noktaya gelmez. O zeki bir çocuk, diğerlerinin takip ettiği türden.... Umarım hiçbiri kendi başına hareket edecek inisiyatife sahip olmaz. Ben yine de gözcülük yapacağım."

Dışarıda da aynı acı soğuk bizi karşıladı. Roland yine sıkı sıkı sarınmıştı ama ben aptalca bir cesaretle sadece kot pantolonum ve kazağımla dışarı çıkmıştım. Kapıdan çok uzakta olmayan eskortu ihtiyatlı ve sabırlı bir şekilde bekliyordu. Kollarımı kendime doladım.

"Roland... eğer bana bir şey olursa..."

"Eugenie..."

"Biliyorum, biliyorum. Kulağa kötümser geliyor ama... her şey değişti. Planlamamız gereken şeyler var."

"İkizler," dedi acımasızca.

Başımı salladım. "Eğer bana bir şey olursa, en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapacağın konusunda sana tamamen güveniyorum. Eğer bu onları oldukları yerde bırakmak anlamına geliyorsa, tamam. Eğer sen ve annem onları almak istiyorsanız, o da olur. Onlara iyi bir hayat verecek ve düşmanlarımdan koruyacak her neyse o olsun."

Roland'ın yüzünden bu konuşmadan hoşlanmadığı anlaşılıyordu ama bunun gerekli olduğunu biliyordu. "Dorian'ın sözlerini tekrarlamaktan nefret ediyorum ama sana bir şey olursa muhtemelen peşinden gelecek çok fazla düşmanın kalmayacak."

"O zaman bundan iyi bir şey çıkar, değil mi?"

Başını alaycı bir şekilde salladı. "Dikkatli ol, Eugenie, böylece bu şeylerin hiçbirinin cevabını bulmak zorunda kalmayız." Bana sarıldı ve sonra beni içeri kışkıışladı. "İçeri gir ve ısın. Eğer düşünürsen, o şeytanını arada bir güncellemelerle birlikte bana gönder."

"Yapacağım," dedim. Onun gidişini izlemek zordu. O benim insanlıkla olan son temasımdı. Artık bir kez daha tamamen Öteki Dünya işlerine karışmıştım.

İçeri dönmeden önce, koridorun biraz aşağısında duran bir nöbetçinin dikkatini çektim. Başını kibarca eğdi.

haber verin. "Majesteleri."

Tekrar kapıya baktım ve kaşlarımı çattım. "Buraya ilk hükmettiğimde - çöl tüm ekinleri ve suyu yok ettiğinde - buraya gelen mülteciler vardı. Savaş için de. Bu sefer neden kimse gelmedi? Onlar da aynı derecede kötü durumdalar, değil mi?"

Nöbetçinin yüzü düştü. "Daha kötü durumda olduklarını söyleyebilirim, Majesteleri. Hastalık o zamanların her ikisinden de daha fazla insan öldürdü. Birçoğu için bu koşullarda buraya yolculuk etmek, ne kadar sefil olursa olsun bulundukları yerde idare etmekten çok daha ölümcül olacaktır."

Ona teşekkür ettim ve yukarı çıktım, sözleri beni çok etkiledi.

Partimin planı yarın Diken Diyarı'ndan ayrılmak olduğundan, bu gece Rowan Diyarı'na hızlı bir yolculuk yapmak için yola çıktım. Muhafızlardan oluşan bir eskort benimle geldi ve zaman kazanmak için yine ata bindik. Ayrıca karı temizlemek için sihrimi kullanmaya devam ettim. Bir yanımda enerjimi harcamaktan endişe ediyordu ama kendimi güçlü hissediyordum ve adamlarla atların mücadelesini izlemeye dayanamıyordum.

Rowan kalesindeki insanlar da Thorn kardeşlerinin sahip olduğu aynı umut dolu bakışları taşıyordu. Bu kasvetli zamanlarda onlara olumlu bir şeyler verebildiğim için mutluydum ama bir kez daha teslim edip edemeyeceğim konusunda endişeliydim. Çocuklarımın sağ salim doğduğunu ve insanlar arasında saklandığını duyunca onlar da aynı derecede heyecanlandılar. Soylular bunda garip bir şey yokmuş gibi başlarını salladılar ve bir kez daha peri masallarını düşünerek, bu hikâyelerin tarihte bir temeli olup olmadığını merak ettim.

Toprakla iletişim kurmak açık havada yapılmalıydı, bu yüzden adamlarım içeride ısınırken ben de üzerimi giyindim ve avluya oturdum. Toprağa ulaştım ve bir cevap aldım - ve Jasmine ile Dorian'ın anlattıklarını daha iyi anladım. Toprağın kalbine ulaşmak ve neden yok edildiğini açıklayan herhangi bir bağlantı kurmak için çok fazla enerji gerekiyordu. Ancak, toprağın enerjiyi çok çabuk tüketmemesi konusunda ne demek istediğini de hissedebiliyordum. Güce ihtiyacı vardı ve benim desteğimi memnuniyetle karşıladı, ancak yanıklığın kış uykusunda, toprak enerjimi çoğunlukla çekirdeğini güçlü tutmak için kullandı. Krallığın yaşayan, nefes alan, günlük bakımı için hiçbir şey harcanmıyordu. Bu beni üzüyordu ama

Bunun, toprağın bensiz bir süre daha hayatta kalabileceği anlamına geleceğini umuyordum.

Bu iş bittikten sonra, oyalanacak çok az zamanımız vardı. Adamlarımla birlikte Diken Diyarı'na geri döndük ve orada, akşam karanlığında krallığımla aynı türden büyümlü bir bağlantı gerçekleştirdim. Yanıt aynıydı ve nihayet yatak odama geçebildiğimde, hemen uykuya dalacağımdan emindim. Normalde hizmetkârlar beni beklediğinde kendimi telaşlı hissederdim ama bu gece başka birinin eşyalarını toplamaya ve yarınki malzemelerimle ilgilenmeye gitmesine minnettardım.

Aynı hizmetkârlar odamdaki ateşi yükseltmiş, sıcaklığı daha sonra çok sıcak gelebilecek ama şu anda harika olan bir seviyeye getirmişlerdi. Görevliler yatağımlı battaniye ve yastıklarla doldurmak için de özen göstermişlerdi. Ancak yatağıma Dorian'ı koymadıklarından oldukça emindim.

İçimi çektim. "Burada ne yapıyorsun?"

Yorganın üzerine yayılmış, ellerini başının arkasına koyarak yastıklardan bazılarına dayanmıştı. Yukarıya doğru bakışlarından, rüyalar ve hayaller içinde kaybolmuş biri gibi görünüyordu. Ya da dünyaya hükmeden entrikalar.

"Seninle konuşmaya geldim tabii ki." O olduğu yerde kaldı, ben de yatağın yanına bir sandalye çektim. "Bunca zamandır nerede olduğuna dair üstünkörü açıklamanı kabul edeceğimi gerçekten düşünmedin mi?"

"Nerede olduğumu biliyorsun. Ve neden orada olduğumu."

Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Evet, evet. Peki ya çocuklarınız? Bana onlar hakkında daha fazla şey anlatmayacak mısın? Shaya'nın bir kadın gibi davranıp seni detaylıca sorgulayacağını ummuştum ama beni hayal kırıklığına uğrattı. Ve tabii ki diğerlerinin önünde seni böyle konularda sorgulayamazdım."

"Elbette," diye kabul ettim, gözlerimi devirerek. "Sert, erkeksi itibarını mahvetmek istemem."

"Bunu yapmak için bebekler hakkında konuşmaktan çok daha fazlası gerekir, canım."

Bacaklarımı uzattım, bacaklarımdaki küçük ağırlara şaşırdım. "Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun? Sana nerede olduklarını söylemeyeceğim."

"Aklımdan bile geçmezdi." Düşünceli bakışlarını tekrar yukarı çevirdi. "Bilmiyorum. Bana temel şeyleri anlat. Neye benziyorlar? İsimleri nedir? Bu kadar erken doğduktan sonra sağlıkları gerçekten iyi mi?"

"İsimleri Isaac ve Ivy," diye başladım.

"Isaac mi?" diye tekrarladı.

"Güzel bir isim. Bir insan ismi."

"Farkındayım. Ama dünyaların fatihine vereceğim bir isim değil," diye açıkladı Dorian. Düşündü. "Ben olsam Thundro ya da Ragnor derdim. Yine de ona Thundro diyebilirim."

"Bu çok saçma ve bunu sen de biliyorsun. İsimleri Isaac ve Ivy. Ve benim oğlum dünyaların fatihi olmayacak." "Öyle diyorsun. Şimdi devam et."

Sorularını tekrar düşündüm ve ikizlerin yüzleri gözümün önüne geldikçe midemin bulandığını hissettim. "Bana benziyorlar... şey, bana benziyorlar. Şimdilik. *Ondan* bir iz yok. Bunun dışında neye benzeyeceklerini tahmin etmek çok zor. Ve tabii ki küçükler. İdeal olandan daha küçükler. Ama her şey orada, orada ve mükemmel. Ayrıca, her geçen gün daha da büyüyorlar. Çok yakında evlerine dönebilecekler." "Ev "in ne anlama geldiğini -kısmen emin bile olmadığım için- detaylandırmadım ama YYBÜ'de neler olduğunu anlatmaya devam ettim. Dorian her zamanki gibi teknik terimler karşısında şaşkınlık ve kafa karışıklığı içindeydi ama sözümü bitirdiğimde gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

"O halde, tüm bunları atlatmalarına yardımcı olabilecek bir yerde bulunmaları bir lütuf gibi görünüyor," dedi. "Ama söyle bana, tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Bir esnemeyi bastırdım. "Karda uzun bir yolculuk için sabırsızlanmıyorum. Nereye gittiğimizi tam olarak bilmediğimiz için de heyecanlı değilim, ama alternatifiyle karşılaştırdınca, sanırım bu-"

"Hayır, hayır," diye araya girdi, bakışlarımla buluşabilmek için doğruldu. "Bu Porsuk Diyarı saçmalığı değil. Ivy ve Thundro'dan uzakta olmaktan bahsediyorum. Bununla nasıl başa çıkıyorsun? İkisi de bu kadar kırılganken ayrı kalmak kolay olmasa gerek."

Cevabımın gelmesi uzun zaman aldı. İkizlerden ayrılmamın ne kadar zor olduğunu gören Roland dışında, şimdiye kadar kimse onlardan ayrılmak zorunda kaldığım için ne hissettiğimi sormamıştı. Herkes doğumlarını ve Isaac'ın doğumunu bilmek istiyordu.

ve Ivy güvendeydi ama benim bu konudaki hislerim hiç gündeme gelmemişti. Ben Eugenie'ydim, Rowan ve Thorn'un Queen'i, Fırtına Kralı'nın kızıyđım. Bu yeni maceraya kolayca uyum sağlamam ve görevimi yapmam bekleniyordu.

"Korkunç bir şey," dedim sonunda, gözlerinin içine bakamıyordum. Ciddileşmesinden nefret ediyordum. "Roland bana işlerin ne kadar kötü olduğunu söylediğinde bile geri dönmek istemedim. Onların başucundan ayrılmak muhtemelen hayatımda yaptığım en zor şeydi. Her seçenek yüzünden suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Onları terk ettiğim için kendimden nefret ediyordum ve hepinizi terk ettiğim için de kendimden nefret ederdim. Kendimi dünyalar arasında bölünmüş hissediyordum."

Dorian bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. "Seninle tanıştığım andan beri böyle hissediyorsun."

Bunu düşündüm. "Sanırım öyle."

"Merak etmeyin. Bu yanıklık sorununu çözmene yardım edeceğim, böylece yakında onlara geri dönebilirsin." Ayağa kalktı ve ellerimden birini tuttu. "Söz veriyordum." Dudakları elimin üstünü okşadı ve sonra elimi bıraktı. Kapıya doğru yürürken şaşkın şaşkın ona baktım. Gitmeden önce bana tekrar baktı. "Oh, ve ne olursa olsun? Bu şartlar altında geri dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler," dedim aptalca, daha anlamlı bir şey formüle edememiştim. Yüzlerce şey daha söyleyebilmeyi isterdim, mesela şimdi onun şefkatini takdir ettiğimi ve gitmeden önce bana nasıl yardım etmeye çalıştığını. Ona daha önce güvenmediğim için üzgün olduğumu söylemek istedim... ama kelimeler dudaklarıma yapıştı.

Beni terk etti ve ben şaşırdım. İğneleme yok, ima yok. Sadece dürüstlük ve samimiyet. Acımı görmüş ve beni teselli etmişti. Bu "saçmalığı" temizlemenin onun söylediği kadar kolay olacağından emin değildim ama yine de bu duygu benim için çok şey ifade ediyordu. Bu, iki ay önce terk ettiğim Dorian değildi.

Davranışları beni ne kadar şaşırtmış olsa da daha fazla düşünemedim. Yarın büyük bir gündü ve bedenim çok yorgundu. Dış giysilerimi çıkaracak kadar aklım başımdaydı ve sonra ağır katmanlı yatağa kaydım. Uykuya dalmadan hemen önce, yattığı yerden gelen elma ve tarçın kokusunu aldığımı düşündüm.

Dorian ertesi sabah her zamanki şakacı haline geri dönmüştü. Yine de ısırmacı ya da alaycı değildi ve aslında şakaları ve esprileriyle herkesin moralini yükseltmeye çalıştığını söyleyebilirdim. Gergin olmasına rağmen, partimizdeki herkes aslında girişimimiz konusunda heyecanlı görünüyordu. Sanırım çok uzun süredir hareketsiz kalmışlardı ve bu sorunu düzeltmek için *bir şeyler* yapıyor olmaktan dolayı minnettardılar.

Dorian, Jasmine, Pagiel ve Rurik'in yanı sıra iki muhafızım ve Dorian'ın bir muhafızı da vardı. Üçü de güçlü dövüşçülerdi ve Dorian'ın adamı -Alistir- aynı zamanda bir şifacıydı. Shaya bizi uğurlamak için dışarı çıktı ve Rurik'le birbirlerinden ayrılmak zorunda kalmalarına bakılırsa, çünkü anlaşmazlıklarını çoktan halletmişlerdi.

Yine buzlu ve fırtınalı bir günde at sırtında yola çıktık. Jasmine, Pagiel ve ben yolculuğumuzu kolaylaştırmak için sihrimizi kullanmak istedik ama Dorian bu kadar erken bir zamanda buna karşı uyardı. "Yol idare edilebilir olacak. Atlar şu anda güçlü, biz de öyleyiz. Kendinizi bu kadar çabuk harcamaya başlamayın, özellikle de daha kötü bir hava olup olmayacağını bilmediğimiz için."

Ana yollardan birine ulaştığımızda yol gerçekten de biraz daha kolaylaştı, bu yüzden tavsiyesine uydum. Bana anlattıklarına göre, yanıklık zaman zaman yıkıcı kar fırtınalarına dönüşebiliyordu. İşte o zaman muhtemelen büyüye yardıma ihtiyacımız olacaktı.

Yaklaşık yarım gündür yoldaydık ve hala iyi ruh halimizi koruyorduk ki topraklar Sedir Diyarı'na kaydı. Burada nadiren vakit geçirmiş olsam da kralı müttefiklerimden biriydi. Karlı manzara diğerleriyle aynı görünüyordu, bu yüzden biri yola çıktığında tam önümüze gelene kadar fark etmedim.

Onu hemen tanıdım. Atımdan inerken Volusian'ın çağırma sözcüklerini bağırdım. Ayaklarım yere değdiğinde silahımı ve gümüş athame'imi çıkarmıştım. İleri doğru adım atarak havanın gücünü etrafıma çektim. Gergin ve güçlü bir şekilde yükseliyor, sadece benim emrimle serbest kalmayı bekliyordu. Arkamdan kılıçların çekildiğini duydum ama yeni gelenin önünde dururken onlara aldırış etmedim.

Kiyo'ydu.

Onu son gördüğümde beni öldürmeye çalışıyordu. Bronz teni ve çene hizasındaki siyah saçlarıyla tıpatıp aynı görünüyordu. A

North Face montu kaslı vücudunu örtüyordu. Bana dikkatle baktı ve bıçağı boğazına dayadığımda bile irkilmedi.

"Neyin içine girdiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedim, etrafımızı saran soğukla yarışan bir sesle.

Muhafızlar artık etrafımda yerlerini almışlardı ama konuşan Dorian oldu. "Canım, onu henüz şişlemek istemeyebilirsin."

"Neden olmasın?" Gözlerimi Kiyo'dan ayırmadan sordum.

Dorian'ın sesi hafif ve rahattı. "Çünkü bize katılmasını ben istedim."

Arkamı dönüp Dorian'ın şaka yapıp yapmadığına bakmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Kiy ile geçmişte yaşadıklarım - örneğin beni öldürmeye çalıştığı zaman- bakışlarımı ona sabitlememi sağlayacak kadar güçlüydü.

Kiyo ise sakin ve kırıldamadan duruyordu ama ben saldırırsam mükemmel reflekslerinin anında devreye gireceğinden şüphem yoktu. Koyu renk gözleri yüzümden kalktı ve arkamdaki bir şeye, muhtemelen Dorian'a baktı.

"Dorian," dedim, "neden bahsediyorsun?"

Yere vuran ayakların sesini duydum ve bir dakika sonra Dorian Kiyo'nun yanına doğru ilerledi. "Aynen söylediğim gibi. Bu salgının, etkilenen tüm krallıklar için bir endişe kaynağı olduğunu sana defalarca söyledim. Bu nedenle Maiwenn yardım etmek istedi."

"Onun yardımına ihtiyacımız yok," diye homurdandım. "Bu işi kendimiz halledebiliriz."

Dorian pelerinini çekiştirerek yaklaştırdı. Menekşe rengindeydi ve ermin süslemeliydi. Görünüşe göre tehlikeli koşullar bile krallara layık bir tarz gerektiriyordu. "Belki. Belki de değil. Maiwenn'e bir katkıda bulunabileceğini söyledim ve o da tilki formu mükemmel bir gözcü olacağı için buradaki kitsuneyi önerdi. Farklılıkları bir kenara bırakıp daha büyük bir iyilik için ateşkes yapmak makul göründü."

Bununla nereden başlayacağımı bilmek gerçekten zordu. Kuşkusuz, Kiyo'yu gözcü olarak kullanmanın bazı yararları vardı. Yarı kitsuneydi, bir Japon tilki perisinin oğluydu. Bu nedenle, istediği zaman bir tilkiye dönüşebilir ve geri kalanımızdan daha üstün bir hıza ve soğuğa dayanıklılığa sahip olabilirdi. Faydalı bir plan olsun ya da olmasın, yine de bu konuda bazı tereddütlerim vardı.

"Farklılıkları bir kenara koymak mı?" diye haykırdım. "O beni öldürmeye çalıştı! Neden herkes birdenbire bunu unutmuş gibi görünüyor?"

"Bunu kimse unutmadı," dedi Dorian. Tembel ses tonuna rağmen gözlerinde çelik gibi bir parıltı vardı. Bu bana aklını tamamen yitirmediğine dair umut verdi. "Gerçi teknik olarak öldürmeye çalışıyordu

çocuklarınız. Onlar burada olmadığına göre, artık güven içinde dinlenebilirsiniz."

Kiyo sonunda konuştu. "Sana söz veriyorum, Eugenie. Bu yolculukta sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım. Sadece bu felakete bir son vermek istiyorum."

İnançsızlıkla her iki adama da baktım. "Sözünüzün hiçbir anlamı yok," dedim.

Rurik elinde kılıcıyla yanıma doğru yürüdü. "Lord Meşe Kralım şüphesiz diplomasi politikaları yüzünden kafası karışmış Majesteleri," dedi bana. "Bu sefil yarattığı dünyadan göndererek işleri düzeltmeme izin verin, böylece artık sizi rahatsız etmeyecek ve biz de yolumuza devam edebileceğiz. Kafa kesmek muhtemelen en etkili yöntem olacaktır."

Rurik'in kullandığını duyduğum en kibar tondu. Aynı zamanda Rurik'in Dorian'a karşı benim yanımda yer aldığı tek andı. Rurik uzun zaman önce hizmetkârım olmasına rağmen, gerçek sadakatini eski kralına saklayarak her zaman beni hoşgörüyormuş gibi davranmıştı.

"O yapmazsa ben yaparım," diye seslendi Jasmine.

Kiyo bu tehditler karşısında korktuysa bile bunu belli etmedi. Olduğu yerde kaldı, yüzü ciddiydi. Hareket etmeyi bırakmış olan diğerlerimiz soğuğu hissediyordu, ama Kiyo'nun bütün gün burada durabileceğini söyleyen kararlı bir bakışı vardı.

"Hepiniz aptallık ediyorsunuz," diye azarladı Dorian. "Melodramatik olmaktan bahsetmiyorum bile." Dorian'ın başkalarını melodramatik olmakla suçlamasındaki ironi gözümünden kaçmamıştı. "Varia - onun boyun eğdirilmiş toprakları bir yana

-Sadece bir krallığı temsil ediyor. Biz çok kişiyiz. Beni düşmana karşı birleşmek ve birbirimize sırt çevirmenin sadece çöküşümüze yol açacağına dair bilindik özdeyişlerden alıntı yapmaya zorlamayın. Klişeler beni sıkıyor ve etrafta dikilip durmak beni üşütüyor."

Kiyo gözlerini kırpmadan bana baktı. "Bu beladan kurtulmanıza yardım etmek için her türlü nedene sahibim ama size ihanet etmek için hiçbir nedenim yok. Şimdi gidip keşif yapacağım." İhanet etme kısmından pek emin değildim ama daha fazla itiraz edemedim. Kiyo küçük bir kızıl tilkiye dönüştü. Göz açıp kapayınca kadar arkasını döndü ve karlı mesafeyi kolayca katederek koşar adımlarla yola koyuldu.

"Bu kötü bir fikir," diye uyardım Dorian'ı.

"Bazıları tüm planımızın kötü bir fikir olduğunu iddia edebilir," diye karşılık verdi.

Partimiz tekrar dışarı çıktı ama önceki enerji ve iyi ruh hali kaybolmuştu. Dorian hariç herkes ya Kiyo'yla yaşananlar karşısında şaşkına dönmüş ya da tamamen öfkelenmişti. Rurik'in krallıklarından Keeli ve Danil'in askerlerine doğru koştuğunu ve onlara sertçe başlarını sallayarak bir şeyler mırıldandığını gördüm. İçimden bir ses ya beni asla gözlerinin önünden ayırmamalarını ya da Kiyo'yu yalnız yakalayıp fırsatını buldukları ilk anda kafasını kesmelerini emrettiklerini söylüyordu. Rurik söz konusu olduğunda, hangi stratejinin ona cazip geleceğini söylemek zordu.

"Volusian," diye seslendim. Ruh, onu daha önce çağırdığım zamandan beri hâlâ etrafta dolanıyordu. "Sen de git ama Kiyo'ya göz kulak ol. Gerçekten yalnız olduğundan ve Willow askerleriyle buluşmadığından emin ol." Volusian ortadan kayboldu.

Kiyo'yu görmek her türlü rahatsız edici duyguyu harekete geçirdi. İtirazlarıma rağmen onu bir şekilde müttefik olarak kazandığım için kesinlikle kızgındım. Bana yaşattığı onca şeyden sonra ona kızmamak da zordu. Beni ve çocuklarımı öldürmeye çalışmıştı. O ve Maiwenn yüzünden son altı ayımı saklanarak ve kaçarak geçirmiştım. Bunlar affedemeyeceğim şeylerdi. "Daha büyük bir iyilik için" onları geçici olarak bir kenara bırakabileceğimden bile emin değildim.

Aynı zamanda, Kiyo ile bir zamanlar yakın olduğumuzu hatırladım.

Aramızda bir bağ vardı. Onu sevmiştim. Yine de, bu duygusal **duyguların** üstesinden gelmek için uzun zamanım olmuştu ve bana tekrar saldırırsa kesinlikle bir an bile tereddüt etmeyecektim. Düşünüp durduğum bir diğer şey de, tüm bunların temelinde Kiyo'nun çocuklarımın babası olmasıydı. Onların harika olduklarını, dünyadaki en muhteşem şeyler olduklarını düşünüyordum. Yine de, onun yarısı gibiydiler. Bu ne anlama geliyordu? İçinde iyi bir şey var mıydı? İçlerinde kötü mü vardı? *Eugenie*, hemen fark ettim. Biz ebeveynlerimiz değildik. Miras ne olursa olsun, her birey kendi kişiliğiyle. Jasmine ve ben bunun kanıtıydık. Kiyo hiçbir şekilde bir

Isaac ve Ivy'nin kim olduklarının ya da kim olacaklarının bir yansıması.

"Böyle bakmana gerek yok," dedi Dorian, atını yanıma doğru sürerek. "Olan oldu."

Yukarıda bahsettiğim bakışlarımı ona diktım. "Evet, belki bana bu konuda bir uyarıda bulunsaydın iyi olurdu. Ama hayır. Mesela

Her zaman bilgi sakladınız ve kimseye danışmadan ipleri elinize almaya karar verdiniz."

"Küstahçaydı, doğru." Dorian'a göre bu büyük bir tavizdi. "Ama her halükarda bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Eğer haberiniz olsaydı, argüman oluşturmak için daha fazla zamanınız olurdu. Şu anda bize katıldı ve kürklü, pis kokulu bir şekilde keşif yapmaya gitti. Yani tilki formunda. Aradaki farkı anlamamanın zor olduğunu biliyorum."

Başımı salladım, onun umursamaz tavrına şaşırmıştım. "Sence hepsi bu kadar mı? Her şey affedildi ve hepimiz bir süper takımda birleştiğimiz için Storm King'in torunlarına sahip olmamı sorun etmeyecek mi? Bu çok safça."

Dorian'ın yüzü birden sertleşti. "Sana ya da çocuklarına bir şey yapmasına kayıtsızca izin vereceğimi düşünmek de aynı derecede saflık. Seni korumam konusunda daha kaç kez ikna etmem gerekiyor? Buraya geri dönüp saçının teline zarar vermeye kalkışırsa buna izin vereceğimi mi sanıyorsun? Eugenie, eğer sana hoşlanmadığım bir şekilde bakarsa, Rurik ve oradaki komplocularının harekete geçme şansı olmayacak çünkü o piç kitsune'yi çoktan kendi ellerimle öldürmüş olacağım." Dorian'ın ses tonu şaşırtıcı bir şekilde yeniden hafifledi ve rahatladı. "Şimdi o zaman. Bu gece nerede kamp yapacağımızı merak ediyorum."

Beni şaşkın bir sessizlik içinde bırakarak askerlerle sohbet etmeye gitti. Günün geri kalanının çoğunda at sürdük, bu da bana Dorian ve Kiyo hakkında düşünmek için çok zaman verdi, her ikisi de tamamen farklı nedenlerden dolayı sorunluydu. Her ne kadar sıkı sıkıya sarınmış olsam da, özellikle güneş a l ç a l m a y a başladııkça soğuk daha fazla hissetmeye başlamıştım. Atlar kararlı bir şekilde ilerliyordu ama hepimiz daha fazla ilerleyemeyeceklerini biliyorduk.

Normalde daha sıcak ve kolay koşullarda yapacakları kadar uzun süre.

Volusian geri döndü ve bana Kiyo'nun söz verdiği gibi yolu keşfetmekten başka bir şey yapmadığını söyledi. Volusian ayrıca onu izlemenin şimdiye kadarki en sıkıcı şey olduğunu ve ruhun müthiş yeteneklerini boşa harcadığını açıkça belirtti. Kiyo kısa bir süre sonra koşarak geri geldi ve grubumuz durduğunda insan formuna geri döndü. Omzunun üzerinden işaret etti.

"Önümüzde iki arazi kayması daha var," dedi. "Sanırım bunlar Karaağaç Arazisi ve Palmiye Arazisi, ama burada bunu söylemek zor."

Karaağaç ve Palmiye. İkisi de benim "mahallemdeki" topraklar değildi. Aslında birkaç saattir tanıdık krallıklardan hiçbirine gitmemiştik. En azından bu toprakları duymuştum ve Varia'nın müttefiki olmadıklarını biliyordum ama bu, yolculuğumuzun bizi normal yolumuzun çok dışına çıkardığını hatırlatan keskin bir hatırlatmaydı.

"İkinci sınırın hemen ötesinde bir köy var," diye ekledi Kiyo. Devam etmeden önce duraksadı. "Muhtemelen orada kamp yapabiliriz. "

"Buna ihtimal yok," dedi Rurik atını hafif bir yürüyüşe teşvik ederek. "Geceyi burada açıkta geçirmektense bir tür medeniyetin içinde geçirmek bizim için çok daha iyi."

Kiyo kaşlarını çattı. "Evet, ama burası... yani, pek iyi durumda değil."

Dorian benim anlamadığımı anladı. "Sence saldırıp malzemelerimizi alacak kadar çaresizler mi?"

"Hayır," dedi Kiyo. Silahlı askerlere başıyla işaret etti. "Bu insanlar da onlarla yüzleşecek kadar iyi durumda değiller ve bence bunu biliyorlar. Ben sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamanızı istedim."

"Yeterince makul," dedi Dorian. "Ama başka çok az seçenek var."

Yola çıktık ve Kiyo'nun yokluğunda elde etmeyi başardığım tüm sakinlik, o tekrar bizimle olduğu için yok oldu. Sanırım onun varlığını katlanılabilir kılan tek şey, bize tilki formunda eşlik etmesiydi, çünkü bu daha hızlı bir seyahat şekliydi.

Köy, Dorian'ın Palmiye Diyarı olduğunu doğruladığı ikinci sınırdan o kadar da uzakta değildi. Yolun biraz dışında yer alan bu yerleşim yeri, *Güney Ēcif ic dizisinden* fırlamış gibi görünüyordu; hafif sazdan kulübeler, kışın arka planında tamamen saçma duruyordu. Bu topraklara adını veren palmiye ağaçları doğal olmayan bir şekilde büyüktü ama bu onları soğuktan kurtarmamıştı. Hepsi ölmüştü, Rowan Ülkesi'ndeki ağaçlar gibi hayata tutunamıyorlardı. Palmiye sakinlerinden bazıları yaklaşmamızı izlemek için dışarı çıktı; bazıları karlı kulübelerinin güvenliğinden bize baktı. Diken Diyarı'nı ilk devraldığım zamana, kendi köylerimin kuraklıktan muzdarip olduğu zamana tuhaf bir geri dönüş yaşadım.

Bazıları oldukça kötü durumdaydı ama bunun yanında hiçbir şeydi. Thorn ve Rowan topraklarındaki halkım şu anda karneyle besleniyordu ama bu cılız, açlıktan ölmek üzere olan insanların yanında kendi krallıklarım neredeyse her gün ziyafet çekiyordu. Aynı şekilde, halkımın üzerinde gördüğüm derme çatma kış kıyafetleri de düpedüz

Palmiye Ülkesi sakinlerinin acınası hurdalarının yanında lüks. Giysiler vücutlarını zar zor örtüyordu. Üzerime huzursuz bir his yayıldı.

"Benim köylerim böyle mi?" Cevap verecek herkese sordum. Döndüğümünden beri sadece kalelerimde çalışanlarla konuşmuştum, başka yerlerde yaşayanlarla değil. Kalelerdeki her zaman köy ve kasabalardakilerden biraz daha fazlasına sahipti.

"Hayır, Majesteleri," dedi muhafız Danil, yanıma gelerek. "Bu krallığa geçmişte de gelmişim, salgından önce. Refah içinde ve bereketliydi. Hava o kadar ılımandı ki meyveler ve bitkiler bolca yetişirdi. Evinizin dışına çıkıp akşam yemeği toplayabilirdiniz. Kış için para biriktirmeye ya da ticaret yapmaya ihtiyaçları yoktu."

"Bu yüzden de felaket geldiğinde ellerinde hiçbir şey yoktu," diye tahmin ettim. Krallıklarında işler hiç de kolay olmamıştı ama birkaç şey bu felaketi atlatmamıza yardımcı olmuştu. Diken Diyarı normalde çok fazla yiyecek ithal etmek zorundaydı, bu da depoda her zaman fazladan erzak olduğu anlamına geliyordu. Yanıklık vahşi doğada bulunan yiyeceklerin çoğunu yok ettiğinde, her iki krallığım arasında paylaşılacak bir miktar yedek vardı. Aynı şekilde, Rowan Ülkesi'nin daha ılıman iklimi, sakinleri (Palmiye Ülkesi'ndekiler gibi) normalde en hafif kıyafetlerden fazlasına ihtiyaç duymayan Diken Ülkesi'yle paylaşmak için halihazırda üretimde olan daha sıcak giysiler ve malzemeler olduğu anlamına geliyordu.

Kasabanın merkezine vardığımızda, "Bizden korkmuş olmalılar," diye mırıldandım. "Çoğu saklanıyor gibi görünüyor."

Rurik atından inmeden hemen önce bana baktı. "Çoğu muhtemelen ölmüştür."

Pazarlığımızı yapmak üzere önden gitti. En akıllıca diplomatik seçimimizin o olup olmadığını merak ettim ama başka kimse itiraz etmedi. Konuşmaların tamamını duyamadım ama lider olduğu anlaşılan biri Rurik'le konuşurken bazı kulübeleri işaret etti. Aynı adam silahlarımıza da dikkatle bakıyordu.

"Muhtemelen konaklama karşılığında yiyecek talep etmek istiyor," dedi Pagiell. "Ama taleplerine kulak asmazsak bizi durdurmanın bir yolu olmadığını da biliyor."

"Keşke onlara yemek verebilseydik," dedim. Kulübelerin içinden bizi izleyen birkaç çocuğun yüzünü gördüm ve kalbim kırıldı. I

Isaac ve Ivy'yi ve onlar da bu koşullarda olsalardı nasıl olurdu diye düşünmeye devam etti. "Tayınımda bir kesinti yapardım."

"Seni cesaretlendirirdim," dedi Dorian, kırıcı olmayan bir sesle. "Tabii yolculuğumuzun tam olarak ne kadar süreceğini bilseydim. Getirdiğimiz erzaklar sadece bir tahmindir. Eğer doğru bir şekilde hesaplanmış olsalardı, bir ya da iki gün eksik kalmanın bir önemi olmazdı. Ama bildiğimiz kadarıyla, iki haftalık yiyeceğimiz kaldı. Bunu riske atamayız, hele de bu hastalığı tamamen ortadan kaldırma şansımız varken."

Başımı salladım, haklı olduğunu biliyordum ama bu kendimi kötü hissetmemi engellemedi.

Rurik şaşkın bir ifadeyle geri döndü. "Sahip oldukları bir grup kulübede kalabileceğimizi söylüyorlar. Hepsi boş." Neden bu kadar çok boş konaklama yeri olduğuna dair acımasız nedeni belirtmesine gerek yoktu.

"Karşılığında ne istiyorlar?" diye sordu Kiyo.

"Tuhaf olan da bu," dedi Rurik. "Hiçbir şey istemediler - sadece biz buradayken onları korumamızı istediler."

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Onları tam olarak neyden koruyacaksın?"

"Şey, bu konuda tam olarak net değillerdi. Çoğunlukla onlardan tek öğrendiğim 'fırtına' oldu," dedi Rurik. Bu, doğal olarak hepimizin gökyüzüne bakmasına neden oldu. Yukarıda çok farklı bir şey görünmüyordu ve duyularım yaklaşan bir kar fırtınasını algılayamadı. Blight'ın doğası gereği, neler olabileceğini söylemek zordu. "Ne isterlerse kabul ettim." Rurik onaylamak için bize baktı.

"İyi iş çıkardın," dedim ona. Atımdan indim, vücudumun ata binmekten sertleşmiş ve ağırmış olduğunu görünce şaşırmadım. Birkaç gün içinde adapte olacağımı biliyordum ama uzun günler olacaktı. "Kalacağımız yeri kontrol edelim."

Etrafta bir sürü kulübe vardı. Her birimiz kendi kulübemize sahip olabilirdik, ama Yasemin ikimizin aynı kulübeyi paylaşacağını varsaymıştı. Açıkçası Kiyo etraftayken beni yalnız bırakmak istemediğini düşünüyorum. Kulübeler aldatıcı bir şekilde küçüktü ama bizimkine girdiğimizde, buranın bir zamanlar bir aileye ev sahipliği yaptığı belliydi. Çok fazla alan vardı ve hatta ortak ve uyku odaları oluşturmak için bölmeler bile vardı. Temiz karyolarımız ve bir yemek masamız vardı ve ne yazık ki kayıp aileden geriye hiçbir kişisel eşya kalmamıştı. Duvarlar ve çatı, herhangi bir esintiyi veya tropik yağmuru dışarıda tutmak için inşa edilmiş gibi görünüyordu, ancak üzerinde çok az etkisi vardı.

sıcaklık kontrolü. Yemek pişirmek için tasarlanmış bir ateş çukuru ısı kaynağımız olacaktı.

Daha içeri gireli bir dakika bile olmamıştı ki genç bir kadın koşarak arkamızdan geldi. Jasmine'den daha yaşlı görünmüyordu, ama aynı zamanda onu yaşının ötesinde yaşlandıran sert yaşamdan dolayı bitkin bir görünüme sahipti. Ocak başında diz çöktü ve ustalıkla ateş yakmaya başladı.

"Oh," dedim, "bununla uğraşmanıza gerek yok. Nasıl ateş yakılacağını biliyoruz." Bu, çakmak ve gazyağı olmayan bir dünyada edinilmesi gereken bir beceriydi.

Kız gözlerime bakmadan, "Zahmet etmeyin leydim," diye cevap verdi. "Eugenie. Benim adım Eugenie."

"Kim olduğunuzu biliyorum leydim."

Ateş kükreyerek canlandı ve o kadar çabuk tutuştu ki yardımcımızın muhtemelen bir tür sihirli ateş yeteneğine sahip olduğundan şüphelendim. Bu zamanlarda kesinlikle sahip olunması gereken bir beceri.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Rhona," dedi ayağa kalkarken. Şimdi bana dönük olduğu için daha iyi görebiliyordum ve hastalığın ona ne kadar sert davrandığını görebiliyordum. Yanakları çökmüştü ve gözlerinin altında torbalar vardı. Isınmak için giydiği hurçlar pek yeterli değildi ve çoğunlukla kaburgadan oluşan bir vücudu gösteriyordu. Ayrıca sol elinin iki parmağının eksik olduğunu fark ettim ve bunun donma sonucu olup olmadığını merak ettim. Elinde yeni bir yaralanmaya işaret eden bandajlar vardı.

O anda ona yemek vermeyi o kadar çok istiyordum ki ellerim kendiliğinden seyahat çantama doğru hareket etmeye başladı. Dorian'ın sözleri aklıma geldi ve kendimi önüme bakmaya zorladım. Ona bir şeyler vermek, hatta bir parça kurutulmuş et vermek bile çok küçük bir şeymiş gibi geliyordu. Ama ya o et Porsuk Diyarı'na ulaştığımızda grubumdan birini hayatta tutacaksa? Ya bu, salgını durdurmakla başarısız olmak arasındaki fark anlamına geliyorsa?

Bir karar vererek çantama uzandım ve bir kazak çıkardım.

"İşte," dedim. "Al bunu."

Rhona'nın kahverengi gözleri irileşti. "Hanımefendi, yapamam. Bu çok ince."

İyi mi? Tucson'da ikinci el bir dükkândan topladığım eşyalardan biriydi, üzerinde beyaz kardan adamlar olan kırmızı yün bir Noel kazağı.

"İsrar ediyorum," dedim en buyurgan, en kraliçe sesimi çıkararak. "Eğer kabul etmezseniz bu büyük bir hakaret olur."

Blöfüm işe yaradı. Rhona kazağı kaptı ve göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim leydim. Teşekkür ederim," diye tekrarlayıp durdu. Tekrar tekrar eğilerek kapıya doğru geri geri gitti. O gittiğinde Jasmine iç çekti.

"Bunu yapmamalıydın. Ya daha sonra ihtiyacın olursa?"

"Birkaç tane daha var. Ve onun buna çok daha fazla ihtiyacı var." Jasmine'in şüpheli bakışını fark edince, "Tüm bunları görüp de nasıl etkilenmezsin?" diye ekledim.

"Görmemeye çalışıyorum," dedi açıkça. "Ya da düşünmemeye. Son birkaç ayı ancak bu şekilde atlatabildim." İlk başta kulağa sert gelmişti ama sonra nedenini anlayabildiğimi fark ettim ve anlayabilmemden hoşlanmadım. Elindeki çantayı hoyratça yere fırlattı ve gerindi. "Ben biraz Pagiel'le takılacağım."

Pagiel'in gece için kendi kulübesi olduğunu biliyordum ve bir tür şaperonluk yapmaya çalışıp çalışmamam gerektiğini merak ettim. Sonunda tek kelime etmeden gitmesine izin verdim. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde çok daha sorumluluk sahibi olmuştu ve ayrıca ben kim oluyordum da bu zamanlarda onu biraz mutluluktan mahrum bırakıyordum? Pişirme ocağına mümkün olduğunca yakın bir sandalye çektim ve Isaac ile Ivy'nin şu anda ne yaptıklarını düşünmemeye çalışarak kendimi ısıttım.

Arkamdan bir kapı sesi geldi ve arkama bile bakmadan hoş geldiniz dedim. Aptalca bir hareket olduğu ortaya çıktı.

"Eugenie?"

Kiyo içeri girdiğinde ayağa fırladım ve etrafımda döndüm. Silahlarımın çoğunu çoktan bırakmıştım ama kemerimde hâlâ bir athame vardı. Onu çıkardım ve aramızda tuttum. "Daha fazla yaklaşma," diye uyardım.

Kapıyı kapattı ve sonra ellerini yalvarırcasına uzattı. "Bela istemiyorum. Sadece konuşmak için buradayım."

"Sizinle konuşmak gibi bir niyetim yok," dedim. "Bize yardım etmek için bu yolculuğa çıktığınıza ve dünyayı kurtarmak için baltaları gömdüğünüze dair daha fazla açıklama duymak istemiyorum."

"Aslında," dedi, "bu yüzden burada değilim."

"O zaman beni öldürmeye çalıştığın için özür dilemeye mi geldin? Çünkü bunu da duymak istemiyorum."

"Ben de bunun için burada değilim," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Ahh. Yalvarma duymak istemediğimi kastetmiştim ve gerçekten de hiçbir özür onun yaptıklarını telafi edemezdi. Yine de, bir pişmanlık girişiminin *iyi* bir yanı olabilirdi. "O zaman neden burada olduğunu gerçekten anlamıyorum." Sandalyeye geri oturdum, yüzümü ona döndüm ama athame'i dışarıda tuttum. Gardımı indirecek değildim ama soğukkanlı bir güven yansıtmak istiyordum.

"Sizinle çocuklarınız hakkında konuşmak istiyordum," dedi. "Erken doğdukları söyleniyor."

Karnımı işaret ettim. "Belli ki."

"Ve yaşıyorlar mı?" Bu soruyu soruş şeklindeki klinik soğukluk şok ediciydi.

"Evet," diye cevap verdim. "Yaşıyor ve iyi durumda."

Kiyo dehşet içinde iç çekti. Eğer "Bu çok kötü," deseydi, muhtemelen o anda onu yumruklardım. Onun yerine, "Eugenie, onların ne kadar tehlikeli olduklarını biliyor olmalısın. Özellikle de oğlanın."

"Hayır," dedim. "Aslında bunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, önlerinde koca bir hayatla dünyaya gelen masumlar oldukları; bir kehanetin değil, kendilerinin şekillendireceği ve benim de mutlu ve anlamlı kılmaya niyetli olduğum hayatlar."

"Teoride güzel ama aynı zamanda naif. Eminim baban da masum olarak başlamıştır. Bak ne hale geldi."

Öfke içimde alev alev yanan aşçı ateşinden çok daha sıcak bir şekilde tutuşuyordu. "Onun gibi değiller. Ben de değilim. Ve söyleyeceğin hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemez. Ben hamileyken işe yaramadı. Şimdi de işe yaramayacak."

Derin bir nefes daha aldı, sanki mantıklı görünmeye çalışmak için zihinsel bir savaş veriyordu. "Burada zalim olmaya çalışmıyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece bu dünyayı ve insan dünyasını büyük bir kederden ve yıkımdan kurtarmaya çalışıyorum."

"Zalimlik yapmıyorsun değil mi?" diye haykırdım. "Bir çocuğun, bir bebeğin ölümünü önermekten başka bir şey yapmıyorsunuz! Peki ne için? Muhtemelen doğru olmayan bir kehanet mi? Bu ikisinin kehanetten haberi bile olmayacak."

Öteki Dünya! Bunlardan çok uzaktalar ve öyle kalmalarını sağlamak niyetindeyim."

Gözlerinde bir kızgınlık parıltısı belirdi. Belki de uygulamakta olduğu öfke kontrolü her ne ise o kadar da işe yaramıyordu. "Bir kehaneti durdurmaya çalıştıklarında herkesin takındığı tavır budur. Eski hikâyeleri bilirsiniz. Kehanetleri engellemeye çalışmak sadece gerçekleştirmelerini sağlar. Kader kendini hiç beklemediğin şekillerde gerçekleştirir."

"Eylemlerimiz ve seçimlerimiz kaderimizi şekillendirir," diye homurdandım. "Aksi takdirde yaşamanın bir anlamı kalmaz. Bunu göremediğine inanamıyorum! Geçmişte hep çok mantıklıydın - en azından kendi çocuklarını öldürmeye karar verene kadar. Burada canavarın oğlum olduğunu söylemeye hakkın yok."

Bu sözler karşısında irkildi, irkilmesi de gerekirdi. Yüzünde ne olduğunu tam olarak çıkaramadığım tuhaf bir ifade belirdi. Beklediğim gibi suçluluk ya da üzüntü değildi. Ben daha fazla düşünmeden kapı çalınmadan açıldı ve Dorian sanki yıllardır burada yaşıyormuş gibi içeri girdi.

"Merhaba," dedi neşeyle. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur. Sadece geçiyordum ve büyüleyici kulübenizin herhangi bir yamaya ihtiyacı olup olmadığını görmek istedim. Sihrim, ev işlerinde kullanmak üzere toprak ve taş çağırma konusunda oldukça iyidir."

Tipik kurnaz bakışları ve ses tonu vardı ama bir an bile aldanmadım. Dorian öylesine geçip gitmemişti. Ya Kiyo'nun geldiğini görmüş ya da başka birinden duymuştu. Dorian ellerini pelerinini açacak ve belindeki kılıcı ortaya çıkaracak şekilde kalçalarına koyduğunda şüphelerim doğrulandı.

"Her şey yolunda," dedim gergin bir gülümsemeyle. "Kiyo bana oğlumun nasıl korkulması gereken bir dehşet olduğuna dair son açıklamasını yapıyordu."

Dorian alay etti. "Küçük Thundro mu? Bir terör mü? Çocuk bezlerini tartışmadığımız sürece pek sayılmaz."

Kiyo'nun sertleşen ifadesi bir an için duraksadı. "Bekle. Oğlunun adını Thundro mu koydun?"

Yanıtım, geceyi bölen ve ensemdeki tüyleri diken diken eden tiz bir çığlıkla önlendi. Ne insana ne de soyluya aitti. Ayağa kalktım ve hemen silahlarımı kapmaya başladım. Dorian ve Kiyo kapıya doğru ilerlemeye başlamışlardı bile.

"Bu da neydi böyle?" Onların da hiçbir fikri olmadığını gayet iyi bilerek sordum.

Dışarıda karanlık çökmüştü ve sadece iyi yerleştirilmiş meşaleler bize ışık veriyordu. Korkunç çığlık tekrar duyuldu ve Palmiye sakinlerinin sığınmak için koşuştururken attıkları daha küçük, korku dolu çığlıklarla yankılandı. Kırmızı bir parıltı gözüme çarptı ve koşarak yanımızdan geçen Rhona'nın kolunu tuttum.

"Neler oluyor?" diye sordum. Titrek fener ışığında bile onun etrafımızdaki kar kadar solgun olduğunu görebiliyordum.

"Fırtına," diye bağırdı. "Fırtına geliyor." Umutsuzca beni çekiştirdi, ben de her zamankinden daha şaşkın bir halde onu bıraktım. Diğerleri aceleyle geçip gitti ve birkaç dakika içinde köyde ben ve yol arkadaşlarım dışında kimse kalmadı.

"Neler oluyor?" dedi Rurik, yanıma gelerek. "Baskına mı uğruyorlar?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bunu söyleyip duruyorlar-"

Kükremeyi tekrar duydum ve bu sefer sahibi ortaya çıktı. Çenem düştü.

"Fırtına bu mu?" diye sordum.

Korkunç kardan adamın tüm klişelerini ve karikatürlerini alıp tek bir arketip kar canavarı haline getirebilseydiniz, önümde duran şeyi elde ederdim. Yaklaşık iki metre boyunda, beyaz tüylü bir kürkle kaplıydı. Her iki yanında ve alnında birer tane olmak üzere üç kıvrık boynuz kafasından çıkıyordu. Gözleri büyük ve siyahtı, tıpkı ellerindeki altı inçlik pençeler gibi. Kükrediğinde, ağzındaki jilet gibi keskin dişleri bir an için görebildim.

Dorian bakır kılıcını çekti. "Rurik, dostum. Bir dahaki sefere konaklamamız için takas yaptığında, tam olarak ne ödediğimiz hakkında biraz daha bilgi al."

"Evet, efendim," diye mırıldandı Rurik.

Açıktaki durduğumuzu görünce Fırtına'nın -çünkü gerçekten de büyük *S harfini* hak ediyordu- üzerimize doğru geleceğini düşünmüştüm. Bunun yerine kulübelerden birinin yanında durdu ve bir hamlede binanın çatısını yerinden söktü. İçeriden çığlıklar duydum. O an aklıma geldi ki belki de buranın nüfusunun az olmasının tek nedeni soğuk ve açlık değildi.

Dorian en ufak bir hareket yaptı ve Fırtına'nın altındaki zemin dalgalanmaya başladı. Yaratığın düşmesine yetmedi ama tökezledi ve dikkatini kulübe ve sakinlerinden başka yöne çevirdi. Grubumuzdaki savaşçılar -Rurik, Alistir, Keeli ve Danil- ileri atılmak için hiç vakit kaybetmediler. Kılıçlarını Fırtına'nın bacağına sapladılar, daha doğrusu saplamaya çalıştılar. Canavarın derisi her neyden yapıldıysa, bakırın delemeyeceği kadar sert ve kalındı. Çeliğin bile bunu yapabileceğinden emin değildim. Fırtına sinirli bir şekilde yere baktı ve Danil ile Rurik'i kolay bir hareketle kenara itti. Büyük ve vahşi bir tilki formundaki Kiyo, savaşçıların hemen arkasındaydı ve dişlerini Fırtına'nın bacağına geçirmeye çalıştı. Canavar onu da savuşturdu.

Fırtına geri kalanımıza doğru tepinmeye başladı. Dorian zemini tekrar manipüle ederek onu yavaşlattı. Aynı anda Jasmine'in büyüsünün parladığını hissettim ve bir kar tabakası yaratığın gözlerine doğru uçarak onu bir anlığına kör etti. Zekiceydi. Büyüsü suyla konuşuyor, su da donduğunda bile ona tepki veriyordu. Yine de bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

"Sadece sinir bozuyoruz," dedim.

Dorian, "Onu Yeraltı Dünyası'na sürgün edebilir misin?" diye sordu.

"Kolay değil." Soylular ve ruhlar gibi ait olmadıkları dünyalardaki yaratıklar kendi dünyalarına açılan bir kapıdan içeri çekilebilirler. Ayrıca varlıkları Yeraltı Dünyası gibi başka bir yere de zorlayabilirim ki bu da anında ölüm getirir. "Bu kadar büyük bir şey için onu bir ölüm sembolüyle işaretlemem gerekir. Sembolü üzerine yapıştırmak şöyle dursun, ona yaklaşabileceğimi bile sanmıyorum. Ona. Her neyse."

Ne demek istediğimi kanıtlarcasına, cesur Keeli ileri atılarak tekrar kılıcıyla canavarı kesmeye çalıştı ve yine etkisiz kaldı. En azından bu sefer, Dorian ve Jasmine'in dikkatlerini daha fazla dağıtması sayesinde canavarın öfkeli darbesinden ustalıkla sıyrılmayı başardı.

"Eugenie," dedi Pagiël, koluma dokunarak. "Bir fikrim var." Bana çabucak açıkladı. Yüzümü buruşturdum.

"Kaba ama etkili olabilir," diye itiraf ettim. "Hangisi?"

Köyü taradık ve görebildiklerimi kısıtladığı için geceye lanet ettim. "Şuradaki," dedi Pagiël, işaret ederek. "En büyüğü o."

"Tamam." Jasmine ve Dorian'a, "Siz aynısını daha fazla yapın ki o ne olduğunun farkına varmasın" dedim.

Fırtına büyümün tüm gücünü kullanarak (mecazi anlamda) elime geçirebildiğim her hava molekülünü bana itaat etmeye zorladım. Yanımda, Pagiell'in kendi hava büyüsunü çağırıldığını hissettim. Hissi benimkine benziyordu ve güçlerimizi senkronize edebildik. Onunla birleşince, ne kadar güçlü olduğuna şaşırdım. Belki de şaşırmamalıydım çünkü Ysabel de hava konusunda oldukça becerikliydi. Ben hâlâ daha güçlüydüm ama onun desteğine sahip olmak beni neredeyse tanrısal hissettiriyordu.

Birlikte ölü palmiyelerden birini yerden söktük, bunu kökleri geride bırakacak ve kıymık gibi bir uç oluşturacak şekilde yaptık. Alışılmadık büyüklükteki akrabaları arasında bile bu palmiye oldukça büyüktü. Birbirimize uymaya özen göstererek, Pagiell ve ben havayı kullanarak palmiyeyi kaldırdık ve yan çevirerek yere paralel bir çizgide durmasını sağladık.

"Bunu iyi değerlendirmeliyiz," dedim. "Burada kasırgaya ya da hortuma layık bir patlamaya ihtiyacımız var, yoksa sadece onu devirecek. Nişan alın ve hazır olun. Üç deyince mi?" Pagiell hızla başını salladı, sihirli bir şekilde bana ayak uydurmaya çalışırken yüzünde gergin çizgiler vardı. "Bir. İki ..." Her şeyi serbest bırakmaya hazırlanırken hava gerilimle çatırdadı. "Üç! "

Pagiell ve ben ağacı serbest bıraktık. İnanılmaz bir hızla Fırtına'ya doğru uçtu. Sadece bu da değil, çok büyük bir güçle destekleniyordu. Belki ok keskinliğinde bileylenmemişti ama bu kadar büyük, bu kadar hızlı ve bu kadar güçlü bir şey size çarptığında, biraz hasar verir. Özellikle de tam göğsünüze nişan almışsa.

Şaşırtıcı bir şekilde, ağacın o sert deriyi delmesini sağladık. Pagiell'in umudu ağacın doğrudan içinden geçmesiydi ama o kadar da iyi değildik. Yine de ağaç Fırtına'nın göğsüne ve kalbine saplandı ki bu da canavarı öldürmek için fazlasıyla yeterliydi. Bir kükreme daha çıkardı ama bu öncekinden çok farklı bir nitelikteydi. Bu bir ölüm çanıydı. Canavar birkaç dengesiz adım attı ve sonra yere düştü. Biraz seğirdikten sonra bir daha hareket etmedi.

"Harika," dedi Jasmine.

"Ve şimdi," dedi yeniden insan olan Kiyo, "karşımıza çıkan vampirlerle nasıl başa çıkacağımızı da biliyoruz."

Köylüler, kendilerini dehşete düşüren canavarın akıbetini görmek için aceleyle kulübelerden çıkmaya başladılar. Gözle görülür bir şekilde titreyen Pagi'el'e baktım. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Bana zayıf bir gülümseme verdi ama gözlerinde heyecan parlıyordu. "Evet. Bunu yapabileceğimi hiç bilmiyordum. Yani, sanırım ben yapmadım. Sen çok daha fazlasını yapıyordun."

"Hiç de fena değildin," dedim. "Sandığından daha güçlüsün. Sen olmasaydın onu atlatabilir miydin emin değilim." Pagi'el gülümsedi.

Yanında oturan Yasemin kaşlarını çatı. "Çok nankörler," dedi köylüleri işaret ederek. Şimdi düşmüş canavarın etrafını tamamen sarmışlardı, sırtları bize dönüktü. "Bir teşekkür bile etmediler."

"Çok meşguller," dedi Kiyo, üstün gözlerini kısarak onlara bakarken.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jasmine.

Kiyo ona sırıttı. "Kasaplık. Bu şey onları haftalarca besler."



Ne kadar çok seyahat edersek o kadar çok şey öğreniyorduk. Öteki Dünya sakinlerinin karşılaştığı tek sorun aşırı soğuk ve açlık değildi. Bu dünya, çoğu daha medeni krallıklardan uzak duran her türden kâbus gibi yaratıkla doluydu. Karlı iklimlere adapte olmuş yaratıklar da, hükümdarlar krallıklarında hoş koşulları korumayı tercih ettiklerinden, bilinmezlik içinde yaşama eğilimindeydiler.

Artık her şey değişmişti. Buz ve karda yaşayan canavarların toprakları Varia sayesinde katlanarak genişlemişti. İnerinden sürünerek çıkmaya ve perişan haldeki soylulara musallat olmaya başladılar. Çok fazla altyapı kaybına uğrayan hükümdarlar, halklarının bu tehditleri savuşturmasına yardımcı olmak için fazla direnç gösteremedi. Fırtına, karşılaştığımız kar seven düşmanların sadece ilkiydi. Buz iblisleri, albino troller, daha iğrenç taklitler... Daha uzağa gittikçe çeşitlilik sonsuz görünüyordu.

"Neden salgın başladığından beri krallıklarımızda bu tür canavarlar görmedik?" Bir gün Dorian'a sordum. Öğleden sonraydı ve atlarımızı yan yana sürüyorduk. Birkaç saniye cevap vermedi ve çok uzun zamandır ilk kez yorgun -ama pek de yenilmiş sayılmazdı- bir hali vardı. Bir haftadır yoldaydık ve bu durum hepimizi yıpratıyordu.

"Birkaç nedeni olduğunu tahmin ediyorum," dedi sonunda. "Bir tanesi lojistik meselesi. Bu yaratıklar dünyamızın kenar mahallelerinde yaşama eğilimindedir. Yanıklığın onlar için yarattığı ziyafeti keşfetmeleri zaman aldı ve tabii ki yayılmak ve yolculuk yapmak için gerçekten zaman ayırmaları gerekecek. Henüz bizim topraklarımıza ulaşmamış olabilirler."

Cesaret kırıcı bir cevaptı bu, ciddiyeti ayık bakışından anlaşıyordu. "Onları henüz görmemiş olmamızın diğer nedeni nedir?"

"Bu felaket yaşanmadan önce bir savaş hali içinde yaşıyorduk. Ordularımız kurulmuştu, topraklarımız düzenli olarak devriye geziyordu. Kuvvetlerimiz salgından ağır darbeler almış olsa da bunların çoğu yerinde kaldı. Ama diğer krallıklar? Palmiye Diyarı gibi mi? Onlar

huzurlu bir yaşam sürüyorlardı. Orduları çok azdı, bu yüzden salgın başladığında ellerinde çok az şey vardı ve canavarlar saklandıkları yerden çıkmaya başladıklarında da neredeyse hiçbir şey kalmadı."

"Bizimki yeterli olacak mı?" Ben sordum. "Güçlerimiz halkımızı koruyabilecek mi?"

Birkaç dakika beni inceledi ve gerçekte mi yoksa rahatlatarak mı cevap vereceğini tartıştığı izlenimine kapıldım. İlkini tercih etti. "Bilmiyorum. Çoğundan daha iyi durumdayız ve yırtıcıların kolay avı tercih etmesi doğanın bir kuralıdır. Bu toprakların hiçbirine zarar gelmesini istemem ama muhtemelen kar canavarları için savaştan topraklardan daha caziptirler."

Karşılaştığımız yaratıkların birçoğunun nasıl bir mücadeleye
v e r e c e ğ i m i z i anladıktan sonra geri çekilmeye çalışması da
bunu kanıtlıyordu. Bizim açımızdan yapılacak en akıllıca şey
kaçmalarına izin vermek olurdu... ama biz, aptalca ya da değil, sık sık
peşlerine düştük ve onları hakladık. Harap olmuş köylerin yanından
geçerken bunu yapmamak zordu. O insanları savunmasız bırakmak
zalimlik olurdu. Bizim krallığımız olup olmamaları önemli değildi.
Hepimiz Varia'nın kurbanlarıydık. Ara sıra çıkan savaşlar da yolculuğun
monotonluğunu kırıyordu. Volusian ve kendi istihbaratımız bize doğru
yolda olduğumuzu söylüyordu ama günlerimiz uzun ve kasvetliydi.
Daha ne kadar yol kat etmemiz gerektiğinden tam olarak emin değildik
ve erzağımız a z a l ı y o r d u . Rurik ve askerlerin erzaklarımızın
dayanmasını sağlamak için yeni y i y e c e k kısıtlamaları getirip
getirmemeyi tartıştıklarını d u y m u ş t u m . O zamanlar buna karşı
çıkılmışlardı - zaten açlıktan zayıf düşmüştük - ama işlerin çok yakında
değişebileceği izlenimini edinmiştim. Bu hoşuma gitmemişti ama
erzağımızın tükeneceği düşüncesi de hoşuma gitmemişti.

daha da fazla yiyecek.

Kiyo benim için sürekli bir stres kaynağı olmaya devam etti. Beni ne zaman yalnız yakalasa, Isaac'in neden bir tehdit olduğuna dair saçma sapan "makul" argümanlarını deniyordu. Neyse ki Kiyo beni nadiren yalnız bırakıyordu, çünkü neredeyse herkes onun bu girişimlerini engellemek için elinden geleni yapıyordu. Dorian bunu yaptığında, her zaman bana soracak çok önemli bir şeyi varmış gibi davranırdı, ki bu da neredeyse her zaman pelerinindeki morun ten rengi atıyla uyuşup uyuşmadığı gibi saçma bir şey olurdu. Rurik gibi diğerlerinin ise böyle bir iddiası yoktu. O yapardı

Kiyo geri çekilene kadar kendini konuşmaya zorladı ve ters ters baktı.

Dırdırına rağmen, Kiyo hepimiz medeni ve arkadaş canlısıymışız gibi davranmak için büyük çaba sarf ediyor gibiydi. Bunun saldırgan ya da cinayete meyilli olmasından daha iyi olduğunu sanıyordum ama bana yaptıklarından sonra çok saçma geliyordu. Benden affetmemi ve unutmamı beklediğine gerçekten inanamıyordum.

Gündüz saatlerinin çoğunda keşif yaparak bana biraz huzur veriyordu. Bir öğleden sonra, bir hayvan olarak bile belli olan bir aciliyet duygusuyla tilki formunda bize doğru geri geldi. Hemen durduk ve silahlarımızı çektik, virajın etrafındaki iğrenç kardan adam ordusuna karşı hazırдық. Kiyo bize ulaştı ve insana dönüştü.

"Neler oluyor?" diye sordum. Yorgundum ve başım ağrıyordu (muhtemelen yiyeceksizlikten) ama gerekirse savaşmaya hazırdım.

Kiyo nefes nefese kalmıştı, yani bize doğru oldukça ciddi bir hızla koşuyordu. Tilki formu normalde oldukça dayanıklıydı. "Sen... bunu görmelisin. Buna inanamayacaksınız." Kendini toparladıktan sonra etrafına baktı ve gerginliğimizi fark etmiş gibiydi. "Ve silahlarınıza ihtiyacınız yok."

"Ne o zaman?" diye sordu kılıcını bir kenara koyma belirtisi göstermeyen Rurik.

"Görmeniz gerek," dedi Kiyo merakla. "İnanılmaz bir şey." Tekrar tilki şekline büründü ve koşarak uzaklaşmaya başladı. Birkaç adım sonra durdu ve takip edip etmediğimizi anlamak için arkasına baktı. Temkinli bir adımla yola koyulduk, hiçbirimiz silahsız değildik.

"Kitsune çıldırdı," dedi Dorian sahte bir üzüntüyle. "Bunun er ya da geç olacağını biliyordum. Eğer soğuk ya da açlık bunu yapmadıysa, kendi doğasının buna yol açacağını düşündüm. Böyle şeylerin geleceğini görebiliyorsun, biliyorsun. Ben bunu uzun zaman önce fark ettim ama kimse beni dinleme zahmetine girmedi."

Endişeme rağmen gülümsedim. "Doğru. Sen sıradan birisin-"

Nefesim kesildi. Her gün birkaç kez olduğu gibi toprak etrafımızda yer değiştirmişti. Ama bu sefer... harap olmuş bir krallıkta değildik.

Parlak güneş ışığı ve masmavi gökyüzü, yanıklığın sade manzarasında o kadar zaman geçirdikten sonra neredeyse yüzümü buruşturmama neden oluyordu. Tüyler ürpertici

Sessizliğin yerini kuş sesleri ve diğer hayvanların cıvıltıları almıştı. Ağaçlar - ~~yabı~~rlıkte - görebildiğimiz kadar uzanıyordu, ısıll ısıll yeşil ve canlıydılar. Ve sıcaklık... en şaşırtıcı şey de buydu. Muhtemelen sadece yetmiş civarındaydı, ama yanıklığın içinde kaldıktan sonra tropik bölgelere adım atmış gibi olduk.

"Burada yanıklık falan yok," diye haykırdı Jasmine, gri gözleri kocaman açılmıştı. "Erik gibi! Vay anasını! Erikler! "

Bir anda atından inip en yakın ağaca doğru koşmaya başladı. Sahip olduğunu bilmediğim bir beceriyle ağacın gövdesine tırmandı ve dallara ulaşır ulaşmaz mor ve altın rengi meyveleri toplamaya başladı. Eriklerin birçoğunu yere fırlattı ve sonra kendisi için kocaman bir tane tutarak aşağı atladı. Eriği ısırды, suyu çenesinden aşağı akıyordu ve kendinden geçerek bayılacakmış gibi görünüyordu.

Geri kalanımız hiç vakit kaybetmedi. Biz de attan indik ve erik ziyafetine katıldık. Çılgınca olan şey, erik sevmememe rağmen o ana kadar tattığım en lezzetli şeyler olmalarıydı. Tayınlarımız çoğunlukla iyi seyahat edebilecek kurutulmuş, tuzlu ürünlerden oluşuyordu. Bu kadar tatlı ve taze bir şey yemek enfesti. Ayrıca burada sınır yoktu. İsteddiğimiz kadar yiyebilirdik ve yedik de. Daha sonra pişman olacağımdan şüphem yoktu ama şimdilik karnımın tok olması muhteşemdi. Yemeğimi bitirdiğimde çimlere uzandım ve sıcaklığa hayran kaldım. Diğerleri de bu anın tadını çıkararak bana katıldı. Dorian'ın bariz olanı göstermesi gerekti.

"Burada neden bir yanıklık olmadığının farkındasınız değil mi?" diye sordu. Kimse cevap vermedi. "Burası Varia'nın tabi krallıklarından biri. Porsuk Diyarı'nın kendisi değilse bile."

Bu açıklama kesinlikle havayı bozdu. Volusian'ı çağırdım, ancak böyle güzel bir günde bu utanç verici görünüyordu. Tek olumlu yanı, bu tür neşeli ve aydınlık bir yerin onu rahatsız ettiğinin açık olmasıydı.

"Hanımım çağırıyor."

"Neredeyiz biz?" diye sordum. "Porsuk Diyarı'nda değiliz, değil mi?"

"Hayır, hanımım. Kayın Diyarı'ndayız."

"Emin misin?" diye sordu Yasemin bir ağız dolusu meyveyle. "Bana Erik Diyarı gibi geldi."

Volusian ona kısık gözlerle baktı. "Oldukça eminim. Ancak bu krallık Porsuk Diyarı'nın yakınlarında yer alıyor."

"Haklıymışsın," dedim Dorian'a. "Varia'nın deneklerinden biri."

Dorian çimlerin üzerine yayılmıştı, gözleri kapalı ve yüzü güneşe doğru eğikti. "Tabii ki haklıydım."

Kiyo bir erik çekirdeğini kenara fırlattı. "Yolun nereye gittiğini kontrol ettim. Birkaç kilometre sonra yanıklığa, oradan da bu topraklara geri dönüyor. Sonrasından emin değilim."

"Yine de," dedim. "Bu doğru yolda olduğumuza dair iyi bir işaret. Bir süre daha burada kalmalıyız. Stok yapalım, yıkanalım ..."

Birçoğumuz kat kat giysilerimizi çıkarmaya başlamıştık ve bir süredir yıkanmamış olmanın etkileri açıkça görülüyordu.

Jasmine doğrulup etrafımıza baktı. Sağ tarafını işaret etti. "Orada bir tatlı su kütlesi var-"

Yoldaki toynak sesleri hepimizi ürküttü. Doğaçlama erik pikniği beni tembel ve mutlu hissettirmişti ama son zamanlarda tamamen gevşemek için çok fazla gergin zaman geçirmiştik. Bir grup atlı görüldüğünde hepimiz ayağa kalkmıştık. Tıpkı manzara gibi, bu soylular da karanlığın içinde gördüklerimizle keskin bir tezat oluşturuyordu. Bu grup temizdi, iyi giyinmişti ve belli ki iyi besleniyordu. Güçlü ve sağlıklı görünüyordardı ve silahlarını çekmişlerdi. Biz de onları takip ettik, ancak bir çatışmaya gerek kalmayacağını umuyordum.

Ayrıca bunun Rurik'in müzakere etmesi için en ideal durum olmadığını da düşündüm, bu yüzden kontrolü ele geçirmeye çalışmadan önce öne çıktım. Dorian da bana katıldı ve atlılarla yüzleşirken hoş ve tehditkâr görünmemeye çalıştım.

"Sorun istemiyoruz," diye seslendim. "Sadece huzur içinde geçmek istiyoruz."

Dorian yardımsever bir tavırla, "Sorun buysa eriklerin parasını ödeyebiliriz," diye ekledi.

"Kim olduğunuzu biliyoruz," diye tersledi atlılardan biri. Kırışmış, kıvrıkcık saçlı bir kadındı ve bir lider havası ve otoritesi taşıyordu. "Ve neden burada olduğunuzu da biliyoruz."

Bu beni şaşırttı ve bizi neyin ele verdiğini merak ettim. Biri planımızı Varia'ya mı sızdırmıştı? Açıklamalarımız etrafa yayılmış mıydı? Tüm krallıklarını alarma mı geçirmişti?

"Şimdi geri dönün," diye devam etti atlı. "Sizin türünüzü burada istemiyoruz."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Eğer Varia bir numara yapmamız için tetikte bekliyorsa, adamlarının bizi öylece göndermesine izin vermezdi. "I ... Anlamıyorum," dedim.

"Siz de diğerleri gibisiniz," dedi tiksintiyle. "Kendinizi sefil topraklarınızdan buraya sürüklüyor, yiyeceğimizi çalmaya çalışıyorsunuz. Geldiğiniz yere geri dönün ve kraliçemizi hanımınız olarak kabul etmediğiniz için ettiklerinizi biçin."

Dorian neler olduğunu hemen anladı. "Buraya sadece yiyecek çalmaya gelmiş mültecilere mi benziyoruz?" Daha yeni yiyecek çaldığımız ve biraz yırtık pırtık göründüğümüz için bu en iyi soru olmayabilirdi. Yine de, bu yolculukta yanımızdan geçen diğer soylularla aramızda büyük bir fark vardı. "Burada *bulunmamızın* sebebi kraliçenizin merhametine sığınmak. Kralımız bizi buraya ona yalvarmamız için gönderdi."

Sürücüler birbirlerine sorgulayıcı bakışlar attılar. "Bu doğru.... Her zamanki ayaktakımı gibi görünmüyorsunuz," diye itiraf etti sözcü. Bizim de kraliyet ailesine benzemememiz yıpranmış halimizin bir göstergesiydi. Efendiden çok hizmetçiye benzediğimiz kesindi. "Hangi krallıktan geliyorsunuz?"

"Leylak Diyarı," dedi Dorian hızlıca. Bu boş bakışlarla karşılandı, çünkü bildiğim kadarıyla böyle bir krallık yoktu. "Çok uzakta. Uzun zamandır seyahat ediyoruz ve sadece topraklarımızı lanetten kurtarmak istiyoruz."

Atlılar kendi aralarında sessiz bir görüşme yaptılar ve sonunda bir karara vardılar. "Size sınırlarımıza kadar eşlik edeceğiz," dedi kır saçlı kadın. "Sadece emin olmak için. Ancak bir sonraki sadık krallığa geçtiğinizde... dikkatli olun. Bu kadar sıcak bir karşılama bulamayabilirsiniz. Mimoza Diyarı ve sakinleri o kadar da misafirperver değiller."

Bu sıcak ve misafirperver miydi? Bu bir sonraki krallık için iyiye işaret değildi. Mimoza Diyarı denen bir yerin dost canlısı olmamasını da üzücü buldum. Olmayı bekleyen bir partiye benziyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Dorian, o güne kadar duyduğum en mütevazı ses tonuyla. "Burada kısa bir süre dinlenebilir miyiz? Uzun sürmeyeceğine söz veriyoruz. Değerli vaktinizi boşa harcamak istemeyiz, güzel bayan." Daha sonra, ona kendi elleriyle yaptığı işaretlerden birini göstererek alçakgönüllülüğünü biraz olsun azalttı.

büyüleyici, yaklaşan gülümsemeler. Şaşkınlığıma rağmen, gerçekten kızardı. İnanılır gibi değil.

Mola verdik ama umduğum gibi uzun bir banyo olmadı. Çoğunlukla seyahat kirinin en kötüsünü çıkarmayı başardım ve üzerimdeki kıyafetlerle kalmayı tercih ettim. Kiyo'nun raporuna göre, henüz hastalıktan tamamen kurtulmamıştık, bu yüzden sıcak tutan giysilerden henüz kurtulmanın bir anlamı yoktu. Aslına bakarsanız, yolculuğumuz yeniden başladığında giysileri hızlıca giyip çıkarmak için partimizin bazı zor manevralar yapması gerekti. Kat kat giysiler Kayın Diyarı için çok ağırdı ama yol bizi yanıklığın içinden geçirdiğinde anında ihtiyaç duyduk. Yaklaşık üç geçişten sonra Kayın Diyarı'ndan yeni bir krallığa adım attık. Artık akşam olmuştu ve karanlıkta pek bir şey seçemiyordum. Yine de sıcaklık ve nem hemen fark ediliyordu. Bana Ohio'yu hatırlattı.

"Burası Mimoza Diyarı," diye ilan etti Kayın kadın. Adını hiç öğrenememiştik, gerçi Dorian utanmazca çapkınlıklarıyla onun aklını çelmeye çalışmıştı. "Ve buradan ayrılıyoruz. Eğer yol son zamanlarda olduğu gibi devam ederse, artık yanıklığı geçemeyeceksiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Dorian ve onu selamladı. "Nezaketiniz unutulmayacak. Güzelliğiniz de öyle. Yıldızlı gözleriniz ve parlak saçlarınız rüyalarımın girecek."

Bunun üzerine sadece homurdandı, ama atlılar arkalarını döndüklerinde, onun zayıf bir şekillendirme çabasıyla saçlarını düzelttiğini gördüm. "Bu çok saçmaydı," dedim Dorian'a, o gittikten sonra. "O senin flörtüne kanacak türden biri değil."

"Tam tersine," dedi Dorian. "O tam da buna kanacak türden bir insan. Bu savaşçı hizmetçileri anlıyorum, biliyorsun. Çok sert, soğuk hayatlar yaşıyorlar, her zaman erkeklere ayak uydurmaya çalışıyorlar... aslında sadece kendilerini kadın gibi hissettirecek birine ihtiyaçları var. Ve bu, elbette, benim üstün olduğum bir alan. Eğer onunla on dakika yalnız kalsaydım-"

İnledim ama gülmekten de kendimi alamadım. "Kes şunu," dedim. "Bunu duymak istemiyorum." Dorian kendinden son derece memnun bir şekilde bana sırıttı.

"Kamp kurmamız gerekiyor," dedi Kiyo sertçe, hiç de eğlenmiş görünmüyordu. Aslında, düpedüz onaylamıyor gibi görünüyordu. "Ve nöbetler sonrası, eğer

Buranın düşmanca bir toprak olduğu konusunda söyledikleri doğrudu."

Neşe kayboldu ve tekrar işimize döndük. Yanıklığın kendisi, Varia ve müttefiklerinin hafife alınacak insanlar olmadığını kanıtlamak için yeter de artardı bile. Her zamanki gece nöbetimizi iki katına çıkardık ve görevde olmayanlarımız bile uyumakta zorlandı. Tropik ortam gece sesleriyle doluydu ve her bir böceğin ya da yaprak hışırtısının Varia tarafından gönderilen bir savaşçı olduğundan emin olarak her birinin üzerinde dönüp durdum.

Yine de sabah olaysız bir şekilde geldi. Varlığımız fark edilmemiş miydi yoksa Mimoza sakinleri gerçekten de Kayın Kaptan'ın iddia ettiği kadar tehlikeli değil miydi bilmiyordum. Bu topraklar hiçbir yanmış toprakla sınır komşusu olmadığından, belki de mültecilere karşı korunmaya o kadar da gerek yoktu. Ne olursa olsun, nihayet tam bir mola vermek ve yakındaki bir lagünde ciddi bir şekilde yıkanmak için kendimizi yeterince güvenli bulduk. Grubun diğer yarısı yiyecek toplarken, biz de cinsiyet değiştirerek banyo yaptık -ki bu soyluların çoğunun aptalca bulduğu bir şeydi-. Mimoza Diyarı'nda yol üzerinde hemen yetişen meyveler yoktu ama bu iklimde yiyecek bulmak için çok uzaklara gitmeye gerek yoktu.

Soyunup suya girdiğimde, uzun zamandır vücuduma ilk kez iyice bakabildim. Hamilelikten kalan tüm kilolarım gitmişti. Ne yazık ki bunun en büyük nedeni son birkaç haftadır uyguladığım sıkı diyetti. Diğerleri kadar kaburgalarım görünmüyordu, ancak spor salonunda geçireceğim zamanın vücudumu geri kazanmak için neredeyse açlıktan ölmekten çok daha sağlıklı bir yol olacağı açıktı. Yine de, bu macerayı atlattığımız takdirde, yakında beslenmeyi ve eski halime dönmeyi umabilirdim. Sezaryen ameliyatımın izi hâlâ ortadaydı ama bu durum hayatımın geri kalanında da devam edecekti. Şimdilik, bir anlık huzur ve suya dalma lüksüne sahip olmak yeterliydi.

"Eugenie."

Suyun altından çıkıp sıırıslıkla saçlarımı geriye savurduğumda Jasmine'in sesinde tuhaf bir ton vardı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve Keeli ile birlikte kıyıdaki bir şeye odaklandıklarını gördüm. Bakışlarını takip ettim ve ilk başta hiçbir şey görmedim. Sonra hafif bir hareketle kıvrak bir kadın figürü ortaya çıktı. Onu fark etmemiştim çünkü tam anlamıyla çevresine karışmıştı.

Görünüşte, herhangi bir güzel soylu ya da insan kadınla aynı özelliklere sahipti. Dikkat çekici olan onun rengiydi. Saçları ve gözleri canlı bir zümrüt yeşiliydi, teni ise fındık kahverengisinin bir tonuna kadar bronzlaşmıştı. Üzerindeki tek giysi yaprak ve çiçeklerden yapılmış kısa bir elbiseydi. Kaçmaya hazır bir dişi geyik gibi endişeyle bizi izliyordu.

"Dryad," dedi Keeli kesin bir ifadeyle. "Genellikle zararsızdır."

Dryad'lar insan dünyasında nadiren bulunurdu ama bazen buraya da gelirlerdi. Kendim hiç karşılaşmamıştım ama "genellikle zararsız" ifadesinin doğru bir ifade olduğunu biliyordum. Dryadlar ormanlarında yalnız kalmayı tercih eden ağaç perileriydi. Tehdit edildiklerinde saldırganlaşabilirlerdi. Aksi takdirde, utangaç olma eğilimindeydiler ve genellikle bu Öteki Dünya güzelliğinin cazibesine kapılan yoldan geçen erkekler tarafından daha fazla tehlikeye atılıyorlardı. İddiaya göre Dryad'lar bu yaklaşımları hoş karşılamaz ve karşı cinse karşı oldukça düşmanca davranabilirlerdi.

"Acaba bize burası hakkında bilgi verebilir mi?" dedi Jasmine. Bir kaşımı kaldırdım. Bu iyi bir fikirdi ve aşırıya kaçma eğiliminde olan Jasmine için şaşırtıcı bir fikirdi.

"Muhtemelen pek bir şey bilmeyecektir. Varia'ya sadakat duyması da pek olası değil," diye ekledi Keeli. "Dryadlar genellikle bizim işlerimizden uzak dururlar."

Burada "genellikle" kelimesini çok kullanıyorduk ama denemeye değerdı. Kıyıya doğru birkaç adım atarken dryad'a dostça gülümsemeye çalıştım. "Merhaba," dedim. "Size zarar vermeyeceğiz. Sadece buradan geçiyoruz."

Jasmine de yardım etmeye karar verdi. "Buralarda güzel ağaçlarınız var."

Kurbağa uzun kirpikli gözleriyle düşünceli bir şekilde bize baktı. "Siz insansınız," dedi, insanın aklına şırıl şırıl akan dereleri getiren bir sesle. Başını yana eğdi. "Biraz."

Jasmine ve beni işaret ettim. "Yarı insan." "Ben hiç insanla tanışmadım," dedi kurbağa.

"Biz zararsızız. Söz veriyorum. Senin adın ne? Ben Eugenie. Bunlar da Jasmine ve Keeli."

Kurbağa yine onun sözlerini düşündü. "Astakana." Bu kadar narin biri için büyük bir isimdi ama aynı zamanda ona da uyuyordu.

"Onu rahat bırak," diye mırıldandı Keeli. "Kendi başına bize gelecektir. Ya da gelmeyecektir."

Böylece, birkaç dostça gülümsemeyle yüzmeye geri döndük ve Astakana'yı görmezden geldik. Öteki Dünya'da seyahat etmek beni birkaç temel tuvalet malzemesi taşımaya hazırlamıştı ve yeterince temizlendikten sonra bir kayanın üzerine oturup plastik bir tarakla saçlarımı çözmeye başladım. Kendimi denizkızı gibi hissediyordum. Ayrıca, etrafımda üç kadın daha varken burada çıplak oturduğumu düşünürsek, kendimi bir tür *Enthou* mektubu gibi hissediyordum.

"Çok güzel saçların var."

Sıradan bir oyun oynamaya o kadar odaklanmışım ki kurbağanın varlığını neredeyse unutmuştum. Kafamı kaldırıp baktığımda bana yaklaştığını görünce şaşırdım. Hareket ettiğini fark etmemiştim. Keeli de fark etmemişti ve Astakana'nın "genellikle zararsız" olduğunu düşünse bile muhafız kadın yine de yanımda durmak için yüzdü. Çok geçmeden Jasmine de onu takip etti.

"Teşekkürler," dedim. "Sen de öyle." "Ben öğretilir miyim?" diye sordu Astakana.

Diğerlerine göz gezdirdim. Omuz silktiler. Örgü mü? Bu beklenmedik bir şeydi. Sanırım artık pijama partisi alanına girmiştik. Yine de kurbağa o kadar umutlu görünüyordu ki tarağı uzattım. "Keyfine bak."

Başını salladı ve arkama oturdu. "Ona dokunamam. Zaten ihtiyacım da yok."

Yeterince eminim. Becerikli parmakları saçlarımı ayırmaya ve düzenlemeye başladı, sadece dokunarak kalan düğümleri çözdü. Jasmine ve Keeli büyülenmiş bir halde yaklaştılar.

"Bu harika," dedi Jasmine, daha iyi görebilmek için başını eğerek. "Sırada benimkini yapabilir misin?"

"Elbette," dedi kurbağa tatlı bir sesle.

Astakana bana masaj falan yapmadı ama saçlarımın küçük bölümlerini örmeye başladığında işçiliği de aynı rahatlatıcı niteliğe sahipti. Memnun bir şekilde iç çektim, aylardır hissetmediğim kadar rahatlamış hissediyordum ve ancak yarısına geldiğimde ondan bilgi almam gerektiğini hatırladım.

"Mimoza Ülkesi'nde uzun süredir mi yaşıyorsun?" diye sordum. "Tüm hayatım boyunca," dedi.

"Güzel bir yere benziyor."

"Öyle," diye beni temin etti.

"Diğer yerlerden çok daha iyi," diye ekledim. "Diğer pek çok ülke şu anda korkunç bir kış geçiriyor."

"Başka diyarları hiç görmedim," dedi basitçe. "Bu koruluktan hiç ayrılmadım."

Hafif bir hayal kırıklığı hissederek esnememi bastırdım. Eğer bu arazinin dışına hiç çıkmadıysa, etrafındaki dünya hakkında pek bir şey bilmesi mümkün görünmüyordu.

"Varia hakkında bir şey biliyor musun?" Ben sordum.

"Varia." Astakana bu ismi biraz şaşkın bir ses tonuyla söyledi. "Komşu bir krallığın parlayanlarını yönetiyor."

"Ve duyduğuma göre bu krallık."

"Belki de parlayanların söylediği budur. Benim halkım onların işlerinden uzak durur."

Daha fazla bilgi verebilecek bir şey ekleyip eklemediklerini görmek için Keeli ve Jasmine'e baktım. Şimdiye kadar Astakana'nın sunacak pek bir şeyi yok gibiydi. Ama iki yoldaşım beni dinlemiyormuş gibi görünüyordu. Astakana'nın örgü örme becerilerine çok fazla takılmışlardı ve hülyalı, durgun bir bakışları vardı. Kurbağa sonunda benimle işini bitirdiğinde, banyodan çıkalı çok olduğunu fark ettim. Ben temiz kıyafetler ararken o Jasmine'in yanına gitti. O kadar uzun süre giyinip kuşandıktan sonra kot pantolon ve tişört giymek iyi gelmişti. Diğerlerinin yanına döndüğümde Astakana'nın zeki ellerinin çalışmasını izledim ve kendimi en az diğerleri kadar büyülenmiş buldum.

Jasmine'in saçları benimkinden daha uzundu, bu yüzden Astakana'nın onu düzenlemesi biraz zaman aldı. Sıra Keeli'ye geldiğinde, saçları sadece çene hizasında olmasına rağmen kurbağa yine de büyük bir özen gösterdi. Saç tellerinin bir aşağı bir yukarı gidip gelişini izleyerek mutlu bir şekilde iç çektim. Hipnotize ediciydi. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve öğleden sonraki sıcak ve nem uykumu getiriyordu.

Öğleden sonra mı?

Gözlerimi kırıştıtarak uyandım ve gözlerimi kısarak mavi, masmavi gökyüzüne baktım. Güneş tam tepedeydi ve bir an için hayal gördüğümü sandım. Bu sabah buraya erken gelmiştik ve "yavaş bir banyo" ile bile sadece bir saat geçirmeyi planlamıştık.

"Ne kadar... ne kadar zamandır buradayız?" Ben sordum. Böyle bir soruyu sormak zorunda kaldığım için bile içimde bir panik tohumu yükseliyordu.

Bu. Dürüst olmak gerekirse emin değildim.

"Bilmiyorum," dedi Jasmine, gözlerini Astakana'nın Keeli'nin saçlarındaki ellerinden ayırmadan.

Ayağa kalktım ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalışarak volta atmaya başladım. "Neden çocuklardan hiçbiri bizi aramaya gelmedi?"

"Muhtemelen bizi rahatsız etmek istemediler," dedi Keeli. "Erkek ve kadın çıplaklığı konusunda ne hissettiğinizi biliyorlar."

"Ama ne kadar sonra, dört saat mi? Bence bunu riske atarlardı." Etrafta dolaştıkça kendime daha çok dönüyordum. Keeli ve Jasmine kendi dünyalarında kaybolmuş gibiydiler. "Siz çocuklar? Neyiniz var sizin?"

Astakana işinden başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını çattı. "Neden bu kadar telaşlısın? Geri gel ve bize katıl. Onu bitirdiğimde, saçına takmak için çiçek bulacağım."

"Bunun için vaktimiz yok! " diye haykırdım. "Bunun için zamanımız yok. Siz çocuklar... gitmeliyiz."

Arkadaşlarımdan hiçbiri kıpırdamadı. Hemen geri döndüm ve Jasmine'i ayağa kaldırarak kurbağanın yanından uzaklaştırdım. "Hey!" diye bağırdı Jasmine, bütün gün gördüğüm ilk enerji kıvılcımıyla. "Bunu neden yaptın?"

"Kendine gelmen gerek. Kampa geri dönmeliyiz. Günün yarısı buradayız! "

Yasemin önce inanmamış gibi baktı. Sonra başını kaldırıp baktığında saatle ilgili bildiklerimi anladı. Kaşlarını çattı ve gözlerindeki berraklığın geri geldiğini görebiliyordum. "Ne oluyor be?"

Jasmine'e çantasını fırlattım. "Keeli," diye seslendim. "Keeli, gitmemiz gerek."

Keeli cevap vermedi ve ben de gümüş athame'imi kaptığım gibi dryad'a doğru yürüdüm. "Ona ne yaptınız? Bize ne yaptın?" diye sordum.

Astakana yine tatlı bir gülümsemeyle, "Hiçbir şey," diye yanıtladı. Keeli'nin son örgüsünü de bitirdi ve ayağa kalktı. "Seninle keyifli bir sabah geçirmekten başka bir şey değil. Bizim işimiz bu. Huzur ve neşe getiriyoruz ve mutlu anılar bırakıyoruz - en azından kadınlar için. Erkeklerle ise hiçbir şey bırakmıyoruz."

Adamlar. "Onlara ne oldu?" Birden her yerimin üşüdüğünü hissettim. "Neden dikkatimizi dağıtıyordun? Boş ver. Sadece defolup gidin.

ondan."

Ben athame ile ilerledim ama Astakana onu daha önce benzettiğim dişi geyiğin tüm hızıyla hareket etti. Neşeyle gülerek koşarak uzaklaştı.

"Sana bir iyilik yaptık," diye seslendi. "O adamlara ihtiyacınız yok. Adamlar savaşa neden olur. Artık topraklarımızdan huzur içinde geçebilir ve Varia'nın büyük barışını sürdürebilirsiniz."

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmadan Astakana ormanın içine doğru fırladı ve eriyip gitti. Ağaçların arasına mı karıştı yoksa bir ağaç mı oldu belli değildi ama artık umursayacak vaktim yoktu. O gitmişti ve ben arkadaşlarıma döndüm. Jasmine giyinmişti ve Keeli sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Geri dönmeliyiz," dedim onlara. Takip edeceklerini varsayarak, adamları bıraktığımız yere doğru sert bir koşuyla yola koyuldum.

Eğer bizim deneyimimiz bir pijama partisine benziyorsa, erkeklerinki bir seks partisinden iki adım ötedeydi. Beşini tam olarak bıraktığım yerde buldum ama yalnız değillerdi. Yarım düzine dryad oradaydı ve Astakana'nın bize uyguladığı türden bir kaplıca tedavisi uyguluyorlardı. Bir kurbağa sırtına bir çeşit çiçek yağı sürerken Kiyo üstsüz oturuyordu. Bir başka kurbağa Danil'in saçlarına çiçekler doladı. Bir diğeri Dorian'ın başını kucağında tutuyor ve yardımcılarından biri ayaklarını ovarken ona mırıldanıyordu. Tüm adamların yüzünde lagünde gördüğümüz aynı hülyalı, sırılsıklam bakışlar vardı.

Stratejimden tam olarak emin olmamakla birlikte athame'le birlikte aceleyle ilerledim, ancak bunun muhtemelen bir dryad kıcı tekmelemesiyle sonuçlanacağını biliyordum. "Onlardan uzak durun! " diye bağırdım, gümüşün ya da sinirli bir kadının onları korkutacağını umuyordum. "Onları rahat bırakın! "

Kurbağalar bir kuş sürüsü gibi dağıldılar, hiçbir direniş göstermediler ve daha neşeli kahkahalarla ağaçların arasında kayboldular. Astakana'nın erkekler hakkında ima ettiklerinden sonra, önümüzde bir savaş olabileceğini düşünmüştüm, sanki kurbağalar boğaz kesmekle meşgul olacaklardı. Yine de tüm erkekler hayatta görünüyordu ve rahat bir nefes aldım. Zamanında yetişmiştik. Jasmine ve Keeli de çok geçmeden bana katıldılar, onlar da rahatlamış görünüyorlardı.

"Bu çok daha kötü olabilirdi," dedim athame'i kaldırırken. "Mimoza sakinleri tarafından böyle bir tehlikeyle karşılaşacağımızı tahmin etmemiştim."

Adamların hiçbirisi cevap vermedi. Hiçbiri bana doğru bakmadı bile. Bizim gibi onların da dryadların uyuşturucu etkisi ortadan kalktığında kendilerine geleceklerini düşünmüştüm. Yine de tüm adamlar yüzlerinde sersem bakışlarla boşluğa bakıyorlardı, bizden ve dünyadan habersizdiler.

"Onların nesi var?" diye sordu Jasmine.

"Emin değilim," dedim. Aceleyle Rurik'in yanına gittim ve omzunu salladım. "Hey. Uyan. Yürü git, tamam mı?" Dedi ve hiçbir şey yapmadı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde diğerlerini de uyandırmaya çalıştım ve benzer sonuçlar aldım. Astakana'nın sözleri aklıma geldi: *Barışı ve neşeyi çalışıyoruz ve mutlu ~~her~~ en azından kadınlar için. Erkeklerde ise hiçbir şey bırakmayız.*

Ne yapacağımı bilemez bir halde şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Adamlar hâlâ hayattaydı, ama şu anda tüm niyet ve amaçları için, dünya için ölmüşlerdi.



"Bu çok aptalca," dedi Jasmine. Her zamanki küçümseyici tavrına bir parça belirsizlik karışmıştı. "Sadece yeterince çaba göstermiyorsun." Hışım la Pagiel'in yanına gitti. Bir dryad ona gömleksiz masaj yapıyordu ve Pagiel onun bıraktığı yere yayılmış yatıyordu. Jasmine kolundan tutup onu oturur pozisyona çekti. Kulağına doğru eğildi. "Hey! Uyan! " Biraz garip bir mücadeleden sonra onu ayağa kaldırmayı başardı. Şaşkınlığıma rağmen ayakta kalmakla kalmadı, birkaç adım da attı.

Ağzım açık kaldı. Jasmine haklıydı. Yeterince çabalamamıştım. Ancak Pagiel çok geçmeden durdu. Olduğu yerde durdu, hâlâ dünyadan hiçbir şey görmeyen o boş ifadeyle uzaklara bakıyordu. Uyurgezer gibiydi. Jasmine'in kısa zafer sırtışı buruştu ve yalvarırcasına bana baktı.

"Eugenie?"

İşte yine her şeyi düzeltebileceğim fikri. İçimi çektim ve adamlarımızı inceledim, bunu geri alabilecek bir ipucu arıyordum. Çiçeklere ve çiçek yağına dikkat çekerek, bir an için onları çıkarmanın işe yarayacağını umdum. Ama herkes çiçeğe maruz kalmıyordu. Kurbağaların varlığında bu büyüü yaratan sarhoş edici ve ölümcül bir şey vardı. Ben bunu kesinlikle tecrübe etmişim.

Cevap bulamayınca Volusian'ı çağırdım. Bir manolya ağacının gölgesinde belirdi ve manzarayı bir bakışta inceledi.

"Hanımım kurbağalar tarafından ziyaret edildi."

Neredeyse rahatlayarak sarkacaktım. Kimlik tespiti iyiye işaret olmalıydı. "Bunu nasıl düzelteceğimizi biliyor musun? Onları geri getirebilir miyiz?"

"Hanımımın huzur ve sessizliği takdir edeceğini düşünüyorum," dedi.

"Volusian! Şu lanet sorulara cevap verin! "

Gözleri kısıldı -düşünceli ya da sinirli, bilemedim. "Bilmiyorum hanımefendi. Birçok erkek Dryad büyüünden kurtulamaz. Bununla mücadele etmenin yolları var ama her zaman işe yaramıyor. Dryad kurbanları genellikle açlıktan ölür ya da uçurumlardan aşağı yuvarlanır."

"Tanrım," dedi Jasmine. "Erkeklerden *gerçekten* nefret ediyor olmalılar."

"Ne yapmamız gerekiyor?" Volusian'a sordum.

"Dillerinin altına ökseotu meyveleri koyarak başlayabilirsiniz. Tek bir tane yeterli olacaktır" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Botanik konusunda yarım yamalak bilgim var... ama ökse otu zehirli değil mi?"

"Her zaman ölümcül değildir," diye yanıtladı Volusian. "Özellikle de bu kadar az miktarda. En fazla fevkalade hastalanırlar ama bu da şu anki durumlarından daha kötü görünmüyor."

"Fevkalade hasta'. Ne harika bir imge," dedim. "Sonra ne oldu? İyileştiler mi?"

"Hayır. Ökseotu sadece kurbağaların büyüsünü zayıflatır ama bozamaz. Onları büyüden tamamen kurtarmak için, onlara geri dönmeleri için bir sebep vermelisiniz. Kurbağalar mükemmel bir memnuniyet büyüsü örerler. Çoğu bunu terk etmek istemez."

Su kenarındaki pijama partimizi düşündüm. Tam olarak memnun olduğumu söyleyemezdim ama basit bir saç şekillendirmeye günün bir kısmını boşa harcayacak kadar büyülenmişim. Sadece bir fırça dryad büyüsüyle bile böyle hissediyorsak, büyü'nün tüm gücü ne yapardı?

"Yani... onlara bir sebep verin derken, onlarla konuşun mu demek istiyorsunuz? Bizi duyabiliyorlar mı?" Etrafımdaki boş bakışlara bir göz attım. "Kesinlikle öyle görünmüyor."

"Söyleyecekleriniz onlar için yeterince anlamlıysa, duyacaklardır. Bu ve ökseotu onları büyüden kurtarabilir. Çoğu şey bireyin iradesine bağlıdır. Zayıf olanlar nadiren kaçır."

Bu imalar hoşuma gitmedi. "Bu oldukça güçlü bir grup. Biri kurtulabilirse, onlar da kurtulabilir. O yüzden... ökseotuna ve moral konuşmasına ihtiyacımız var."

Keeli Volusian'a doğru bir adım attı ve kollarını kavuşturdu. "Ruh, ne tür bir ökseotu gerekiyor? Beyaz mı?"

"En iyisi bu olur," diye onayladı.

Vay be. Farklı türleri olduğunu bile bilmiyordum. Sadece Noel'de altında öpüşülen türünü biliyordum, o da genelde plastik oluyordu. "Bitkileri biliyor musun?" Keeli'ye sordum.

"Geçinmemize yetecek kadar," dedi. "Ve bu iklimde beyaz ökseotu bulamayacağımızı bilmemize yetecek kadar."

"Porsuk Diyarı'nda yetişir," dedi Volusian. "Ve biz çok yakınız." "Ne kadar yakın?" Bu haber karşısında biraz irkilerek sordum.

"Yolun beş mil aşağısında olabilir. En azından daha önce gözlemlediğim buydu. Yol kaymış olabilir."

"Majesteleri," dedi Keeli hevesle. "İzin verin önden gidip ökseotunu bulayım. Neye benzediğini biliyorum."

Başımı salladım. "Düşman bölgesine tek başına gidemezsin."

"Yine de onları yalnız bırakamayız." Gevşek çeneli adamlarımızı işaret etti. "Tek başıma içeri girersem dikkat çekmem."

Düşündüm. Ökse otunu almamız gerekiyordu ama adamları yalnız bırakamayacağımız konusunda haklıydı. Bu topraklarda başka nelerin ortaya çıkabileceğini kim bilebilirdi? Herkesin yeteneklerini tarttım ve sonra yapabileceğim en iyi iş bölümünü buldum.

"Jasmine seninle gelecek," dedim. "Volusian ve ben burada çocuklarla kalıp onları ikna etmeye çalışacağız." Cesur sözleri ne olursa olsun Keeli'yi yalnız gönderemezdim, Yasemin'i de savunmada yalnız bırakamazdım. Bu en iyi seçenek gibi görünüyordu. "Ama onları taşımak için önce senin yardımına ihtiyacım olabilir."

Pagiel gibi, diğer adamlar da ayağa kalkmaya ikna edilip yürütülebiliyordu, yeter ki her adımda yanlarında biri olsun. Nispeten korunaklı olduğu ve yola yakın olmadığı için onları lagüne geri götürdük. Daha sonra atları ve malzemeleri getirdik ve her şey bittiğinde kendimi sıcaktan terlerken bulduğumda şaşırdım. Karanlıktan sonra hoş bir değişiklikti. Keeli ve Jasmine atlarına bindiler ve gitmeye hazırlandılar.

"Dikkatli ol," diye uyardım.

"Geleceğiz," dedi Yasemin. Suyun kenarında neredeyse ustaca bir düzende oturttuğumuz adamlara baktı. "Biliyor musun, bu Kiyo'yu öldürmek için mükemmel bir zaman olurdu."

"Ne?" Haykırdım.

Omuz silkti. "Sadece ortaya atıyorum. Baş belası olmaya devam edeceğini biliyorsun. Onu göle atın ve orada dolaştığını ve boğulduğunu iddia edin. Kimsenin haberi olmaz, biz de söylemeyiz." Keeli başıyla onayladı.

"Özür dilerim," dedim. Gerekçelerini anlayabilmem biraz endişe vericiydi ama oraya gitmeme imkân yoktu. "İnanın bana, ben

Keşke ondan kurtulabilseydim. Ama bu durumda ona bunu yapmak, bana yapmaya çalıştığı şey kadar kötü olurdu."

İkisi atlarına binip beni ve Volusian'ı geride bırakarak gittiler. Ona bölgede devriye gezmesi ve endişe verici bir şey duyduğunda ya da gördüğünde hemen bana haber vermesi için emir verdim. Elbette şu anki durumumdan daha endişe verici bir şey hayal etmek zordu. Etrafımızdaki ormanın tüm yaşamına ve gürültüsüne rağmen, lagünde ürkütücü bir sessizlik vardı. Beş kişiyle birlikte oturup hiçbirinin ses çıkarmaması bana doğru gelmiyordu. O garip, cam gözlü bakışlar da beni ürkütüyordu.

Yine de artık bir işim vardı. Volusian onlara geri dönmeleri için bir sebep vermem gerektiğini söylemişti. Bu daha çok terapist annemin yapacağı bir işe benziyordu. Huysuz bir insan değildim, tam olarak değil, ama duyguları keşfetmek ve başkalarının daha iyi hissetmesini sağlamak için o kadar kolay bir başucu tavrım yoktu. Görünüşe göre çocuklar dryadlar gelmeden önce yiyecek toplama şansı bulmuşlardı ve her şeyi lagüne taşıdığımızda onların yükünü taşımalarına yardım etmiştim. Çoğu meyveydi ama yanıklık hâlâ zihnimde çok tazeydi ve daha fazla kurutulmuş et yemeyi düşünemiyordum bile. Bir muz buldum, bağdaş kurup oturdum ve sırayla her bir adamı inceleyerek ona neyin çekici geleceğini düşünmeye çalıştım.

Yemeğimi bitirdiğimde Rurik ile terapime başlamaya karar verdim. Yanına oturdum, ilk başta biraz aptal gibi hissettim ama hemen başlamam gerektiğini biliyordum.

"Rurik, o kurbağaların seni gerçekten büyülemediğini biliyorum. Shaya için o kadar deliriyorsun ki o ağaç parçalarının herhangi bir etkisi olmasına izin vermiyorsun. Eğer Shaya burada olsaydı, bahse girerim hepsinin canına okurdu. Demek istediğim, bitkileri kontrol ediyor... bu yüzden belki de ağaçlarla ilgilendikleri için büyüsü onlara bir şeyler yapardı. Ya da belki sadece yürüyüp onları yumruklardı. Muhtemelen ben de öyle yapardım. O sırtışları küçük su perisi suratlarından silerdim. İyileşmelisin ki ona geri dönebilesin. Onu kazanmak için ne yaptığından hâlâ emin değilim ama çok uğraşmış olmalısın. Tüm bunların boşa gitmesine izin veremezsin ve ne kadar 'anlamsız' olduğunu düşünürse düşünsün, bence hala bir balayına ihtiyacınız var. Hepimiz eve döndüğümüzde ve bu bela sona erdiğinde sipariş vereceğim. Bunu yapabilirim çünkü biliyorsun, ben kraliçeyim. Yani, eğer bu durumdan kurtulmak için yeterli bir sebep değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Yani, sanırım burada ölürsen ben de seni özlerim.

Her zaman en saygılı tavrı takınmıyorsun ama işleri hallediyorsun. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama senin yerini doldurmakta zorlanırım. Sanırım senin yerine Davin'i atamam gerekecek."

Birdenbire faydadan çok zarar verip vermediğimi merak ederek konuşmayı kestim. Rurik kuvvetlerimin tartışmasız lideri olsa da Davin başka bir askerdi ve Rurik'in rakibi sayılırdı. Davin'i Rowan Ülkesi'yle birlikte devralmışım ve o da son derece sadık ve yetkin olduğunu kanıtlamıştı ve Rurik'ten daha iyi bir iş çıkaracağını düşündüğünü açıkça belli etmişti. Birbirlerine zıt kutuplar olmaları da pek yardımcı olmamıştı. Rurik tam anlamıyla bir askerdi, sert ve etkiliydi. Davin iyi hizmet ediyordu ama aynı zamanda Rurik'in alay ettiği ince şeylere karşı büyük bir takdiri vardı. Konuşmaya başladığımdan beri hiçbir tepki vermeyen Rurik'i inceleyerek şüphelerimi yeniden gözden geçirdim. Rurik yeterince aykırı biriydi, belki de burada asıl taktik biraz sert sevgiydi.

"Elbette," diye devam ettim, "belki bu uzun vadede senin için daha kolay olur. İşin gereği süslenip diplomatik görevlere gitmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Gerçi Davin böyle şeylere aldırılmaz. Onun gardırobunu hiç gördün mü? Oldukça şaşırtıcı. Sanırım saçına benden daha çok zaman harcıyor. Bu büyüden kurtulsan bile, yine de o üst düzey işleri ona yaptırabilirim. Bu sana bir iyilik olur, gerçekten, çünkü bu işte o kadar iyi değilsin. Ayrıca, Shaya ile balolara ve partilere gitmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Eminim Davin ona eşlik etmekten çekinmez. Muhtemelen kıyafetlerini bile onunkilerle uyumlu hale getirir. Böylece sen de evde kalabilir ya da ava falan gidebilirsin."

Hâlâ tepki yok. Volusian bana çocukların beni duysalar bile bunu belli etmeyecekleri izlenimini vermişti. Dahası, ökseotu olmadan büyü'nün bir kısmını etkisiz hale getirmek de yeterli olmayabilirdi. Rurik'i dinlendirmeye ve diğerlerinin yanına gitmeye karar verdim. Etrafta dolaşmaya devam edecek ve belki de yavaş yavaş dryadların büyü'sünü bozacaktım.

Sırada Danil vardı. Rurik'e yaptığım zalim ters psikolojiyi yapmadım ama sevdiklerine aynı vurguyu yaptım. Danil, Thorn Land'i devraldığımdan beri benimleydi, bu yüzden hayatı hakkında bir şeyler biliyordum, örneğin bir yıldır evliydi ve yeni bir bebeği olmuştu. Onunla ailesi hakkında konuştum, nasıl

onu gördükleri için mutlu olacaklarını söyledim. Hatta Isaac ve Ivy'den kısaca bahsettim ve çocuklarımızın bir gün birlikte oynayabilmelerinin harika olacağını söyledim.

Neredeyse Alistir'i atlıyordum. O Dorian'ın adamıydı ve ben onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Yine de, Dorian'ın ona ne kadar değer verdiği ve krallıklarımızı kurtarmak için Alistir'e nasıl ihtiyacımız olduğu gibi bildiklerim hakkında sohbet etmek için zaman ayırdım. Umarım Keeli bu yolculukta onunla bu kadar çok konu tuktan sonra daha fazla şey biliyordur. Ya da Dorian'ın kendisi iyile tikten sonra yardımcı olabilir.

Kiyo zor biriydi ve bambaşka nedenlerden dolayı neredeyse onu atlıyordum. Jasmine'in veda sözleri gerçekten yardımcı olmadı çünkü Kiyo'nun yanında otururken düşünüp durduğum tek şey onlardı. Belki artık m ttefikimizdi ama kehanetin pe ini bırakmayacağını açıkça belirtmişti. Blight maceramız mutlu sonla bitse bile, ya sonra? Benim için huzur olmayacaktı. Dorian onu savunmaya gelemezken ondan kurtulmak çok daha kolaydı.

Ama Yasemin'e de söylediğim gibi, Kiyo'nun durumundan faydalanmak, onun bana yaptığı kadar alçakça olurdu. O seviyeye inmezdim ve her ne kadar onsuz büyümelerini istesem de, o hâlâ çocuklarımızın babasıydı.

"Eminim Maiwenn seni tekrar görmek isteyecektir," diye garip bir şekilde ba ladım. Aralarında romantik bir ilişki var mıydı? Bu ikisi sürekli bir dargın bir barı ıktı ama son dedikodulardan haberim yoktu. Onun hakkında konuşmak en sevdiğim konu değildi ama Kiyo'nun küçük kızıyla birlikte olması biraz daha kolaydı. "Marta'nın da öyle olacağını biliyorum. Artık çok büyümüş olmalı. Yürüyor ve konuşuyor mu? Belki bir gün onu görürüm. Ne olursa olsun, ona geri dönebilmek için bu büyüyü bozmalısın. Bu yolculukta olmak bile zor olmalı. Muhtemelen onun yaptığı her türlü güzel şeyi ka ırırıyorsun. Nasıl hissettiğini biliyorum. Isaac ve Ivy'yi ve her gün beni harika bir şeyden nasıl alıkoyduğunu düşünüp duruyorum. O yüzden acele et ve bize geri dön ki seni Söğüt Diyarı'na geri g t rebilelim."

Alaycı bir yanımla, ona büyüyü bozması ve beni ve çocuklarımı avlamaya devam etmesi gerektiğini hatırlatmaya ba larsam muhtemelen ona ilham verebileceğimi fark etti.   e yarayabilirdi ama çocuklarıma zarar verdiğini ima etmeme imkân yoktu - bu onun hayatını kurtaracak olsa bile. Jasmine'in onu doğrudan öldürme teklifini reddetmi tim ama

Kehanetle ilgili çalgınca tavrına herhangi bir onay vermeden önce kurbağaların büyüünden ölmesine memnuniyetle izin verdi.

Bu yüzden Marta ve Maiwenn'e ve Kiyo'nun Varia'yı yenmemize nasıl yardım etmesi gerektiğine takıldım. Arizona'da sahip olduğu evcil hayvanlardan bile bahsettim. İyi bir çaba gösterdiğimi hissettiğimde, biraz daha kolay olan Pagi'ye geçtim. Cesaretini ve sadakatini övdüm ve ailesinden bahsettim, hatta Ysabel ve Edria hakkında güzel sözler söyledim. Kiyo'dan sonra, bu iki kadın artık hor görülen insanlar listemde o kadar da üst sıralarda yer almıyordu.

Geriye Dorian kalıyordu. Garipti çünkü muhtemelen onu en iyi ben tanıyordum ama yine de... Hangi kelimelerin ona ulaşacağından tam olarak emin değildim. Zaten kendimi bir şey söylemeye zorluyordum. Onu böyle cansız görmek çok garipti. Dorian her zaman hareket halindeydi. Aldatıcı bir şekilde sakın olduğu zamanlarda bile içinde çatırdayan bir enerji vardı. Her zaman bir şeyler düşünür, her zaman ileriye planlardı. Ama şimdi? Bu doğru değildi. Böyle olması gerekmiyordu. O küçük sırtışı beni kaç kez çileden çıkarmıştı? Şimdi bu kayıtsızlığın yerini aldığını görmek için her şeyimi verirdim.

Uzun bir süre ona baktım. Panik beni ele geçirdi, çünkü aniden başarısız olacağımdan korkuyordum. Aramızda ertelediğim o kadar çok şey vardı ki. Şansımı sonsuza dek kaybetmiş miydim? Sonunda onunla konuşmak üç denememi aldı çünkü sürekli tıkanıyordum.

"Bunu sensiz yapamayız," dedim sonunda. "Herkes benim güçlerimden bahsediyor ama buradaki baş belası sensin. Bu işi başarmak için sana ihtiyacımız var, hem de sihrinden daha fazlası için. Başka kim bizi o hediyelere ulaştıracak kadar zeki olabilir ki? Volusian bile nerede olduklarından emin değil. Planlama için sana ihtiyacımız var ve Varia sürtüğünün seni alt etmesine izin vermeyeceğinden adım gibi eminim. Meşe Diyarı senin için çok şey ifade ediyor. Senin her şeyin."

Onun gücünü ve zekasını överek bu konuları elimden geldiğince tükettim. Ele alınacak daha derin konular olduğunu biliyordum ama kendimi o konulara girmeye ikna edemiyordum. Diğer çocuklarla tekrar tura başlamak üzereydim ki ormanın içinden birinin geldiğini duydum. Beni uyarmadığı için Volusian'a sessizce küfrederek döndüm ve sonra gelenlerin Jasmine ve Keeli olduğunu gördüm. Onlar ve atları sanki çok hızlı gidiyorlarmış gibi görünüyordlardı. Keeli aşağı indi

Neredeyse atı daha durmadan ve bana gururla birkaç ökse otu sarmaşığı gösterdi.

"Fazlasıyla yeterli," dedim onaylayarak. "Sorun çıktı mı? Fark edildiniz mi?"

"Hiç kimseyi görmedim," dedi Jasmine, Keeli'ye katılarak. "Şanslıydık ki sınırdan çok da uzak olmayan bir yerde bu şeylerin yetiştiğı birkaç meşe bulduk."

Sarmaşıklardan birini aldım. "Tamam o zaman. Bunu deneyelim. Unutma, sadece bir tane dut. 'Fevkalade hasta' istiyoruz, ölü değil."

Etrafta dolaştık ve her erkeğın dilinin altına dikkatlice bir dut yerleştirdik. Biraz iğrençti ama günlük olarak yaptığım şeylerin yarısından daha tuhaf değildi. Bir yanım ökseotu yerleştirildiğı anda mucizevi bir dönüşüm olmasını umuyordu ama bu büyüün bozulmasına daha çok olduğu belliydi.

"Onlarla konuşmaya devam etmeliyiz," dedim Jasmine ve Keeli'ye. "İkinizden biri Alistir hakkında bir şey biliyor mu? Özel hayatı gibi?"

"O aşık," dedi Keeli, yüz ifadesi yumuşayarak. "Meşe Diyarı'nda bir kıza. Kız da onu seviyor ama babası onaylamıyor. Bu yüzden kralın muhafızlarına katıldı, kendini kanıtlamak için."

"Film kalitesinde," diye mırıldandım. "Gidip onunla konuşabilir misin? Ona sahip olduğu her şeyi hatırlatır mısın?"

O yaptı ve Jasmine Pagi'e gitti. Shaya ve Davin'in ökseotuyla daha fazla etki yaratacağını umarak tekrar Rurik'le başlamaya karar verdim. Diğer kadınlar ve ben, her birimiz bu büyüü çözenin anahtarı olabilecek bir şey düşünebileceğimizi umarak erkekler arasında döndük. Ancak ne Keeli ne de Yasemin Kiyoyla konuşmadı. Hepsi benim suçumdu.

Sonunda yemek molası verdiğimizde gökyüzü kıızıla dönüyordu. Üçümüz de zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiştik. Mimoza Diyarı'nda bir gün kaybetmiştik ama bu, çabalarımızın hiçbirinin sonuç vermediğı gerçeğinin yanında hiçbir şeydi. Adamlar hiç değişmeden orada oturuyorlardı. Başka yiyecek arayacak zamanımız olmadığı için akşam yemeğı sadece daha fazla meyveden ibaretti.

"Birazdan Volusian'ı arayıp başka ne yapmamız gerektiğini soracağım," dedim bir papaya ısırarak. "Belki ökse otunu falan yenilememiz gerekir." Bana bile saçma gelmişti ama başka ne seçeneğimiz olduğunu bilmiyordum.

"Umarım o dryadlar geri gelir," diye homurdandı Jasmine. "Bütün bunları düzeltmelerini sağladıktan sonra saçlarını yolacağım ve o güzel, küçük sürtük suratlarını mahvedeceğim." Jasmine Porsuk Diyarı'na gidip gelirken saç örgülerinin bazılarını çözecek kadar ileri gitmişti. Gerçi saçları sıkıca bağlanmıştı ve gelişigüzel çabaları saçlarının oldukça kötü görünmesine neden olmuştu. Yine de gayretli girişimini takdir ettim. Keeli de ben de saçlarımızla uğraşamayacak kadar meşguldük.

"Geri döneceklerinden şüpheliyim," dedim. "Amaçladıkları şeyi yaptılar. İnsanlardan intikam aldılar ve aynı zamanda topraklarına gelen yabancıları ortadan kaldırdılar."

Bu sadece baş sallamalarla karşılandı. Hepimiz fazla sohbet edemeyecek kadar cesaretsizdik ve gece çökerken sessizce yemeğimizi yedik. Ormanın uğultusu artık neredeyse hiç fark etmediğim beyaz bir gürültü oluşturunuyordu, bu yüzden gölgelerin arasından bir sesin konuşması çok ürkütücüydü.

"Benim yerime o güzel çocuk Davin'i koymayacaksın."

Neredeyse meyvelerim boğazıma kaçırıyordu. Aceleyle yutkunarak Rurik'e bakmak için döndüm. Hâlâ oturuyordu ama artık donmuş, boş bir şekilde değil. Yer değiştiriyor, gözlerini kırptırarak dünyaya odaklanırken kollarındaki bükülmeleri çözmeye çalışıyordu.

"Rurik! " Koşarak yanına gittim ve önünde diz çöktüm, Keeli ve Jasmine de hemen arkamdaydı. "Rurik, iyi misin?"

Konuşmaya başladı ve sonra yüzünü buruşturdu. Dönerek yere tükürdü. "Ağzımda ne vardı?"

"Gerekli bir kötülük," dedim aptal gibi sırıtarak. "Aman Tanrım. Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin."

"Bunu kadınlardan çok duyuyorum," dedi ve şüphesiz sert omuzlarını silkerken yüzünü buruşturdu.

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu Yasemin. "Bu sabahtan mı?"

"Hatırlıyorum..." Kaşlarını çattı ve aniden kafası karışmış gibi göründü. "O kadınlar... yeşil saçlı kadınlar. Bize geldiklerini hatırlıyorum, ve sonra... Bilmiyorum. Sanki bir tüneldeydik ve çok uzaklardan bana sesler geliyordu." Üçümüze de baktı. "Sizin sesleriniz."

O kadar mutluydum ki gülsem mi ağlasam mı bilemedim. "Bu şimdiye kadarki en iyi haber. Artık büyüünün yapılabileceğini biliyoruz."

Kırılırsa diğerlerini de bu işin içinden çıkarabiliriz."

"Diğerleri..." Rurik etrafına baktı ve adamlarını fark etti. Güneş neredeyse batmak üzereydi ama kamp ateşimiz diğerlerinin durağanlığını net bir şekilde aydınlatıyordu. Rurik bütün gün katatonik olan biri için inanılmaz bir hızla ayağa fırladı. "Ne oluyor?"

-? Lordum! Lordum, sorun nedir?"

Neredeyse gözlerimi yaşartacak bir bağlılıkla Dorian'ın yanına uçtu. İlk dendiğimiz gibi, Rurik Dorian'ı uyandırmak için onu sallamaya başladı.

"İşe yaramayacak," dedim.

Rurik bana döndü ve sanırım onu hayatımda gördüğüm en korkmuş haliydi. "Onun nesi var? Onların nesi var?"

Açıkladık ve Rurik yardım etmek için hiç vakit kaybetmek istemedi. Çektiği çileyi atlatmak için biraz ara vermesini söyledim, ama buna kulak asmadı. Onun enerjisi ve uyanışı geri kalanımıza ilham verdi ve çabalarımıza yeni bir güçle devam ettik.

Ve mucizevi bir şekilde, sonraki birkaç saat içinde adamlar teker teker uyanmaya başladı. Neyse ki sadece Danil ökseotu yüzünden hastalandı ve o da "fevkalade hasta" sayılmazdı. Rurik gibi, tüm adamlar yardım etmeye hevesliydi ve çok geçmeden Dorian hariç herkesi eski haline getirdik.

"Neden uyanmıyor?" diye sordum. Titreşen ateş ışığı yüzüne tuhaf gölgeler düşürüyordu. "Volusian bunun güç ve iradeye bağlı olduğunu söyledi. Dorian muhtemelen tanıdığım en güçlü insan."

Alistir bir tulumdan su yudumlarken kaşlarını çattı. "Hatırlıyor gibiyim... Sanki o dryadlardan iki tane vardı yanında?" Sözlerinde belirsizlik vardı ama bir anıyı canlandırdılar.

"Haklısın," dedim. "Yaklaştığımızda yanında iki kişi vardı. Bu işe yarar mı? İki dryad, gücü ikiye katlar mı?"

"Mantıklı," dedi Keeli. "Özellikle de onu en güçlü olarak etiketlemişlerse."

"O zaman iki kat daha fazla çalışmamız gerekecek," dedi Rurik, en iyi ikinci ilan edilmekten hiç utanç duymadan. Bir muzı bitirdi. Adamların hepsi aç ve susuzdu. "Onunla şimdi konuşacağım."

Rurik hevesle işe koyuldu ve diğerleri de vardiyalı olarak onu takip etti. Gece yarısı geldiğinde, çabalar biraz azaldı, çoğunlukla

yorgunluk. Nöbetler ayarlandı ve arkadaşlarımla geri kalanı uyumak için yerleşmeye başladı. Keeli ve Jasmine ilk nöbeti almayı teklif etmişlerdi. Yorulmuşlardı ama yine de adamların gerçek bir dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorlardı. Kiyo battaniyesini serdiği yerin önünden geçerken beni durdurdu.

"Sabaha kadar iyileşmezse, bazı zor kararlar vermek zorunda kalacağız." Kiyo, Dorian'ın dimdik ve hareketsiz oturduğu yere doğru başını salladı.

Takip etmem bir anımı aldı. "Ne dedin? Hayır. O iyileşene kadar gitmiyoruz."

"Ama ya değilse? Bütün gün denedin."

"O hepinizden iki kat daha fazla darbe aldı! İyileşmesi için biraz daha zamana ihtiyacı var," dedim bağırarak için kendimi zor tutarak.

"Ya da hiç iyileşmeyebilir," dedi Kiyo uğursuzca. "Büyünün ne kadar güçlü olduğuna bağlı olarak. O zaman ne olacak? Burada daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Ne kadar sürerse! Bir sürü yiyeceğimiz var."

Kiyo içini çekti. "Ama yine de ya uyanmayacaksa? Daha ne kadar zaman kaybedeceğiz? Her gün başkalarının da bu karanlıkta acı çekmesi demek."

"Onu bırakamayız," dedim inatla. "Ondan hoşlanmadığımı biliyorum ama bu pazarlığa açık bir konu değil."

Kiyo'nun yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Kişisel duygularımın bununla hiçbir ilgisi yok! O bu yolculukta büyük bir değer. Porsuk Diyarı'na onsuz gitmek istemiyorum. Ama değerli zamanımı da boşa harcamak istemiyorum." Kiyo bir elini koluma koydu. "Eugenie, lütfen. Sadece mantıklı düşün."

Sarsılarak uzaklaştım. Ne zaman mantıklı olmamdan bahsetse, genellikle çocuklarıma zarar vermemden söz ediyordu.

"Dorian iyileşecek," dedim. "Sadece sabaha kadar bekle. Göreceksiniz."

"Evet," dedi Kiyo acımasızca. "Yapacağım."

Hışımınla Dorian'ın oturduğu yere gittim ve onu ayağa kaldırmayı başardım. Onu diğerlerinin uyuduğu yerden biraz uzağa götürdüm ve daha önce olduğundan çok daha sert hareket ettiğini görmezden gelmeye çalıştım. Hâlâ güvende olduğumuzdan ve konuşarak kimsenin uykusunu bölmeyeceğimizden emin olduktan sonra onu tekrar çimlerin üzerine yatırdım. Bir an düşündükten sonra onu yatırdım ve yanına kıvrıldım.

Yeşil gözleri zayıf ışıkta karanlık görünüyordu ve yıldızları görmeden onlara bakıyordu.

"Beni onunla bırakma," diye fısıldadım şiddetle. "Beni yalnız bırakma. Tüm bu olanlarda beni gerçekten anlayan tek kişi sensin ve Kiyo'nun yanıldığını biliyorum. Daha iyi olacaksın. Sana çok ihtiyacımız var. ~~Ben~~ sana ihtiyacım var."

Neredeyse daha önce yaptığım konuşmaya başlayacaktım, nasıl yapamayacağımız hakkında çek Bu görev kapalı olmadan Dorian'ın beceriler. O halde, Tekrar düşündüm. Bütün gün bu şarkı ve dansa devam etmişim ve hiçbir etkisi olmamıştı. *Onlara geri gelmeleri için bir sebep vermeliydin.* "Özür dilerim," dedim, sadece Dorian'ın duyabileceği şekilde sesimi alçaltarak. Ve duyabileceğinden emindim. Duymak *zorundaydı*. "Bir süredir sana pek iyi davranmadığım için özür dilerim. Benim için çok şey yaptın. -belki de herkesten daha fazla- ve çoğunu sana geri attım. Bu yanılttı. Demir Taç'ın felsefesine katılmıyorum -katılmadığımı biliyorsunuz- ama bunu neden yaptığınızı anlıyorum. Manipülatif olmak için yapmadığını da biliyorum. En azından kasıtlı olarak. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Bir şeyleri başarmak gerekir ve en etkili yolu gördüğünde bunu yaparsın. Bu yüzden harika bir lidersin. Bu yüzden insanlar seni her yerde takip ediyor."

Elbette yanıt gelmedi. Gözlerimden yaşlar boşaldığını hissettim ve yine bunun *yanlışlığının* üstesinden geldim. Dorian'ın başına böyle şeyler gelmemişti. Belki başkalarına. Ama onun başına gelmemişti.

Yanağımı koluna yasladım. "Bir tek sen sordun, biliyorsun. İkizler hakkında. Ve onları terk etmek. Onları özölüyorum, Dorian. Onları çok özölüyorum. Bu sefil yolda ilerleyerek, soğukta yatarak geçirdiğimiz onca zaman... hep aklımdalar. Ne yapıyorlar? İyiler mi? YYBÜ'den çıkıp çıkmadıklarını merak edip duruyorum. Umarım öyledir ve bu sadece daha iyi oldukları anlamına gelmiyor. Makinelerle geçirmeleri gerekenden daha fazla zaman geçirmelerini istemiyorum. İnsanlara ve sevgiye ihtiyaçları var. Peki onları bıraktığım insanlar? Onlar harika. Isaac ve Ivy'ye iyi davranacaklar, ama yine de... Keşke yanlarında olabilseydim."

Terapiyi ondan çok kendim için yaptığımı fark ettim. Esneyerek tekrar toparlanmaya çalıştım. "Onlarla tanışmanı istiyorum. Onları Öteki Dünya'ya getirebilir miyim bilmiyorum ama belki seni onlara ulaştırmanın bir yolunu bulabiliriz. İkimiz de babalarının

ama hayatlarında iyi ve güçlü erkeklerin olmasını istiyorum. Sen ve Roland muhtemelen tanıdığım en iyi erkeklersiniz ve ikinizin de Isaac ve Ivy'ye, özellikle de Isaac'e yardım etmek için yanlarında olmanızı istiyorum. İyi rol modellerine ihtiyacı olacak."

Neredeyse Isaac'in kehanetten korunması için rehberliğe ihtiyacı olduğunu da ekleyecektim ama bu Dorian için iyi bir fikir değildi. "Her neyse, bana geri dönmek zorundasın. Sana ihtiyacım olan çok şey var. Hâlâ yapmamız gereken çok şey var. Sadece Blight değil. Aramızdaki şeyleri düzeltmek ve güveni geri getirmek istediğini söylemiştin. Bunu ben de istiyorum ama sensiz yapamam."

Bir filmde, Beyaz Atlı Prens gibi hayata dönmesi için en uygun an bu olurdu. Ama öyle olmadı. Olduğu gibi kaldı. Yenilmiş hissederek hain gözyaşlarımı sildim. Günün yorgunluğu etkisini gösteriyordu ve daha fazla cesaretlendirici söz söyleyemiyordum. Yine de onun yanından ayrılmayı reddettim. Belki yalvarmak için çok yorgundum ama yanında olduğumu bilmesini istedim. Daha fazla gözyaşı dökme ihtimaline karşı yüzümü koluna yakın tutarak daha da sokuldum.

Kederime rağmen uyku beni buldu. Beden her zaman en iyisini bilir, zihin bilmeseydi bile. Derin bir uyku çektim ve kimse beni saatim için uyandırmadı - ki uyandırmaları gerekirdi. Sabah güneşin ilk ışınlarının tenimi ısıttığını hissettiğimde uyandım.

Bir şey yüzüme dokundu ve ben de üzerime bir kelebek konduğunu düşünerek gözlerimi açtım. Onun yerine Dorian'ın parmak uçlarını yanağıma dokunurken ve gözlerini bana sevgiyle bakarken buldum. Yeşil ve altın rengindeydiler ve hatırladığım tüm o hayat ve kurnazlıkla doluydular.

"Dorian?" İnanmaya cesaret edemeyerek fısıldadım. Yapabileceğimi bile bilmediğim bir mutluluk ve şaşkınlık içime yayıldı.

"Aynen," dedi alnıma bir öpücük kondurmadan hemen önce. "Beni özledin mi?"

"Belki biraz."

"Biraz mı?"

"Tamam. Belki de çok."

Etrafımızdaki güneşin doğuşundan daha görkemli bir gülümseme yüz hatlarını aydınlattı. Açıklığın diğer tarafından neşeli bir bağırış duyuldu. Birisi uyanık olduğunu fark etmişti. Dorian'ın gülümsemesi hüzne dönüştü.

"Bir an bile huzur yok, değil mi? Peki o zaman." Uzun süre hareketsiz kaldığı için biraz yüzünü buruşturarak ayağına kalktı. "Hadi gidip harika şeyler yapalım, olur mu?"

Adamların hiçbirinde, susuzluk ve ökseotundan hoşlanmama dışında, kurbağa büyüsünün ciddi bir etkisi görülüyordu. Hepsini endişeyle izledim, özellikle de Dorian'ı. Bunu gizlice idare ettiğimi sanıyordum ama görünüşe göre edememişim.

"Kırılmayacağım, biliyorsun," dedi bana. Yola çıkmaya hazırlanıyorduk ve ben de onun yanında çantamı topluyordum. "Arada bir beni gözünün önünden ayırabilirsin - bu dokunaklı ilgi gösterisine aldırıldığımdan değil. Neredeyse umursuyormuşsun gibi."

Yüzüm kızardı ve toparlanmaya odaklandım. "Tabii ki umurumda. Yani, bilirsin, çünkü sen benim arkadaşısın. Ve sana ihtiyacımız var. Kurbağa büyüsünden en çok sen etkilendin. Senin için endişelenmem son derece normal."

"Tamamen normal," diye kabul etti. Yüzü masumiyetin resmiydi ama sesindeki eğlenceyi yakaladım. Onunla birlikte uyandığım o kısacık, altın andan hiç söz etmedi ama sıcaklığı günün geri kalanında benimle kaldı.

Keeli ve Jasmine'in ökseotu koşusuna dayanarak, bugün Porsuk Diyarı'na geçmeyi bekleyebileceğimizi biliyorduk, bu da içimizde yepyeni bir gerilim yarattı. Şimdiye kadar yolculuğumuz, o anda başarmamız gereken belirli aşamalara odaklanmıştı - önce yanıklığı, ardından Varia'nın boyun eğdirilmiş krallıklarını geçmek. Bunlar yeterince büyük engellerdi ve daha fazlası hakkında konuşmak için çok az zamanımız vardı. Artık vermemiz gereken kararlar vardı.

"Sınırı geçip geçemeyeceğinize dair henüz bir fikriniz yok mu?" Volusian'a sordum.

"Hayır, hanımefendi." Grubumuzun geri kalanı bir daire şeklinde toplanmıştı ama o biraz ayrı duruyordu. "En azından seninle birlikte geçip geçemeyeceğimi henüz bilmiyorum. Tek başıma yapamayacağımı biliyorum."

"Ve şimdi nereye gitmemiz gerektiğini buluyoruz," diye düşündü Kiyo. "Varia'nın tılsımları nerede sakladığına dair en iyi tahminin nedir?"

Volusian ona küçümseyerek baktı. "Tahmin etmiyorum. Hatırı sayılır bilgi ve deneyimlerime dayanarak mantıklı varsayımlarda bulunurum."

Bir gülümsememi gizledim. "O zaman bu konudaki mantıksal varsayımın nedir?"

"İki seçenek var hanımefendi, çoğunuzun bile anlayabileceği kadar açık seçenekler. Varia ya nesneleri kendisine olabildiğince yakın tutacak, böylece onların güvenliğinden emin olacak

-Ya da onları mümkün olan en uzak noktaya saklayacaktır."

"Açık sözlü olmak var," diye belirttim. "Ve bir de bariz olanı ifade etmek var. Sen ikincisine tehlikeli bir şekilde yakınsın. Gerçekten bu kadar eşit mi bölünmüş? Yani, nerede olabilecekleri konusunda yazı tura mı atmalıyız?"

Volusian düşündü. "Onun yakınında olduklarını varsaymanızı tavsiye ederim. Muhtemelen başkentinde ya da iyi konumlandırılmış başka bir yerdedir, bu da size aramak için daha somut bir hedef verecektir. Ayrıca nesnelerin büyü kullanıcıları için bir şekilde erişilebilir olmasını istemesi de muhtemel görünüyor - bu da onlar için önemli veya zor bir yolculuk gerektirmeyen bir yerde daha uygun olacaktır."

"Öyleyse başkente gidiyoruz," dedi Pagiel hevesle. Uzun yolculuk onu huzursuz etmişti ve harekete geçmeye hazırdı. "Bize liderlik edebilirsin, değil mi?"

Volusian genellikle dobra dobra konuşurdu ama arada sırada gerçek hislerini belli eden bazı nüanslar yakalayabilirdim. Pagiel'e cevap verirken belirgin bir zamanımı boşa harcıyorsun havası aldım: "Elbette size liderlik edebilirim - Porsuk Diyarı'na gidebileceğimden emin olsaydım. Ama değilim. Az önce de belirttiğim gibi."

Pagiel kaşlarını çattı ve ben de o Volusian'la kavga etmeye kalkışmadan hemen konuştum. "O halde, sizi kaybetme ihtimalimize karşı, karşıya geçtikten sonra bize yol tarifi ya da harita gibi bir şey vermeniz gerekecek. Eminim sizin zamanınızdan beri yerleşim düzeni değişmiştir, ama birkaç kılavuz yardımcı olacaktır ve başkent pek de göze çarpmayan bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Öyle değil," diye kabul etti Volusian. "Ve adı

Withywele." "With-a-ne?" diye sordu Jasmine.

Bu kadar işbirlikçi birinin sığınağı için biraz kaygısız bir isim gibi görünüyordu. Volusian bize verebileceği bilgileri verdi ve çok geçmeden nihayet gerçekten yola çıkmaya hazırdık. Bu planlama ve çünkü "olay" arasında neredeyse bir buçuk günlük bir seyahat süresi kaybetmiştik. Yiyecek ve sıcaklığın olması bu gecikmeyle başa çıkmamızı kolaylaştırdı, ancak her zaman bir günün, hala felaketin içinde acı çekenler üzerinde çok daha fazla etkisi olduğunun farkındaydık.

Yolun yaklaşık beş mil aşağısında Porsuk Diyarı'na geçtik ve etrafa bakmak için durduk. İklim ılımandı, Rowan Land'den (yanmadığı zamanlarda) biraz daha serindi, yapraklarını döken büyük ağaçlar bana Kuzeybatı Pasifik'i hatırlattı. Ormanın kendine özgü böcekleri ve hayvanları vardı ve Mimoza Diyarı'nın sahip olduğu aynı zengin yaşam ve bereket havasını yayıyordu. Geride bıraktığımız karlı krallıklardan sonra her ikisi de mucizeviydi. O kadar büyülenmişim ki, Kiyo işaret edene kadar bariz olanı fark etmemiştim.

"Volusian gitti."

Volusian'ın daha önce gezindiği tarafıma baktım. Yeterince emindi, sınırda gözden kaybolmuştu. "Henüz paniğe gerek yok," dedim. "Bunun olacağını düşünüyor gibiydi. Onu yeniden çağırabilirim."

Kelimeleri söyledim ve bekledim. Büyünün içimde kıpırdadığını ve onu çağırdığımda yayıldığını hissettim. Bunu yaparken, büyü'nün rüzgârdaki karahindiba tohumları gibi parçalanıp dağıldığı izlenimine kapıldım. Genelde bu büyü ona doğru giden ve onu bana geri getiren bir ok gibiydi. Kaşlarımı çatarak asamı çıkardım ve tekrar denedim. Son bir yılda o kadar güçlenmişim ki artık onu çağırmak için asayı kullanmama gerek kalmamıştı. Şimdi, ekstra gücü yardımcı olabilirdi.

Büyü benden tekrar yayıldı, bu sefer daha uyumlu ve dengeli hissediyordum... ilk başta. Sonra, birkaç dakika sonra, tekrar parçalanmaya başladığını hissettim. Volusian yok. Bir değişiklik hissetmiş olmam bana ilham verdi ve pes etmeyi reddettim. Asayı sıkıca kavrayarak üçüncü bir denemede bulundum, uzun zamandır onunla ihtiyaç duymadığım bir odaklanma ve güç kullanımı kullandım. Bu çaba tüm kaslarımı germeme ve terlemeye başlamama neden oldu ama büyü'nün tuttuğunu hissettim. Sonunda Volusian ortaya çıktı ama eski halinin bir gölgesiydi. Genellikle, ruhlar insan dünyası ve Öteki Dünya arasında farklı görünür, ikincisinde daha katı bir forma sahip olurlardı. Volusian o kadar güçlüydü ki her iki dünyada da aynı görünüyordu -genellikle. Şimdi, yüz hatları aynı olsa da, insan dünyasındaki zayıf bir ruhtan görmeyi beklediğim gibi yarı saydam ve dalgalıydı.

"Görünüşe göre hanımımın bağları Porsuk Diyarı'nınkileri geçersiz kılmış," dedi. Sesinin etkilendiğini söyleyecek kadar ileri gitmezdim, ama kesinlikle her zamankinden biraz daha az sert görünüyordu.

"Evet, ama çok çaba sarf etmeden olmaz," diye belirttim. Her ne kadar beni tutması için bağ aracılığıyla sürekli büyü pompalamam gerekmeseyse de, en ufak bir hata yapmamın bile onu tekrar kaybetmeme neden olacağını hissediyordum.

"Çok fazla çaba," diye yanıtladı. "Hanımım, kesinlikle gerekmedikçe beni çağırmamasını tavsiye ederim. Bu tür bir gücü sürekli olarak kullanırsanız, Varia için kendinizi zayıflatabilir veya artık bana komuta edemeyebilirsiniz."

"Yeterince makul," dedim. Köleliğini bozmaya yakınmış gibi hissetmiyordum ama gereksiz çaba sarf etmenin de bir anlamı yok gibiydi. "Ve şimdi en azından işe yaradığını biliyoruz. Gidebilirsin." Ortadan kayboldu ve ben biraz daha rahat nefes aldım.

Yolumuza devam ettik, hepimiz tetikteydik ve ormanda herhangi bir sorun işareti olup olmadığına bakıyorduk. Dorian atını benimkinin yanına getirdi ve alçak bir sesle, "Volusian'ın seni ona bağlı tutacak bir strateji önerdiğini fark eden tek kişi ben miydim? İşler değişmediyse, senden nefret ettiğinden ve seni yok etmek istediğinden oldukça eminim."

Volusian'ın sözlerini hatırlayarak başımı salladım. "Oh, bu değişmedi. Ama inanması ne kadar zor olsa da, bence Porsuk Diyarı'ndan daha çok nefret ediyor."

"Buna inanmak çok zor."

Gülümsedim. "Eğer onu burada sürekli yanımda tutarsam, artık onu hizmetkârım olarak bağlayamayacak kadar zayıf düşmem mümkün. Doğru, o zaman beni öldürebilirdi ama ben Porsuk Diyarı'ndayken değil. Çünkü serbest kalır kalmaz, onu geri çekecek hiçbir şey olmaz. Bir kez daha sürgün edilecekti. Bence burada olmak istiyor ve bunu gerçekleştirmenin tek yolu da benim."

"Sence intikam almak mı istiyor?" diye sordu Dorian.

Volusian'ın büyükelçinin heykellerini ilk gördüğündeki düşmanlığını hatırladım. "Kesinlikle. Gerçi... O dönemden herkes öldüğü için kimin olduğundan emin değilim."

"Yine de onun burada olmasına izin vererek başınızı belaya sokuyor olabilirsiniz. Kendi başına hareket edebilir ve siz de onu kontrol altında tutamayabilirsiniz."

"Biliyorum," dedim, öfkeli bir Volusian'ın neye benzeyeceğini merak ederek. Çok fazla düşünmek istediğim bir şey değildi. "Ama o hâlâ

Bizim için yararlı, ki bunu bir kenara bırakabileceğimizi sanmıyorum. Ayrıca, bu kulağa korkunç geliyor... ama hepimizin nihai hedefleri aynı, onun bile. Hiçbirimiz Porsuk Diyarı'nı sevmiyoruz."

"Düzeltilme. Volusian Porsuk Diyarı'nı sevmiyor. Biz Varia'yı sevmiyoruz."

"Doğru. Bu, onu yanımda tutmakla hata yaptığımı düşündüğün anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi Dorian başını sallayarak. "O bir varlık. Ve bunların senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ben büyülenmişken bunu bana yeterince anlatmıştın."

İnledim ve başka tarafa baktım. "Ne kadarını hatırlayacağını merak ediyordum."

"Muhtemelen istediğinden daha fazla," dedi, sesi fazlasıyla neşeliydi. "Ama ben bunu oldukça keyifli buldum. Aslında, küçük Ivy ve Thundro'yu eğitmek üzere davet edildiğim için çok memnunum. Çok nazıksınız."

"Hey!" Ona döndüm ve tam bir Dorian sırıtışıyla karşılaştım. "Ben öyle demedim. Tam olarak değil."

"Ama bu çok makul," diye alay etti. "Çocuklarınıza başka kimsenin öğretemeyeceği becerilere sahibim. Ve efsanevi cazibemi ve karizmamı bir sonraki nesle aktarmamak utanç verici olurdu. Hatta bir trajedi."

"Efsanevi, ha? Bu biraz abartı olabilir."

"Bu gerçek, hayatım. Eğer sana ve senin ailene yardımcı olacaksa, her şeyi senin hizmetine sunmaya hazırım. Hep söylediğim gibi: Senin için ne yapmazdım ki?"

Dorian'ın alaycılığını görmeyi bekleyerek gözlerine baktım ama tamamen ciddiye. Bu sabah uyandığımda onu canlı ve iyi gördüğüm anı rahatsız edici bir şekilde hatırladım. İçimde bir şeyler açılmış ve kendimi uzun zamandır olmadığım kadar neşeli hissetmiştim. Şimdi de böyle hissetmeye başlamıştım ve bu beni korkutuyordu.

Sohbetimizi kendimize sakladık, ancak artan yakınlığımız başkaları tarafından fark ediliyordu. Kiyo'nun bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı.

"Öğle molası verdiğimizde," dedi bana, "Dorian'la yeniden müttefik olduğunuzu görüyorum."

Cevabımı düşünürken su testisinden uzun bir yudum aldım. Seyahat ederken her zamanki gibi başka bir krallığa geçmiştik. Yaşadığınız yerden ayrılmak her zaman biraz rahatsız edici olmuştur.

ama Volusian çok geçmeden Porsuk Diyarı'na döneceğimize dair bize güvence vermişti.

"Dorian ve ben her zaman müttefik olduk."

"Hatırladığım şekilde değil," dedi Kiyo karanlık bir sesle. "Demir Taç'ı kazanman için yalan söyleyip seni kandırmadı mı?"

"Yaptı," diye kabul ettim. "Bundan hoşlanmıyorum ama bunu neden yaptığını daha iyi anlıyorum. Bu daha büyük bir iyilik içindi."

"Bu onun kendi bencil hırsı içindi! " Kiyo dinleyen biri olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bunu biliyorsun. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Seni kendi amaçları için kullanmak istiyor."

"Belki," dedim Dorian'la son konuşmalarımızı düşünerek. "Ama aynı zamanda benim ve çocuklarım için en iyisini istediğini düşünüyorum."

"Senin için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi istiyor."

Gözlerimi kıstım. "Bunun çocuklarımın hayatta kalmasıyla ilgili olduğunu düşünürsek, *senin* en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi tavsiye etmen yerine bunu memnuniyetle kabul ederim. Bu konuda bana vaaz vermeye hiç hakkın yok, özellikle de dün benimle konuşmaya zahmet eden tek kişi ben olduktan sonra.

."

Rurik'ten gelen bir bağırış beni hemen Kiyo'dan uzaklaştırdı. Grubumdaki diğerleri az önce geldiğimiz yöne doğru bakmaya başlamıştı bile ve ben de ellerinde ne olduğunu hemen fark ettim. At sırtında bir grup insan yoldaki bir dönemeçten çıkarken ayağa fırladım ve silahlarımı çektim. Bizi görünce aniden durdular ve kendi silahlarını çektiler.

"Olduğun yerde kal," diye uyardı garip gruptaki adamlardan biri. Kıvrıkcık sarı bir sakalı vardı ve yıpranmış ama etkili görünen bakır bir kılıç kullanıyordu. "Bize saldırırsanız pişman olursunuz."

Rurik ona sırtıttı ama bu sırtıta gerçek bir mizah yoktu. "Eğer silahlarınızı indirmezsenez, pişman olursunuz. Onları senden almak zorunda kalmadan önce hemen yere bırak."

Tüm bunlar yabancıları gerginleştirdi ve savaşa hazır hale getirdi. Ben de dahil olmak üzere grubum da aynısını yaptı. Yine de bunu yaparken savaşçılarımızı daha yakından inceleme fırsatı buldum. Hepsi soyluydu, hepsi silahlıydı ama silahları Kayın askerlerinininki gibi tekdüze ya da bakımlı değildi. Bu grup üniformaya benzer bir şey de giymiyordu. Giysileri yıpranmıştı ve bazı durumlarda uyumsuzdu. Pelerinler ve kürkler önlerine serilmişti.

Atları, iklim değiştiğinde alelacele çekilmiş gibiydi. Bazılarının yüzleri lekelenmişti ve hepsi de iyi beslenmemiş gibi görünüyordu.

"Bekle," dedim, aceleyle ilerleyerek.

"Ben olsam tavsiye etmezdim," dedi Rurik, bakışları yabancıların üzerinde sabitlenmiş bir halde. "Kendi güvenliğiniz için geride kalın."

İki grubun ortasında durdum. "Siz kimsiniz? Nerelisiniz?"

Yeni grup bana şüpheyle baktı. "Sen kimsin?" diye sordu sarı sakallı adam.

"Lanetli topraklardan birinden geliyorsun, değil mi?" Haklı olduğumdan emin bir şekilde sordum.

Kimse duruşunu değiştirmede ama sakallı adam bana yeni bir ilgiyle baktı. "Ne olmuş yani?"

"Biz de öyleyiz," dedim. "Biz ..." Dorian'ın geçen gün bulduğu o saçma isim neydi?

"... Leylak Diyarı," dedi yanıma gelerek. Kılıcını hâlâ tutuyordu ama duruşu daha rahattı. Sanırım o da bu insanlar hakkında benimle aynı sonuca varmıştı.

"Hiç duymadım," dedi yeni gelenlerden bir kadın. Benekli bir şahin kadının omzuna konmuş, aynı şüpheyle bizi izliyordu.

"Çoğunun yok," dedi Dorian, soğukkanlılıkla. "Çok uzakta." Kızla sarışın adam arasında bir bakış attı ve kızın daha iyi bir bahis olduğuna karar vermiş olmalıydı. Dorian ona o büyüleyici gülümsemelerinden birini verdi. "Krallığınızın adı ne?"

Bir an tereddüt etti ve sonra "Baldıran Ülkesi" dedi.

"Çok acı çekmişsiniz," dedi Dorian. "Tıpkı bizim gibi."

Bir sonraki adımım sert olacaktı ama yine de içgüdülerime oldukça güveniyordum. "Varia'ya teslim olacaksın, değil mi?" Mantıklı görünüyordu. Bir isyan başlatacak kadar büyük bir güç değillerdi ama yıpranmışlıklarının altında bu grupla ilgili bir şey onların sıradan insanlar olmadığını söylüyordu. Buraya müzakere için geldiklerinden emindim. "Biz de öyleyiz."

Bazıları rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. "Halkımız için en iyisi bu," dedi kadın neredeyse savunmaya geçercesine. "Önemli olan da bu."

"Öyle," diye kabul ettim, sesimin şefkatli çıktığını umarak. "Utanmana gerek yok."

"Öyle olduğumuzu hiç söylemedik," dedi. Belli ki bu hassas bir konuydu ve ben de bunu çok iyi anlıyordum.

Sarışın adam kılıcını indirdi, bunu mükemmel bir işaret olarak kabul ettim. "Withywele'ye mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi Dorian hızlıca, kimse hikâyeyi karıştırmadan önce. O da kılıcını indirdi. "Kraliçeyi bulabileceğimiz yerin orası olduğunu düşündük. Bir rehber bize yolu tarif etti."

"Oraya hiç gitmedin mi?"

"Hayır."

Sözcü döndü ve grubuna birkaç kelime mırıldandı. Çoğu başını salladı, ancak birkaçı -kadın gibi- başlarını sertçe salladı. Sonunda sarışın adam dikkatini tekrar bize çevirdi. "Biz yolu biliyoruz. İsterseniz bizimle seyahat edebilirsiniz. Barış muhafızlarıyla yüzleşmek için daha fazla kişi olmamız kesinlikle yardımcı olacaktır."

Dorian'a baktım ve şaşkın bir baş sallama hareketiyle karşılaştım. "Barış muhafızları nedir?"

"Şaka gibi bir terim," dedi Hemlock kadını kaşlarını çatarak. "Queen Varia, itaatkâr krallıklarını hizada tutmak için onlara bazı büyüler ve engeller bırakır. Sakinlere bunlardan kaçınmaları ve güvende olmaları için yollar verilir... tabii onu hoşnut etmedikleri sürece. Barış muhafızları da yabancıların cesaretini kırar."

Kiyo konuştu. "Bir grup kurbağayı bu barışı koruma görevinin bir parçası olarak görüyor musunuz?"

Kadın ciddiyle başını salladı. "Kesinlikle. Yabancılar karşı kullanılabilecek mükemmel bir güçtürler ama yerlileri rahat bırakmaları için ikna edilebilirler."

"Bize bir saniye verin," dedim.

Arkamdan saldırıya uğramayacağımı umarak döndüm ve Dorian'la birlikte gruba doğru yürüdüm. "Onlara güvenmiyorum," dedi Rurik hemen.

"Biz de öyle," dedi Dorian. "Tam olarak değil. Yine de Porsuk Diyarı'nı ve bu 'barış muhafızları'nı biliyorlarsa faydalı olabilirler. Daha önce o kadınlarla karşılaştığımızda bu kesinlikle yararlı bir bilgi olurdu."

"Volusian bilemezdi," dedim, kölemi savunduğuma inanmakta güçlük çekiyordum.

Kiyo iç çekti. "Yabancılarla seyahat etme fikrinden hoşlanmıyorum ama alabileceğimiz her türlü bilgiye ihtiyacımız olduğu kesin."

Pagiel, "Bizimle seyahat etmekten, bizim onlarla olduğumuzdan daha mutlu görünmüyorlar," dedi. Son derece gözlemci bir ifadeydi bu. "Withywele'ye varana kadar muhtemelen kendi başımıza kalabiliriz. Orada bile şehir konusunda bize yardımcı olabilirler."

"O zaman anlaştık mı?" Her bir arkadaşımın yüzüne bakarak sordum. Rurik'in kaşlarını çatıldığını görünce ekledim: "Merak etmeyin. Silahlarınızı elinizin altında tutabilirsiniz. Saatleri de iki katına çıkaracağız."

Bu onu biraz yatıştırdı ve adının Orj olduğu ortaya çıkan Hemlock liderine kararımızı söylediğimizde, gruplarının da seyahat prosedürü ve savunma için benzer bir konferans düzenlediği izlenimini edindim. Böylece hep birlikte yola koyulduk, havada ağır bir temkinlilik ama aynı zamanda bir dayanışma duygusu vardı. Birlikten kuvvet doğardı.

İlk başta yeni yol arkadaşlarımızla çok az konuştuk. Gece için kampa yerleştığımızda gerginlik biraz olsun ortadan kalktı. Her grup yemek ikram etti ve özellikle misafirperverlik konusunda güçlü fikirleri olan soylular arasında ortak bir yemeğin dostluğu teşvik eden bir yanı vardır. Grubumuzdaki askerler -her zaman nöbetçi olmalarına rağmen- en kolay kaynaşan gruptu. Hayatınız sürekli yeni ortamlara sürüklenmek ve tanımadığınız insanlarla kavga etmekle geçtiğinde, bence mümkün olduğunca arkadaş edinmek daha kolay hale geliyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her parti nöbetlere kendi adamlarını kattı. Benimki gecenin ilerleyen saatleriydi ve kamp ateşinin yanına battaniyemi serdiğimde Alea -şahinli kadın- gelip yanıma oturdu. Kuş onun omzuna oturdu.

"Spots onunla yatmadığına şaşırdı," dedi.

Bu ifadeyi incelemek birkaç saniyemi aldı. Önce, Spots'un şahinin adı olduğunu fark ettim. Sonra, kuşun benimle yatmak istediğini kastettiğini düşündüm - ta ki bakışlarını Dorian'ın üzerinde görene kadar.

"Ah," dedim anlayışla, ateşin karşı tarafına bakarak. Dorian gözüme takıldı ve gülümsedi. Hemen Alea'ya dönüp baktım. "Hayır."

"O senin erkeğin değil mi?" diye sordu merakla. "Bugün gözlemlediğim kadarıyla öyle görünüyor." "

Dorian'la seyahat ederken her zamanki sohbetimizden fazlasını yaptığımızı hatırlamıyordum ama belki de başkaları benim göremediğim şeyleri görüyordu. "Eskiden öyleydi," diye itiraf ettim. "Ama artık değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Neden olmasın? Çok çekici biri."

"Öyle," dedim, niyetimden biraz daha hüzünlü bir şekilde. "Zeki, güçlü ve becerikli." Bir an daha düşündüm. "Ve nazik."

Kuş birkaç tıkrırtı sesi çıkardı. Alea dinlemek için başını eğdi ve sonra başını salladı. "Spots onun ideal bir eşe benzediğini ve sorununun ne olduğunu anlayamadığını söylüyor."

Güldüm. "Spots'un romantizm hakkında söyleyecek çok şeyi var gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Bizim bazen gözden kaçırdığımız şeyleri görüyor. Çoğu zaman, onun dünyaya bakışı bizimkinden çok daha basit. Bu yüzden yorumlarınızı anlamakta güçlük çekiyor." Ona ciyaklamaya benzeyen bir şeyler mırıldandı ve şahin gecenin içinde uçup gitti.

"Sanırım basit olmadığı için," dedim Dorian'a tekrar bakmamaya çalışarak. "Bazı anlaşmazlıklar yaşadık."

"Herkesin anlaşmazlıkları vardır," dedi küçümseyerek. "Sadece aptallar aksini düşünür. Ve sadece aptallar gururlarının uzlaşmayı engellemesine izin verir, özellikle de bu zamanlarda."

Sesindeki acı nota dikkatimden kaçmamıştı. "Krallığınız çok acı çekti mi?"

"Evet. Bizi bu hareket tarzına iten tek şey bu." Gözlerini geceye dikti, yüzü öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu. "Ben savaşa gittim, biliyorsun. Ve orada gördüğüm hiçbir şey aklıktan ve donarak ölen çocukların dehşetiyle eşleşmedi. Ya da tüm köylerin donmuş bölgelerden gelen canavarlar tarafından katledilmesi."

Ürperdim. "Bunu biz de gördük."

İç çekti. "Varia'ya boyun eğmeyi sevmiyorum. Ama halkımın ve kralımın daha az acı çektiğini görmek hoşuma gidiyor. İşte buradayız. Dediğim gibi, sadece aptallar gururlarını bir kenara bırakmayı reddeder."

Hemen hiçbir şey söylemedim. Orj'la ya da Hemlock partisindeki diğer kişilerle konuşmadan bile aynı öfkeli havayı sezmiştim - köşeye sıkıştırılmış ve seçenekleri olmayan insanlar. Onlarla seyahat etmek bizim için iyiydi çünkü doğrudan Varia'nın başkentine gitmemizi sağlıyordu.

Yine de, bundan başka iyi bir şey çıkıp çıkmayacağını da merak ettim. Yine de temkinli davranmak zorundaydım.

"Hiç başka bir seçenek düşündün mü?" Ben sordum. "Ona teslim olmamak gibi mi?"

Alea kara gözlerinde kızgınlıkla arkasına baktı. "Sana zaten söyledim. Krallığımın acı çekmesine değmez."

"Hayır, cesurca reddedip bu felaketin devam etmesine izin vermekten bahsetmiyorum. Ona açıkça karşı çıkmayı hiç düşündünüz mü? İsyan etmeyi? Saldırmayı?"

Cevap vermedi ve ben de onun düşüncelerini okuyamadım. "Öyle mi?" diye sordu sonunda. "Bu mümkün görünmüyor."

Soruya doğrudan cevap vermemeye özen gösterdim. "Belki öyledir. Belki de değildir. Belki de bu, kaç kişinin ona karşı birlikte çalışmaya istekli olduğuna bağlıdır."

Alea'nın yüzünde çeşitli duygular oynaşıyordu, sanki bu kendisiyle defalarca yaptığı bir tartışmaydı. Yüzüne teslim olmuş bir ifade çöktü ve daha önce sayısız kez vardığı sonuca, yani bu yola girmesine neden olan sonuca vardığından şüphelendim.

"Hayır. Riskler çok büyük." Aniden ayağa kalktı. "Beni affet. Uykunuzu çok geciktirdim."

Başka bir şey söylemeden kendi battaniyesine doğru yürüdü. Sandığımdan daha bitkin bir halde kendi battaniyeme kıvrıldım. Uykuya dalmadan hemen önce gözlerimi açtım ve Alea'yı gördüm. Battaniyesinin üzerine oturmuş, ateşe bakıyordu, her yerinde acı ve kararsızlık vardı.



Hemlock grubu "barış muhafızlarını" ilk kez tanımladığında, dryadlar aklımdaki model haline gelmişti. Aynı türden daha fazla engel görmeyi bekleyebileceğimizi düşündüm: büyü veya kaba kuvvetle üstesinden gelinmesi gereken yaratıklar veya canavarlar. Bazı açılardan, yanıklıkta karşılaştığımız çeşitli kutup yaratıkları bu tanıma uyuyordu. Varia'nın yandaşı olmayanları avlıyorlardı. Bu yüzden cansız değil canlı düşmanlar arıyordum, bu da ertesi sabah yolun bir göle dönüşmesini daha da şaşırtıcı hale getirdi.

Az önce boyun eğdirilmiş bir krallığa girmiştik ama Porsuk Diyarı'nın kalbine yaklaştıkça bu tür geçişler giderek azalıyordu. Artık seyahatlerimizin çoğu Porsuk Diyarı'nda geçiyordu. Yeni yol arkadaşlarımız bize yakında bu yoldan ayrılan ve başkente giden bir yol bulmayı bekleyebileceğimizi söylemişti. Volusian'ın kabaca tarif ettiği yönler buna uyuyordu, bu yüzden Porsuk Krallığı'na bir sonraki gelişimde yolu bulma konusunda iyimserdim.

Öteki Dünya'daki pek çok şey gibi göl de birdenbire ortaya çıktı. Bir an yolda tırıs gidiyorduk, bir an sonra göz alabildiğine su vardı. Atım ürktü ve durdu, ben de onun tedirginliğini paylaştım. Su doğal olmayan bir şekilde pürüzsüz ve durgundu, sanki önümüze serilmiş bir cam tabakası gibiydi. Sonunu göremiyordum.

"Bu bir göz yanılsaması, değil mi?" Belli belirsiz ileriye işaret ederek sordum. "Su sonsuza kadar devam edemez. Bir krallığın ileriye doğru uzanıyor gibi görünmesi ve iki adım sonra başka bir krallığa girmeniz gibi."

"Hem evet hem hayır," dedi Dorian. "Su kesinlikle sonsuza kadar devam etmiyor. Burada yanlış olan şey, bu dünyanın ana yollarının doğal olarak bu tür engellere ve engellere sahip olmamasıdır. Yıkıma uğramış topraklarda bile yolların nasıl yarı açık kaldığını bir düşünün. Bu onların büyüğü. Öteki Dünya'yı sınırsız geçiriyorlar. Bu gölün burada olması için, birileri onu buraya koymak için çok zahmete girmiş olmalı."

"Varia gibi," diye tahmin etti Rurik.

Orj atından inip alaycı bir tavırla suyun kenarına doğru yürürken başını salladı. "Bu bir barış muhafızı. Büyük olasılıkla burada yaşayanların bunu atlatmak ya da açıklığa kavuşturmak için kullandıkları bir kelime ya da tılsım vardır. Geri kalanımız... ya geri dönmek ya da bir yol bulmak zorundayız."

Pagiel başını öne eğdi. "Gerçekten o kadar derin mi? Belki de atlarla geçebiliriz."

Jasmine benden önce konuştu. "Çok derin. Aslında çok hızlı derinleşiyor... ama görüldüğü kadar uzağa gitmiyor." Bana baktı. "Hissedebiliyor musun?"

Büyülü duyularımı açtım ve suya seslenerek onda ne olduğunu hissetmeye çalıştım. Yeterince eminim, yanılsama şüphelerim doğrudu. Su "sonsuz kadar" uzanmıyordu ama çok derindi ve bizi geciktirecek kadar da uzaktı.

"Hareket etmem için çok fazla," diye ekledi

Jasmine. "Ben de," diye hemen kabul ettim.

Kızın kaşları kalktı. "Asla olmaz. İsteseydin tüm bunları silip atabilirdin."

"Hayır," dedim sertçe, umarım ses tonumu anlamıştır. "Yapamam."

Yasemin dudağını ısırды ve başka bir şey söylemedi. Gerçek şu ki, bu suyu klasik İncil tarzında ayırabileceğime dair bir his vardı içimde. Bu çok fazla güç gerektirirdi... ama o güç bende vardı. Sorun şu ki, bunu Hemlock halkının önünde yapmak istemiyordum. Belki düşmanımız değillerdi ama suyla böyle bir sihir yapabilen sadece bir avuç insan vardı ve ben kimliğimi açıklamaya hazır değildim. Sahte isimler bile vermiştik.

Dorian atından inmiş ve etrafta volta atıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde dikkatini göle vermeyi bırakmış, onun yerine az önce geçtiğimiz araziyi kontrol ediyordu. Krallık -hangisi olduğundan hiçbirimiz emin değildik- ağır, siltli bir toprağa sahip taşlık bir araziye sahipti. Bitki örtüsü seyrek ve uzaklarda, kayalık etekler araziden yükseliyor ve sonunda yerini uzak dağlara bırakıyordu. Dorian kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor gibiydi ve sonra memnun bir şekilde başını salladı. Hemlock halkından birine, Pagiel'den biraz daha genç görünen genç bir adama döndü.

"Sen," dedi Dorian. "Sende bir çeşit toprak büyüğü var, doğru mu?"

Çocuk şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Evet. Taşları ve kayaları manipüle edebiliyorum. Bazen onları şekillendiriyorum."

"Pekâlâ," dedi Dorian. "Kendinizi biraz daha az rafine bir şeye indirmeniz gerekebilir, ama umarım becerileriniz yeterli olacaktır."

"Aklında ne var?" diye sordu Kiyo. Sesindeki güvensizliği saklamaya çalışmadı. Belki Dorian'ın bu macerada sunabileceği çok şey olduğunu düşünüyordu ama Kiyo, Dorian'ın kararlarını körü körüne kabul edecek değildi.

"Kendi yolumuzu inşa edeceğiz," diye açıkladı Dorian. "Genç arkadaşım ve ben - adın neydi senin?"

"Kellum," diye ciyakladı çocuk.

"Kellum," diye tekrarladı Dorian. "Doğru. Kellum ve ben toprak ve kayaları kullanarak karşıya bir yol açacağız. Ya da ben toprak ve taş kullanacağım. O da kayalara yardım edecek. Burada üzerinde çalışmak için bol miktarda hammadde var."

Başımı salladım. "Dibe ulaşmak için değil. Çok derin."

"O zaman onu yüzeyde inşa edeceğiz," dedi Dorian. "Bir çeşit yüzen köprü. Malzemeleri orada asılı tutmak benim gücüm dahilinde. Ancak herkes üzerinde yürümeye başladığında, mesela sudan biraz destek alabilsek iyi olurdu." Anlamlı bir şekilde Jasmine ve bana baktı.

"Bunu yapabiliriz," dedim. Dorian ve Kellum toprağı ve taşları suyun üzerine asacak, Jasmine ve ben de "köprünün" batmasını önlemek için suyu kontrol edecektik. Dördümüz arasında bu yapılabilirdi ve gücümün tamamını ele vermiyordu.

Dorian, Kellum'la birkaç dakika görüşükten sonra görevlerine koyuldular. Bu kadar güçlü olmasına rağmen Dorian'ın büyüünü kullandığını neredeyse hiç görmemiştim. Tebaası onun gücünün farkında olduğu için buna nadiren ihtiyaç duyardı. Savaşa girdiğinde kılıcına sadık kalırdı ve toprak büyüü bakır kılıcı güçlendirse de, bu şu anda gözlemlediğimden çok farklı bir eylemdi. Dorian'ın yaptığı şeyde bir sanat vardı. Tıpkı benim duyularımın suya ve havaya seslendiği gibi, o da yeryüzündeki tüm elementleri çağırabiliyor ve kendisine itaat etmelerini sağlayabiliyordu. Bir keresinde bu gücü düşmanlarının üzerine yıkım yağdırmak için kullandığını görmüştüm ve bu dehşet vericiydi. Öte yandan bu yaratma eylemi büyüleyiciydi.

İkisi de suyun karşısına dizmek için kayalar ve taşlar çağırdı, çeşitli boyutlardaki kayaları Tetris oyunu gibi birbirine uyacak şekilde zahmetsizce düzenlediler. Bir taş parçası suyun üzerine yerleştirildiğinde

Dorian daha sonra toprağı çağırırdı. Toprak, neredeyse bir fırtına bulutu gibi parçalar halinde yerden yukarı süzölüyor ve ardından pürüzsüz bir yüzey oluşturmak için katmanlar halinde taş temelin üzerine düzgünce yayılıyordu. Dorian ve Kellum bunu yaklaşık yarım saat boyunca yaptılar ve Dorian bunu her zamanki gülümsemesi ve esprileriyle yapsa da, yüzündeki gerginlik çizgilerini ve saç çizgisi boyunca terlediğini görebiliyordum. Bu büyük bir sihir başarısıydı, plan ilk önerildiğinde fark ettiğimden çok daha büyüktü.

Bir noktada Dorian, Kellum'a durmasını söyledi ve geri kalanımıza baktı. "Denemek için bir gönüllüye ihtiyacım var."

"Batacak mı diye görmek için mi?" diye sordu Kiyo kuru bir sesle.

Dorian gülümsedi. "Ne kadar uzağa ihtiyaç olduğunu görmek için. Tahminimce üzerinde biraz yürüdükten sonra toprak kayması olacak ve bunu düşündüğümüz kadar uzağa inşa etmemize gerek kalmayacak." Kiyo'ya bir göz attı. "Sen mükemmel bir gönüllü olursun, zira tilki formun oradan kaçmak ya da Pagieli'nin hava gücüyle kaldırılmak için yeterince hafif." Pagieli'nin yüz ifadesi, Kiyo'nun batmasına izin verme ihtimalinin yüksek olduğunu gösteriyordu.

Kiyo, "Biri sizi önerdiğinde gönüllü olamazsınız," dedi.

İçimi çektim. "Aykırı davranmayı bırak ve sadece yap, lütfen? Suyu ben yönlendireceğim, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

Alea gecikmemizden dolayı sabırsız görünüyordu. "Siz tartışırken, ben de Spots'u keşif yapması için önden göndereceğim." Kuşa saçma sapan sözler mırıldandı ve sonra onu serbest bıraktı. Havalandı, güçlü kanatları onu suyun üzerinde taşıyordu. Dorian'ın köprüsünün üzerinden düz bir çizgide uçtu, köprüyü geçti ve kısa süre sonra gözden kayboldu.

"İşte buradasın," dedi Dorian. "Arazinin kaydığı yer burası. Neredeyse vardık bile. Bir dakika bekle, gönüllü."

Kiyo gözlerini devirdi. Dorian ve Kellum köprü inşasına devam ettiler ve Spots'un kaybolduğu yerin hemen ötesindeki bir noktaya ulaştıklarında durdular. Bizim gözümüzde köprü gölde aniden sona eriyordu ama köprüdekiler suya ulaşmadan önce bir sonraki krallığa geçeceklerdi.

Dorian yaptığı işe hayranlıkla baktı ve sonra Kiyo'ya başıyla onay verdi. "Peki o zaman, devam et. Dene bakalım."

Kiyo bir an tereddüt etti, sanki Dorian'ın tüm bunları boğulmak için özenle hazırlanmış bir oyunun parçası olarak yapıp yapmadığından emin olmaya çalışıyordu.

onu. Sonunda bunun görevin gerekli bir parçası olduğuna karar veren Kiyo yola çıktı ve köprüye adım attı. Jasmine ve ben ikimiz de suya bağlıydık ve köprünün batmadığından emin olmak için birleşik gücümüzü kullanıyorduk. Biz ve toprağı kullananlar arasında köprü yerinden oynamadı. Kiyo hafifçe gevşedi ve köprünün geri kalan uzunluğunu yürüdü. Suya ulaşmadan hemen önce gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıktı.

"İşe yaradı," dedi.

"Tabii ki öyle. Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok," diye azarladı Dorian.

"Porsuk Diyarı diğer tarafta," dedi Kiyo. "Oradan suyu bile göremezsin."

"Oraya git ve bizi bekle," dedim. Kiyo bana inanmaz bir bakış attı. "Burada yapabileceğin hiçbir şey yok! Köprüde fazladan yük taşıyamayız."

İsteksizce kabul etti ve bir kez daha gözden kayboldu. Yavaşça, tek sıra halinde, diğerleri de geçmeye başladı. Atlar dışarı çıktığında biraz gerildim ama burada sihirle uğraşan bizler her şeyi sabit tutacak kadar güçlüydük. Aslında çok geçmeden sadece dördümüz kaldık çünkü köprünün bütünlüğünü korumak için bize ihtiyaç vardı.

Dorian, Jasmine ve Kellum'a "Devam edin," dedi. "Siz olmadan da tutabiliriz, hemen sonra geçecek kadar."

Jasmine gitmek konusunda isteksiz görünüyordu ama Kellum'a iki kez söylememe gerek kalmadı. Bizimle yalnız kaldığı için gergin görünüyordu. İkisi aceleyle yanımıza geldi ve tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi gözden kayboldular. Dorian elini uzattı.

"Gidelim mi canım?"

Gülümsedim. "Bunun için çok dar. Tek sıra halinde gitmeliyiz."

"Mmm," dedi kaşlarını çatarak. "Benim açımdan gözetim. Bir dahaki sefere hepimizi kurtarmak için inanılmaz zekice bir doğaçlama köprü inşa ettiğimde bunun üzerinde çalışmam gerekecek."

"Bir dahaki sefere," diye kabul ettim.

Her zamanki centilmenliğiyle önce benim yürümeme izin verdi. Atlarımız zaten önden gitmişti, bu yüzden yapıya fazla ağırlık vermedik. Ayrıca, büyümüzün köprüyü asılı durumda tutmak için fazlasıyla yeterli olduğu konusunda haklıydı. Ne yazık ki, yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu.

gölün yüzeyinden devasa yeşil ve kırmızı pullu bir yılan çıkıp bize meydan okurcasına kükrediğinde ne yapacağımızı bilemiyorduk. Yapışkan Noel renklerinin yanı sıra, vücudundan dışarıya doğru yayılan sivri solungaçları vardı. Ağız keskin dişlerle doluydu ve birimizi bütün olarak yutabilecek büyüklükteydi.

"Gerçekten mi?" Dehşetle sordum. "Bir kez olsun ara veremez miydik?"

"Gidin!" dedi Dorian, daha önceki neşesinden eser kalmamış bir şekilde. "Neredeyse geldik."

Bu doğruydı. Yolun üçte ikisini geçmiştik. Hâlâ suyu kontrol altında tutmayı hatırlayarak ileri atıldım. Köprünün sonunu görebiliyordum ve yılan tekrar kükrediğinde diğer tarafa ulaşmak üzere olduğumu biliyordum - pratik olarak tam arkamda. Döndüm ve Dorian'a doğru hamle yaptığını görmek için tam zamanında yetiştim. Bu hamleden kurtuldu ve yere düştü. Ne yazık ki bunu yapmak köprüyü yukarıda tutma konsantrasyonunu bozmuştu. Suyun toprağı reddetmesini sağlamaya devam edecek kadar aklım vardı ama sadece durduğumuz yerde. Arkamızda, tüm o kaya ve toprak parçalanarak suya karıştı.

Dorian'a elimi uzattım. "Hadi gel."

Dorian ayağa kalkmaya başladı ve sonra, boyutuna göre çok büyük görünen bir hızla yılan tekrar saldırdı ve Dorian'ı yere düşürdü. Sivri solungaçlarından ya da yüzgeçlerinden biri ya da adına her ne deniyorsa Dorian'ın alnına temas etti ve kanın belirdiğini gördüm. Köprüden daha fazla parça düşmeye başladı ve ben kararlı bir şekilde suya onları kabul etmemesini emrettim. Yine de, yılanın başka bir saldırı için geri gelmesini izlerken, köprüyü korumanın yeterli olmayacağını biliyordum. Hemen harekete geçtim ve aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

Yılanın etrafındaki tüm suyu temizledim.

Bir an su oradaydı, sonra yoktu. Suyun bir kısmını büyüyle kenara iterek daha önce tahmin ettiğim Kızıldeniz etkisini yarattım. Geri kalanı içinse basitçe buharlaşmaya neden oldum. Hatırı sayılır miktarda buhar yarattı ama yine de sonuçları net bir şekilde görebiliyordum. Yılanın yüzecek bir şeyi kalmamıştı ve Jasmine ile benim de belirttiğimiz gibi göl derinleşmişti. Söz konusu göl artık yılanı desteklemediğinden, yaratık derhal suyun yokluğunun yarattığı uçuruma düştü.

Dorian benim yardımımıla sendeleyerek ayağa kalkarken, "Etkileyici," demeyi başardı. Başındaki yarayı kontrol etmek istedim ama zaman yoktu. Hem köprüyü tutup hem de suyu uzun süre uzak tutamazdım.

Parçalanmakta olan köprünün son birkaç metresini koşarak geçerken, "İyi ki herkes gitmişti de buna şahit olan kimse yoktu," dedim. Tek sıra halindeydik ama yine de elini tutmayı başarmıştım.

Toprak kaydı ve aniden ikimiz de katı, çok katı bir zemindeydik. -Yer. Porsuk Diyarı'nın uzun yapraklı ağaçları bizi çevreliyordu ve Öteki Dünya'nın tanıdık yolu altımızdaydı. Rahatlayarak güldüm. Dorian'ın yüzünde de bir gülümseme belirmeye başladı ama sonra ifadesi dehşete dönüştü. Etrafımda dönerek onun ne gördüğüne baktım.

Yolda önümüzde iki düzine üniformalı asker duruyordu. Yanlarında duran, bağlanmış ve zapt edilmiş arkadaşlarımız vardı. Baldıran Ülkesi'nden gelenlerin bağlı olmaması dikkat çekiciydi. Bize karşı silahlarını çekmiş bir şekilde kenarda duruyorlardı.

Askerlerden biri öne çıktı ve bize buz gibi bir gülümsemeyle birlikte sahte bir selam verdi. "Q u e e n Eugenie, Kral Dorian. Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Gallus, Porsuk Diyarı'nın Majesteleri Q u e e n Varia'nın kuvvetlerinin generaliyim. Size ona kadar eşlik etmeye geldik."



Ne olduğunu anlayana kadar sadece bir an şaşkınlık yaşadım.

Orj ve arkadaşlarına ters ters baktım. "Bu bana insanlara şüpheyile yaklaşmamayı öğretecek."

Gallus kıkırdadı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Kayın Diyarı'na girer girmez kimliğin tespit edildi." Dorian'ın Kayın Filosu'nun liderini büyülemesi buraya kadarmış. "Bunlar bize yardım etmeseydi bile, sen Withywele'e ulaşmadan önce seni başka yollarla ele geçirmiş olurduk. Onlar sadece kim olduğunuzu doğrulamamıza yardımcı olmak için büyünüz ve eşkaliniz hakkında rapor verdiler."

Alea'ya baktım, benekli şahini yine omzunda duruyordu. Onu önden gönderdiği her seferde çok az dikkat etmişim ve sadece kısa bir mesafeyi gözetlediği iddia edilen bu son seferde nasıl olup da geri dönmediğini ancak şimdi düşünebildim. Bu benim dikkatsizliğimdi -tıpkı büyük sihirler yapmamanın kimliğimi koruyacağına olan güvenim gibi. Fiziksel tanımlarımız yüzünden bizi zaten işaretlemişlerse, herhangi bir su veya hava kullanımı

-muazzam olmasa bile- onlara ipucu verecekti. Ayrıca kendi hünerlerim hakkında o kadar kibirli bir şekilde endişelenmişim ki Dorian'ın olağanüstü köprü kuruculuğunun da bunu göstereceğini fark etmemiştim.

Gallus'un adamlarından biri elinde tek tük demir halkalarla bağlanmış gümüş zincirlerle öne çıktı. Gallus bana, "Bunların seni gerçekten zapt edemeyeceğini biliyorum," dedi. "Ama bu... durumun ışığında, onlar hakkında uzlaşmacı olacağınıza inanıyorum." Tutsak arkadaşlarıma doğru başını salladı ve Keeli ile Danil'in bağlı olmalarının yanı sıra boğazlarında da bakır bıçaklar olduğunu gördüm. Soyluları birazcık demirle bağlamak bile büyülerini engellemeye yeterdi ama benim insan kanım beni koruyordu. Zincirlenmiş olsam bile, büyümü çağırabilir ve bu grubun yarısını yok edecek bir fırtına çıkarabilirdim. Ama bunu Keeli ve Danil'in boğazları kesilmeden önce yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

Bu anlık yenilgiyi kabul ederek yüzümü buruşturarak başımı salladım ve kollarımı uzattım. Dorian da kendi kollarını uzattı. Demir onu da bağlayacaktı, tıpkı partimin geri kalanını, hatta Jasmine'i bile bağlayacağı gibi. Sadece ben

ama hedefimize ulaşana kadar bir işe yaramayacaktı. Hayır, bu tam olarak doğru değildi, dakikalar sonra fark ettim. Kiyo da demirden etkilenmeyecekti. Onun tek büyüğü şekil değiştirmekti ve soyluların demirden nefret etmesi buna engel olamazdı. Varia'nın halkının bunu bilip bilmediğini merak ettim. Yine de benim gibi Kiyo da harekete geçerse birinin ölümüne sebep olma riskiyle karşı karşıyaydı. İkimiz de zamanımızı beklemek zorundaydık.

Yew askerleri atlarımıza ve silahlarımıza el koyarak biz mahkûmları yürüyerek seyahat etmeye zorladılar. Suratımız asık bir şekilde yürüdük ve her birimizin bir kaçış planı bulmaya çalıştığını biliyordum. Sanırım tek iyi tarafı, artık Varia'ya doğrudan bir bilet aldığımızı biliyor olmamızdı. Yaygın teorilerden biri, hediyeler gerçekten Withywele'de ise, Varia'nın kendi sarayında saklanacakları yönündeydi -Muhtemelen çok iyi korunan bir yerdi. Şimdi, diye düşündüm acı acı, içeri girmemize gerek yoktu.

Yolculuğun bir noktasında Alea yanımdan geçti. Ona ve Spots'a ters ters baktım. "Sizler ikna edici mültecilersiniz." Diğer her şeyin yanı sıra, onları bu kadar yanlış değerlendirmiş olmam beni sinirlendirmişti. Görünüşleri ve hayal kırıklıkları gerçek gibiydi.

"Biz mülteciyiz," diye tersledi. "Halkımızın neler çektiği hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım."

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Burada yaptığımız şey Varia'nın gözüne girmemizi sağladı ve topraklarımızdan bu belayı kaldıracak."

"Bize ihanet etmemiş olsaydın, bu felaketi ortadan kaldırmak ve kendine olan saygını korumak için birlikte çalışabilirdik."

Kaşlarını çatarak beni bıraktı ve yoluna devam etti.

Withywele görüldüğünde etkileyiciydi. Öteki Dünya'da çok az şehir vardı ve her ne kadar beton ya da gökdelenlerle dolu olmasalar da, yine de bir şehir havası vardı. Taş ve ahşap binalar birbirine yakın inşa edilmişti ve kalelerin dışında nadiren görülen bir şey olan birden fazla kata sahipti. Arnavut kaldırımli sokaklar atlar ve insanlarla doluydu. Satıcılar her yerde mallarını satıyorlardı. Birkaç bina mermer ve hayali mimarisiyle gerçek birer sanat eseriymiş. Biz geçerken kimse biz esirlere pek dikkat etmedi, ancak kalabalık hızla

gardiyanların geçmesi için. Belki de mahkûm nakli buralarda yaygın bir şeydi.

Varia'nın sarayı güzel binalardan biriydi. Yew halkının sevdiği beyaz ve yeşil taşlarla süslenmiş yuvarlak kubbeleri vardı. Damarian yeşim taşı, işte buydu. Saray, heykeller ve fıskiyelerle süslenmiş geniş bahçelere yayılıyordu. Yanlarından geçerken ara sıra isim levhalarına gözüm takılıyordu. Arı kovanı gibi saçları olan, keskin yüzlü bir kadın heykelinin üzerinde ~~at~~ ~~ene~~ yazıyordu.

Ganene. İsim tanıdık ve nereden duyduğumu bulmak için anılarımı karıştırdım. Çok geçmeden aklıma geldi. Volusian elçinin heykellerini ilk gördüğünde, onların Varia'dan olduğunu söylemiştim. ~~ene~~'nin kızı ~~ad~~ demişti.

Volusian!

Volusian buradaki en büyük kozum olabilir. Elbette ufak bir sorun vardı. Bu krallıkta asamın yardımı olmadan onu çağıramazdım ve muhafızlar asamı elimden almıştı.

Saray duvarlarının içinde, grubumuz dağıldı. Hemlock halkı, Q u e e n Varia'ya bir ricada bulunmadan önce dinlenmeleri için "misafir odalarına" götürüldü. Onlar ayrılırken Alea'nın bana son bir kez baktığını gördüm, onu fark ettiğimi anlayınca da ters ters baktı. Geri kalanımızın hapishane hücrelerine götürüleceğini düşünmüştüm. Beklemediğim şey ise farklı hücrelere götürüleceğimizdi. Dorian ve ben bir tarafa, grubumuzun geri kalanı başka bir tarafa götürüldük.

"Hey, bekle," diye itiraz ettim, refakatçimin beni ilerletme çabalarına rağmen durdum. "Onları nereye götürüyorsun?"

Gallus, "Elbette zindana," dedi.

Kaşlarımı çattım. "O zaman... *bizi* nereye götürüyorsun?"

"Sizin konumunuza daha uygun bir yere kapatılmak için," diye yanıtladı. "Bizler tamamen vahşi değiliz, biliyorsunuz. Topraklarınızı Majestelerine teslim ettiğinizde iyi durumda olmanız için rahat etmenizi istiyoruz."

"Bu," dedim, "olmayacak."

Gallus omuz silkti ve zindana gidenleri işaret etti. "İstediğiniz kadar protesto edin ama onları elimizde tuttuğumuzu asla unutmayın. Çizginin dışına çıkarsanız ölürler."

"Bizi unut," diye hırladı Rurik. "Burayı paramparça edecek bir fırtına çağırın. O kaltağın parçalandığını görmek için seve seve ölürüz."

Muhafızlardan biri kılıcının kabzasını Rurik'in kafasına indirdi. "Majesteleri hakkında bu şekilde konuşma."

"Sabırlı ol," dedim Rurik'e. Onun herhangi bir nedenle ölmesini istemiyordum, hele de muhafızların vahşetiyle. Sözlerimi kendimden emin bir şekilde, bir planım varmış gibi söyledim ve bunun ona inanç vereceğini umdum. Ayrıca bana da bir iki fikir vermesini umuyordum.

Dorian ve ben sarayın üçüncü katına, kır görünümlü bir koridora götürüldük. Orada tekrar ayrıldık ve zıt yönlerde yönlendirildik. Kraliyet konaklama yerlerine gidiyor olsak bile, konuşmak için duvarda delikler açmayalım diye birbirimize çok yakın olmamızı istemeyeceklerini düşündüm. Götürülmeden önce gözlerimle buluştu ve bana kısa bir gülümseme verdi. Bu bana umut verdi çünkü bundan bir çıkış yolu planlamaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordum. Ayrıca kendi cesaretimi korumam ve onun adanmışlığına layık bir eş olmam için bana ilham verdi.

Ama ondan ayrı kalmak beni çok yalnız hissettirdi, özellikle de "kraliyet" hücremi gördüğümde. Eğer bu onların en güzel lojmanlarından biriye, diğer arkadaşlarımızın ne durumda olduğunu hayal bile edemiyordum. Hücre sıkıştı, kasvetli gri taş duvarları ve parmaklıklarından zar zor ışık alan küçük, yüksek bir penceresi vardı. Odanın bir tarafında içi saman dolu bir şilte, diğer tarafında ise su ve cılız bir tahta sandalye gibi birkaç "güzel eşya" duruyordu.

Gardiyanlardan biri zincirleri çözdükten sonra bana "Kendine çeki düzen ver," dedi. Silahlardan arındırılmış seyahat çantamı yere fırlattı. "Kraliçe seni yüce huzuruna çağırdığında senin için geleceğiz. Ve unutma, aptalca fikirlere kapılma. Burada da harekete geçersen hissedecek sihir kullanıcılarımız var."

Kapıyı kapattılar ve ağır bir kilidin yerine oturduğunu duydum. Hayal kırıklığımı hafifletmek için kapıya sağlam bir tekme attım. Ama işe yaramadı. Bu çıldırtıcıydı çünkü soylu sihrime tamamen sahiptim ve diğerlerini rehin tuttukları sürece onunla hiçbir şey yapamazdım. Çantama baktım. İlk başta "prezentabl" olmak gibi bir niyetim yoktu. O kaltağı etkilemek gibi bir arzum yoktu. Yine de biraz düşündükten sonra, bunun onu etkilemekten çok kendimi pejmürde bir mahkûmdan daha fazlası olarak sunmakla ilgili olduğuna karar verdim. I

İki ülkenin kraliçesiydim, hak ettiğim toprakların. Onun ve şantajının aksine.

Bu kadar kısıtlı imkânlarla fazla bir hazırlık yapamazdım. Yakın zamanda yaptığım banyo bana çok yardımcı olmuştu ve buradaki su, o zamandan beri edindiğim lekeleri temizlememi sağladı. Saçlarımı yarı düzgün bir at kuyruğu şeklinde taradım ve üzerinde kar taneleri olan yeşil renkli son temiz kazağımı giydim. Dürüst olmak gerekirse, tüm kazaklar tatil süsleri içermek zorunda mıydı? En azından takılarım hâlâ duruyordu, bu da bana biraz asalet havası veriyordu.

Takı ...

Aklıma garip, biraz da çılgınca bir fikir geldi. Hızla yüzüklerimi, bileziklerimi ve kolyemi çıkardım ve yatağın üzerine serdim. Sahip olduğum mücevherlerin bir değerlendirmesini yaptım. Aytaşı, ametist, sitrin, kuvars, obsidyen ve birkaç tane daha. Mücevher olarak takıldıklarında, güçleri pasifti, çoğunlukla koruma ve şamanik büyüye odaklanmak için ara sıra netlik sağlıyorlardı. Güç nesnelere dönüştürülebilecek olanları ayırdım ve kalan takıları tekrar taktım. Sonra bir kenara ayırdığım mücevherleri çıkarmak gibi zorlu bir görev başladı. Gerçekten işe yarar tüm aletlerden yoksun olduğum için diş fırçamın ve tarağımın sert plastik kenarlarına güvenmek zorunda kaldım. Şaşırtıcı bir şekilde bu işi başarabildim ama süreç pek de zarif değildi.

Sonra, zavallı sandalyeye gittim ve ayaklarından birini kırmaya çalıştım. Ahşap o kadar eski ve çürümüş görünüyordu ki çıplak ellerimle yapabileceğime emindim. Ama olmadı. Yapamadım. Bu yüzden, dışarıdan kimsenin duymamasını umarak duvara birkaç kez vurdum, bu da ahşabı başarılı bir şekilde zayıflattı ve sonunda bir bacağı koparmamı sağladı. Çantama dönerek uzun bir diz çorabı buldum (ne yazık ki kirli b i r çorap) ve tüm mücevherleri içine doldurdum. Daha sonra çorabı sandalyenin ayağının etrafına sardım ve düğümledim, böylece mücevherlerin hiçbirisi kaçmadan paket tahtaya bağlı kaldı. Tatmin olmuş bir şekilde eserime baktı.

Az önce tarihin en yapışkan, en acınası esasını yapmıştım.

Benim el koyduğumla hiçbir şekilde eşleşmeyecekti ama prensiplerin çoğu aynı kalıyordu. Ahşap, büyümü mücevherlere odaklamamı ve onların doğal özelliklerinden yararlanmamı sağlayacaktı. Mücevherler düzgün bir şekilde tıslımlanmış olsaydı daha iyi olurdu ama bu asayla ilgili daha iyi olabilecek pek çok şey vardı.

Kapıya temkinli bir bakış attıktan sonra ayağa kalktım ve asayı düz bir şekilde uzattım. Bu büyü şamanik ve insaniydi. Dışarıdaki soylular tarafından fark edilmemeliydi. Volusian'ın çağırma sözcüklerini söyledim ve sihrin asadan geçerken bocaladığını hissettim. Yine de, onu yarımsız çağırdığımdan daha güçlüydü. Daha önce ihtiyaç duyduğum çabayı hatırlayarak, elimden gelen tüm odağı büyüye yönlendirdim ve onun bana olan bağıını engelleyen toprak büyüünü kırmaya çalıştım.

Her şeye rağmen, tam da başarısız olduğumu düşündüğüm anda, Volusian hücrede belirdi. Yine o titrek görüntüsü vardı ama hiçbir yere gidiyor gibi görünmüyordu. Aramızdaki bağı çağırarak zor olmuştu ama ben de bir yere gittiğini hissetmiyordum. Kırmızı gözleri etrafı süzdü ve sonra benim "asama" odaklandı.

"Hanımım beni ... bununla mı çağırdı?"

"Seçeneklerim biraz sınırlıydı," dedim yatağın üzerine otururken.

"Kendimi hakarete uğramış hissederdim," dedi, "ama beni lanetleyenler için, koşullarının bu kadar kolay aşılabilmesi daha büyük bir hakaret."

Gülümsedim. "Kendini fazla beğenme çünkü hâlâ başımız belada. Varia'nın adamları hepimizi sarayında esir tutuyor."

"Hâlâ büyü gücüne sahipsin."

"Eğer onu kullanırsam, ben bir şey başaramadan arkadaşlarımı öldürme ihtimalleri çok yüksek."

Volusian hiçbir şey söylemedi ama bana sorunun ne olduğunu anlamadığını açıkça belirten bir bakış attı.

"Onları serbest bırakmanın bir yolu var mı?" diye sordum. "Bu üzerimden büyük bir yükü alır."

"Bana öyle geliyor ki, hanımefendi, eğer sizi serbest bırakırsam sen."

Omuz silktim. "Kendimi kurtarabileceğime eminim. Belki de. Yani, burada handikaplı olan ben değilim. Diğerleri bağlı ve büyülerine erişimleri engellenmiş durumda. Ben değilim çünkü Varia hayatlarını riske atmayacağımı biliyor. Başlarını beladan kurtardıklarında ciddi hasarlar vermeye başlayabilirim."

"Bu plan kötü düşünülmüş ve kötü tavsiye edilmiş, hanımefendi. Neyse ki sizin için, buna uymam mümkün değil. Bu topraklarda senden fazla uzaklaşamam." Dorian'la konuştuğumuz gibi bir şeydi bu.

Volusian'ın normalde onu Porsuk Diyarı'ndan men edecek olan büyüünün üstesinden gelmek için bana ve bağımıza ihtiyacı vardı.

"Dorian'a gidebilir misin?" diye sordum. "Sanırım koridorun sonunda."

Volusian bir şey dinliyormuş gibi başını eğdi. "Evet. Muhtemelen Meşe Kralı'na ulaşabilirim. Şimdi gitmemi ister misin?"

"Hayır, bir planım olana kadar olmaz-"

Kilit açıldığında kapımın dışında bir tıkırtı duyuldu. Yarım yamalak asamı çantama sokarken Volusian'ın ortadan kaybolması için tısladım. Kırık sandalyeyi daha önce bir köşeye yerleştirmiş ve hiçbir muhafızın fark etmemesini ummuştum.

Yapmadılar. Onların derdi zincirlerimi geri takmaktı. Belki Varia arkadaşlarımla hayatı söz konusuysen ciddi bir şey yapacağımı düşünmüyordu ama bu sarayında özgürce ve zincirsiz dolaşabileceğim anlamına gelmiyordu. Muhafızlarım bana ana kata kadar eşlik ettikten sonra taht odası denebilecek bir yere götürdüler.

Benim bir taht odam yoktu. Benden öncekilerin olabilirdi ama ben adamlarıma şatolarımdaki odaların soyulmasını ve faydacı hale getirilmesini emretmiştim. Resmi ziyaretlerimi genellikle gösterişten uzak, rahat oturma odalarında yapardım. Dorian'ın da teknik olarak bir taht odası yoktu, ancak yemek salonunda yüksek bir tahtı vardı ve etkileyici görünmek istediğinde bazen bu tahta otururdu.

Ama bu... bu başka bir hikayeydi. Oda çok büyüktü ve bir balo salonu olarak ikiye katlanabilirdi. Duvarlarda geçmiş hükümdarların gerçek hayattan daha büyük portreleri sıralanmıştı. Geniş, pürüzsüz zemin daha çok Damarian yeşim taşından yapılmıştı ve sütunlar gözü ön tarafa çekecek şekilde odayı kaplıyordu. Orada, Dorian'ın yemek odasındaki tahtından bile daha yüksek olan Varia'nın tahtı oturuyordu. Sandalyenin kendisi fevkalade büyüktü, sırtı özenle işlenmiş altın telkâriden yapılmıştı ve mücevherlerle süslenmişti. Odanın devasa büyüklüğüne rağmen, bu taht tüm mekândaki tek mobilyaydı. Yine tüm dikkatlerin ön tarafa yönelmesini ve kraliçeyi görmeye gelenlerin rahatsız olmamasını sağlıyordu.

İçimden bir ses bu odanın düzenli olarak ricacılar ve saray mensuplarıyla dolduğunu söylüyordu. Bugün sadece ben ve muhafızlarım vardı. Tahta çıkan merdivenlere yaklaşırken ayak seslerimiz odanın içinde yankılanıyordu. Tahttan etkilenmeyi reddettim ve bunun yerine duvarlardaki resimleri inceledim. İsimleri görene kadar anlamsızdı.

Yine Ganene. Ancak portresinde yalnız değildi. Bir yazıtta *Queen Oya ve Kızları, Ganene ve Nisa* yazıyordu. Queen Onya devasa tacıyla sert görünümlü bir figürdü ve solundaki kadınla bir tezat oluşturunuyordu. Bu kadın genç ve narin görünümlü, çok güzel ve gergin bir ifadeye sahipti. Onya'nın sağındaki kadının sert bir görünümü vardı ve önümde oturan kadına çok benziyordu.

Bu Varia olmalı. Tahtında görkemli bir şekilde oturmuş, yakut kırmızısı kadifeden bir elbise giymişti ve eteği pratik hareket için çok büyüktü. Hizmetkârların onu açıp tahtın üzerine ustaca örttüğünden şüphelenmiştim. Kahverengi gözleri ve Yew kadınları arasında görmeye devam ettiğim yüksek saç modellerinden biriyle düzenlenmiş kahverengi saçları vardı. Yaşını tahmin etmek zordu ama benden büyük olduğu kesindi. Mücevherler neredeyse her boş noktayı süslüyordu: parmaklar, bilekler, boyun, kulaklar ve saçlar. Muhteşem ve şatafat arasında çok ama çok ince bir çizgide yürüyen göz kamaştırıcı bir gösteriydi. Kucağında, benim nefret ettiğim sinir bozucu havlamalara benzeyen iki minik, tüylü köpek vardı.

"Diz çök," dedi muhafızlardan biri. Beni yere itmeye başladı ama Varia eliyle küçük, narin bir hareket yaptı ve adam hemen durdu.

"Buna gerek yok," dedi Varia köpeklerden birini okşayarak. Sesini odanın akustiğine uygun bir şekilde yükseltti, muhtemelen bu konuda epey alıştırmaya yapmıştı. "Queen Eugenie burada bir hükümdar dostudur. Birbirimizin önünde diz çökmeyiz."

"Birbirimizi sık sık esir alır mıyız?" Ben talep ettim.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Bu, birbirimizin topraklarına darbe düzenleyip düzenlemediğimize bağlı. Siz ve yandaşlarınız Kış Büyüsü'nü sona erdirmek için bana suikast planlarıyla geldiğinizde hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsiniz."

"Biz buna yanıklık diyoruz," dedim. "'Kış Büyüsü' kulağa bir tür buz pateni gösterisi gibi geliyor." Bu göndermeyi anlamasını gerçekten beklemiyordum. Dikkatimi çeken şey, onu şahsen dışarı çıkarmak için geldiğimize dair suçlamasıydı. Gerçek planlarımızdan haberi yoktu. Volusian'ın yardımını ve elindeki hediyeler hakkında yaptığımız çıkarımları bilmiyordu.

"Adına ne derseniz deyin fark etmez," diye açıkladı. "Ve meseleleri kendi eline almaya çalışan ilk hükümdar olduğunuzu düşünerek kendinizi övmeyin. Topraklarımda tuttuğum gözcüler, krallıkların kraliyet mensuplarının çoğunun eşkalini biliyor. Bu büyüleyici bir şey. Teslim olmayı planlayan hükümdarlar elçiler gönderir. Büyük isyan planları olan hükümdarlar bizzat gelir. Sanırım kişisel büyüklük kuruntusu."

"Ya da," dedim acı bir şekilde, "belki de bu hükümdarlar halklarını önemsedikleri ve kendilerini riske atmaya istekli oldukları içindir." Varia ve köpeklerinin ellerini nadiren kirllettiklerini tahmin ediyordum.

Varia omuz silkti. "Belki de. Sebep her ne olursa olsun, bu aptalca. Benim birleşik krallığıma katılmak çok daha akıllıca. Senin ve Kral Dorian'ın hain planlarınızla topraklarıma girdiğimize dair haberleri duyduğumda büyük hayal kırıklığına uğradım. İkiniz de oldukça dikkat çekicisiniz, biliyorsunuz. İkinizin de -özellikle de sizin- aklınızı başınıza toplayıp bana katılacağınızı umuyordum. Özellikle de elçimin size yaptığı nazik tekliften sonra."

"Sorunlarımdan kaçıp burada saklanmak için mi?" Alay ettim. "Hayır, teşekkürler."

"Duyduğuma göre, yaptığınız şey tam olarak buymuş. Sadece farklı bir yer seçmişsiniz ve muhtemelen tüm zaman boyunca tetikteymişsiniz." Etrafını işaret etti. "Burada olsaydınız, rahatlayabilir ve hamileliğinizin son aylarının tadını çıkarabilirdiniz. Belki de bu kadar stresli ve korkmuş olmasaydınız, çocuklarınız erken ve tehlikede doğmazdı."

İkizlerin riskli doğumundan benim davranışlarımdan sorumlu olduğunun ima edilmesinden hoşlanmadığım için sertleştirdim. "Erken gelmelerinin nedeni bu *değil*. İkizler bazen böyle olur."

"Öyle diyorsun. Ben de bir anneyim, bu yüzden kendimizi inandırmaya çalıştığımız bu incelikleri anlayabiliyorum. Ve bir anne olarak, seni korumaya davet ederken oldukça samimiydim. Bence Willow Queen ve diğerlerinin sana yapmaya çalıştığı şey dehşet verici. Korkunç ve korkakça. Sadece prensip olarak bile sana yardım ederdim. Ayrıca konuşabileceğim ve eşit şartlarda olabileceğim bir arkadaşına çok ihtiyacım vardı."

"Ilania da bundan bahsetmişti," dedim, pek inanmamıştım. "Bir tür kadın dayanışması şeyi mi?"

"Biriyle konuşmam gerekiyor, değil mi? Buradaki küçük canlarım dışında." Köpeklerin çenelerini kaşımak için durakladı. İkisinin de mücevherli

yakaları ve başlarında küçük fiyonkları vardı. "Ve erkekler çok fazla hayal kırıklığı yarattı. Onlardan yıllar önce vazgeçtim, tabii ki gerekli zevkler dışında. Çoğunlukla beni sıkıyor ya da sinirlendiriyorlar. Akıllı bir kadın arkadaşlığı çok hoşuma giderdi. Tüm bu güce sahip olmak çok yalnız hissettiriyor." Bu son cümleyi söylerken öyle hüzünlü ve melodramatik bir hali vardı ki, onu yumruklamak istedim.

"Sizin için üzülmediysem özür dilerim. Bu kadar masum ölüm ve yıkımdan sorumlu olan biriyle empati kurmak benim için çok zor."

Varia neşeyle güldü. "Masum mu? Bunu gerçekten iddia edebilecek çok az kişi vardır. Peki size Kış Büyüsü'nü belirli krallıklar üzerinde daha sert bir şekilde odaklayabileceğimi söylesem ne düşünürdünüz? Beni zalim buluyorsunuz ama büyü şu anki haliyle krallıklarınızda hayatın devam etmesine izin veriyor." Kahkahası kesildi ve hafifçe öne doğru eğildi. "Büyüyü odaklamak ve yoğunluğunu artırmak için gerekli araçlara sahibim. Eğer isterseniz, Söğüt Diyarı'na odaklanabilir ve onu tamamen yok edebilirim."

Ağzım açık kaldı. "Masum insanlarla dolu bir krallığı tamamen yok mu edeceksin?"

"Queen Maiwenn de dahil," diye işaret etti. "Bu senin için son derece uygun olurdu. Ve sana yaptığı onca şeyden sonra güzel bir intikam - masumlara zarar vermekten kesinlikle çekinmedi. Neden bu iyiliğe karşılık vermeyesin?"

Bu felaketi yaratan kişi hakkında pek iyi bir fikrim yoktu ama bu konuşma onun güvenilirliğinin daha da hızlı bir şekilde azalmasına neden oluyordu.

"İntikam vardır... bir de delilik ve zalimlik vardır," dedim. "Ve yaptığı şey yüzünden onun tüm krallığını asla öldürmezdim."

"Çocuklarınız hayatta ve iyiyken söylemesi kolay. Yine de senin için ne kadar iyi bir arkadaş olabileceğimi vurguladığını umuyorum. İnan bana, gerçekten böyle olmasını tercih ederim. Bu durumun senin için sadece birkaç olası sonucu var ve senin kendi isteğinle benim müttefikim olarak imza atman hepimiz için daha iyi olur."

"Oh, eminim," dedim, alaycılığımı gizleme zahmetine girmeden. "Ve bu dostça yıkımların karşılığında istediğin tek şey dost olmamız ve arada sırada kız kıza vakit geçirmemiz."

Varia'nın dudakları büküldü. "Önemli bir müttefik olarak ara sıra bana yardım etmek isteyeceğinden hiç şüphem yok."

Gentry çarkı ve anlaşması. En azından tanıdık bir bölgeydi.

"İşte başlıyoruz," dedim. "Dur tahmin edeyim. İnsan dünyasını fethettiğimizde oğlumun ordularını yönetmeye yardım etmek mi istiyorsun?"

"İnsan dünyası mı?" Kadın şaşkınlıkla başını salladı ve tekrar kahkahalara boğulacakmış gibi baktı. Köpeklerden birini kaldırdı ve yüzüne baktı. "Bunu duydunuz mu, Leydi Snowington? Ne kadar aptalca." Köpeği kucağına geri koydu ve bana baktı. "Bu dünyada beni eğlendirecek bir sürü şey varken neden insanları umursayayım ki? Benim istediğim dünya bu. Sorun şu ki, tabi krallıklarımı hizada tutmak büyük bir sıkıntı. Teslim olsalar ve kuvvetlerimin sınırlarına girmesine izin verseler bile, gücümü sürekli olarak dramatik güç gösterileriyle yeniden ortaya koymak zorunda kalıyorum. Bu çok yorucu."

"Senin için ne kadar korkunç."

Alaycılığımı ya fark etmemiş ya da artık umursamıyormuş gibi devam etti. "Ancak bu oyunun doğası böyle... Tabii tüm bu topraklara bağlanmak için daha kalıcı bir yolum yoksa, sürekli bakım gerektirmeden bana kırılmaz bir otorite sağlayacak bir yol."

Sert bir kahkaha attım. "O zaman kulağa oldukça kolay geliyor. Sadece tüm hükümdarları öldür ve toprakların bağlarını al ve-" Gülümsemem soldu, çünkü korkunç, batan bir farkındalık beni vurdu. "İşte bu. Bu yüzden benim 'arkadaşım' olmak istiyorsun. Demir Taç'ı istiyorsun."

Varia bunu inkâr etmedi. "İşleri çok daha basit hale getiriyor."

Demir Taç'ı bu kadar ölümcül yapan şey, bir hükümdar ile ülkesi arasındaki bağı koparmasıydı. Bana sürekli hatırlatıldığı gibi, bu bağ çok derindi. Hayatıma ve varlığıma bağlıydı ve ölüm ya da bir hükümdarın açıklanamaz bir şekilde gücünü kaybetmesi dışında, bu bağı sona erdirmenin ya da devretmenin bir yolu yoktu. Eğer olsaydı, Diken Diyarı'nı ilk kazandığımda muhtemelen onu başkasına verirdim. Sonra, Demir Taç'ın keşfi her şeyi değiştirdi. Demir Taç ile Katrice'in Rowan Diyarı'yla olan bağını koparmıştım. Sahipsiz kalan toprak, onunla bağ kurmam ve kontrolü ele almam için olgunlaşmıştı.

Daha önce yaptığım şaka bir dereceye kadar doğrudu: Varia tüm o hükümdarları öldürebilirdi. Ama bu kolay değildi, çünkü hükümdarlar,

doğaları gereği, genellikle krallıklarındaki en güçlü büyü kullanıcıları arasında yer alırlardı. Bu uzun ve yorucu savaşımlara neden olurdu ve Varia ne kadar kötü görünmek isterse istesin, onun o kadar da güçlü olmadığını biliyordum. Büyü için büyü, onunki her neyse, benden daha güçlü olduğundan şüpheliydim. Onu dikkate değer kılan şey, birlikte çalışabileceği bir sihir kullanıcıları birliğine sahip olmasıydı ve bu da yanıklığa yol açan türden bir güç yaratıyordu. Pasif bir büyü için bir grup organize etmek başka bir şeydi. Dış krallıklardaki hükümdarları avlamak için hepsini bir araya getirmek ise tamamen farklı bir konuydu.

"Hayır. Demir Tacı sana vermemi sağlayacak hiçbir şey yapamazsın - istesem de yapamam," diye ekledim. "Sadece onu kazanan kişi tarafından kullanılabilir."

"Ben de öyle duydum," dedi. "Ama sorun değil. Sadece bağları parçalamana ihtiyacım var. Gerisini ben hallederim."

Yakınımdaki tüm krallıkları ve onun kontrolü altında olduğunu duyduğum birçoğunu düşündüm. "O kadar çok kişiyle bağ kuramazsın. Bu mümkün değil. Kimse o kadar güçlü değil, sen bile. İki kişi yeterince yorucu."

Varia bana deliymişim gibi baktı ki bu da bir şey ifade ediyordu. "Tabii ki hepsini bağlayamam! Bu çok saçma. Sadece güvенеbileceğim kişiler tarafından sahiplenilmelerini sağladım. Örneğin kızlarım mükemmel kraliçeler olurdu. Eğer iyi tarafımda kalırsan -ki itiraf etmeliyim, şu anda kendini pek sevdirmiyorsun- sana bir çift verebilirim."

"Hayır," diye tekrarlardım. "Onu senin adına kullanmıyorum. Bir daha asla kullanmayacağım ve nerede olduğunu da söylemeyeceğim. Onu istiyor musun? Beni öldürün ki dinlendiği yere geri dönsün. Sonra gidip onu alabilir ve ne istersen yapabilirsin."

"Bu pek pratik değil ve bunu sen de biliyorsun." Demir Taç'ın dinlenme yeri, çoğu soylunun ayak basamayacağı kadar çok demirle dolu bir ülkeydi.

"O zaman bir çıkmazdayız," dedim muzaffer bir edayla. "Elimde istediğin bir şey var ve onu sana vermemin hiçbir yolu yok. Hikayenin sonu."

"Hayır, çocuğum," dedi, sahte bir sempatiyle başını sallayarak. "İşte burada yanılıyorsun. Gerçekten de senin hiçbir şeyin yok, benimse her şeyim var." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Zindanımdaki arkadaşların gibi."

Kıpırdamadan durdum. "Ne demek istiyorsun? Tacı senin için kullanmazsam onları öldüreceğini mi?"

"Bu kesinlikle bir seçenek. Benimle savaşmak için henüz herhangi bir büyü girişiminde bulunmamış olman, onların senin için ne kadar önemli olduğunu çoktan ele verdi."

"Evet," dedim kalbim sıkışarak. "Ama sayısız başka krallığın köleleştirilmesini ya da Demir Taç'ın kötüye kullanılmasını önlemek için hepsi seve seve ölür." Söylediğim sözlerin doğru olduğunu biliyordum ama yine de canım yanıyordu. Sadece arkadaşlarımla hayatı söz konusu olduğu için değil, aynı zamanda sihirle ne yapacağıma dair tam olarak net bir planım olmadığı için de sihir kullanmaktan kaçınmıştım. Ama böyle bir şey? Varia'nın dünya hakimiyeti mi? Hiç şüphe yok. Arkadaşlarımdan hiçbirisi özgürlüklerinin başkalarına neye mal olduğunu bilerek yaşayamazdı.

"Bir noktada, kaç kişinin hayatını feda edeceğinize karar vermeniz gerekiyor. Yani bu altı ya da yedi kişinin tacın maliyetine değmeyeceğini mi söylüyorsunuz? Peki ya krallığınız? *Krallıklar mı?* Söğüt Diyarı'na yapmayı teklif ettiğim şeyi -büyüyü odaklayarak-sizinkine de yapabilirim." Gülümsemesi özellikle kurnazlaştı. "Belki de nicelikten çok nitelik önemlidir. Çocuklarınız dışarıda bir yerlerde. Sonsuza dek saklı kalabileceklerini mi sanıyorsun? İnsan dünyasında bile onları bulabilirim. Pek çok deneğim var ve kolaylıkla geçebilecek olanlar sadece sen ve kız kardeşin değilsiniz."

Oda etrafımda dönmekle tehdit ediyordu ve sakın kalmak ve sözlerinin ne kadar sert vurduğunu belli etmemek için kendimi odaklamam gerekiyordu. "Gerçekten bu kadar kalpsiz misin?" diye sordum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun! İki koca krallığı yok etmekle ve çocuklarımla avlamakla tehdit ediyorsun! " Onun sırıtişını görünce yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor tuttum. "Bundan zevk mi alıyorsun? Bu tür psikopatça tehditlerden hastalıklı bir heyecan mı duyuyorsun?"

"Hayır," dedi bana, hâlâ gülümseyerek ve köpekleri severek. "Ben sadece bariz olanı göstermekten zevk alıyorum ve tam da daha önce söylediğim gibi: burada hiçbir şeye sahip değilsin ve ben her şeye sahibim."



Sonra, sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi, Varia beni "ne yapmam gerektiğini düşünmem" için hücreme geri göndereceğini söyledi. Ayrılmadan önce ekledi: "Beni fazla hoşgörülü bulmaman için, bu arkadaşlığımızın bir sonuca bağlanmasını çok istediğimi vurgulamama izin ver. Yarım kalmış işlerden hoşlanmam. Ayrıca, bu krallıklardan bazıları tam bir baş belası haline geliyor. Bu işi bir an önce halledebilsek hepimiz için çok daha düzenli olur."

Muhafızlar beni uzaklaştırmak için kollarımdan tutarken, "Anlaşıldı," diye mırıldandım.

"Ve bu yüzden," diye devam etti, "size bu noktayı vurgulayacağımı söylediğimde, yakında sizi doğru şeyi yapmaya teşvik etmek için harekete geçeceğimi kastediyorum. Küçük yoldaşlarınızı ortadan kaldırmakla başlayacağım. Sonra krallıklarınıza geçeceğim. Sonra da çocuklarınız." "Arkadaşlarım sana hiçbir şey yapmadı," dedim, paniğe kapılmışım. nasıl hızlı bir şekilde ve tehdit vardı tırmandı. "Onlar potansiyel

konular."

Varia omuz silkti. "Bende onlardan çok var."

"En azından onlarla konuşabilir miyim?" diye sordum. "İyi olduklarından emin ol ki onları çoktan öldürmediğini bileyim?"

Bana sıkı, bilmiş bir gülümseme verdi. "Canım, ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsun?"

Ve böylece taht odasından çıkarıldım. Kapıda hafif bir trafik sıkışıklığıyla karşılaştık. Birkaç dilekçe sahibi Varia'yı görmek için sıraya girmişti, ancak bir nöbetçi hepsini geri çekti ve neden girişlerine izin verilemeyeceğini açıkladı.

Muhafız, "Majestelerinin Meşe Kralı ile bir toplantısı var," dedi. "Önceliği var. Ondan sonrasına kadar kimseyle görüşmeyecek, tabii eğer kendini iyi hissederse. Çok yorucu bir gün geçirdi, o yüzden yarına kadar beklemeniz gerekebilir."

Meşe Kral. O seyircinin yerinde olmak ve Dorian'ın cazibeyi mi yoksa alay etmeyi mi tercih edeceğini merak etmek için can atardım. Bazen ikisi arasında ince bir çizgi vardı. Varia'nın gününün ne kadar "yorucu" geçtiği konusunda da şüphelerim vardı. Düşündüğümde

O elbisenin kullanışsızlığı yüzünden yardım almadan yürüyebilecek gibi bile görünmüyordu. Kendisinin ve köpeklerinin bir sedan sandalyede taşındığını öğrensem hiç şaşırmazdım.

Hoşnutsuz dilekçe verenler arasında Hemlock Land'den "dostlarım" da vardı. Onlar da biraz acele temizlik yapmış gibi görünüyorlardı ama bunun dışında yoldayken sahip oldukları aynı yıpranmış görünüme sahiptiler. Orj'un yüzü nöbetçinin sözleri karşısında sertleşti ama yine de kibarlığını bozmadı.

"Bize Majestelerine görevinde yardımcı olursak..." Gözleri endişeyle bana ve sonra tekrar muhafıza kaydı. "Kralımızı serbest bırakacağı ve topraklarımıza dönmesine izin vereceği söylendi. İsteddiği her şeyi yaptık."

Gardiyan ilgisiz görünüyordu. "O zaman onu yarın alırsınız. Ya da ertesi gün."

Alea, Orj'un yanına geldi. "Ama o iki aydır hapiste! Hem o hem de toprak ayrı kalmanın acısını çekiyor. Topraklarımız bu şekilde yok olup gidecekse lanetten kurtulmanın ne faydası var?"

"Eğer fark etmezse," dedi muhafız, "eminim Majesteleri Kış Büyüsü'nü size iade etmekten mutluluk duyacaktır."

Başka bir şey duymadım çünkü gardiyanlarım sonunda beni dar boğazdan geçirmeyi başardılar. Sorunsuz bir şekilde hücreme götürüldüm ama gardiyanlar kilidi açarken koridordaki diğer kapalı kapılara baktım. Dorian'ın orada bir yerde olduğunu biliyordum. Baldıran Kralı da orada mıydı? Ne de olsa bunlar "daha iyi" odalardı. Etrafımda kaç tane hükümdar hapsedilmişti? Tüm bu muhafızların ve büyü kullanıcılarının sadece benim için olduğunu düşünmek bencilce olabilirdi. Varia, boyun eğdirdiği krallıklarını hükümdarlar zaman zaman toprakla bağ kurmadan sürdüremezdi, ancak onları uzun süre ayrı tutmak kesinlikle manipüle edebileceği yeni bir kırılma unsuru yarattı. Ayrıca artık fethettiği krallıkları hizada tutmak için muhtemelen işe yarayan bir rehine sistemi de vardı. Soyluların çoğu yöneticilerini şiddetli bir bağlılıkla sever ve Orj'un da gösterdiği gibi onlar için her şeyi göze alırdı.

Tekrar kilitli ve yalnız kaldığımda, derme çatma asamla Volusian'ı çağırdım.

"Bu koridorda kilitli başka hükümdarlar da var mı?" diye sordum. "Ben ve Dorian dışında mı?"

"Burada başka parlayanlar da var, evet," dedi Volusian. "Onlardan hatırı sayılır bir güç hissedebiliyorum, ancak kilit altındayken bile demirlerini takmaya zorlanıyorlar. Görünüşe göre sizin sahip olduğunuz lükslere sahip değiller."

İçimi çektim ve karyolaya oturdum. "Yapabileceğim tüm iyilikler için demirde de olabilirim! O kaltak haklıydı. Onun her şeyi var ve benim hiçbir şeyim yok. Ve şimdi de arkadaşlarımı, krallıklarımı, Isaac ve Ivy'yi yok etmekle tehdit ediyor."

Bu sonuncusu kalbimi yerinden oynattı. Elbette kendi hayatıma değer veriyordum ama bu çılgın Öteki Dünya görevlerinin hiçbirine geri dönemeyebileceğimi düşünmeden çıkmamıştım. Bu, uzun zaman önce kabullenmek zorunda kaldığım bir şeydi. Yol arkadaşlarımın -özellikle de Jasmine ve Pagiell'in- öleceği düşüncesi hoşuma gitmiyordu ama onların da bazı tehlikeleri kabul ettiklerini biliyordum.

İkizler mi? Onlar farklı bir konuydu. Onlar masumdu. Bunların hiçbirisiyle ilgileri yoktu ve Varia'nın onlara zarar verdiğini düşünmek bile içimi öfke ve korku karışımıyla dolduruyordu. Kehanetin salgının önüne geçmesiyle Isaac ve Ivy'nin tehlikeyi atlattığını düşünmüştüm ama görünüşe göre bir kez daha birileri onları bana karşı kullanmak istiyordu.

"Dışarıda muhafızlar ve büyü kullanıcıları var," diye mırıldandım yüksek sesle düşünürken. "Belli ki bir kaçıışı bastırmaya yetecek kadar var ya da Varia öyle sanıyor. Ama kaçmaya çalışan tek bir kişinin ötesini düşünüyor olamaz. Peki ya hepimiz? Eğer buradaki diğer hükümdarları serbest bırakmayı başarırırsak, bu dünyadaki en güçlü soylulardan oluşan bir güce sahip oluruz. Buradaki muhafızlar buna karşı duramaz. Bu saray buna karşı duramaz. Ayrıca, öyle bir kargaşa olur ki zindandaki arkadaşlarım muhtemelen daha az öncelikli olur."

Volusian'ın gözlerinde hevesli bir parıltı sezdiğimi düşünsem de, yüzü her zamanki gibi pürüzsüzdü. "Her ne kadar burayı yerle bir etmeye başlamaktan daha çok istediğim bir şey olmasa da, şunu belirtmeliyim ki eğer hanımım gerçekten bu belayı ortadan kaldırmak istiyorsa, öncelikle tılsımların nerede olduğunu bildiğinden emin olmalısın. Varia'yı fethetmeniz, onu bunlardan mahrum bırakabilerseniz daha etkili olacaktır."

"Katılıyorum. Ama bunu öğrenmemizin hiçbir yolu yok. Yani, muhtemelen bu saraydalar ama saray çok büyük! Lanet olsun. Keşke özgürce dolaşabilseydin. Bu tesisi araştırarak birine ihtiyacımız var." Aklıma bir fikir gelince nefesim kesildi. Doğrudum. "Volusian! Hemen Dorian'ın hücreğine git. Ona bu mesajı vermelisin. "

Bunu çabucak ilettim ve Volusian ortadan kayboldu. Gittiği süre boyunca dudağımı ısırdım ve Dorian'ın henüz Varia'ya götürülmemiş olması için dua ettim. Neden bunu daha önce düşünmemiştim? Eğer şansımı kaçırsaydım, ne yapardık bilmiyordum. Varia'nın seanslar arasında bir bonbon molası vermesini ya da köpeklerinin tüylerini yeniden şekillendirmesini umuyordum. Volusian zamanında yetişse bile, bu fikir hâlâ oldukça sallantılıydı.

Volusian yeniden ortaya çıktığında ayağa fırladım. "Hâlâ orada mıydı?"

"Evet, hanımefendi. Mesajınızı ilettim. Meşe Kralı istediğinizi deneyeceğini söyledi ve aptalca bir şekilde sizin için ne yapamayacağını sordu." Yüz hatlarında belirgin bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Ayrıca size... bir çıkış yolu planlamanıza hiç şaşırmadığını söylememi istedi. Senden bir kez bile şüphe etmediğini ve ne yaparsan yap, sana son derece güvendiğini söyledi."

Neredeyse gülümseyecektim. "Evlat, bu kadar duygusal bir şeyi aktarmak senin için oldukça korkunçtu, değil mi?"

Volusian cevap vermedi.

Gerçek şu ki, Dorian'ın sıcak sözleri beni de tedirgin etmişti ama muhtemelen Volusian'dan çok farklı nedenlerle. Yine de onu Porsuk Diyarı'nda tutmak için gereken gücü korumak isteyerek Volusian'ı gönderdim ve beklemek için karyolama uzandım. Planımdan sonuç almamın ne kadar süreceğini bilmiyordum - eğer alacaksam bile. Varia'nın zindandaki yoldaşlarımı öldürmeye başlama tehdidini yerine getirmesinden de endişe ediyordum. Tek umudum, her iyi süper kötü gibi beni uyarması ve elimi güçlendirmek için onları gözümün önünde öldürmeye çalışmasıydı. Bu istediğim bir kader değildi ama en azından çoktan ölmediklerinden makul ölçüde emin olabilirdim.

Saatler geçti. Muhafızlar bana yetersiz bir yemek getirdiler, yine daha düşük konaklama yerlerinde kalanların ne yediğini merak ettim. Varia'nın beni zehirlemek için bir sebebi olduğunu düşünmüyordum ama yine de Volusian'ı kısa bir süreliğine çağırdım.

Yemek. O yemedi, ben de gücümü korumak için yemek yeme riskini göze aldım.

Yemeğimi bitirmek üzereydim ki tavana yakın küçük pencerede bir şey gözüme çarptı. Spots, Alea'nın şahini, yeni inmişti. Biraz manevra yaparak parmaklıkların arasından geçip bana baktı ama eşikten ayrılmadı.

"Vay canına," diye nefes aldım. "Gerçekten başarmışsın."

Oynadığım kumar, Hemlock halkının Varia'yla görüşmeyi umarak hâlâ taht odasının etrafında dolanıyor olmasıydı. Volusian'la gönderdiğim mesajda Dorian'a, kraliçeyi görmeye gittiğinde Alea'yla özel bir konuşma yapıp yapamayacağına bakmasını söylemiştim. Her yerde muhafızlar vardı ama dikkat dağıtabilecek ve yanlış yönlendirebilecek biri varsa o da Dorian'dı. Eğer bunu başarır, Alea'ya şahinini bana göndermesini söylemesini isteyecektim. Elimdeki tek talimat üçüncü kattaki küçük bir pencereyi aramaktı ama Spots'un beni aramak için pencereden pencereye uçabileceğini düşündüm - pencerelerde büyü olmaması şartıyla. Tüm plan zayıftı ama yine de burada, yarı zeki bir şahin beni beklenti içinde izliyordu.

Spots'a "Geldiğin için teşekkürler," dedim. Gözlerini kırptırdı ve hiçbir şey söylemedi, başka türlüünü de beklemiyordum zaten. "Her neyse. Alea ile bir bağlantın olduğunu biliyorum. Kuş diliyle mi mesaj iletiyorsun yoksa o senin gözlerinle mi görüyor bilmiyorum ama ona bir şey iletmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin? Bana verebileceğin bir işaret var mı?"

Eğer ses çıkarmadan bakmak kuşların "Evet" deme şekliyse, o zaman Spots bana yankılanan bir şekilde olumlu bir cevap verdi.

"Tamam." Kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım. "Sadece konuşacağım ve bunun ona ulaşmasını umacağım. Alea'ya kralını kurtaracak araçlara sahip olduğumu söyle. Varia'nın hepimiz üzerindeki etkisini nasıl kıracağımı da biliyorum ama yardıma ihtiyacım var. Alea ve halkının topraklarını güvende tutmak için Varia'ya boyun eğmeye istekli olduklarını biliyorum ama benimle çalışırlarsa Varia'yı alt edebileceğimize ve onun zulmünden kurtulabileceğimize gerçekten inanıyorum. Olay şu. Bu sarayda bir yerde, çok sıkı korunan bir oda var. Yani, muhtemelen bunun gibi bir sürü oda vardır. Zindanlar, Varia'nın yatak odası, köpeklerinin kulübesi, her neyse. Ama bunun *gerçekten* korunaklı olacağını hissediyorum. I

Alea'nın buna yaklaşmasını beklemeyin, çünkü deneklerin erişiminin sadece bir yere kadar olduğunu tahmin ediyorum. Mesele de bu. Alea muhtemelen muhafız yığınlarını görmeyecek bile çünkü bu odanın etrafında devasa bir çember olacak. Bu muhtemelen bir ipucu. Diğer ise neden bu kadar korunaklı olduğu belli olmayacak. Zindanlar mantıklıdır. Bu mantıklı olmayacak. Bu yüzden, buranın nerede olduğunu bulup bana bildirmesinin bir yolu varsa, bu çok büyük bir şey olur."

O zaman durakladım, son kısmı merak ediyordum. Kuşun sihirli bir şekilde sözlerimi Alea'ya ileteceğine güveniyordum. Onunkilerin bana nasıl geri döneceği daha az açıktı. Neyse. Bu daha sonra çözülecek bir sorundu ve o noktaya gelmeden önce daha pek çok sorunumuz vardı.

"O yerin konumu hakkında bir fikre sahip olmak, kralını patlattığımda büyük bir fark yaratacak. Ve yapacağım, bu arada. Onu ve diğer tüm tutsak hükümdarları. Eğer başka diyarlardan başka hoşnutsuz elçiler tanıyorsa, onlara önümüzdeki günlerde büyük bir darbeye hazır olmalarını söyle." O ana kadar gerçekten bir darbe sahneleyeceğimi fark etmemiştim... ama buraya başka neden gelmişim ki? "Ama yine de önemli olan Varia'nın bu kalesini çözmek. Hâlâ kötü bir isyan başlatabiliriz ama Varia'nın sakladığı şeyi bulana kadar salgın tehdidi ortadan kalkmayacak."

Spots ayağını tımar etti. Sadece dinliyor ve çoklu görev mi yapıyordu yoksa sıkılmış mıydı emin değildim.

"Bunu ona söyleyebilir misin?"

Bir an için hiçbir şey olmayacağını düşündüm ve sonra Spots bir tür cıvıltı sesi çıkardı. Parmaklıkların arasından geri çıktı ve uçup gitti.

"Şey," diye belirttim. "Şimdiye kadar yaptığım en tuhaf şey değil... ama yine de bir yere kadar." Sonra kendi kendime konuştuğumu fark ettim ve bunun bir kuşla konuşmaktan daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu merak ettim.

Hareketsiz oturup beklemek benim için zordu. Doğam genellikle bir şeyler yapmamı gerektiriyordu; Alabama'da bu yüzden bu kadar zor zamanlar geçirmiştim. En azından oradayken, sabrımın ikizlerin güvenliği için işe yarayacağını biliyordum. Burada ise her günün Varia'nın saltanatının devamı, yanıklığın daha fazla acı vermesi ve arkadaşlarım için daha fazla tehlike anlamına geldiği bilgisiyle sürekli baskı altındaydım.

Akşam çöküp hücrem karardığında Volusian'ı geri çağırdım. Belki de ışığın bir hilesiydi, ama görünüşü daha çok

Şimdi önemli. "Bu koridorda dolaşabilirsiniz. Gidip her bir hükümdarla konuşmanı ve onlara neler olup bittiği hakkında bilgi vermeni istiyorum. Onlara yakında bir kargaşa çıkabileceğini ve Varia ile Blight'ı sonsuza dek yok etmek için onları zincirlerinden kurtaracağımızı söyle. Zamanı geldiğinde daha fazla ayrıntı vereceğimi bilmelerini sağla." Tanrım, umarım bu gerçekten doğrudur. "Onlara eşkalimi ver ki talimatları verenin ben olduğumu bilsinler. Ve Dorian. Onun da eşkalini ver. Hatta önce Dorian'a git ve her şeyden onu haberdar et. Hücre arkadaşlarımızdan haberi olmayabilir. Ve ona kuşla konuştuğumu söyle."

Volusian bana uzun uzun acı çeken bir bakış attı. "Bu benim için yeni bir düşünüş olabilir, hanımefendi."

"Hey, büyük plan için bu gerekli. Ayrıca, Varia ile olan oyunumuzun sonuna yaklaşmak isteyeceğini düşünmüştüm. Bu Yew halkına bir şeyler kanıtlamak istediğini sanıyordum."

Gözleri kısıldı. "Hanımefendi, bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsiniz."

Ortadan kayboldu ve ben yine yalnız kaldım. Salonda tam olarak kaç hükümdar olduğunu bilmiyordum ama Volusian'ın onları ve Dorian'ı dolaşması biraz zaman aldı. Aslında yardımcım döndüğünde uyuyakalmıştım. Karanlık bir odada o kırmızı gözlerle uyanmak kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir kader değil, beni ne kadar korkuttuğunu bilmesine izin vermedim.

"Ve?" Ben sordum. "Nasıl geçti? Herkesle konuştun mu?"

"Evet, hanımefendi."

"Dorian ve benden başka kaç kişi var?" "Beş kişi."

Beş. Nedense bir düzine kadarını umuyordum. Yine de, Dorian ve benimle aynı seviyede büyüye sahip beş soylu hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Buraya ciddi bir zarar verebilirdik. "Yardım edeceklerini söylediler mi?"

"Üçü oldukça gayretliydi. Planlı ya da plansız o anda bir kaçış girişiminde bulunacaklarına inanıyorum. Diğer ikisi uzun süredir burada. Moralleri bozuk. Yanıt verirken kayıtsızdılar, bir şeyler başarabileceğimize dair pek umutları yok gibiydi."

Aklıma tedirgin edici bir düşünce geldi. "İyilik satın almak için beni ihbar edecek kadar çaresiz değiller, değil mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum, hanımefendi. Bence tamamen pes etmiş durumdalar. İntikam alma ve kaçma fırsatı doğarsa, yeniden ivme kazanmaları mümkün."

"Umalım da öyle olsun," diye mırıldandım. Beş müttefikten üç müttefike düşmüştük. Hâlâ bunların iyi ihtimaller olduğunu düşünüyordum ama "ezici" kelimesini "iyi" kelimesine tercih ederdim.

"Ayrıca," diye ekledi Volusian, hoşnutsuzluğundan emin olduğum bir ifadeyle, "Meşe Kralı'ndan bir mesajım var."

"Ne dedi?"

"Tılsımların yerini bulmanın yanı sıra, üzerlerinde bir tür büyü koruma olacağını da göz önünde bulundurmanız gerektiğini söylüyor. Nasıl yeneceğinizi bilmediğiniz bir kalkan veya büyü varsa, onları bulmak ve muhafızlarını yenmek yeterli olmayabilir."

"Mükemmel bir nokta, Dorian'dan daha azını beklememeliydim. Sence bu mümkün mü?"

"Neredeyse kesinlikle."

"Elbette hiçbir büyü kalıcı değildir. Yeterince güçlü biri onu patlatabilir - ya da birkaç kişi. Mesele de bu. Muhtemelen bu savunmanın kurulmasına yardım eden birden fazla kişi vardı, tıpkı Blight'ta olduğu gibi. Bu şeyi kırmak çok zor olacak."

Volusian düşündü. "Evet ama muhtemelen hediyelerin etrafındaki koruyucu büyüü bozmanın bir hilesi ya da daha basit bir yolu vardır. Kimse kendi büyüünün dışında kalmak istemez ve yeni nesneleri içeri taşımak için ara sıra savunmasını aşması gerekir."

Büyüyen komplikasyonlar yüzünden başım ağrıyordu. "Yani, çözmemiz gereken başka bir şey daha var. Tabii kaba sihirli güçle bu işi halledemezsek."

"Bu hâlâ bir seçenek," diye kabul etti. "Teşekkürler. Gidebilirsiniz."

İçimi çektim ve yatağa uzandım, müttefiklerim bir grup zapt edilmiş mahkûm, koridora hapsedilmiş bir ruh ve beni anlayan ya da anlamayan bir kuştan oluşurken nasıl bir kaçış planı hazırlayacağımı düşünmeye çalıştım. Başımı çevirdiğimde Volusian'ın hâlâ orada durup beni izlediğini gördüm.

"Ne?" Ben sordum. "Başka bir şey mi var?"

"Meşe Kralı'nın sana başka bir mesajı varmış."

"Oh? Neymiş?"

"Dedi ki..." Volusian'dan yine o hoşnutsuzluk hissini aldım. "Seni özlediğini ve odanın onunkine yakın olduğunu bilmekle rahatladığını söylememi istedi - yine de yeterince yakın değil. Bu gece yatağına uzanıp aranızdaki mesafenin ortadan kalktığını ve senin orada onunla birlikte olduğunu hayal edeceğini söylüyor."

"Aman Tanrım," dedim, neredeyse kahkahayı patlatacaktım. "Daha önce senin için kötü olduğunu sanıyordum."

Volusian cevap vermedi. Biraz ciddiyet takınmaya çalıştım ama sıırıttığımı biliyordum.

"Ona bunun çok tatlı ama geçmişimiz ışığında son derece küstahça olduğunu söyleyin."

Volusian ortadan kayboldu ve yaklaşık bir dakika sonra geri döndü. "Meşe Kralı, mevcut durum ışığında, bu tür önerilere daha açık olabileceğinizi düşündüğünü söylüyor. 'Cesur kaçışlar tutku için harikalar yaratır' dedi. Normalde küstahlık olarak görülebilecek bir şey aslında sıkıntılı zamanlarda oldukça makul görünebilir. Belki de bu sonuca daha önce varmış olsaydık, hastalık bu kadar soğuk olmazdı."

Alay ettim. "O zaman söyle ona, henüz cesur bir kaçış gerçekleştirmediğimize göre bunu göreceğiz."

Volusian tereddüt etti. "Hanımefendi, hizmetkârlığım süresince sizden hiçbir şey istemedim. Ama şimdi size yalvarıyorum: Bu ergenlik duygularını bütün gece bana tekrar tekrar söyletmeyin."

"Yeterince makul," dedim, gülümsememin geri gelmeye başladığını hissettim. "Devam et ve Dorian'a bunu da söyle. Bu gece ileteceğin son not bu. Biraz uykuya ihtiyacım var ve seni burada tutmak çok fazla güç gerektiriyor."

Volusian bana teşekkür etmedi -bu çok şey istemek olurdu- ama rahatlamış görünüyordu. Karanlığın içinde kayboldu ve o gece geri gelmedi.

Başıma gelecek tuhaf aksilikler için gücüme ihtiyacım olacağını bildiğimden ciddi bir şekilde uyumaya çalıştım. Düşman ellerinde bunu söylemek yapmaktan daha kolay -özellikle de benim gibi bir uykusuzluk hastası için- ve epeyce dönüp durdum. Uyku nihayet birkaç saat sonra geldi, merhametli bir şekilde rüyalarından arınmıştı. Bir şey beni çekene kadar uyanmadım.

saçımda. İlk başta uykulu halimle omuz silktim. Sonra tekrar oldu, o kadar acı verici bir çekişti ki irkildim ve gözlerimi açtım.

Ve şahin Spots'u yüzümden yaklaşık iki santim ötede bana bakarken buldum.

"Aman Tanrım! " Ayağa fırladım, gözlerimin oyulmak üzere olduğundan emindim. "Pencereden ciyaklayamaz mıydın? Ya da gaganla duvara dokunamaz mıydın?"

Spots kanadını çırpma dışında bir cevap vermedi.

"Burada olmanın bir nedeni olduğunu varsayıyorum," dedim. "Ama muhtemelen bana söyleyemezsin."

Bana baktı ve bir bacağını uzattı. Yakından bakınca, oraya bağlanmış minicik bir kâğıt rulosu gördüm. Dikkatlice, pençeleriyle beni oymaya karar verip vermeyeceğinden emin olmadan, minyatür parşömeni bacağından çıkardım. Kâğıt çok ince ve narindi; açmadan yırtılmasından korkuyordum. Sonunda iyice baktığımda, küçük yazılarla karalanmış bir avuç kelime görebildim:

ROM SE GRO BI D. SO U T SN B
AG .

Şifreli ama genel olarak umut verici olduğuna karar verdim. Kuşa geri dönüş mesajı vermek üzereydim ki aniden kapımın kilidinin açıldığını duydum.

"Defol git buradan! " Spots'a söyledim. "Sonra gel..." dedim.

Ben daha konuşmamı bitiremeden pencereye çıkmıştı bile ve tam gardiyanlar içeri girerken parmaklıkların arasından kıpırdanarak dışarı çıktı. Yüzleri asıktı. Biri ellerimi öne doğru çekerken diğeri zincirlerle bağladı.

"Majesteleri sizi istiyor. Şimdi."

Bir an için, korktuğum zamanın geldiğini düşündüm. Varia bana korkunç bir ültimatoma verecekti. Yine de, onunla ilgili bir şey ve dramatik yeteneği bana çok fazla kurulum ve tantana olacağını söyledi. Aceleye gelmiş gibi bir his vardı. Bir şeyler yanılmış gibi bir aciliyet.

Taht odasına götürölmediğimde bu his daha da yoğunlaştı. Bunun yerine Varia'nın kendi odasına götürüldüm ve tamamen deniz mavisi kadifeden yapılmış gösterişli bir oturma odasına kabaca itildim. Varia oradaydı, bir divana uzanmış, sanki son bir saat içinde yataktan kalkmış gibi görünüyordu. Odayla uyumlu bir bornoz ve kürklü terlikler giymişti. Kahverengi saçları dökülmüştü ama taranmış gibi görünmüyordu. Sanki umursamaz bir hava takınmaya çalışıyormuş gibi yaslandığı pozisyonda kaldı ama beni gördüğünde sesindeki öfke onu ele verdi.

"Neredeler?" diye sordu. Köpekler ayaklarının dibindeydi ve havlamaya başladılar. Birkaç ödülle onları susturdu.

Etrafıma bakındım, sorusu için bir tür yardım ya da bağlam arıyordum. "Ne nerede?"

"Buraya birlikte seyahat ettiğiniz insanlar." Ayağa kalktı ve bana öyle buz gibi bir bakış fırlattı ki, onu bu yanığın yaratıcısı olarak görmek çok kolaydı. "Neredeler ve onları nasıl kaçırdın?"

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Yani... onları kaybettin mi?"

Varia ters ters baktı, dünkü kadar sakin ve buyurgan değildi. "Bu bir oyun değil! Bana bunu nasıl başardığını anlat. Hâlâ güçlerine sahipsin. Nasıl kaçtın ve onları nasıl serbest bıraktın?"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Hâlâ güçlerime sahip olabilirim ama aynı zamanda muhafızlar ve büyü kullanıcılarıyla çevrili kilitli bir odada tutuluyorum! Kaçmak için yapmam gereken büyü kapıyı havaya uçurmamı gerektirirdi ve sanırım birileri bunu fark ederdi. Ayrıca, neden hücreme geri döneyim ki? Arkadaşlarımla birlikte çıkıp giderdim."

"Sana inanmıyorum," dedi Varia. "O zindanlardan kimse kaçamaz. Yardım almış olmalılar." Köpekler yine gürültüye başladı. Daha fazla ödül.

Omuz silktim ve çok kendini beğenmiş görünmemeye çalıştım. "Arkadaşlarım oldukça beceriklidir. Belki de güvenliğiniz sandığınız kadar iyi değildir."

İçimde bir sevinç vardı. Jasmine ve diğerleri kaçmıştı! Temel düzeyde, güvende oldukları için mutluydum. Daha geniş bir açıdan bakarsak, bu aynı zamanda artık ellerimin bağlı olmadığı anlamına geliyordu. Şu anda bir fırtına çağırabilir ve cezalandırılmaktan korkmayabilirdim. Elbette, planımın geri kalanı henüz tam olarak gelişmediği için bu önleyici bir tedbir olacaktı. Varia'yı inceledikçe, yeni özgürlüğümle ilgili bu sonuca varan tek kişinin ben olmadığımı daha iyi anladım.

"Senin yerinde olsam bu kadar kibirli olmazdım," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi, elimde senden çok daha fazla oyun taşı var ve senin için değerli olan pek çok şeyi kontrol ediyorum."

Yüzümü nötr tuttum ama içimde kalbim hızla çarpıyordu. Daha önceki tehdit listelerini hatırladım. Şu anda arkadaşlarım söz konusu değildi ve Isaac ile Ivy'yi bulmuş olabileceğinden şüpheliydim. Geriye ne kalıyordu? Krallıklarım. Kaçış yüzünden ciddi bir şey yapacak kadar sinirlenmişti ve kabus senaryoları

aklımdan geçti. Ya bana diğeri konusunda ciddi olduğunu göstermek için bir krallığı havaya uçurursa? Elimde çok sayıda masum hayat vardı ve eğer onlara zarar vermeye kalkışırsa, fırtına olsun ya da olmasın onu gerçekten havaya uçurdum.

Varia zalimce gülümsedi. "Yakında ne zaman ne kadar kontrol ettiğimi göreceksin.

-Tanrı aşkına! Çıkarın onları buradan! "

O zavallı küçük köpekler tekrar havlamaya başlayınca, yaşadığı dramatik an rayından çıkmıştı. Bir hizmetçi onları hızla topladı ve odadan dışarı fırladı. İçlerinden biri onu ısırdığında küfretti.

"Şimdi o zaman." Varia bir muhafıza başıyla işaret etti. "Onu içeri getirin."

Gardiyan sert bir selam verdi ve aceleyle kapıdan çıktı. Bir süre sonra elinde bir mahkûm-Dorian'la döndü.

Görünüşe göre erken uyanan tek kişi ben değildim. Dorian biraz yıpranmış görünüyordu ama bunun dışında herhangi bir yaralanma ya da sıkıntı belirtisi yoktu. Gerçekten de, sanki buraya zincirlerle gelmek istemiş ve Varia da onu buna mecbur bırakacak kadar nazik davranmış gibi, tipik tembel görünümünü takınmıştı. Gözleri Varia'ya odaklanmadan önce kısa bir süre bana kaydı. Ona o büyüleyici gülümsemelerinden birini verdi.

"Majesteleri. Beni kahvaltıya çağırmanız ne kadar hoş. Ve söylemeliyim ki, bu sabah çok çekici görünüyorsunuz. Her zaman kadınların dekorlarına uymak için yeterince zahmete girmediklerini söylerim. Ayrıca her zaman fırçaların abartıldığını söylerim. Değil mi, Eugenie?"

Cevap vermedim, çünkü Varia'nın bir sonraki hamlesinin ne olacağıyla çok meşguldüm. Dorian'ın buradaki varlığının iyiye işaret olduğunu düşünmüyordum. Birkaç dakika boyunca onu inceledi ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Düşünmen için sana bu geceyi vermemeliydim," dedi sertçe. "Bu benim açımdan bir hoşgörüydü, bir daha tekrarlamayacağım. Sadakatini istiyorum. Demir Taç'ı istiyorum. Eğer onları alamazsam, Meşe Kralı'nı daha sonra akşam yemeği eğlencemin bir parçası olarak idam edeceğim."

Kendime rağmen güldüm. "Onu öldüremezsin. Ona ihtiyacın var. Krallığını sana devretmesini istiyorsun." Çünkü konuşmanın tam detaylarını bilmiyordum ama krallığını ona teslim etmesi konusunda aynı ültimatomu verdiğini varsaymak zorundaydım. Reddettiğini de varsaymıştım.

"Doğru, bir ülkenin hükümdarı elimdeyken işim daha kolay ama onunki sadece bir krallık. Onun ölümü bana teslim olmasından daha iyi hizmet edecektir. Başka biri basitçe toprakları talep edecek ve bu şekilde daha uzun sürse de, yeni kral veya kraliçe bağlılık yemini ettiğinde Meşe Diyarı benim olacak."

Dorian hâlâ gülümsüyordu ama yüz hatlarında daha önce olmayan bir gerginlik vardı. Gözlerini kısmıştı. "Ne istersen söyle, ama şatomdaki en aşağılık hizmetçi bile ülkenin kontrolünü ele geçirse, yine de sana teslim olmayacaktır. Ve Eugenie de sırf benim hatırım için Demir Taç'ı senin kontrolüne bırakmayacaktır. Beni o kadar da sevmiyor. Bu saçma bir zaman kaybı. Neden hepimiz oturup çay ve hamur işlerinden oluşan keyifli bir sabah yemeği yiyip bu saçmalığı geride bırakmıyoruz? Bu arada, sevimli hayvanlarınız nerede?"

Sözlerinde doğruluk payı vardı. Onun hayatını kurtarmak için bile olsa Demir Taç'tan vazgeçmeyecektim ama bu karar onun söylediği kadar kaygısızca değildi. Bu, en çok faydayı sağlayacağını bildiğim ama muhtemelen uygulamada beni öldürecek olan, kalbimin üzerinde bir seçimdi.

"Bu şaka değil. Talebim reddedilirse Meşe Kralı ölecek. Ve" diye devam etti Varia, "dediğim gibi, lüks içinde tartışmanıza izin vermeyeceğim."

Cep telefonum lüks sayılır mıydı? *Gerçekten* de buradaki kasvetli konaklama yerlerini görmem gerekiyordu. Onu daha fazla sorgulayamadan, hafif bir hareketiyle bir gardiyan Dorian'a doğru yürümeye başladı. Tek bir yumuşak hareketle Dorian'ın önünde durdu ve karnına sert bir yumruk indirdi. Dorian iki büklüm oldu ve yüzünde bir acı kasılması belirdi, ama başka hiçbir ses çıkarmadı. Diğer yandan ben... söyleyecek birkaç şeyim vardı.

"Seni lanet orospu! " diye haykırdım, ileri doğru gerinerek. Muhtemelen tepkimi önceden tahmin etmiş olan muhafızlar kollarımı tutmak için çoktan yerlerini almışlardı. "Seni *öldüreceğim!* " Daha fazla düşünmeden hava ve suyun büyüünü etrafıma çektim. Oda nem ve gerilimle yoğunlaştı. İhtiyacım olan tek şey onu içine üfleyecek bir kaynaktı.

"Eugenie," dedi Dorian sertçe. Bütün neşe kaybolmuştu. "Düşüncesizce bir şey yapma. Düşünmen gereken çok şey var."

Varia'nın pencerelerinden süzülen sabah ışığında her zamankinden daha yeşil olan gözleriyle karşılaştım. Alt metni yakaladım. Eğer sihrimi şimdi serbest bırakırsam, iyi biçimlendirilmiş bir plan olmadan olacaktı. Burada da aklımla kalbim arasında bir seçim yapmam gerekiyordu ve aklımın argümanı o an için pek de ikna edici görünmüyordu. Yine de derin bir nefes aldıktan sonra büyümü bıraktım ve Varia'ya dik dik baktım.

"Belki de Meşe Kralı şüphelendiğimden daha mantıklıdır," diye düşündü. Yine aynı muhafıza doğru başını salladı. Öne çıktı ve Dorian'ın suratına bir yumruk indirdi, öyle sertti ki bir *gümbürtü* duydum.

Dorian acıdan yüzünü buruşturarak "Ah," diye inledi. "En büyük varlığım."

Dudağımı o kadar sert ısırđım ki kan tadı aldım. Ama kendimi Varia'yı yıldırımla vurmaktan alıkoymak için bir şeyler yapmalıydım. "Bunun amacı ne?" Kendimi biraz olsun kontrol edebildiğimde Varia'ya sordum. "Beni ne kadar belalı biri olduğuna ikna etmek için mi? Zincirlenmiş bir adama zorbalık yapabileceğine mi? Yoksa onu gerçekten öldüreceğine inanmam için mi?"

"Oh," dedi. "Onu öldüreceğimden emin olabilirsiniz. Bu daha çok daha önce söylediğim şeyi vurgulamak için: artık oyalanmak ve hiçbir sonuç olmadan karar vermek için zaman yok. Bugün düşünerek harcadığınız her an için Meşe Kralı işkencecilerimin elinde olacak ve en dayanılmaz acıyı yaşayacak. Gecikmeniz bu acıyı uzatacaktır."

"Ah, ironi," diye mırıldandı Dorian.

Kaskatı kesildim. Bu iyi bir haber değildi, çünkü Dorian'ın acı çekmesini istemiyordum. Ayrıca işkencecilerin hücremle aynı katta olmadıklarından emindim, yani büyük darbe girişimimi gerçekleştirirken Dorian yanımda olmayacaktı. Jasmine ve diğerlerinin kaçışı bana sarayın içinde endişelenecek bir değişken daha vermişti. Dorian'ın görüş alanımdan çıkarılması ise yepyeni bir komplikasyondur.

Varia devam etti. "Ve inanın bana, benim profesyonellerim Garik'in buradaki girişimlerini oldukça çocukça gösteriyor. Alınma Garik." Yumruk atan muhafız kraliçesine bir teşekkür selamı verdi. "Neyse ki Meşe Kralı'nın acısı kısa sürecek; çünkü ya siz doğru kararı vereceksiniz ya da akşam yemeğinde onu öldürmek zorunda kalacağım."

Dorian, yüzü hızla şişen biri için fazla neşeli bir ifadeyle, "Unutma, aceleye gerek yok, Eugenie," dedi. "Yapabildiğim kadar acıya dayanabilirim ve ne kadar yapabileceğimi kesinlikle biliyorsun. Benim için endişelenme."

Yine, diğer planları dikkatli bir şekilde gerçekleştirme mesajını yakaladım. Ayrıca, Dorian'ın BDSM'ye meyilli cinsel tercihleri hakkında da bir şaka olduğundan şüpheleniyordum. Ancak şu anda bu zayıf mizah girişimini pek takdir etmiyordum. Varia'ya karşı sert ve vurduğumduymaz kalabilmek için var gücümle çalışmam gerekiyordu. Aksi takdirde dizlerimin üzerine çöküp Dorian'ın beni serbest bırakması için yalvarma ihtimalim çok yüksekti.

"Sana sadakat yemini etmiyorum," dedim ona. "Ve Demir Taç'ı senin adına kullanmayacağım. Bu cevap değişmeyecek."

"Sen bilirsin," dedi. "Bugün ne diyeceğinizi daha sonra göreceğiz." Bizi el sallayarak gönderdi. "Onları kendi yerlerine götürün."

Dorian'la tek kelime daha edemedim çünkü ikimiz de çok hızlı bir şekilde dışarı çıkarıldık. İçimdeki fırtına dürtüsü son bir kez daha kabardı ve ben yine onunla savaştım. Bunu doğru şekilde yapacaktım. Böylece refakatçimin beni üçüncü kattaki hücreme geri götürmesine izin verdim. Kapıyı kilitlemeden önce zincirlerimi çıkarma nezaketini gösterdiler. Etrafıma baktığımda, birinin paletimin üzerine üstü kapalı bir yemek tepsisi bıraktığını gördüm. Kapağı kaldırdım ve bir parça ekmek, biraz su ve tepside hızla fırlayan bir fare buldum. Yaralanmaya hakaret eklemekten bahsediyoruz.

"Oh," dedim. "Bu çok hoş."

Yine de konuşmamı bitirmeden önce fareyle ilgili tuhaf bir şey fark ettim; aslında bir fare değildi. Onun yerine, sıçan büyüklüğünde minyatür bir kıvılcık tilkiydi. Nefesimi tuttum.

"Yok artık. Kiyo?"

Sıçan tilki hücremde koşuşturmaya başladı. Birkaç dakika içinde dönüştü ve karşımda tam boy bir Kiyo duruyordu. Arkamdan ihtiyatlı bir bakış fırlattım, yarı yarıya gardiyanların içeri dalmasını bekliyordum. Sonra kendime onun kitsune büyüünün soylular tarafından kolayca fark edilemeyeceğini hatırlatmak zorunda kaldım.

"Bunu nasıl yaptın?" Kiyo'ya sordum. "Çılgın bir bilim adamı sana küçültme ışını mı verdi?"

Gülümsedi ama gözleri yorgun görünüyordu. "Korkarım hayır. Bu sadece şekil değiştirmenin bir başka varyasyonu, tıpkı benim süper büyüklükte bir tilkiye dönüşebilmem gibi. Sadece küçük boyut için pek bir nedenim olmadı. Bir sarayın etrafında dolaşmak için son derece kullanışlı olduğu ortaya çıktı."

"Senin bir sıçan olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ettim.

"Mutfaktaki aşçılardan biri de öyle yaptı. Süpürgelere karşı yeni bir saygım var."

"Siz böyle mi kaçtınız? Diğerleri nerede? Onlar iyi mi?"

Duvara yaslandı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Zincirler beni durduramadı, özellikle de şekil değiştirdikten sonra. Kendimi kurtarmak için bir an bulduğumda, diğer herkesi zincirlerden kurtardım ve sonra gecenin bir vakti kendimizi dışarı attık. Sen neden bunu yapmadın?"

"Elimden gelse yapardım," diye mırıldandım. "Varia beni birkaç şeyle kontrol altında tutuyor. Önce siz vardınız. Sonra krallıklarımın yıkılmasını ve Isaac ile Ivy'nin bulunmasını iyi bir önlem olarak ekledi. Şimdi de Dorian'ı işkencecilerle birlikte yakaladı ve idamını planladı." Ona sabahki toplantımın kısa bir özetini yaptım.

"O zaman harekete geçmemekle akıllılık ettin," dedi Kiyo, sözümü bitirdiğimde. "Dorian güçlüdür. Dayanacaktır."

Kiyo'nun bunu mu kastettiğini yoksa Dorian'ın acı çekmesini gerçekten umursamadığını mı merak ettim. "Bana diğerlerinin nerede olduğunu hiç söylemedin."

"Şehirde saklanmışlar," dedi Kiyo. "Hemlock arkadaşlarınız güvenli bir yer bulmamıza yardım etti."

"Hemlock ..." Bir ışık söndü. "Sen Alea'nın i z c i s i n , değil mi? Tılsımların olduğu odayı arıyordun."

"Buldum," dedi, bu kelimelerin öneminden çok daha sıradan bir tavırla. "Dediğim gibi, fare boyutlarındayken pek çok şeye ulaşabilirsin."

"Alea'nın dediği gibi bodrumda mı?"

"Evet, ama burada bir sürü bodrum katı var. Burası yer üstünde olduğu kadar yer altında da var. Oda yaklaşık dört kat aşağıda ve çok sayıda muhafız var. Nesneler içeride, iki koleksiyon halinde, tam olarak anlayamadığım bir sihirle çevrili. Ama soylu büyüğü benim uzmanlık alanım değil."

"İki koleksiyon... Dur tahmin edeyim. Biri gerçekten yanıklık içinde olan topraklar için, diğeri de bağıllık yemini edenler için. Ama belli ki onların jetonlarını koz olarak elinde tutmaya devam edecek."

Kiyo başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu seni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirir emin değilim ama yanmış yığın çok daha büyüktü. Direnenlerin sayısı teslim olanlardan daha fazla."

"Onun yanmış yığın olduğunu nereden biliyorsun? Maiwenn'in hediyesini tanıdın mı?"

"Hayır, ama orada Dorian'ın mermer bir büstü vardı, krallığının 'mütevazı' bir hediyesi olduğunu düşündüm."

Bu normalde yüzümde bir gülümseme yarattı ama Dorian'ı düşünmek bana sadece onun benim yüzümden başına gelenleri hatırlattı. Suratına yediği yumruğun görüntüsü zihnime kazınmıştı.

"İşleri hızlandırmalı ve buradan gitmeliyiz," dedim. Kiyo Alea'yla konuşmuş olsaydı, muhtemelen Spots'a kralını serbest bırakacağımı söylediğimden bahsederdi. Ama belli ki planda Kiyo'nun öğrenmesi gereken çok daha fazla şey vardı. Diğer tutsak hükümdarları ve Volusian'ın onlarla nasıl temas kurduğunu hızlıca anlattım. Dinlerken Kiyo'nun gözleri parlıyordu.

"Bu harika," dedi. "Kötü muamele görmedikleri sürece, yanımızda olması gereken büyük bir güç olacaklar."

Başımı salladım. "Volusian bana fiziksel olarak zarar gördükleri izlenimini vermedi... sadece bazıları zihinsel olarak yenilmiş gibiydi."

"Anlaşılabilir," dedi Kiyo. "Ama savaşabilirlerse, nesnelerin etrafındaki büyüünün anahtarını bulmamıza gerek kalmayabilir. Siz sadece onu alt edebilirsiniz."

"Bunun hakkında da konuştuk. Bu da bir seçenek. Yine de, elde edebileceğimiz bir avantaj varsa, bunu istiyorum. Altı kişilik küçük ekibimle oraya gidip Varia'nın büyüünü yapmak için altı yüz kişi kullandığını ve bizim bunun yanına bile yaklaşamayacağımızı öğrenmek istemiyorum."

"Orj'a ve Hemlock grubunun geri kalanına bu konuyu sorabilirim. Diğer krallıklardan gelen bazı muhaliflerin yanı sıra, Varia'nın kendi sınırları içinde de bir takım hoşnutsuzlar var gibi görünüyor."

Bu sürpriz oldu. "Yine de tanıştığım herkes ona sadık görünüyor. Çok güçlü ve pek çok başka krallığı kontrol ediyor. Tebaası bundan mutlu olacak gibi görünüyor."

Kiyo, "Ona sadıklar çünkü ondan korkuyorlar," diye belirtti. "Ve duyduğuma göre, kendi krallığındaki insanlar her zaman boyun eğdirdiklerinden çok daha iyi durumda değiller."

Bu beni de şaşırttı, çünkü tebaamı korumayı kraliçe olarak asıl görevim olarak görüyordum. Elbette, Varia ve ben çok farklı bakış açılarından geliyorduk, çünkü ben de imparatorluğumu genişletmek için diğer krallıkların masumlarına ölüm ve acı ile şantaj yapma ihtiyacı hissetmiyordum. Dolayısıyla, Varia ve benim genel olarak farklı yönetim tarzlarına sahip olmamız makuldü.

"Peki, ne yapabileceğinizi öğrenin," dedim ona. "Kesin olarak bildiğim bir şey var

-"Ana saldırımızı başlatmadan önce Dorian'ı dışarı çıkarmalıyız."

Kiyo rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bunun için zamanımız olmayabilir. Diğer her şey halledildikten sonra onu alabiliriz."

"Şansımız olmayabilir! Onu tutmasının tek nedeni benim iyi davranmamı sağlamak. Eğer burada bir kargaşa başlatırsak, biz ona ulaşamadan ölebilir."

İtiraf etmeliyim ki, bir yanım bunca zamandır Kiyo'yla bu kadar medeni bir şekilde sohbet etmemize biraz şaşırmıştı. Neredeyse

-*Sanki* aramızda kan ve ihanet dolu bir geçmiş yokmuş gibi. Yine de, sanırım bilinçaltımda kavga çıkaracak bir şey, zayıf ittifakımızın dağılması için bir neden bekliyordum. Kiyo, hakkını yemeyelim, medeni bir yanıt vermek için acele etmedi.

"Dorian'ın peşinden önceden giderseniz ve bir şeyler ters giderse, rehin hükümdarları serbest bırakma ve nesnelerin peşinden gitme şansını bulamadan ölebilirsiniz. Ya da hükümdarları yanınızda getirseniz bile, yine de bir şeylerin ters gitme ihtimali var." Bana alaycı bir bakış attı. "Sen her şeye kadir değilsin, Eugenie. Sanki tek yapman gereken buradan çıkıp gitmekmiş ve her şey halledilecekmiş gibi konuşup duruyorsun. Sen bir baş belasısın ama burası büyü kullanıcıları ve askerlerle dolu. Bu seni bile yıpratır."

Sinir bozucuydu çünkü haklıydı. Her şeyi başarmamız mümkündü - tılsımları yok etmek ve Dorian'ı kurtarmak- ama birincisi öncelikli olmalıydı. Bu şansımızı kaybetmeyi göze alamazdık. Dorian'ın isteyeceği şey buydu. Ve yine de ...

"Onu terk edemem," dedim kısık bir sesle.

Kiyo cevap vermeden önce uzun bir süre beni inceledi. "Onu kurtaracağım." Sertçe başımı kaldırdım. "Ne?"

"Onu ben kurtarırım. Bu grubu dışarı çıkardığınızda bana ihtiyacınız yok ve gerçekten de nesnelerin peşine düştüğünüzde bana ihtiyacınız yok. Bunun için büyü kullanıcılarına ihtiyacınız var, bir dövüşçüye değil. Aslında, kaçışınız başladığında Dorian'ın peşinden gidersem, dikkatinizi dağıtmak için iyi bir fırsat olabilir. Hatta muhtemelen çetenin geri kalanından bazılarını bana yardım etmeleri için toplayabilirim - yine de Jasmine ve Pagiel seninle olursa muhtemelen daha iyi olur."

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Öldürülebilirsin."

Kiyo bana kuru bir gülümseme verdi. "Sögüt Diyarı'ndan yola çıktığımda bunu biliyordum."

"Evet, ama bu Dorian'ın adına olacaktı. Bunun olacağını tahmin ettiğimi söyleyemem."

"Benim önceliğim her zaman görev olmuştur. Dorian'la ilgili kişisel bir şey yok; o dryadların transındayken de sana bunu anlatmaya çalışmışım. Eğer onu kurtarabilir ve aynı zamanda amacımıza ulaşmamıza yardımcı olabilirsem... o zaman. Çok daha iyi olur."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu... bunun anlamı gerçekten çok büyük." Kiyo bir kaşını kaldırdı. "Onu çok önemsiyorsun, öyle mi?"

"Her zaman öyleydim," dedim gözlerine bakmadan. "Bir şey yüzünden birbirimize kızdığımızda bile, her zaman birbirimizin yanında olduk."

Bu kelimeler ağızımdan çıkana kadar ne kadar güçlü olduklarını fark etmemiştim. Kiyo ve ben bir konuda anlaşmazlığa düştüğümüzde, bu hemen hemen her zaman bir ayrılıkla sonuçlanırdı - dolayısıyla ilişkimizin bir dargın bir barışık doğası ve nihayetinde bir *kopuşa* dönüşmesi . Alabama'da Evan'la aramızdaki ilişkinin ne kadar huzurlu ve kolay olduğunu fark etmiştim. Öyleydi de, çünkü hiç anlaşmazlığa düşmemiştik. Benimle hiç çelişmedi ya da bana ne yapacağımı söylemedi. Bazıları bunun iyi bir şey olduğunu iddia edebilir ama ben bunun gerçekçi bir şey olduğundan emin değildim. Elbette sizinle her zaman aynı fikirde olan birinden hoşlanmak kolaydır. İşin püf noktası, size duymak istemediğiniz şeyleri söyleyecek biriyle hala birlik içinde olabilmektir. Dorian ve ben hep böyle olmuştuk. Çok az istisna dışında, birbirimize tamamen kızgın olduğumuz zamanlarda bile her zaman güçlü bir ekip olarak çalışmıştık.

Kiyo içimde çalkalanan düşünceleri biliyorsa bile belli etmedi. Tekrar stratejiye döndü. "İşin sırrı zamanlamada. Onu ve diğer hükümdarları kurtarmayı senkronize etmeliyiz ama yine de büyü'nün anahtarını bulup bulamayacağımızı görmek için yeterli zaman bırakmalıyız."

"Yine de çok fazla zaman yok," diye uyardım. "O sürtük akşam yemeği eğlencesi için onu infaz etmek istiyor."

"Ne saat var ne de saatlere göre hareket etmek." Kiyo küçük pencereye baktı. "Ve burada güneşi de pek hissedemiyorsun. Bu pencere gerçekten iyi değil-bekle. Şahin. Alea'nın şahinini göndereceğiz."

"Lekeler mi?" Ben sordum.

"Adı bu mu?" Kiyo kuşkuyla sordu.

"Dört Atlı'nın adını taşıyan kedileriniz var. Spots'un nesi var?"

Kiyo başını salladı, bu tür tartışmalara ayıracak vakti yoktu. "Hemlock çetesini görmem gerekiyor zaten. Dorian'ı kurtarmaya gittiğimizde Alea'nın Spots'u buraya göndermesi için gerekli ayarlamaları yapacağım. Yani, şahin geldiğinde... on dakika kadar bekleyin ve sonra gidin."

Sınırlı seçeneklerimizle bulabileceğimiz en iyi şey buydu. Kiyo ve ben, buradan sarayın alt katlarına nasıl ulaşacağımıza dair çok özel talimatlar da dahil olmak üzere, birlikte geçirdiğimiz zaman içinde olabildiğince çok ayrıntıyı gözden geçirdik. Sonunda kapımın kilidinin açıldığını duyana kadar konuştuk. Hızla tekrar sıçan tilkisine dönüştü ve tabağın üzerine süründü, tam ben kapağı indirip kapalı tepsiyi temizlik yapan hizmetkâra verene kadar. Kiyo mutfaktan çıkarken sorun yaşamayacağından oldukça emin görünüyordu, bu yüzden artık ona güvenmek zorundaydım.

Hizmetçi tepsiyi yenisiyle değiştirdi, tepsinin zaten öğlen yemeğim için olduğunu fark ettim. Yanında biri varken ve duvarlara bakmıyorken zaman çok daha hızlı akıyordu. Yine yalnız kaldığımda Varia'nın, geciktirdiğim her dakikanın Dorian için işkencecilerin elinde daha fazla zaman anlamına geldiği yorumunu hatırladım. Günün büyük bir kısmı geçmişti ve daha fazlası geçtikçe, ölümcül ultimatomu için beni arayıp aramayacağını merak ederek huzursuzlandım.

Yine de zaman geçti, ondan bir haber gelmedi. Belki de fikrini değiştirmişti. Üç saat sonra, aslında başka bir dizi nedenden dolayı endişelenmeye başlamıştım. Gözüme gelen ışık

Window hâlâ daha çok zamanımız olduğunu söylüyordu ama Kiyo Dorian'ı kurtarma sözünü yerine getirecekse, "akşam yemeği şovu"ndan önce harekete geçmesi gerekiyordu.

Pencereden gelen bir kanat çırpışı beni zıplattı. Spots kıpırdanarak içeri girdi ve hemen yanımdaki karyolaya zıpladı. İçimde bir adrenalın dalgası yükseldi. Herhangi bir hareketin olmasını beklediğim bir günün ardından nihayet işler hareketlenmek üzereydi.

"Gösteri zamanı, ha?" Spots'a sordum.

Cevabı bacağını uzatmak oldu, bacağına yine küçük bir parşömen iliştirilmişti. Parşömeni çıkardım ve açtığımda son mesajdan çok daha fazla yazı olduğunu gördüm. Bu nedenle okumak neredeyse imkansızdı, çünkü hepsini içermek için mikroskobik yazı gerekliydi. Uzun süre gözlerimi kısıarak baktıktan sonra mesajın iki ana noktasını çıkardım. Birincisi, her şeyin yerli yerinde olduğuydu ve plana başlayabilirdim. Diğeri ise nesnelerin koruyucu büyüünün, hatırı sayılır miktarda güce sahip biri tarafından söylenen bir büyü ile zayıflatılabileceğiydi. Uzun olmayan büyü de listelenmişti.

"Son derece kolay görünüyor," diye mırıldandım. "Çok kolay." Zamanın farkında olarak yarım yamalak asamı aldım ve Volusian'ı çağırdım. Onu son gelişmeler hakkında çabucak bilgilendirdim ve büyüüyü gösterdim.

"Kolay görünüyor," diye kabul etti.

"Arkadaşlarım yanlış yönlendirilmiş olabilir mi? Belki de sözde Yew muhalifleri yalan söylemiştir."

"Bu bir Porsuk büyüünün dili," dedi Volusian. "Yani bu kadarı doğru, hanımefendi. Merak ettiğim şey bir kısmının eksik olup olmadığı."

"Bu daha sonra çözülecek bir sorun," dedim. Buradaki çalışma prosedürüm bu gibi görünüyordu. Parşömeni cebime koydum ve sözlerinin beni çok fazla üzmesine izin vermemeye çalıştım. "Şimdilik harekete geçmeliyiz. Saat işliyor ve-"

Yine kapının açılma sesini duydum. Asayı gömleğimin altına saklarken Volusian'a "Git," dedim. "Muhtemelen tepsi içindir. Sen de git, Spots. Hanımına işlerin başlamak üzere olduğunu söyle."

Ama kapı açıldığında, içeri giren hizmetçi değildi. Her zamanki korumalarımdı. "Majesteleri sizi çağırdı," dedi içlerinden biri. "Hadi gidelim."

Ne? Büyük kaçışımı sahnelemeden saniyeler önce Varia'ya gitmem mi emrediliyordu? Olduğum yerde durdum.

"Ne için? Akşam yemeğine kadar karar vermek zorunda olmadığımı sanıyordum," dedim kollarımı kavuşturarak. Günün büyük bir kısmı geçmişti ama akşamın o kadar da geç olmadığından emindim.

"Majesteleri Meşe Kralı'nı görmenizi istiyor," diye açıkladı muhafız.

İony yine saldırdı. Dorian'ı kendi başıma yakalamaktan başka bir şey istemiyordum ve Kiyo beni hükümdarlar için serbest bırakmaya gönüllü olmuştu. İşte muhafızlar beni doğruca Dorian'a götürmeyi teklif ediyorlardı ama bundan kaçmam gerekiyordu. Burada bana ihtiyaç vardı.

"Üzgünüm," dedim kibirli bir şekilde. "Hiçbir yere gitmiyorum. Onun oyununu oynamayacağım ve acı verme yeteneğiyle beni korkutmaya çalışmasına izin vermeyeceğim. Ben böyle çalışmıyorum." Konuşurken bile, kaçışımı şimdi başlatmam gerektiği aklıma geldi. Gardiyanların hücremde ya da dışarıda olması ne fark ederdi ki? Öyle ya da böyle onlarla mücadele etmek zorundaydım. Tam sihrimi çağırarak üzereydim ki gardiyanın bir sonraki sözleri beni durdurdu.

"Sen bilirsin," dedi omuz silkerek. "Meşe Kral'ın hâlâ hayatta olduğundan bile emin değilim."

Kalbim durdu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben talep ettim.

Muhafız soğukkanlılığını korudu. "Görünüşe göre bazı işkenceciler sanatlarında biraz fazla gayretliymiş. Majesteleri bunu fark ettiğinde, Meşe Kralı geçmeden önce size ziyaret etme fırsatı verme nezaketinde bulundu. Şu anki durumunu bilmiyorum. Bu benim işim değil."

"Bunda nezaketle ilgili bir şey yok! " diye haykırdım. "Ve bu planın bir parçası değildi. Varia bana onun daha sonra idam edileceğini söyledi."

"Hanımefendimiz size hesap vermez, üstlerine verdiği sözü tutmak zorunda da değildir. Ne isterse onu yapabilir."

Kalbim yeniden çalışmaya başlamıştı, sadece çift zamanlı atmaya başlamıştı. Varia kendi planından saparak benimkini mahvediyordu. Dorian... öldü mü? Tehlikede olduğunu biliyordum ama aklımın bir köşesinde bu tehlikenin hep "daha sonra" olduğu vardı. Ve normalde çalışma şeklimde, "sonra" her zaman müdahale etme şansım olduğu anlamına geliyordu. İçimden bir ses sürekli *plana sadık kal, plana sadık kal* diyordu. Eğer Dorian öldüyse, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hâlâ hayattaysa, Kiyo ve diğerleri onu kurtarabilirdi.

Ve yine de...

"Ben giderim," dedim.

Her türlü mantığa aykırıydı. Varia'nın ekmeğine yağ sürüyordu. Yine de, son nefesine yaklaşmışken Dorian'ı terk etmemin bir yolu yoktu.

Beni işkencecilerin odasına götürdüler; burası hayal edebileceğiniz kadar korkunçtu. Çoğu sivri uçlu gibi görünen kötü görünümlü silahlar duvarları kaplamıştı. Ama beni Dorian'ın yanına götürdüklerinde, daha önce yapılanlar dışında üzerinde tek bir iz bile görmedim; bu da bana kentsoyluların işkence biçimlerinin bildiğimden çok daha sinsi olduğunu düşündürdü. Morgdaki bir ceset gibi uzun bir taş masanın üzerinde sırtüstü yatıyordu. Hemen yanına koştum, görünürde herhangi bir yaralanma belirtisi olmasa bile durumunun iyi olmadığı belliydi.

Dorian her zaman solgundu ama bu kızıl saçların ve güneşe karşı dikkatli olmanın getirdiği doğal mermer ten rengiydi. Bu... bu tamamen farklı bir şeydi. Ölüme yakın olmanın sağlıklı beyazlığıydı. Cildi rutubetliydi ve nefes alış veriş sığıdı. Yine de bu sonuncusu içimi umutla doldurdu. *Ölüyordu*. Birkaç parmağımı boynunun yan tarafına koydum ve zayıf bir nabız hissettim. Tıbbi bilgim bu kadardı ama yine de nabzın atıyor olması iyiye işaret olmalıydı.

Odadaki diğerlerine baktım, Varia beni görmeye gelmeye zahmet edemediği için haklı öfkemi kime yöneltemem gerektiğinden emin değildim. Muhtemelen köpeklerin banyo zamanıydı. Muhafız birliğim takviye almıştı ama çoğunlukla beni hizada tutmak için önlem olarak oradaydılar. Asıl suçluların, altın işlemeli uzun kahverengi cüppeleriyle beni sessizce izleyen iki soylu olduğunu tahmin ediyordum. Biri erkek, diğeri kadındı.

"Ona ne yaptın?" Ben sordum.

Erkek işkenceci ellerini saçma bir şekilde sakınleştirerek açtı. "Kraliçemiz bizden bunu istedi. Bir noktaya değinmek istedi."

"Ne, öfkeli bir psikopat sürtük olduğunu mu? Uzun zaman önce diğer krallıkları sövmürmeye başladığında bu noktaya gelmişti."

Muhafızlardan birkaçı kullandığım dile kaşlarını çatı ama kimse beni durdurmak için öne çıkmadı. "Sadece gücünü göstermek istedi," dedi kadın işkenceci. "Ve seni akıllıca bir hareket tarzı seçmeye teşvik etmek."

"Çılgın planlarında ona yardım *etmiyorum*," dedim. "O da bunu çok iyi biliyor. Nerede o?"

"İkinci çayında," dedi muhafızlardan biri. "Mesajınızı ona iletacağız."

"Ona gidip kendini becermesini söyleyebilirsin," diye cevap verdim. Dorian'a döndüm ve saçlarını yüzünden nazikçe uzaklaştırdım. "Benimle kal," diye mırıldandım. "Dryad'larla yeterince kötüydü. Bunu bana yapmaya devam edemezsin."

"Eğer 'cevabın' buysa," dedi bir başka muhafız soğuk bir sesle, "o zaman seni hücrene geri göndereceğiz."

"Peki," dedim, hâlâ hiçbirine bakmadan. "Dorian ne olacak?" "O bizimle kalacak," dedi kadın işkenceci.

Başımı kaldırdım. "Ne? Bir şifacıya ihtiyacı var! Onu çoktan uçurumun kenarına ittin. Böyle devam edersen ölecek."

"Sanırım mesele de bu," dedi erkek işkenceci. Bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne bekliyordunuz? Reddedebileceğinizi ve Majestelerinin onu serbest bırakacağını mı? Eğer onun iyileşmesini istiyorsanız, isteklerine uyun. Tek seçeneğiniz bunlar."

Hayır, aslında birkaç seçeneğim daha vardı. Bir tanesi onları kandırmak ve Varia'ya teslim olacağımı iddia etmektir. Ne de olsa bu, hemen harekete geçmem gereken bir karar değildi. Demir Taç yanımda değildi. Çok uzaklarda, kendi topraklarımda saklıydı. Tacı ona vereceğimi iddia edersem, tacı gerçekten ortaya çıkarmak zorunda kalmadan önce bu işin geri kalanını çözmek için bolca zamanım olacaktı.

Tam o sırada Dorian öksürmeye başladı. Hayır, öksürmeye değil. Nefes nefese. Sanki yeterince hava alamıyormuş gibi. Nefes almak için çırpınırken gözlerini açtı, gözlerinde çılgınca ve çaresiz bir bakış vardı.

"Dorian! " diye bağırdım, onu tuttum. "Dorian, nefes al! Rahatla. Bunu yapabilirsin."

Yine de beni duyamadığı ya da göremediği açıktı. Başka bir yerdeydi, çok fazla zarar vermiş ve şimdi onu bitirmek üzere olan bir acıya kilitlenmişti. Odada toplanmış olan insanlara baktım, hepsinin öylece durduğuna inanamıyordum.

"Ah," dedi işkencecilerden biri. "Ciğerlerinin ne zaman iflas edeceğini merak ediyordum."

"Bir şeyler yap! " diye bağırdım. "Ona yardım edin."

Dorian aniden durdu, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Onun duygularını paylaştım çünkü artık nefes almadığını fark ettim. İçimde yeni bir tür paniğin yanı sıra hayal kırıklığı ve korkunç bir üzüntü hissettim. Pek çok kişiyi dize getirebilecek bir güce sahiptim ve bu güç herkes tarafından kiskanılıyordu. Beni değer verdiğim kişileri savunmak için tamamen çaresiz bıraktığında, öfkeyle bunun ne işe yaradığını merak ettim.

Erkek işkenceci, "Siz seçiminizi yapana kadar hiçbir şey yapmayacağız," diye yanıtladı.

Seçim mi? Evet. Seçimimi yapacaktım ve bu Varia'ya teslim olmak olmayacaktı. Onu kandırmak bile olmayacaktı. En başından beri yapmak istediğim seçimi yapacaktım.

Bu odayı havaya uçuracak ve Dorian'ı buradan çıkaracaktım.

Büyü içimde kabardı, tüm canlıları çevreleyen suyun ve havanın gücü. Hava şişip gerildikçe oda nemle doldu, tıpkı Varia ile sabahki toplantımda olduğu gibi. Şimdi daha da ileri gittim. Ozon kokusu etrafımıza yayıldı ve havadaki elektrik yükleri nedeniyle ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Toplananlardan bazıları büyümüşlüğüme hissetti. Diğer herkes sadece kopmak üzere olan bir fırtınanın bariz işaretlerini hissetti. İnsanlar gerildi, silahlar çekildi. *İyi şanslar*, diye düşündüm.

Kırılma noktasına ulaşan büyük bir hava patlaması aniden patladı ve odanın duvarlarından birini yerle bir etti. Taş ve molozlar etrafa saçıldı ve ben zar zor eğilip Dorian'ı vücudumla korumaya çalıştım. Benim yaralanmamın bir önemi yoktu. Odadaki diğerlerinin böyle bir koruması yoktu.

İşin komik yanı, duvarı havaya uçuran ben değildim.

Yandaki artık görülebilen bir odadan Kiyo ve Rurik içeri daldı, askerlerimizin geri kalanı da birkaç Hemlock savaşçısıyla birlikte hemen arkalarındaydı. Onların arkasında da Jasmine ve Pagiell vardı ve duvara ne olduğu konusunda beni uyarmışlardı. Yew askerleri beni tamamen unutarak bu yeni tehdide saldırmak için hemen ileri atıldılar.

"Alistir! " diye bağırdım, bir şekilde sesimi arbedeye duyurabilmişim.

Dorian'ın askeri başını bana doğru salladı. Onu yanıma çağırdım. Önce bir Yew savaşçısını hakladıktan sonra başıyla onayladı. Birkaçını daha atlatan Alistir kısa sürede bana doğru ilerledi. Çılgınca Dorian'a işaret ettim.

"Ona yardım edin. Neredeyse bir dakikadır nefes almıyor."

Alistir'in yüzü kızardı. Ellerini hızla Dorian'ın üzerine koydu. İyileştirme büyüsünü hissedemiyordum ama Alistir'in yüzündeki ifadeye bakılırsa önünde bir mücadele vardı. Alistir'in yetenekli olduğundan şüphem yoktu ama o anda keşke Shaya gibi emin bir şifacı getirseydik diye de düşündüm.

"Eugenie! " Kiyo'nun sesi beni iyileşme dramasından çekti. Bir Yew askerini yumrukladı ve sonra bana inanmaz bir bakış attı. "Burada ne halt ediyorsun? Çık dışarı! Ne yapman gerektiğini biliyorsun! "

Kendimi çelişkili hissederek Dorian'a endişeli bir bakış attım. Onu nasıl bırakabilirdim? Alistir'in ne yaptığını ya da Dorian'ın tekrar nefes alıp almadığını bile anlayamıyordum.

"Git!" diye bağırdı Kiyo.

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok Majesteleri," dedi Alistir sıkılmış dişlerinin arasından. "Gidin. Onu bana bırakın."

Haklı olduğunu biliyordum ve yine o hayal kırıklığı içimi doldurdu, süper güçlü ama tamamen güçten yoksun olma hissi. Burada hiçbir şey yapamazdım ama yukarıda yapabileceğim çok şey vardı.

İçeri girdiğim giriş tamamen kavgayla doluydu, bu yüzden Pagiell'in duvarda yaptığı doğaçlama kapıya doğru aceleyle ilerledim. Biri yanıma geldi ve onun Jasmine olduğunu fark edene kadar kendimi kavgaya hazırladım.

"Seninle geliyorum," dedi ben daha tek kelime edemeden. "Bunu kontrol altına aldılar. Hem senin burada ne işin var? Bir devrime liderlik etmen gerekmiyor muydu?"

"Dikkatim dağıldı," diye mırıldandım.

Üçüncü kata geri dönmek düşündüğümde daha kolay oldu. Birçok gardiyan yanımdan koşarak geçti, çünkü bodrumda ulaşmaları gereken bir kavga olduğunu biliyorlardı. Yıldız mahkûmlarının yanından geçip gittikleri hiç akıllarına gelmemişti. Bize meydan okuyanlar, birleşik büyümüzle kolayca kenara çekildiler, biz onları yolumuzdan temizlerken domino taşları gibi devrildiler.

Kraliyet bekleme salonuna döndüğümde, muhtemelen alt kata gönderildikleri için muhafızların sayısının azaldığını gördüm. Büyü kullanıcılarının çoğu hâlâ oradaydı ve Jasmine ile bana epey bir mücadele verdiler. Öldürdüğüm ilk askerlerden biri baş gardiyan olarak tanıdığım biriydi.

"Anahtarlarını al ve diğerlerini serbest bırakmaya başla," dedim Jasmine'e. "Bu grubu ben hallederim."

Hiç tereddüt etmedi ve ben de tüm dikkatleri üzerime çekecek bir gösteri yapmaya özen gösterdim. Görevde bırakılan büyü kullanıcıları geniş bir güç yelpazesine sahipti. Bazılarını daha saldırmadan rüzgârla savurabildim. Bir tanesi bana bir ateş dalgası gönderdi ve yanılsızlıkla meslektaşlarından birini yaktı. Ateş bana doğru hızla yaklaşırken, etrafımdaki nemi çağırdım. Etrafımızdaki hava kupkuru oldu ama

Yangını durdurmak için su duvarı oluştu. Bunu bir daha tekrarlamaması için bir rüzgârı takip ettim.

Salonun alanı beni bazı yönlerden sınırladı. Normalde, düşmanlarımla ayakta durmasını bile engellemek için kasırgaya layık rüzgarları durmaksızın çalkalamaya devam ederdim. Ancak bunu Jasmine'i etkilemeden kolayca yapamazdım. Aynı şekilde, bu kadar dar bir alanda yıldırım kullanmak konusunda da tereddüt ettim. Onu kontrol etmekte oldukça iyiydim ve mükemmel bir silahtı ama kontrolden çıkma potansiyeli vardı. Yine Jasmine'in ve mahkûmların güvenliğini düşünmek zorundaydım.

Bu yüzden, etkili olan ama bu güçlerin dikkatle kullanılması gerektiğinden bu bölgelerde biraz daha fazla zaman alan rüzgâr ve suya bağılı kaldım. Sert, büyük ve katı bir şey bana yandan çarptığında sadece bir büyü kullanıcısına inmiştim. Hücrenin kapılarından biri menteşelerinden sökülmüş ve üzerime fırlatılmıştı. Tökezleyerek yere düştüm. Bana doğru ilerleyen soyluların memnun bakışlarına bakılırsa, bunu o yapmıştı. Ağaçlara ya da genel olarak oduna karşı bir yakınlığı olmalı. Hava büyüsunü hisseder ve uyarırdım.

Ayağı fırladım ve gücüme uzandım. Ben bir şey yapamadan, mavi ışıktan bir ağa benzeyen şey uçtu ve onu bir koza gibi sardı. Ağ etrafını gittikçe daha sıkı sararken acı içinde çığlık attı. Gövdesinin yanı sıra boynunu da sarmıştı. Kısa süre sonra oksijeni kesilince çığlıkları da kesildi. Yere düştü, ölü mü bilinçsiz mi bilemedim. Rahatsız edici bir şekilde Dorian'ı hatırladım.

Etrafıma baktığımda, uzun boylu, omuz hizasında siyah saçlı ve sivri sakallı bir adamın hücrelerden birinin kapısında durduğunu gördüm. Eliyle küçük bir hareket yaptı ve ışık ağı kayboldu. Birkaç dakika boyunca kurbanını inceledi ve bulduklarından memnun görünüyordu. Sonra başını kaldırdı ve beni onaylarcasına başını salladı.

"Teşekkürler," dedim.

"Sen Eugenie misin?" "Evet."

"O zaman sana borçluyum," dedi ciddiyetle. "Ben Hadic, Baldıran Ülkesi'nin Kralı."

"Oh be," dedim. "Seni gördüğüne sevinecek bazı insanlar tanıyorum."

Çok geçmeden Jasmine ve diğer hükümdarlar da bize katıldı. Kapsamlı bir tanışma için zaman yoktu ama Volusian'ın çeşitli tutumlar hakkında ne demek istediğini çabucak anladım. Hadic gibi birkaçı Varia'yı tek başına alt etmeye hazır görünüyordu. Diğerleri ise sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi sersemlemiş görünüyordu. Yine de, çevrelerine baktıkça, gözlerinde büyüyeceğini umduğum hayat kıvılcımları gördüm. Hepsi zayıf ve yıpranmış görünüyordu, şüphesiz uzun süre esir tayınları yemenin ve topraklarından mahrum kalmanın sonucuydu.

"Hadi," dedim, hepsinin beni takip edip etmeyeceğini görmek için beklemeden. "Varia'yı yenmeli ve bu illetten sonsuza dek kurtulmalıyız."

Kiyo'nun talimatlarını ezberlemiştim ve aşağıya inmenin de yukarıya çıkmaya benzediğini fark ettim - askerlerin kayıtsızlığı ve zorluklarının bir karışımı. Değişen tek şey, durumun giderek daha kaotik hale gelmesiydi. Hem muhafızlar hem de siviller panik içindeydi. Sanırım Varia gibi güçlü bir despot tarafından yönetiliyorsanız, statükoya çok fazla meydan okunmasını beklemiyordunuz.

İşkence odası bir kat aşağıdaydı. Oradaki durumu kontrol etmek için içimde büyük bir istek vardı ama bugün zaten bir kez plandan sapmıştım. Bu yüzden merdivenlerden inmeye devam ettim, dördüncü yeraltı seviyesine indim. Merdivenlerde çok az direnişle karşılaştık ama koridorda hediyelerin bulunduğu odaya doğru ilerler ilerlemez muhafızlar tarafından kuşatıldık. Oda tıpkı Kiyo'nun bana tarif ettiği gibi çift kapıyla kapatılmıştı. Hadic'in elleri mavi ışıkla parlıyordu.

"Yanıklığı nasıl durduracağını biliyor musun?" diye sordu bana. "Sanırım biliyorum."

"O zaman yap. Onları uzak tutacağız."

İçimi rahatlatan bir şekilde, beş hükümdar da artık gemide gibi görünüyordu. Biraz zayıflamış olsalar bile güçlerinin aşağı yukarı benim ve Dorian'ınkiyle karşılaştırılabilir olduğunu varsaymak zorundaydım. İkimiz bu asker gücüyle başa çıkabilir miydik? Muhtemelen. Ya da en azından iyi bir gösteri yapabilirirdik. Bu, bu grubun her şeyi halletme olasılığını destekliyor gibi görünüyordu.

"Oda koridorun sonunda," dedim. "Müsait olduğunda bize gel." Eğer büyü işe yaramazsa, büyüü bozmak için kaba kuvvet yöntemini denemem gerekecekti.

Jasmine ve ben muhafızlar ve büyü kullanıcılarından oluşan kalabalığın arasından sıyrılmak zorunda kaldık ama neyse ki hükümdarlar bizi koruyarak iyi bir iş çıkardılar. Çift kapıya ulaştığımızda birkaç nöbetçiyle daha karşılaştık, ancak kuvvetlerin büyük kısmı başka bir yerde meşguldü. Jasmine ve ben bu bir avuç adamı kolayca saf dışı bıraktık ve kapıları açmaya çalıştık. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kilitliydi. Nöbetçilerde anahtar aramak yerine, kapıları patlatarak açtım. Son zamanlarda yaşadığım hayal kırıklıklarından sonra terapi gibi gelmişti.

Aceleyle içeri girdik ve durduk. Tam olarak Kiyo'nun tarif ettiği gibiydi. Yüksek tavanlı, geniş bir oda. Önümüzde heykellerden mücevherlere ve kumaşlara kadar uzanan iki nesne yığını duruyordu. Koleksiyonlardan biri oldukça küçük, diğeri ise mide bulandırıcı derecede büyüktü. Bu nesnelerin her biri salgının esareti altındaki bir krallığı temsil ediyordu ve bu krallıkların her biri en az benimki kadar acı çekiyordu.

Jasmine onlara doğru atıldı, yüz hatlarının her yerinde yıkım arzusu vardı. "Dur-" diye seslendim.

Çok geç kalmıştı. Zulayı koruyan görünmez duvarlardan birine çarptı ve ondan sekerek tökezledi ve yere düştü. Kızarak ayağa kalktı ve ters ters baktı.

"Gerçekten orada, ha?"

"Evet." Çeşitli soylu büyü türlerini algılama yeteneğim düzensizdi ama bunu göremesem de hissedebiliyordum. Güçlüydü, çok güçlüydü. Onu inşa etmek için kaç kişi gerekmiş olabileceğini tekrar merak ettim.

Cebimdeki parşömene uzanarak boğazımı temizledim. "Umalım da bu bizim için onu devirsin." Çoğu eski bir büyü dilindeki anlamsız hecelerden oluşan büyüü okumak için gözlerimi tekrar kısmak zorunda kaldım. Bitirdiğimde nesnelere baktım. Duygularıma göre hiçbir şey değişmemişti. O güçlü büyü hâlâ yerinde duruyordu.

"Kahretsin," dedim.

"Belki de doğru telaffuz etmedin," dedi Jasmine.

"Belki," dedim kuşkuyla. Kulağa geldiği gibi yazılmıştı ve Volusian hücremde ezberden okumamı dinlemişti,

Gerektiğinde beni düzeltiyor.

"Çünkü Porsuk Diyarı'nda doğmadın," dedi arkamdan bir ses.

İçgüdüsel olarak elimdeki tek silaha, o da dandik asaya uzanarak arkamı döndüm. Varia kapının girişinde durmuş, değişiklik olsun diye mantıklı bir elbise giymiş, o mükemmel olduğu sinir bozucu küçümseyici ifadesiyle bize bakıyordu. O saçma köpekler de ayaklarının dibinde, yaylarını takmış, bize havlıyorlardı.

"Bu cazibeyi sana hangi casus bulduysa mükemmel bir iş çıkarmış," diye devam etti. "Etkilenmeli miyim yoksa sinirlenmeli miyim bilemiyorum. Kelimesi kelimesine mükemmel. Ne yazık ki, onun ya da onun keşfedemediği şey, bunun önemli bir güce sahip bir büyü kullanıcısı tarafından gerçekleştirilmesi gerektiridir - Porsuk Diyarı'ndan biri. Herhangi biri gelip küçük bir ilahiyle onu yok edebilsin diye bunca zahmete girdiğimi düşünmüyorsunuz değil mi? Gördüğünüz her şey, Kış Büyüsü ile ilgili her şey *yıllarca* süren hazırlıkların sonucudur."

"Siktir," dedim, bunun küfürde bir yükseltme gerektirdiğini fark ettim.

Artık hükümdarların ve benim kalkanın içinden kolayca geçebileceğimizi ummaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Hem bu sayede zaman öldürürken Varia'yı da saf dışı bırakabilirdim. Geri kalanımızın hediyeleri yok etmeye çalışmasına kesinlikle seyirci kalmayacaktı. Ayrıca, bana yaşattığı onca şeyden sonra, ben-

Bir baş dönmesi dalgası beni vurduğunda düşüncelerim karıştı. Temizlemek için başımı salladım ve duruşumu yeniden ayarladım. Sanırım bugün çok fazla efor sarf etmiştim. Dudaklarını eğlenerek kıvrarak beni izleyen Varia'ya tekrar odaklandım. Yanımda, Jasmine'den şaşkın bir çığlık duydum. İleri doğru birkaç adım attı ve aniden dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini başına götürdü ve sanki korkunç bir gürültüye maruz kalmış gibi irkildi.

Bana gelince, yönelim bozukluğu geri döndü ve yine denge hissimi bozdu. Neredeyse yerde Jasmine'e katılacaktım ama zar zor dik durmayı başardım. Yine de bunu zarif bir şekilde yapmadım ve muhtemelen bir tür sarhoş balet gibi görünüyordum. Seyirciler arasında sadece Varia olduğu için pek de umurumda değildi.

"Ne... yapıyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum, hâlâ kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyordum.

"Doğal olarak yaptığım şey," diye yanıtladı Varia. "Hadi ama. Kendime ait bir gücüm olmadığını mı düşündünüz? Başkalarını sadece benim işlerimi yapmaları için organize ettiğimi mi?"

Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkında fazla düşünmemiştim. Porsuk Diyarı'nda çalışan karmaşık grup büyüleri hakkında çok konuşmuştuk. Bir krallığı yönettiği gerçeği, hatırı sayılır bir büyüye sahip olduğunu gösteriyordu ama yanıklığın daha büyük tehdidi karşısında ayrıntılar daha az önemliydi. Şimdi, kulaklarımı tırmalayan bir uğultu doldururken, Varia'nın bir insanın dengesini ve nörolojik işlevlerini etkileme yeteneğine sahip olması gerektiğini anladım. Daha az bilimsel kentsoylu terimleriyle, "kafanı karıştırabilirdi."

Bunun ne kadar sakatlayıcı olduğu şaşırtıcı ve sinir bozucuydu. Bazı açılardan, iyileşme konusundaki çaresizliğime çok benziyordu. Gentry büyüü kendini çok çeşitli şekillerde ifade ediyordu ve benimki öncelikle fiziksel bir tezahürdü. Eğer bana ateş topları fırlatmaya başlasaydı, ona somut elementlerle aynı şekilde karşılık verebilirdim. Bu tür bir saldırı - görünmez ve neredeyse psişik nitelikte- bir şimşek fırlatabileceğim bir şey değildi. Ona bir şimşek fırlatabilirdim ama bunun için bu zihin erimesine karşı koymam gerekecekti.

-Ve şu anda bu oldukça zordu. Umabileceğim en iyi şey, o bizi öldürmeden önce salondaki diğerlerinin ortaya çıkmasıydı. Elbette bir grup insan üzerinde bu tür bir kontrol uygulayamazdı ve belki birileri daha dirençli olurdu-

Aklıma bir fikir gelince nefesim kesildi. Gücümü toplayarak, el yapımı asamı uzatmak için onun zihinsel saldırısını elimden geldiğince görmezden gelmeye çalıştım. Volusian'ın çağırma sözcüklerini ezbere okumayı başardım, bu kadar riskli bir durumdayken onu gerçekten getirip getiremeyeceğimden emin değildim. Mucizevi bir şekilde ortaya çıktı.

"Volusian! " diye haykırdım. "Bize yardım et."

Volusian hemen cevap vermedi. Bana bakmadı bile, gerçekten. Değişen, titreyen formuna rağmen, kırmızı gözleri Varia'ya sabitlendiğinde parlak ve sabit yanıyordu.

"Ganene'nin kızı Varia," dedi neredeyse kibarca. "Annene çok benziyorsun."

Varia kaşlarını çattı ve üzerimde uyguladığı büyüün hafiflediğini hissettim. Görünüşe göre sadece sınırlı sayıda büyüye odaklanabiliyordu.

Bu da takviye kuvvetlerimin gelmesi için iyiye işaretti. Ki bunun yakında olacağını umuyordum.

"Kimsin sen?" Varia talep etti. "Nesin sen? Sende bir şeyler var... tanıdık ve tanıdık olmayan."

"Annenizin ve büyükannenizin büyüsunün damgasını hâlâ taşıdığım için tanıdık geliyor olmalıyım."

Sanki onu aradığımda söylediklerimi hatırlamış gibi gözleri bana kaydı. "Volusian mı? Elbette hayır... o Volusian değil. O uzun zaman önce öldü."

"Ölü ve ölü değil," dedi. "Lanetin şartlarına göre."

Volusian'ın yaşam öyküsünün büyüleyici olduğundan emin olsam da, bunun için zamanımız yoktu. "Volusian, bu kadar gevezelik yeter! Bize yardım etmek için bir şeyler yapın! "

"Memnuniyetle, hanımefendi."

Volusian saldıracakmış gibi hareket etti ama Varia "Hayır!" diye bağırdığında fazla uzaklaşmadı. Bana yaptığı zihinsel saldırı yok oldu ve onun yerine, görünmez bir güç dalgasının havada dolaştığını ve beni ve Volusian'ı bir arada tutan bağları çözme tehdidinde bulunduğunu hissettim. Görüntüsü titriyordu ve ben olanlara inanmakta güçlük çekiyordum.

"İmkânsız," diye mırıldandım. "Onu sürgün etmeye çalışıyor." Onu tek başıma bile kovamadığımı düşününce, ilk başta bunun Varia'nın şüphelendiğimden çok daha zorlu olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Sonra, az önce kulak misafiri olduğum konuşmayı düşününce, tekrar gözden geçirdim. Eğer Volusian'ın lanetiyle ailevi bir bağı varsa, laneti parçalayıp onu bu dünyadan gönderecek bir yeteneğe de sahip olabilirdi. Volusian tam bir baş belasıydı ama onun gibi bir müttefiki kaybetme riskini göze alamazdım, özellikle de şimdi. Güçlerime bir kez daha sahip oldum ve onları Varia'yı bir rüzgâr patlamasıyla duvara çarpmak için kullandım. Çarpmanın etkisiyle Volusian'a olan hakimiyeti gevşedi ve benim ona olan bağlarım yeniden kuruldu.

"Sana bir iyilik yapıyorum! " diye tısladı bana. "Onun gibi bir kara büyücüyle hiçbir şey yapmak istemezsin! O kötü ve hain! "

"Bunun için annene ve büyükannene teşekkür edebilirsin," diye karşılık verdi Volusian yumuşak bir sesle. "Eğer bana ihanet etmemiş olsalardı, en sadık hizmetkâr ben olurum. O zaman yapabilseydim, bunu onlara ödetirdim. Bunun yerine, beni bu sefil topraklara geri getirecek kadar güçlü birine bağlanana kadar tüm bu yüzyıllar boyunca beklemek zorunda kaldım. I

Ganene ve Onya'dan intikam almayı sana tercih ederdim ama uzun zamandır elimdekiyle yetinmeyi öğrendim."

Volusian'ın onu çıplak elleriyle parçalayacağından emindim, tıpkı bana sayısız kez yapmakla tehdit ettiği gibi. Acaba onu durdurmalı mıyım diye düşündüm. Ancak daha fazla ilerlemeden önce durakladı ve bana baktı.

"Burada olmamın bedeli, elbette, size hizmet etmek zorunda olmamdır, hanımefendi. Benden bir şekilde yardım etmemi istediniz. Görebildiğim kadarıyla tılsımların üzerindeki büyü hâlâ geçerli."

"Büyü işe yaramadı," dedim. "Bir Yew büyüğü kullanıcısı tarafından okunması gerekiyor."

Volusian çoktan ilahi söylemeye başlamıştı. Hücremdeki büyüğü ezberlediğinin farkında değildim ama kelimesi kelimesine biliyordu. Konuşurken ondan güç yayılıyordu. Varia boğuk bir çığlık attı ve onu yerinde tutmak için hâlâ kullandığım rüzgâra karşı ileri doğru itti. Sahip olduğunu bildiğimden daha büyük bir güçle, Jasmine'e ve bana yönümüzü şaşırtan bir patlama daha gönderdi. Dengemizi tekrar kaybettik ve ben de büyüğü bıraktım. Varia serbest kaldıktan sonra bir an bile kaybetmedi. Elementlerimle savaşmaz savaşmaz, tüm gücünü Volusian'ı sürgün etmeye yönlendirdi. Bunu yapmak, muhtemelen son saldırısının toparlanmamız için gereken sürede harekete geçmemizi geciktireceğini umarak Jasmine ve beni tekrar bırakması gerektiği anlamına geliyordu.

Haklıydı çünkü ayağa kalkmam ve kafamı toplamam birkaç dakika sürdü. Bunu yaparken, birkaç şey oldu. Volusian büyüünü bitirdi ve görünürde hiçbir belirti olmamasına rağmen, nesneleri koruyan gücün yok olduğunu hissettim. Belki bir miktar koruyucu güç kalmıştı ama bu kırılamayacak bir şey değildi. Olan diğer şey ise

...

Varia, Volusian'ı sürgün etti.

"Defol git, seni sefil hain! " diye bağırdı. Büyüsünün kabardığını ve Volusian ile beni bir arada tutan bağların çözüldüğünü hissettim. "Yeraltı Dünyası'na git ve bir daha asla dönme."

"Yakında orada görüşürüz," dedi Volusian, solmaya başlarken yılmadan. Bakışları bana döndü. "Sana sadakatle hizmet ettim. Şimdi bana yardım et. Onu yok et."

Başka bir şey söylemedi çünkü kısa süre sonra hiçliğe karışan parıltılara dönüştü. Volusian bu dünyadan sonsuza dek gitmişti.

Bana ve Yasemin'e öncekilerden bile daha güçlü bir beyin patlaması daha gönderdiğinde bu sürgünü daha yeni bitirmişti. O vızıltı sesi daha çok bir çığlığa dönüştüğünde haykırdım. Kulaklarım patlayacakmış gibi hissettim. Buna rağmen Varia'nın konuştuğunu duyabiliyordum.

"Gerçekten bir şey başardığını mı sanıyorsun? Minionun kalkanı indirdi diye mi? Meclisimi topladığımda, onu anında geri getirebiliriz. Hiçbir şey değişmedi. Tüm o nesneler -ve krallıklarınız- hâlâ Kış Büyüsü'nün esareti altında." Bize doğru birkaç tehditkâr adım attı. "Çok geçmeden bu sizi ilgilendirmeyecek. Kafanızdaki kanı patlatmadan önce şunu bilin: Topraklarınız bu hakaret yüzünden çok acı çekecek. Sen öldükten sonra kimin başarılı olduğu önemli olmayacak. Bu toprakları tüm yaşamdan mahrum bırakacağım, donacaklar ve başka hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekecekler-ah! "

Kulaklarımdaki uğultu ve feryat, yığınlardan bir nesne uçarak gelip Varia'nın kafasına çarptığında kesildi. Vurdu dediysem, tam kafasına *isabet* etti. Duyulabilir bir çatırtı oldu ve anında yere düştü, gözleri boş boş ileriye bakıyordu. Durmadan havlayan köpekleri şaşkınlık içinde sessizliğe gömüldü.

Keskin bir nefes alma sesi duydum ve Jasmine'in kafa karışıklığının kalıcı etkilerinden kurtulmak için mücadele ettiğini gördüm. Kulaklarından kan akıyordu ama başka bir kötü etkiye maruz kalmış gibi görünmüyordu. Elini tuttum ve kalkmasına yardım ettim. Tekrar ayağa kalktığımda Varia'nın hareketsiz bedenine baktım ve ona neyin çarptığını iyice görebildim. Meşe Diyarı'nın hediyesi olan Dorian'ın mermer büstüydü.

Odada bir sarsıntı oldu ve hemen tavana baktım, bir depremin her yeri yerle bir etmesinden korkuyordum. Yerin dört kat altı, sismik olaylar sırasında bulunmak için pek de iyi bir yer değildi. Sarsıntı birkaç saniye sonra durdu.

"Sadece toprak onun ölümüne tepki veriyor," dedi hoş bir ses. "Artık sahipsiz ve yeni bir efendi ya da metres arıyor. İsterseniz imparatorluğunuza bir yenisini ekleyebilirsiniz."

"Dorian mı?" İnanamayarak sordum.

Kapı aralığına yaslanmıştı ve sanki onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi görünüyordu. Aslında onu son gördüğümünden, işkencecilerin elinden yeni çıkmış halinden çok daha iyi görünmüyordu. Aradaki tek fark nefes alıyor olması ve bilincinin yerinde olmasıydı elbette. Onun dışında hâlâ hastalıklı ve çökmüş görünüyordu.

Varia'ya baktı. "Sanırım ona bu kadar sert vurmam oldukça beceriksizceydi. Üstelik çok acımasızca bir taktikti. Düşünmek için fazla zamanım yoktu ve en sevdiğim iki kız kardeşime zarar vermesini en iyi nasıl engelleyebileceğime o anda karar vermek zorundaydım." Birden çok memnun görünüyordu. "Yine de bunu o köpeklerle zarar vermeden yapmayı başardım. Çok düşünceliyim. Hayvanları sevmediğimin söylenmesine izin vermeyin - o sefil kitsune bir yana."

"Dorian! " Söyleyebildiğim tek şey buydu. Ayaklarımın üzerinde durduğumdan emin bir şekilde ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım. O da elinden geldiğince kucaklamaya karşılık verirken, bir yandan da kapı aralığından destek almaya çalışıyordu.

"Neden, Eugenie. Bir kez daha, neredeyse beni gördüğüne sevindiğini düşünüyorum. Kahraman olmaya devam etmene izin vermemi beklemiyordun, değil mi? Beni pek çok kez kurtardın. Benim de payıma düşeni yapmam gerekiyordu."

Hayatta ve çoğunlukla iyi olduğu için o kadar mutluydum ki yine de tutarlı bir şey söylemekte zorlandım. Kendimi ondan dikkatlice ayırdım. "Ne yapacağımı bilemiyorum," diye güldüm. "Ağlayacakmışım ya da seni tokatlayacakmışım gibi hissediyorum."

Yüzünü buruşturdu. "İkisi de değil, lütfen. İsterseniz daha sonra size daha kabul edilebilir başka alternatifler de sunabilirim. Ama önce... Sanırım uğraşmamız gereken bir bela var."

Dorian elini uzattı ve mermer büst, taş ve toprak üzerindeki gücünün etkisiyle ona doğru süzüldü. Büstü elinde tuttu ve hayranlıkla kendisine baktı. "Ne kadar çekici bir benzerlik, değil mi?"

Ve böylece büstü karo zemine fırlattı. Mermer heykel yüzlerce parçaya ve kırığa ayrıldı. Çok uzaklarda, Öteki Dünya'da, Meşe Diyarı uyandı.

Porsuk Diyarı'nın sahiplenilmesi uzun sürmedi. Varia'ya hastalıkla mücadelesinde yardım eden aynı büyü kullanıcıları, Varia'nın eski topraklarının bir parçasını ele geçirmek için çabucak harekete geçti. Sonuç olarak krallık üç küçük krallığa dönüştü. Öteki Dünya'da bunun mümkün olduğunu duymuştum ama gerçekleştiğini hiç görmemiştim. Üç krallık kendilerini yeni efendilerine göre şekillendirerek Mantar Ülkesi, Pamuk Ağacı Ülkesi ve Ceviz Ülkesi haline geldi. Porsuk Diyarı artık yoktu.

Varia'nın planlarına dahil olmalarına rağmen, yeni hükümdarlar - iki kraliçe ve bir kral - partime ve Hemlock birliğine barış ve dostluk sözü vermekte hızlı davrandılar. Varia'nın saçma "dostluk" teklifinin aksine bu teklifler meşruydu. Yeni hükümdarlar güçlerini pekiştirmek ve bir yönetim kurmakla ilgileniyorlardı. İttifaklar fetihlerden çok daha faydalıydı.

Yeni hükümdarlar bizi bir süreliğine ağırlayabilirdi, ancak grubum kendi topraklarımıza dönmek ve orada iyileşmeye başlamak için sabırsızlanıyordu. Ticaret anlaşmaları ve antlaşmalar yapmak için yakında elçiler göndereceğimize söz vererek tüm teklifleri reddettik. Krallıklarında gıda üretiminin yeniden başlamasının biraz zaman alabileceğini düşünürsek, bu aslında oldukça sağlam bir plandı.

Ancak ayrılmadan önce, yeni taç giymiş Hickory Q u e e n'i Magia ile çok ilginç bir sohbet gerçekleştirdim. Porsuk Diyarı'nda doğup büyümüş biri olarak, buranın tarihi ve efsaneleri konusunda oldukça bilgiliydi.

"Elbette Ruhların Katili Volusian'ı biliyorum," dedi bana.

Dorian yanımdaydı, Magia ile birlikte bir kale inşa edilene kadar karargâh olarak kullandığı bir handa oturuyorlardı. Onunla şaşkın bakışlarımızı değiş tokuş ettik.

"Ruhların Avcısı mı?" Ben sordum.

"Kesinlikle etkileyici bir unvan," diye düşündü Dorian. "Kendime böyle demeye başlayabilirim." Yorgun görünüyordu ama sıçramalarla toparlanmıştı.

Alistir ve Baldıran Diyarı'ndan Hadic'in bize ödünç verdiği bir şifacı sayesinde bağlar.

"İtiraf ediyorum," diye ekledi Magia, "bunların çoğunun efsane olduğunu düşünüyordum. Anlatılanlara göre Volusian, Onya'nın en güvendiği danışmanlarından biriymiş."

"Onya?" Birkaç dakika sonra, taht odasında gördüğüm, aynı adı taşıyan bir kraliçe ve iki kızını tasvir eden portreyi hatırladım.

Magia başını salladı. "Muhteşem Onya. Ganene'nin annesi. Varia'nın büyükannesi. Porsuk Diyarı'nın en güçlü liderlerinden biri. Tüm aileleri güçlüydü. Bu sayede topraklarını nesilden nesile aktarmayı başardılar."

"Olağanüstü," diye onayladı Dorian. Soyun, Öteki Dünya krallıklarını kimin kontrol ettiğini etkilemediğini bilecek kadar çok şey öğrenmiştim. Güç etkiliyordu. Hükümdarlar kesinlikle çocuklarına miras kalmasını isterlerdi ama çoğu zaman bu çocuklar toprakları ele geçirecek kadar güçlü olmazlardı.

"Onya'nın küçük bir kızı vardı, Adil Nissa." Resimdeki güzel kızı hatırladım ve bu lakap kullanımının bir Yew geleneği mi yoksa sadece o dönemin bir ürünü mü olduğunu merak ettim. Tarihin beni Belalı Eugenie olarak hatırlayıp hatırlamayacağını da merak ettim. "Nissa kız kardeşi ve annesi kadar güçlü değildi ama güzeldi, nazikti ve Volusian da dahil olmak üzere pek çok kişi tarafından seviliyordu."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "*Volusian* mı?" Sanırım bu benim için Öteki Dünya'da tanık olduğum tüm çılgın büyü eylemlerinden daha inanılmazdı.

"O zamanlar yaşıyordu," diye hatırlattı Dorian. "Dünyaları huzursuzca dolaşmak zorunda kalan ölümsüz bir yaratık değildi. Bunun bir insanı değiştireceğini hayal edebiliyorum."

"Nissa da onu seviyordu, aynı rütbede olmamasına rağmen," diye devam etti Magia. "Onya bunu onaylamıyordu ama ona değer veriyordu ve komşu bir krallıkla yürüttüğü savaşta onun güçlerine çok ihtiyacı vardı. O ve Ganene, Volusian'ın Onya'nın güçlerini zafere götürmesine yardım ettikten sonra, çifti savaştan sonra evlenebileceklerine ikna etmek için bir plan yaptılar. Ancak bunların hepsi bir yalandı ve o y o k k e n , Ganene ve Onya zorla

Nissa, müttefik olarak güvence altına almayı umdukları bir kralla evlendi. Düşünden kısa bir süre sonra Nissa intihar etti."

Artık kendimi tamamen kaptırmıştım ve Volusian'ın *-benim Volusian'ımın-* bu hikâyenin kahramanı olduğunu neredeyse unutmıştım. Hızla bir Shakespeare trajedisi halini alıyordu.

"Volusian geri döndüğünde sadece nişanlısının başka bir adama verildiğini değil, aynı zamanda öldüğünü de öğrendi. O kadar öfkelenmişti ki karanlık sanatlara yöneldi ve sonunda Onya'nın düşmanlarına yardım etti. Porsuk Diyarı'na eşi benzeri olmayan bir dehşet ve yıkım getirdiler."

Blight'ı düşününce bunu sorguladım. Elbette, Volusian oldukça korkunç şeyler yapmadan "Ruhların Katili" unvanını kazanamazdı.

Magia'nın gözleri düşünceli bir hal aldı. "Porsuk Diyarı'nın tamamen yok olacağı neredeyse kesindi ama Onya ve Ganene sonunda Volusian'ı tuzağa düşürüp yakalamayı başardılar. Yaptığı şey için basit bir idamın yeterince büyük bir ceza olmadığına karar verdiler ve bu yüzden öldürüldü ve onu bulduğun duruma lanetlendi. Onun yardımı olmadan Porsuk Diyarı'nın düşmanları geri çekildi ve barış yaptı."

"Eh," dedim, hâlâ biraz şaşkınlıkla, "bu kesinlikle Porsuk Diyarı'ndan ve Varia'dan neden bu kadar nefret ettiğini açıklıyor. Yaptıklarını onayladığımı söyleyemem ama sonuçta Onya'nın soyunun onu yenmiş olması biraz üzücü."

"Bundan emin değilim. Varia'nın sonu geldi," diye belirtti Dorian. "Elbette bu ona Yeraltı Dünyası'nda biraz huzur verecektir." Dorian iç çekti. "Onu öldürmek için gerçekten de çok acemice bir yoldu. Tutkunun ateşiyle hareket edersen böyle olur."

Zahmetli olabilirdi ama kesinlikle hayatımı kurtarmıştı. Onun ve diğerlerinin Varia'yı başka yollarla etkisiz hale getirmeleri ne kadar sürerdi bilmiyordum ve Varia'nın kafamızı patlatma ihtimali de yüksekti. Hayatta olduğum ve Dorian'ın görevi yerine getirirken acımasızlıktan yana olduğu için mutluydum.

Bazı açılardan eve dönüş yolculuğu ilkinden daha uzun sürdü. Koşullar çok daha iyiydi -ve aslında daha hızlı seyahat etmemizi sağlıyordu- ama hepimiz krallıklarımızın ne durumda olduğunu görmek için endişeli ve sabırsızdık

iyileşti. Daha önce geçtiğimiz yanmış topraklardan geçmek aslında oldukça ilham vericiydi. Çoğu, karların erimesini kolaylaştıran ilk sıcaklıklarına geri dönmüştü. Tabii ki bu da başka bir dizi sorun yaratıyordu. Çamur ve seller olağan hale gelmişti ve yiyecek durumu bir gecede düzeltilemezdi. Palmiye Diyarı'ndan geçerken dev ağaçlara üzüntüyle baktım. Yanıklığın sona ermesi onları hayata döndüremeyecekti.

"Bunlar yakın zamanda tekrar çıkmayacak," diye mırıldandım üzüntüyle. "Ama düşündüğünden daha hızlı büyüyecekler," dedi Kiyo.

"Unutma
olduğun yerde."

Yolculuğun sekizinci günü civarında yol değişti ve bizi Rowan Land'e getirdi. Toprak bana şarkı söyledi, enerjisi hissedilir bir dalga halinde bana yayıldı ve beni durma noktasına getirdi. İçime akan bu güç ve yaşam karşısında nefesim kesildi. Attan atladım ve koşarak yoldan çıktım, çamurlu zeminde dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklarımı toprağa batırdım ve toprağın beni karşıladığını hissederken gözlerimi coşkuyla kapattım.

Etrafımdaki havayı içime çektim, hava tekrar ılıman sıcaklığına dönmüştü. Çok yoğun bir su ve toprak kokusu vardı ama hafif bir esinti saçlarımı karıştırırken başka bir şey daha hissettim... büyüme ve yeni yaşam vaadi. Gözlerimi açtığımda karanlık, çamurlu bir manzaradan başka bir şey görmedim ama bitkilerin ve ağaçların geri dönüşlerinin eşiğinde olduklarını söyleyebilirdim. Kiyo haklıydı. Hangi dünyada olduğumu hatırlamam gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve diğer arkadaşlarımla beni hoşgörüyü izlediğini gördüm. Dorian'ın yüzünde bile hüznü bir ifade vardı, şüphesiz kendi topraklarını özlüyordu. "İyileşiyor," dedim. "Yavaş ama emin adımlarla."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Rurik. "Ülkeyi boydan boya geçmek mi yoksa yolu takip edelim mi?"

Ne sorduğunu anlamıştım. Öteki Dünya'nın tuhaf düzeninde, Rowan Ülkesi'ne sapıp şatomuza ulaşmamız daha uzun sürecekti. Yol daha kısa olacaktı ama diğer krallıkların içinden geçecekti. İtiraf ediyorum, kendimi bu topraklarda kaybetmek istiyordum ama bunun yerine pratikliği tercih ettim.

"Yola devam edeceğiz," dedim. "Mümkünse Diken Diyarı'nı görmek istiyorum."

Akşamın erken saatleriydi ve hepimiz ilerlemeye hevesli olsak da yakında kamp kurmamız gerekecekti. Işığın izin verdiği kadar yol aldık ve sonunda Dorian'ın çok hoşuna gidecek şekilde Meşe Diyarı sınırının hemen ötesinde kamp kurduk. Benim için olduğu gibi, burası da kalesine gitmek için ideal bir yer değildi, bu yüzden geceyi bizimle geçirmekten memnundu.

Dürüst olmak gerekirse, sanırım tekrar evde olmak onun için yeterliydi. Onu hiç bir şeye bu kadar kapılmış görmemiştim. Genelde hep etrafındaki insanları izler, gelişen olaylarla ilgilenirdi. Şimdi ise gözü sadece topraktaydı. Etrafta volta atıyor, toprağı inceliyor ve ağaçlara dokunuyordu. O ne zaman uzaklaşsa, ağaçlarda filizler ve tomurcuklar görüyordum. O ve ben ateşin yanında yatmadan önce konuşmaya alışmıştık ama bu gece onu yalnız bıraktım.

Ben yatağımı açarken Kiyo yanıma oturdu. "Muhtemelen yarın yola çıkacağım," dedi bana. "Söğüt Diyarı'na ulaşmalıyız."

"Yanıklığı sona erdirdiğimize göre beni öldürmeye çalışmamana şaşırdım doğrusu," dedim hafifçe.

İç çekti. "Artık sorun sen değilsin, Eugenie. Bunu biliyorsun."

"Benim çocuklarım da öyle."

Yanıklığın sona ermesi, Isaac ve Ivy'yi yakında görebileceğimi ummamı sağlamıştı. Neredeyse bir ay geçmişti ki bu onların yaşındaki bebekler için çok büyük bir süreydi. Çok şey değişebilirdi ve daha fazlasını kaçırmadan bir an önce geri dönmek istiyordum. Kiyo ve benim Porsuk Diyarı'nda birlikte çalışmamızdan sonra, aramızdaki ilişkinin düzelebileceğini ummuştum. Onu affetmemiştim ama artık bir tür nezaket tesis etme potansiyelimiz varmış gibi görünüyordu. Görünüşe göre öyle değilmiş.

"Fikrinizi değiştirecek herhangi bir şey var mı?" Kiyo sordu. "Onun temsil ettiği tehlike konusunda sizi ikna edecek herhangi bir şey?"

"Oğlunuzun kaderin bir piyonu değil, yaşama hakkı olan gerçek bir insan olduğuna *sizi* ikna edecek bir şey var mı?" Geri döndüm.

Kaşlarını çattı ve gözlerime bakmadı. "Onları aramaktan vazgeçmeyeceğiz, biliyorsun."

"Sonsuza kadar bakacaksın," dedim.

Kiyo başka bir şey söylemedi ve beni terk etti. Kurbağalar tarafından tuzağa düşürüldüğü zamanı düşününce, Jasmine ve Keeli'nin onun ölmesine izin verme konusundaki gerekçelerini bir kez daha anlamadan edemedim. Bu gerçekten de işleri daha basit hale getirebilirdi. Maiwenn'in insan dünyasındaki ana bağlantısıydı. Arayışı onsuz fazla ilerleyemezdi.

Ertesi gün, tilki formuyla Söğüt Diyarı'nın çamurlu arazisinde koşuşturarak grubumuzdan ayrıldı. İyileşmekte olan tüm krallıklar şu anda benzer bir görünüme sahipti, ancak yakında gerçek doğalarını göstereceklerini biliyordum.

Dorian ve ben kısa bir süre sonra Dikenli Diyar'da ayrıldık. Toprağın şarkısı içimi yaksa da, onu terk etmek konusunda isteksizdim. Onun da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordum ama poker suratından ve centilmenliğinden bunu anlamak zordu.

"İşte buradayız," diye ilan etti. Alistir ve Pagiel onun yanındaydı. "Sanırım tebaamın başını beladan kurtarmamın vakti geldi. Bu güzel zaman için her zamanki gibi teşekkür ederim. Her zaman en iyi suareleri düzenliyorsunuz."

Gülümsedim. "Deniyorum."

"En kısa zamanda seni görmeye gelmeye çalışacağım."

Bu beklenmedik bir şeydi. "Bir süreliğine topraklarınızdan ayrılmak istemeyeceğinizi düşündüm."

"Hayır, ama seninle konuşmamız gereken çok şey var. Elinde iki kat daha fazla iş olacağına göre, sana gelmem daha kolay olacak." Onunla göz göze geldim ve tam olarak ne konuşmak istediğini merak ettim. Maiwenn ve ikizler bariz konulardı ama daha fazlası olabileceğini hissettim.

Pagiel ve Jasmine ayrılırken aynı derecede resmiydiler ama birbirlerini özlemle izlediklerini gördüm. Ah, gençlik aşkı. Yetişkin aşkından çok daha basit.

Yine de, Shaya ve Rurik'in yeniden bir araya gelişini gördüğümde, bunun yetişkin aşkının oldukça dokunaklı bir örneği olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Birbirlerinin kollarına koşmaları da dahil olmak üzere tam bir film kalitesinde epiklik vardı. İzlememeye çalıştım ama izlememek biraz zordu. Hatta biraz gözlerim doldu ve bu sefer hormonlarımı suçlayamazdım çünkü onları çoktan aşmıştım.

Hormonları tekrar düşününce aklıma Isaac ve Ivy geldi. Hala onlara gitmek istiyordum ama krallıklarımın durumuna bakınca

Bir süre burada olacağımı söylemiştim. En azından Roland'a her şeyin yolunda gittiğini haber vermek istiyordum... ama Tucson'a kendim gitmekten başka çarem yoktu. Volusian'ın ısırgan kişiliğini ya da sürekli beni öldürmekle tehdit etmesini kesinlikle özlemiyordum ama hizmetimde işe yaramıştı. Hikâyesinden sonra biraz sempati bile duydum. Ama sadece birazcık. Ganene ve Onya ona haksızlık etmişti ama o intikamını masumlardan almıştı. Neden, diye merak ettim, bu karşılaştığım kişiler arasında tekrar eden bir tema gibi görünüyordu?

Topraklarıma döndüğümde yaptığım ilk işlerden biri Varia'nın özgür krallıklarına heyetler göndermeye başlamak oldu. Yiyeceğe çok ihtiyacımız vardı ve bakır kaynağımız bize, diğer harap krallıkların sahip olacak kadar şanslı olmadığı, zarar görmemiş bir para birimi sağlıyordu. Yeni hükümdarlarla tanıştıktan sonra, artık fiyat kırmanın da olmayacağını biliyordum. Shaya bu tür şeyleri organize etmekte çok başarılıydı. Aslında gruplara liderlik etmek için harika bir seçim olurdu ama onu ve Rurik'i bu kadar erken ayırmaya gönlüm el vermedi. Yetenekli başkalarını bulma konusunda onun kararına güveniyordum.

Yiyecek sıkıntısının yanı sıra, salgının yarattığı yıkımın sonuçlarıyla da başa çıkmak zorundaydık. İnsanlar hastaydı. Evler ve diğer yapılar hasar gördü. Ve ne kadar onarabilirsek onaralım, hiçbir şey can kaybını telafi edemezdi. Her iki krallığın nüfusu da zarar görmüştü, yani yeniden inşa etmek için daha az yardıma ihtiyacımız vardı. Bazı günler cesaret kırıcıydı.

Toprakların doğal büyüünün yanı sıra, iyileşmeyi ve yeniden büyümeyi hızlandırabileceğimi de keşfettim. Tıpkı Dorian'ın meşelerini iyileştirdiğini gördüğüm gibi, krallığımdaki bitki ve ağaçları yeniden büyümeleri için ikna edebildim. Çabalarımın çoğunu, daha fazla yiyecek taşıyan bitki yaşamı içeren Rowan Diyarı'na odakladım. Özellikle, çok bol oldukları için kiraz ağaçları üzerinde çalıştım. Onları yaprak ve çiçeklenme evrelerinden geçirdim ve birkaç hafta sonra ilk meyve belirtilerini görmeye başladık. Kirazlar pek doyurucu yiyecekler sayılmazdı ama yaşadıklarımızdan sonra herkese iyi gelmişti.

Diken Diyarı gıda üretimi için öncelikli olmasa da, yine de oradaki bazı bitki ve ağaçları restore etmek için çalıştım. Çöl krallıklarına alışmış olan toprak sakinlerine umut getirdi. Bir kaktüsün üzerinde açan her çiçek bizim için bir işaretti.

İyileşme yolundaydık ve toprak bana minnettarlığını yaydı.

Bitki örtüsünü iyileştirmek kolay ya da hızlı değildi. Genellikle bir ağaç ya da bitkiyle baş başa çok zaman geçirmem gerekiyordu ve daha sonra süreçteki her adıma yardım etmeye devam etmek için sık sık ziyaretler gerekiyordu. Bir gün Rowan kalesinin yakınındaki bir meyve bahçesinde oturmuş, her bir ağacı özenle meyvelerini büyötmeye teşvik ediyordum. Gün güneşliydi ve hızla geri dönen çimenler altımda yemyeşil ve gürdü. Eskiye göre daha az kuş sesi vardı, bu biraz garipti. Hayvanlar da en az insanlar kadar zarar görmüşü, ancak birçok kişi bana bir yıl içinde tüylü ve kürklü vatandaşlarımızın sayılarının yeniden artmasını bekleyebileceğimizi söyledi.

Elimi bir kiraz ağacının kabuğuna dayadım, gözlerim kapalıydı. Ağacın yaşamının nabzını hissettim ve ağaca gücümüzü verebilmek için onu hem kendimle hem de toprakla birleştirmeye çalıştım. Yanımdaki çimenlerden gelen bir *gümbürtü* beni transımdan çıkardı ve yere baktığımda yanımdaki çimenlerde parlak kırmızı bir elma gördüm. Gülümsedim ve onu aldım.

Tanıdık bir gölge üzerime düşerken, "Bu benimkilerden biri değil," dedim.

Dorian bağdaş kurarak yanıma oturdu. Elinde bir elma vardı ve onu ısırıdı. Yutkundü ve bana gülümsedi. "İkinci hasadımız. Sana ilkinden de getirirdim ama onlara çok ihtiyacımız vardı."

"Bunları da saklamalıydın." Elmayı ısırdım. Çok lezzetliydi. "İkinci, ha? Geride kaldım."

Kiraz ağacına baktı. "Gayet iyi görünüyorsun. Ayrıca, benden iki kat daha fazla iş yapmak zorunda kaldın, hatırladın mı? Kendini fazla yormuyorsun, değil mi?"

Çimenlere yaslandım ve elmadan bir ısırık daha yuttum. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Porsuk Diyarı'na yaptığım o çılgın yolculuktan sonra, bütün gün burada ağaçlarla takılmak düpedüz tembellik gibi geliyor."

Dorian omuzlarımız birbirine değecek şekilde yanıma uzandı. "İnsan dünyasına geri dönme planın var mı? Bunun için yanıp tutuştuğunu biliyorum."

"Öyleyim," diye itiraf ettim. "İki ayı zorluyoruz. İki ay, Dorian! Isaac ve Ivy artık YYBÜ'den çıkmalı. Kim olduğumu bilmelerine ihtiyacım var. Roland'ın da iyi olduğumu bilmesini istiyorum. İki aya yaklaşıyorum."

Toprakların bensiz iyi olacağı bir nokta, ama sonra ... şey, bir sonraki hamlemden emin değilim. Kiyo'yu son gördüğümde, kehaneti engellemekten vazgeçemediklerini açıkça belirtmişti."

"Maiwenn'in de topraklarımızı restore etme konusunda bizimle aynı tür görevlerle meşgul olduğundan oldukça eminim" dedi.

"Bundan şüphem yok. Ama Kiyo dışarıda bir yerde izliyor ve bekliyorsa da şaşırmam. Eğer ikizlere gidersem, onların yerini açığa çıkarma ihtimalim çok yüksek." İçimi çektim. Bu, topraklarımla ilgilenirken düşünmek için çok zamanım olan bir şeydi. "Onlar doğmadan önceki durumumla aynı durumdayım."

"Tam olarak değil," dedi Dorian. "Önceden hareketli bir hedeftin çünkü her zaman birden fazla yerde olman gerekiyordu. Şimdi mi? Çocuklarınızın hareket etmesine gerek yok. Onları tek bir yerde tutuyor ve güvende tutuyorsun. Onlara gidin ve sizinle birlikte geri getirin. Onları bir yerde bir kaleye koyun."

"Ama hiç huzura kavuşabilecekler mi?" Üzülerek sordum. "Etraflarında korumalarla büyüseler bile, kimlikleri burada bilinecek. Her zaman onları öldürmeye çalışan ya da en azından Isaac'i öldürmeye çalışan insanlar olacak."

Dorian kararlıydı. "Büyüdüklerinde güçlü olacaklarından hiç şüphem yok. Kendi başlarının çaresine bakabilecekler. Ve o zamana kadar, yemin ederim ki, seçtiğiniz yerde onları güvende tutmanız için size kuvvetlerimin yarısını vereceğim."

Gülümsememi gizleyemeyerek ona döndüm. "Yarım mı? Bu biraz aşırı değil mi?"

Tamamen ciddi olan gözleri birkaç dakika boyunca beni inceledi. "Senin için değil."

Gülümsemem soldu ve aniden kafamın karıştığını hissettim. Kalbim göğsümde sıçradı. "Bunu benim için neden yaptın?"

"Senin için ne yapmazdım ki?"

Sesi boşuktu ve üzerime eğilebilmek için kendini yukarı kaldırdı. Gözlerimi kapattım ve dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettim. Tatlı bir öpücüktü, etrafımızdaki güneşli gün kadar sıcak ve tembel bir öpücük. Bedenimi, krallıklarımda hissettiklerime benzemeyen bir yaşam ve ışıkla doldurdu. Vücudunun benimkine karşı verdiği hissin bir doğruluğu vardı ve kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı birbirine doladım.

saçlarından tutup onu kendime çektim. Öpücüğünün şiddeti arttı ve ben de bunu memnuniyetle karşıladım, daha fazla tadına bakmak için dudaklarımı ayırdım.

Dorian'ın aşk ilişkilerinde uyguladığını gördüğüm kadar dikkatli bir şekilde, eli gömleğimden yukarı kaydı ve göğsümü hafifçe sıyırdı. Nefesim kesildi ve vücudumu ona doğru eğerek daha da cesaretlenmesi için ona fazlasıyla cesaret verdim. Gömleğimi tamamen yukarı itti ve sonra ağzını meme ucuma götürdü. Tekrar nefesim kesildi, kendi ellerim pantolonuna doğru hareket etti. Plansız hamilelik, doğum ve neredeyse açlıktan ölmekten sonra vücudumun böyle hissedeceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi sanki bunların hiçbiri olmamış gibiydi. Bedenim yeniden canlanmıştı. Onu istiyordu.

Sorun şuydu ki, emin olup olmadığımdan emin değildim.

"Hayır... bekle..." Büyük bir isteksizlikle onu nazikçe yukarı ittim. Hemen itaat etti, hâlâ üzerimde geziniyor ama ilerleyişini durduruyordu. Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi.

"Çok erken," diye tahmin etti.

"Eh, şey, tam olarak değil ... Yani *bunu* yapmakla ilgili bir sorunum yok," dedim. "Sadece diğer konularda... nerede durduğumuzu bilmiyorum."

Bunu düşündü. "Sanırım eskisinden çok daha iyi bir yerde duruyoruz."

Neredeyse gülecektim. "Evet, ama çözmemiz gereken şeyler var."

Dorian bana baktı ve yüzümdeki saçları taradı. "Ben değil. Bilmem gereken her şeyi zaten biliyorum."

Bakışlarının içine daldım ve kalbimde bir şeylerin açılmaya başladığını hissettim. Ona doğru uzanmaya başladım, onu tekrar öpmek istiyordum ki-

"Majesteleri! "

Mükemmel, altın an, sesler ve koşan ayaklar duyduğumda paramparça oldu. En azından benim için paramparça oldu. Altından kalkmak zorunda kalışımdan, Dorian'ın savaş alanında bile öpüşmeye devam edebileceği anlaşıyordu. Güneş, çarpan kalbim ve içimde çalkalanan sayısız duyguyla gözlerim kamaşmış bir halde çimlerin üzerine oturdum. Gömleğimi düzelttim ve çok dağınık görünmediğimi umdum. Artık her zaman bir korumayla seyahat etmediğim için askerlerimin beni bulması biraz zaman aldı. Beni gördükleri için rahatlamış görünüyorlardı.

"Majesteleri," diye haykırdı lider, bana hızlı bir selam vererek. "Bir ziyaretçiniz var. Roland Fırtına Avcısı-"

"Roland! "

Yeşil alanda bize doğru yürüyordu, gelişini müjdeleyen muhafızlara yetişmek için acele etmiyordu. Kollarımı açarak ona doğru koştum ve Dorian'ın alaycı bir şekilde, "Bir erkek asla bir kadının babasıyla rekabet edemez," dediğini duydum.

Roland beni kaldırdı ve sarılmaya karşılık verirken beni etrafında döndürdü. Gözleri parlıyordu ve beni gördüğü için Alabama'da olduğundan daha rahatlamış görünüyordu.

Beni yere bıraktıktan sonra, "Eugenie, yaşıyorsun," dedi. Kollarını hâlâ bana dolamıştı. "Bu kadar zaman hiçbir haber alamadan geçince... en kötüsünü düşündüm." Etrafındaki yemyeşil manzaraya baktı. "Anladığım kadarıyla sorunu çözmüşsün."

"Başardık," dedim mutlulukla. "Hâlâ toparlanmamız gereken çok şey var ama her şey yoluna giriyor. Bu yüzden sana geri dönemedim. Ayrıca, Volusian gitti -yasaklandı- bu yüzden bir mesaj gönderemedim."

Bu bana kaşlarımı kaldırttı. "Ondan neden haber alamadığımı merak ediyordum. Yine de gittiği için hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem."

Dorian o sırada bize ulaştı ve Roland'a başıyla selam verdi. "Bu konuda sana katılıyorum," dedi Dorian. "Her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de, sonunda yanıklığı yok edebilmemizin nedeni Volusian'dı."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Roland. "Sanırım o şeytandan olumlu bir şey çıktı. Çocuğu gördüğümde burada bir şeyler olduğunu anlamıştım ama bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan tam olarak emin değildim."

Roland'ın anlam veremediğim mutlu ifadesi biraz solmuştu. Yorumunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyordum. "Çocuk mu?"

Başını salladı. "Daha önce tanıştığım kişi. Tucson ve Phoenix'i yağmalayan kişi."

Dorian'la şaşkın bakışlarımızı değiş tokuş ettik. "Pagieli mi kastediyorsun?" diye sordum. "Ne olmuş ona?"

"Geri döndü," dedi Roland. "Arayışında onu da yanında götürdüğünü bildiğimden, ya başarılı olup geri dönmesi için onu serbest bıraktığını ya da başarısız olup onu daha fazlasını yapmaya zorladığını düşündüm."

Birkaç dakika boyunca kafam tamamen karışmıştı. Sonunda Roland'ın ne dediğini anlayabildiğimde neredeyse kendimden geçiyordum. Roland'ın ne dediğini

yanlış anlaşılımlış.

"Pagiell'in Arizona'ya döndüğünü... kastetmiyorsun, değil mi?"

Roland başını salladı. "Daha fazla insanla geri döndü. Daha fazla baskın için geri döndü."



Hemen Dorian'a döndüm.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi sorumu çabucak tahmin ederek. "Bu konuda ilk kez bir şey duyuyorum." Roland'a döndü. "Şüphelerim için beni bağışlayın... ama sormak zorundayım: Onu gördüğünüzden emin misiniz?" Dorian'ın benim romantik karışık sinyallerimden kurtulup elindeki görevle ilgilenmeye bu kadar çabuk başlaması şaşırtıcıydı. Aklıma Kiyo'yla yaptığım tartışma geldi: Dorian'la aramızdaki sorunlar ne olursa olsun, her zaman bunları bir kenara bırakıp bir ekip olarak çalışırdık.

"Olumlu," dedi Roland. "Baskınlardan birinde olay yerindeydim. O saçlarla onu gözden kaçırmak zor. Diğerleri haberlere çıktı ve her seferinde görüntülerde doğal görünmeyen bu çılgın haboob'lar vardı. Ayrıca iki haftada dört tane de gelmiyor. Çocuk rüzgârı ve havayı kontrol ediyor, değil mi?"

"Doğru," dedim dehşetle.

Dorian bir kaşını kaldırdı. "Haboob? Bu argoda-"

"Bu bir tür kum fırtınası," diye araya girdim. "Dünyanın her yerinde görülür, Arizona'da da arada bir olur. Diken Diyarı'nda da teorik olarak olabilir ama ben hava durumuyla o kadar uyumluyum ki böyle bir şeyin olmasına izin veremem."

"Porsuk Diyarı'ndan döndükten kısa bir süre sonra Pagiel, krallığının uzak ucundaki büyüdüğü köyü ziyaret etmek için ayrıldı," dedi Dorian düşünceli bir şekilde. "Ysabel onu sarayıma getirmeden önce orada yaşadığını biliyordun, değil mi? O köylülerin salgın sırasında kalemdeki insanlar kadar iyi durumda olmadıklarından endişeleniyordu ve yeniden inşa edilmelerine yardım etmek istiyordu. O zamandan beri ondan haber almadım ve sadece yeniden inşa ile meşgul olduğumu düşündüm."

Muhafızlarım hâlâ etrafta dolanıyor, emir bekliyorlardı. İçlerinden birine işaret ettim. "Git Leydi Jasmine'i bul ve buraya getir." O gittiğinde Roland ve Dorian'a döndüm. "Bir hata olmalı. Pagiel bunu yapmaz."

"Bunu daha önce de yapmıştı," diye belirtti Roland.

"Evet, toprakları harap olmuşken ve halkı açlıktan ölürken," diye karşılık verdim. "Şimdi her şey düzeldi."

"Şey," dedi Dorian makul bir şekilde, "her şey değil. Hiçbirimiz yiyecek konusunda eskisi kadar iyi durumda değiliz. Benim halkım bir süre az yemek yiyecek ve sanırım sizinkiler için de aynı şey geçerli."

Roland ikimizin arasına baktı. "Çocuğun aklına insan dünyasından biraz takviye yapmak gelebilecek kadar zayıf mı?"

İnkâr etmeye başladım ama tekrar düşündüm. Roland'ın dediği gibi, Pagiel tüm bunları daha önce de yapmıştı. Belki Meşe Diyarı aynı vahim durumda değildi ama Pagiel'in önemseddiği insanlar hâlâ acı çekiyordu. Pagiel insanların fazla kilolu olduğunu ve çok fazla şeye sahip olduğunu düşündüğünü açıkça belirtmişti ki bu bir dereceye kadar doğrudu. Gerçekten de bu konudaki hisleri hiç değişmemişti. Eylemlerini durdurmasının tek sebebi onu benimle birlikte Porsuk Diyarı'na getirmiş olmamdı.

Jasmine kısa bir süre sonra bize katıldı, bir muhafız tarafından çağrıldığı için pek de heyecanlı görünmüyordu. Roland'ı gördüğünde yüzü aydınlandı çünkü Roland ona genellikle insan dünyasından küçük lüksler getirirdi.

"Jasmine, Pagiel ile en son ne zaman konuştun?"

Sert ses tonumdan ürkmüş görünüyordu. "Ah, bilmiyorum. Hepimiz döndüğümüzden beri yok. Temasa geçmesi gerekiyordu ama hiç geçmedi."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Ben talep ettim. "Doğruyu mu söylüyorsun?"

Yüzünde acı parlıyordu ve o eski karanlık mizacından bir parça sızmıştı. İlişkimiz büyüdükçe aramızda büyük bir güven oluşmuştu ve benim böyle bir soru sormam aşığılayıcıydı.

"Özür dilerim," dedim o cevap vermeden önce. "Seni yalancılıkla suçlamak istememiştim. Sadece onunla ilgili bir şey bilmediğinden emin olmam gerekiyor."

"Eminim," dedi, biraz sakinleşmiş görünüyordu. Bir sonraki sözlerinde bir burukluk vardı. "Keşke ondan haber alsaydım. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum."

"Görünüşe bakılırsa," dedim, "aslında birkaç sorunu olabilir."

Ona olanları anlattık ve dinlerken yüzünü dikkatle inceledim. **Yaşadığı** şok gerçektir; doğruyu söylüyordu.

Ancak benden farklı olarak, ilk tepkisi bir inkar ya da bir hata olduğu konusunda ısrar değıldi.

"Bu konu hakkında çok konuştu," dedi dehşetle. "Biz yoldayken. İnsanların sahip olduğu zenginlikten ve bunun bizim mirasımız olduğundan

-Bilirsiniz, parlayanların yeryüzünde yürüdüğü zamanlardan. Asla kimseyi incitmek istemedi ama o dünyadaki fazlalıklardan mahrum bırakılmamızın doğru olmadığını düşünüyordu."

"Klasik bir Fırtına Kralı sempatzanı," diye düşündü Dorian. "Sana hizmet etmeye bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı, Eugenie."

İma edilenlerden hoşlanmadığım için yüzümü buruşturdum. "Kafası karışık bir çocuk, propagandaya ve başkalarından duyduğu yücelik hikayelerine kapılmış. Ve ne yazık ki, aynı zamanda kolayca dünyalar arası geçiş yapabilen bir çocuk."

"O kötü biri değıl," diye haykırdı Jasmine. "Ya da kötü. Hatta aptal bile değıl. O sadece insanlara yardım etmek istiyor, hepsi bu. Büyürken ailesine bakmak zorundaydı, biliyorsun. Babası erken yaşta öldü ve annesine yardım edebilecek tek kişi o cadı büyükannesiydi. Ailesinin erkeğı olmak zorundaydı. Başka kimse bunu yapamazdı."

Dorian ona nazik bir gülümseme verdi. "Sakin ol. Kimse Pagieli cesaretinden ya da bağılılığından şüphe etmiyor. Ben de onun ilk yılları hakkında biraz şey duydum ve neden bu inançlardan bazılarına sahip olduğunu anlayabiliyorum. Ancak bu onları doğru yapmaz."

Dorian'a sorgulayan bir bakış attım. Beni görmedi mi yoksa görmezden mi geliyordu bilmiyorum ama dikkatini Jasmine'den ayırmadı. Dorian daha önce Pagieli baskınları konusunda oldukça umursamaz davranmıştı ve ben de bu sefer aynısını bekliyordum. Bunu görmezden geldim çünkü açıkçası onun benim tarafımda olması güzel bir şeydi.

"Aile hayatından bahsetmişken," dedim, "başlamamız gereken yer orası. Onu bulmamız gerek ve içimden bir ses hangi dünyadaysa orada gizlendiğini söylüyor. Ysabel ve Edria nerede olduğunu biliyor olabilir."

Dorian, "Ve ayrılmadan hemen önce onları gördüğümde beri nerede olduklarını biliyorum," diye cevap verdi. Alnı kaşlarını çatarak kırıştı. "Bu da muhtemelen bunu bildikleri ve bana söylemedikleri gibi rahatsız edici bir gerçeğı ortaya çıkarıyor." Dorian'ın görünüşteki kaygısız tavrı çoğu zaman insanları onun gevşek bir yönetici olduğuna inandırırđı. Ama öyle değıldi. Otoritesinin sarsılmasından ya da insanların kendisinden sır saklamasından hoşlanmazdı.

"Onlarla konuşmak için seninle geri döneceğim," dedim. Krallıklarımın ayrılmak kolay değildi ve bunu yapmayı düşünmemin tek nedeni Isaac ve Ivy'ydi. Pagiell'in Robin Hood yöntemlerinin geri dönüşünü araştırmak için Meşe Diyarı'na gitmek hiç aklıma gelmemişti. Roland'a döndüm. "Gitmek istiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Siz ikiniz bunun için daha uygunsunuz. Tekrar saldırırlarsa geri dönüp hasar kontrolü yapacağım. Gerçi nerede olacaklarını önceden kestirmek mümkün değil ve genellikle çok geç kalıyorum. Eğer onları bulursam ..." Duraksadı ve beni dikkatle inceledi. "Ne yapmamı istersiniz?"

Yüzümü buruşturdum ama bu cevaplanması gereken bir soruydu. "İdeal olan, onları bu dünyaya sürgün etmek. Eğer bir şey olursa... Yani, masum insanların hayatı tehlikeye girerse..."

Sözümü bitiremedim ama Roland başıyla onayladı. "Anlaşıldı. Elimden geleni yapacağım."

O gün hepimiz yola çıkmak için hazırlık yaptık. Krallıklarım tekrar ehil ellere geçmişti ve Dorian'a gitmek nispeten kolay bir işti - özellikle de artık sürekli saldırı tehdidi altında olmadığım için. Porsuk Diyarı'na seyahat etmek beni ata binme konusunda profesyonel yapmıştı ve vücudumun eski haline döndüğünden oldukça emindim. Bunu düşününce aklıma daha önce Dorian'la öpüştüğüm geldi. Evet. Vücudum kesinlikle iyileşmişti. *Dikkat et Eugenie*, diye içimden bir ses beni uyardı. *Bunu en son yaptığında ne olduğuna bak. Ayrıca, Dorian'a kızgın değil misin?*

Yolculuğumuz sırasında onu yan gözle izlerken, artık gerçekten öyle olduğumu düşünmüyordum. Ona karşı duygularım karmakarışık ve Ysabel ve Edria'nın aldatmacalarıyla meşgul olduğu için benim dalgınlığıma fazla aldırış etmediğine seviniyordum.

Oraya vardığımızda Meşe Diyarı'nın da iyileşme yolunda olduğunu gördüm. En şaşırtıcı olanı ise her şeyin ne kadar yeşil olduğuydu. Dorian'ın topraklarını ilk kez (yanıklık dışında) büyülü bir sonbaharın sancıları içinde görmüyordum. Bunun yerine, tüm bitkiler ve ağaçlar yaz sonu görünümündeydi, yeşil ve meyvelerle doluydu.

Kaleye girdiğimizde çalışanlarının meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Onlar tarafından iyi tanınıyordum ve ittifakımızın ve romantizmimizin iniş çıkışları bir dedikodu kaynağı olmuştu.

Hollywood yıldızları. Dorian ve ben birlikte ortaya çıktığımızda insanlar ne bekleyeceklerini asla bilemezlerdi. Bu da bir istisna değildi.

Tamamen işle ilgiliydi ve muhafızlarına Pagieli'nin ailesini derhal kabul odalarından birine getirmelerini emretti. Dorian kendi odalarına gitmeden önce bana bir göz attı. "Lanet olsun. Sana bir elbise getirmeliydim."

"Bunun nesi var?" Kot pantolonumu ve Peter Frampton tişörtümü göstererek sordum.

"Pek bir şey yok," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Her zamanki gibi bacaklarının görüntüsü hoşuma gidiyor. Ama Ysabel ve Edria'ya bakarken tam kraliyet statümüzün ağırlığını taşımamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Sen, buraya gel." Bir hizmetçi yanlarından geçti ve Dorian'ın emriyle hemen durdu. "Rowan ve Thorn'un Queen'ini onu düzgünce giydirebilecek birine götür. Hazır olduğunda da onu doğru odasına getirin."

"Peki ya ben?" diye homurdandı Yasemin, ben ve o hizmetçiyi takip ederken. "Görünüşe göre nasıl görüldüğüm umurunda değil."

Sırtını sıvazladım. "Zaten kentsoylu kıyafetleri giyiyorsun. Ayrıca, daha güzel bir şey istersen, eminim sana bir elbise ayarlayabilirler."

Jasmine ve beni giydirmek için fazlasıyla hevesli olan bir grup hizmetçi bize eşlik etti. Dorian'ın sarayında soylu bir kadının hizmetinde mi çalışıyorlardı, yoksa Dorian onları yoldan geçen kadınları güzelleştirmek için her zaman yanında mı tutuyordu, bilmiyordum. Çok fazla düşünmeye değmeyeceğine karar verdim.

Kot pantolonumu ve tişörtümü bağcıklı V yakalı uzun bir elbise ile değiştirdim. Kısa kolluydu, ki ben çan kollu son kentsoylu trendine tercih ettim ve yaz için mükemmel olan hafif bir malzemedan yapılmıştı. Rengine sürekli "açık yeşilimsi" diyordum ama Jasmine ve hizmetçiler beni düzeltip "seladon" olduğunu söyleyip durdular. Her neyse. Saçlarım basit bir topuzla tutturulmuştu -Yew Land'deki çılgın saç kulelerine hiç benzemiyordu- ve nihai sonucun oldukça kraliçe gibi olduğunu kabul etmek zorundaydım. Jasmine de benzer bir lacivert elbise giymişti.

Yanına götürüldüğümüzde Dorian başıyla onayladı. "Celadon. Mükemmel seçim."

O da kraliyet kıyafetleri içindeydi. Seyahat kıyafetlerini gümüş işlemeli siyah bir cübbeyle değiştirmişti. Kıyafetleri genellikle zengin, gösterişli pelerinlerle eşleştirilmiş pantolon ve keten gömleklerden oluşuyordu.

Görünüşe göre, kraliyet statüsünü ortaya atma konusunda ciddiymi.

"Çok fena bir cübbe," dedim otururken. "Dorian, Ruhların Katili."

"Sana bu lakabı kışkırdığımı söylemiştim," dedi süslü koltuğunda arkasına yaslanarak. "Siz ikiniz her zamanki gibi çok hoşsunuz."

Etrafıma bakındım. "Ysabel ve Edria henüz gelmedi mi?"

Kapıya doğru umursamaz bir tavırla el salladı. "Oh, evet. Onları hemen bulduk. Onları bekletmeyi seviyorum. Her zaman söylediğim gibi, birini ne kadar tedirgin edebilirsen o kadar iyidir."

"Öyle mi? Bunu söylediğini daha önce duyduğumu sanmıyorum," dedim.

Bana bir gülümseme fırlattı. "Çünkü bunu genellikle senin üzerinde deniyorum, canım." Jasmine gözlerini devirdi ve odanın girişinde bekleyen nöbetçiye doğru döndü. "Pekâlâ. Git getir onları."

Kısa süreli neşemiz kayboldu ve elbiseler ve cüppeler birdenbire uğraşmak zorunda olduğumuz şeylerle kıyaslandığında önemsiz göründü. Pagiell'in insan dünyasına geri döndüğüne inanamıyordum. Daha da kötüsü, Roland gitmeden önce bana Pagiell'in menzilinin son seferinde gerçekten de genişlediğini söylemişti. New Mexico'da da görülmüştü.

Ysabel ve Edria kısa süre sonra mutsuz görünen Ansonia ile birlikte içeri alındı. Daha önce olduğu gibi, isteği dışında sürüklendiği izlenimine kapıldım. Annesi ve büyükannesi ilginç bir duygu karışımı sergiliyordu. Kızgınlık, korku ve... bir parça suçluluk.

"Lanet olsun," dedim, Dorian'ın planladığı büyük, göz korkutucu konuşmaya başlamasına bile izin vermeden. "Siz biliyorsunuz. Bir süredir biliyorsunuz."

Ysabel bana sıkı bir gülümseme verdi. Dudakları bugün saçları kadar kıızıla boyanmıştı. "Affedersiniz? Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim." Kibar davranıyor olması beni yalan söylediğine daha da ikna etti.

"Tek bir kelime daha etmeden önce," dedi Dorian, onu nadiren gördüğüm korkunç bir ifadeyle, "bana ve Queen Eugenie'ye gereken saygıyı göstereceksiniz. Burada geçirdiğiniz süre içinde hepiniz tembelleştiniz ve saygısızlaştınız, eğer sizi ihanetten hapse atmazsam şanslısınız demektir."

Ysabel'in gülümsemesi kayboldu ve o ve diğerleri hızlı bir şekilde şimdiye kadar gördüğüm en alçak, en saygılı reveranslara girdiler.

"Majesteleri," dedi Edria. "Bu ihanet konuşmalarını anlamıyorum. Bizler sizin en sadık tebaanızız ve bizden sadece hizmet etmemizi istemeniz yeterli."

Dorian ayağa kalktı ve hışımla Edria'ya doğru ilerleyerek yüzüne sadece birkaç santim yaklaştı. "Eğer benim 'en sadık hizmetkârım' olsaydın, Pagieli'nin insanları yağmalamaya yeniden başladığını bana hemen söyledin! Şimdi söyle. Nerede o? Ve sizi uyarıyorum, yalan söylerseniz anlarım, o yüzden yapabiliyorken kendinizi kurtarın."

Ansonia kurnaz değildi ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve muhtemelen bildiği her şeyi o anda söyleyecekti. Ysabel ve Edria farklı bir hikâyeydi ve başlarını en az belaya sokacak stratejiyi bulmaya çalışırken kafalarında dönen çarkları görebiliyordum.

"Majestelerinin bu tür eylemleri onayladığını sanıyorduk," dedi sonunda Ysabel, görünüşe göre sahte cehaletle harmanlanmış gerçeğin gidilecek yol olduğuna karar vermişti. "Ne de olsa her zaman Fırtına Kralı'nın kehaneti lehinde konuştunuz. Sana söylemedik, çünkü bunun önemli olmadığını düşündük. Kesinlikle bir şey saklamaya çalışmıyorduk."

Dorian geri çekildi ve sandalyesine döndü. "Evet, eminim hepsi bu kadardı."

"Diğer soruya hiç cevap vermedin," diye belirttim. "Pagieli şimdi nerede?"

"Bilmiyoruz." Ysabel gecikmeli olarak, "Majesteleri," diye ekledi. "Ysabel..." diye uyardı Dorian.

Yüzü kızardı. "Gerçek bu, efendim. Porsuk Diyarı'ndan döndüğünden beri onu neredeyse hiç görmedik. Mallarını dağıtmak için insan dünyasından sık sık geri geliyor -sizi temin ederim ki sadece ihtiyacı olanlara- ama onun dışında nerede kaldığını bilmiyorum. Belki burada, belki de orada."

Sözlerindeki gerçeği tarttım ve Dorian'ın da aynı şeyi yaptığını biliyordum. Hepsinin yüzünü incelediğimde, Ysabel'in dürüst olduğuna inandım. Pagieli'nin nerede olduğunu gerçekten bilmiyordu. Belki de bu onun için kasıtlıydı. Makul inkar.

Dorian konuşurken sesi çok ama çok kısıktı ve bu da sesine şaşırtıcı derecede tehditkâr bir hava katıyordu. "Eğer temas kurarsa, bana haber vereceksin."

hemen öğren. Eğer gerçekten ortaya çıkarsa, muhafızlarımı uyaracak ve onlar yakalayana kadar onu zapt edeceksiniz."

"Onu dizginlemek mi?" diye haykırdı Ysabel. "O benim oğlum! Ve dürüst olmak gerekirse... Hiçbirimizin onu *dizginleyebileceğinden* emin değilim. O... o bizden çok daha güçlü Majesteleri." Aslında bu konuda sesi tedirgin geliyordu.

Pagiel'i bizzat iş başında görmemiş olsaydım ona inanmazdım. Onu tanıdığım süre içinde çok daha güçlenmişti, seyahatlerimizde büyüsünü geliştirmesine yardım ettiğim için kısmen benim sayemde. Roland'a Arizona'daki toz fırtınaları hakkında pek bir şey sormamıştım ama o türün ne kadar büyüebildiğini biliyordum. Bu ciddi bir sihirdi.

"Yine de," dedi Dorian, "elinden geleni yapacaksın. Bu anlaşıldı mı?"

Ysabel ve Ansonia mırıldanarak onayladılar. Edria boğazını temizledi. "Anlaşıldı Majesteleri... ama affınıza sığınarak, bunun sizi *neden* bu kadar rahatsız ettiğini sorabilir miyim? İnsanları neden umursuyorsunuz? Dünyamızı ele geçirdiklerini biliyorsunuz. Biz çok az şeye sahipken onlar çok şeye sahip. Pagiel, sen de dahil birçok kişinin hak ettiğimizi düşündüğü şeyi yapıyor. Bunda yanlış bir şey olduğuna inanmıyorum, bu yüzden sadece emirlerinizi anlamakta güçlük çekiyorum efendim."

Dorian cevap vermeden önce sadece bir an tereddüt etti, gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı. "Emirlerimi anlamana gerek yok. Sadece onlara itaat etmen gerekiyor. Şimdi. Gerekçelerin dışında Pagiel hakkında bize söylemek istediğin başka bir şey var mı? Planları hakkında bir fikrin var mı? Takipçileri kimler?"

Planları hakkında hiçbir şey bilmediklerine yemin ettiler ama bize birkaç suç ortağının listesini verdiler. Dorian onları bulması için bir muhafız gönderdi, ancak hiçbirimiz bunun başarısı konusunda iyimser değildik. Birkaç tehdit ve uyarıdan sonra aileyi gönderdi. Tekrar yalnız kaldığımızda, sert yüzü soldu ve iç çekerek arkasına yaslandı.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı. "Ne karmaşa ama."

"Ansonia bir şeyler biliyor," dedi Jasmine. Seyircilerin karşısına çıktığından beri ilk kez konuşuyordu. "Bunu görebiliyorum."

"Kesinlikle aklını kaçırarak kadar korkmuş görünüyordu," diye katıldım. "O grupta hiç şaşırmadım. Onu çok fazla itip kakıyorlar."

"Bundan daha fazlası var," dedi Jasmine. "Yemin ederim, bize söylemediği bir şey vardı. Sezgilerim gerçekten iyidir, bilirsiniz."

Bunu bilmiyordum ama zorlamadım. "Pagieli'nin nerede olduğunu bilmediğine inanabilirim," dedim. "Ve şu anda en büyük sorunumuz bu. Yarın Tucson'a geri dönüp orada neler bulabileceğime bakacağım. Gelmek ister misin?"

Jasmine hâlâ kendi düşünceleri içinde kaybolmuş bir halde başını salladı. "Bilmiyorum. Belki. Sana haber veririm."

Dorian akşam yemeğinde bize hava atma fırsatına karşı koyamadı. Biz soylu ünlülerdik ve üstelik şık giyinmiştik. Şatosunda yemek zamanı her zaman büyük bir olay, yemek salonunda büyük bir parti olurdu. Etrafta başka kraliyet mensuplarının olması sarayının hoşuna giderdi ve kendi şamatalı kutlamaları yüzünden üçümüzün şenlik havasında olmadığımızı fark edemeyecek kadar heyecanlıydılar. Jasmine erkenden ayrıldı, Dorian ve ben de kısa bir süre sonra onu takip ettik ve Pagieli'nin durumunu özel olarak konuşabilmek için odasına gittik.

"Benimle gelmek istemiyorsun, değil mi?" Küçük bir masaya yerleşirken ona sordum. Yıllar önce benim için ayarladığı Samanyolu pastalı akşam yemeğini hatırladım.

İkimiz için de şarap doldurdu, ikizlerden beri aldığım ilk alkoldü. "Teoride evet. Ama o dünyada istediğim kadar verimli çalışmadığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum." Dorian karşıya sağlam bir şekilde geçebilecek kadar güçlüydü ama çoğu soylu gibi teknolojiye karşı aynı ters tepkileri veriyordu. "Senin ve Roland'ın başlangıçta durumla başa çıkabileceğinize inanıyorum. Pagieli'ni buraya getirdiğinizde onunla ben ilgileneceğim."

Şarabı yudumladım. Meyvemsi ve güçlüydü, pratik yapmadığım için muhtemelen dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyordu. Yine de, eğer içmek için bir zaman varsa, o da şimdi idi. "Neden bana yardım ediyorsun?" Bir yudum daha aldıktan sonra sordum. "Yani, bana her zaman yardım ettiğini biliyorum ama Edria haklı. Neden bana *bu konuda* yardım ediyorsun? İnsan dünyasını istila etmekten hiçbir zaman çekinmedin. Hâlâ Isaac Thundro diyorsun ve onun insanlığı fethetmesinden bahsediyorsun."

"Thundro gerçekten de mükemmel bir isim." Dorian kendi şarabından biraz içerek düşüncelerini topladı. "Nedenine gelince? Çok basit. Pagieli'nin o dünyayı yağmalamasını istemezsin."

Daha fazlasını bekledim. Hiçbir şey gelmedi. "Bu kadar mı?"

"Başka ne var?"

"I ... Bilmiyorum. Sadece... buna inanmak benim için çok zor." Ne kadar telaşlı hissettiğimi gizlemeyi umarak şarabımı yudumladım. Aslında bir vızıltının başladığını hissedebiliyordum, bu da toleransımı gerçekten kaybettiğimi gösteriyordu. Eskiden yarım şişe tekila içerdim. Kafam bu kadar karışıkken, vızıltı iyi gelmişti. Bir zamanlar Dorian'ın benim için bir şey yapmayı teklif etmesi beni art niyetli olduğundan şüphelendirirdi. Şimdi o kadar emin değildim.

Dorian kadehini bırakıp bana doğru yürüdü ve yüzüme bakacak şekilde diz çökerek beni şaşırttı. "Sana daha önce de söyledim. Senin için ne yapmazdım ki? Seni ikna etmek için başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Demir Taç'ı telafi etmeye çalıştım, Eugenie. Sanırım başarısız oldum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve onun yanında yere çöktüm. Ellerini tuttum. "Hayır, yapmadın. Bu artık senin sorunun değil. *Benim sorunun*. Geçmiş aşması ve yeniden güvenmeye başlaması gereken kişi benim."

Parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Başına gelen onca şeyden sonra, kimseye güvenmediğin için seni suçlamıyorum."

"Birçok insana güveniyorum," dedim. Öğleden sonra yaşadığım bir anı aklıma geldi ve haince bir şehvet vücudumda dolaştı. "Sen de dahil."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve az önceki o sıcaklık ve tatlılıkla, Dorian'la birbirimize ait olduğumuz hissiyle dolup taştım. Kollarını bana doladı ve neredeyse kucağına oturacak şekilde beni kendine çekti. Dişlerimle dudağını ısırarak öpücüğün yoğunluğunu arttırdım. O da aynı şekilde karşılık verdi, uzanıp saçlarımı tuttu ve aç ağzını boğazıma kadar getirebilmek için başımı geriye doğru çekti. Yarın orada iz kalıp kalmayacağını merak ediyordum ama öyle ya da böyle umurumda değildi.

Diğer eli elbisemin korsajına doğru kaydı ve bağcıkları ustalıkla çözdü. Kumaşı geri çekerek bir göğsümü ortaya çıkardı ve ağzını göğsüme götürerek öğleden sonra başladığı işi bitirdi. Dişleri ve dili meme ucumla oynarken haykırdım ve dizlerimin üzerine oturup ona daha iyi erişim sağlamak için yer değiştirdim. Diğer göğsümü serbest bıraktı ve onu emerken bir yandan da elbisenin eteğini yukarı kaldırmaya çalıştı. Onu üstüme çekmeye ve yere uzanmaya çalıştım ama beni durdurdu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Burada olmaz. Seni ... başka bir yere götürmem gerek... yatağa ya da başka bir yere..." Ayağa kalkmaya başladı ve ben onu ittim.

"Hayır," dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Tam burada. Şu anda. Tıpkı eskiden olduğu gibi." Beni hangi aciliyetin sürüklediğini bilmiyorum. Belki şaraptandı. Belki de daha önce yaşadığımız gibi başka bir kesinti korkusuydu. Belki de yüzleştığım sürekli tehditler yüzünden elimden kayıp gitmeden önce bu ana tutunmak istiyordum. Ya da belki de uzun zamandır seks yapmamıştım.

Bir an beni inceledi ve reddedebileceğini düşündüm. Sonra kararını verdi ve beni öncekinden daha sert öpmek için öne çıktı. Vücudu beni sırtım yere gelecek şekilde aşağı itti. O gülünç "avcı" cübbesini çıkarmak oldukça kolay oldu ve bu yüzden bana yardım et, altında tamamen çıplaktı. Eteğimi kalçalarımın üzerinden yukarı doğru itti ve iç çamaşırı giydiğimi görünce dudak *büktü*. Bu uzun zamandır aramızda bir tartışma konusuydu, çünkü kentsoylu kadınlar elbiselerle nadiren iç çamaşırı giyerlerdi.

Çabucak benimkini çıkardı ve vücudunu üzerime indirdi. Elleri bileklerimi kavradı ve yatakta her zaman gösterdiği hakimiyetle beni yere sabitledi. Bir an sonra, başka bir uyarı olmadan, hatırladığım kadar sert ve uzun bir şekilde içimdeydi. Küçük bir şaşkınlık çığlığı attım, bu çığlığı bir öpücükle bastırdı. Vücudum bir süredir fazla hareket etmediği için ilk başta ürkmüş gibiydi. Kendime gelmem uzun sürmedi, özellikle de beklediğimden daha ıslak olduğum için.

Beni tuttu ve bir zamanlar paylaştığımız arzuyu uyandırarak içime girip çıktı. İçinde kayboldum ve kısa süre sonra sanki aramızda hiç zaman geçmemiş gibiydi. Sanırım isteseydim yavaş ve kolay olacaktı. Ben istemedim. Beni daha sert alması ve geri çekilmemesi için onu teşvik ettim. Vücudum bundan zevk alıyor, onun içimdeki hissini seviyordu. Sonunda boşaldığımda doğruldum ve o da beni tekrar aşağı itti, orgazm vücudumu sararken daha da sertleşti. Neredeyse hemen ardından boşaldı, yüzü coşkunun sancıları içinde enfesti. Benim doruk noktamı beklemek için sahip olduğu her kontrolün bir onsunu aldığını hissettim.

İşi bittiğinde nefes nefese ve ter içinde üzerime yığıldı. Onu kendime çektim ve elimi o parlak, ateşli saçlarında gezdirdim. İçinde

Akşamdan sonra, yerde yarı giyinik yatmak biraz gülünç görünüyordu - ama sadece biraz. Söyleyecek komik bir şeyler düşünmeye çalıştım ama beynim mutluluk ve şefkatten tembelleşmiş ve yorulmuştu.

"Kendimi kullanılmış gibi hissediyorum," dedi eğlenerek. "Ama umursadığımı sanmıyorum." Nerede durduğumuzu bilmediğime dair önceki konuşmamı göz önünde bulundurursak, haklı bir noktaydı.

Kapının çalınması, verebileceğim tüm yanıtları yarıda kesti.

Dorian inledi ve göğsüme sokuldu. "Aldırma."

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha acil bir şekilde. Kapının çalınması, kapıyı tekmelediği belli olan bir şeye dönüştüğünde, belki de Dorian'ın kapıyı açması gerektiğini söyledim.

"Bunun bir hizmetçi olduğunu sanmıyorum," dedim. "Ve hey, en azından işimiz bitene kadar beklediler."

İç çekerek ayağa kalktı ve bornozunu tekrar giydi. O kapıya doğru yürürken ben de elbisemle aynı şeyi yapmayı başardım, ancak keskin bir göze sahip olan herkes neler olup bittiğini tahmin edebilirdi. En azından soylular pek yargılamazdı.

"Vay, vay," dedi kapıyı açtığında. "Çok beklenmedik."

Jasmine ve Ansonia orada duruyordu. Ansonia'nın yüzü eskisi kadar korkmuş görünüyordu ama beni asıl endişelendiren Jasmine'inkiydi. O kadar solgun ve perişandı ki bayılacağını sandım. Ayağa fırladım ve aceleyle yanlarına gittim.

"Tanrı aşkına, otursana," diye bağırdım. "Neyin var? İyi misin?" Görünürde su yoktu, bu yüzden iki bardak şarap doldurdum, reşit olmayan içkinin hiç yoktan iyi olduğunu düşündüm.

Jasmine bir yudum aldı ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Onda robotik bir nitelik vardı.

"Sorun nedir?" Tekrar ettim. "Jasmine, konuş benimle. Biriniz bir şey söylesin! "

"Bir şifacı çağıracağım," dedi Dorian.

Bu Jasmine'i uyandırmış gibi görünüyordu. "Hayır, bekle. Sorun bu değil. Ben sadece..." Başını salladı ve biraz daha şarap içti. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ansonia, söyle onlara. Onlara söylemek zorundasın."

Ansonia, neredeyse Jasmine'inkilerle aynı gri-mavinin hoş bir tonu olan iri ve korkmuş gözleriyle bize baktı. "Pagiell'in nerede olduğunu biliyor musun?" Umutla sordum.

Ansonia başını salladı. Elleri o kadar titriyordu ki şarabı dökeceğini düşündüm ve kadehi elinden aldım.

"Onlara söylemelisin," diye ısrar etti Jasmine. "Bilmek zorundalar."

Ansonia konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Birkaç dakika sonra tekrar denedi. "A... birkaç gün önce, annemle büyükannemin gece konuşmalarına kulak misafiri oldum. Benim uyuduğumu sanmışlar. Pagiell ve onun baskınları hakkında konuşuyorlardı."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Nerede olduğunu biliyorlar."

"Hayır." Ansonia başını salladı. "Öyle değil. Gerçekten. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama ondan bunu beklediklerini ama bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmediklerini anlatıyorlardı. Büyükanne bunun doğru bir yol olmadığını, gerçek bir orduyla gitmesi gerektiğini ve ne yaptığının farkında bile olmadan hareket ettiğini söyledi. Sonra sizin hakkınızda da konuşmaya başladılar Majesteleri." O gergin gözler Dorian'a kaydı. "Onu destekleyip desteklemeyeceğiniz hakkında."

"Baskınları desteklemek mi?" diye sordu Dorian şaşkınlıkla. "Desteklemediğimi biliyorlar. Bu yüzden bana söylemediler."

"Hayır, Pagiell'i destekleyin. Büyükbabamın mirasını yerine getiriyorum."

Ysabel'in babasının onu ve Edria'yı nasıl terk ettiğini hayal meyal hatırlayarak aileleri hakkında bildiklerimi toparlamaya çalıştım. "Ne mirası?"

Ansonia yutkundu. "Yemin ederim, hiç bilmiyordum! Onun kim olduğunu hiç bilmiyordum! Pagiell de bilmiyordu. O hâlâ bilmiyor."

Jasmine artık bu hikâyenin uzunluğuna tahammül edemeyecek kadar iyileşmişti. "Lanet olsun, çıkar ağzındaki baklayı! " Yanıt beklemeden bana ve Dorian'a döndü. "Ysabel'in babası *Fırtına Kralı*'ydı. Bizim babamız. Edria bunca zamandır bunu saklıyordu."

Sadece bakabildim. Dorian'ın bile nutku tutulmuştu.

"Anlamıyor musun?" dedi Jasmine. "Sen en yaşlısı değilsin, Eugenie! Ysabel öyle. Pagiell de Fırtına Kralı'nın ilk torunu."

Hayatımda dünyamın geri dönülmez bir şekilde değiştiği, zamanın durduğu ve kendi şokumun içinde sıkışıp kaldığım sadece birkaç an vardı. O anları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. Hamile olduğumu keşfetmek böyle bir andı. Bir diğeri de Storm King'in kızı olduğumu öğrenmekti.

Ve şimdi... bu.

"Hayır," dedim sonunda. "Bu doğru olamaz."

Ansonia'nın gözlerinde yaşlar vardı. "Onları *duydum*," dedi. "Geriye dönüp baktığımda... hiç anlamadığım pek çok konuşma vardı, annem ve büyükanнем arasında büyük bir şeyin ipuçları. Bir anlam ifade etmiyorlardı ... ama şimdi ediyorlar. Bilmiyorum, belki bir yıl önce başladı. Bir gün annemin şokta olduğunu hatırlıyorum. Kimseyle konuşmuyordu. Sanırım o zaman öğrendi. O zamana kadar büyükanнемin ona söylediğini sanmıyorum."

Dorian sandalyelerden birini çekti ve oturdu. Hâlâ şaşkın görünüyordu ama hızlı zihni her şeyi analiz etmeye başladıkça bu şaşkınlığı azalıyordu. Ansonia'dan kaptığım şarabı aldı ve bir yudum içti. "Tüm aile hava durumu üzerine çalışıyor. Ya da en azından rüzgâr ve havayla. Ysabel, Pagiел... siz?"

Ansonia soruyu başıyla onayladı. "Ama onlar kadar güçlü değil."

"Bu pek bir şey ifade etmeyebilir," dedim. "Büyü her zaman aile içinde aktarılmaz."

"Her zaman değil," diye kabul etti Dorian. "Ama sık sık. Ve kesinlikle Storm King'in çizgisinde, eğer sen ve Jasmine herhangi bir gösterge iseniz. Onun suyu var. Ysabel havayı aldı. Hepsini miras alan şanslı kişi sendin, bu da varisin annesi olacağına dair düşüncelerimizi pekiştirdi. Ama bak... şu benzerliğe bak. Sen ve Ansonia birbirinizle karıştırılmışsınız."

Haklıydı, mide bulandırıcı bir hisle fark ettim. Yakından bakıldığında Ansonia ve ben birbirimize benzemiyorduk ama uzaktan bakıldığında benzer özellikler paylaşıyorduk. Hepimiz öyleydik: ben, Jasmine, Ysabel, Pagiел ve Ansonia. Ohio'daki kliniğin kardeşlerimi bu kadar kolay kabul etmesinin komik olduğunu düşünmüştüm. Birdenbire bu artık bir şaka olmaktan çıkmıştı.

"Aman Tanrım," dedim.

Dorian'ın bakışları çok uzaktaydı. "Ve Pagiell'in gücü oldukça arttı. Olan biten diğer her şey yüzünden bunu fark edemedik."

"O benim *yeğenim*," dedi Yasemin çaresizlik içinde. Kimse pek aldırış etmedi.

Aklıma başka bir şey gelince gözlerimi kapattım. "Ve insan dünyasını istila etmeye başladı bile. Hiçbirimiz bunu bilmiyorduk. O bile bilmiyor." Gözlerimi açtım. "Kiyo haklıydı. Kehanetler beklenmedik şekillerde gerçekleşebilir."

Ve Kiyo'dan bahsetmişken... beni en çok şaşırtan şey oldu. Isaac ve Ivy. Eğer tüm bunlar doğruysa -ki öyle olduğunu düşünmeye başlamıştım- Isaac, Storm King'in varisi değildi. İlk torunu da değildi. O gerçekten masumdu, dünyaları fetheden biri değildi. Kehanetten kurtulmuştu. Hayatını yaşamakta özgürdü.

Kendime saklasam da içimde umut ve sevinç çiçekleri açtı. Bu vahiy benim için konuştuğumuz her şeyden daha değerliydi... ama daha büyük sorunla ilgili değildi. Bu haberin tadını çıkarmak için daha sonra zamanımız olacaktı.

"Baskınları çok daha ciddi bir hal aldı," dedim. "Eğer kehanette gerçekten doğruluk payı varsa... o zaman. Yaptığı şey çok daha fazlasına dönüşme potansiyeline sahip."

Dorian hiçbir şey söylemedi ve ben de ne düşündüğünü merak ettim. Daha önce bana iyilik olsun diye Pagiell'i durdurmayı kabul etmişti. Şimdi Pagiell'in faaliyetleri daha fazla bir şey haline geldiğine göre... o zaman ne olacaktı? Dorian'ın sadakati nerede yatıyordu? Bana olan bağlılığını dile getirmiş, benim için her şeyi yapacağına yemin etmişti. Ama bu, uzun zamandır desteklediği davanın yolda olduğunu öğrenmeden önceydi. Onu okuyamıyordum ve bu beni geriyordu. Duvarlarım tekrar yükseldi.

Jasmine sessizliği kullanarak tekrar araya girdi, "Pagiell benim yeğenim. Bu konuda korkan başka kimse yok mu? Neredeyse çıkıyorduk."

"Birlikte mi yattınız?" Açık açık sordum.

Şaşırmış görünüyordu. "Şey, hayır... ama bilirsin, öpüşmeyi severiz ... ve başka şeyler yaptı. "

"Diğer şeyleri" araştırmamaya karar verdim. Omuz silktim. "Sanırım iyisin o zaman. Çok daha kötüsü olabilirmiş gibi görünüyor." Jasmine'in yüz ifadesinden aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu ama konuyu kapattı.

Durum bundan sonra hayal bile edemeyeceğim bir şekilde tırmandı. İlk iş, Ansonia'nın hikâyesini doğrulamak için Ysabel ve Edria'yı tekrar çağırmak oldu. Dorian sert yüzünü takındı ama sanırım Edria'nın yıllar önce Fırtına Kralı'nın metreslerinden biri olduğundan rahatça bahsetmesi onu bile şaşırtmıştı. Sanki bir kehanetin merkezinde olmak önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor ve Pagiell'in yaptıklarının onun mirasının haklı bir parçası olduğunu düşünüyordu. Ysabel - ~~kız~~ ~~h~~ annesinin yanında durdu ve oğlunu da savundu ... ama ondan biraz tedirginlik hissettim. Ansonia'nın Ysabel'in gerçeği daha yeni öğrendiğini söylediğini hatırladım. Ysabel'in ilgi ve statüye olan sevgisine rağmen, bu yeni gelişmenin onun istediğinden biraz daha fazlası olup olmadığını merak ettim.

Yine de, kedi çantadan çıktıktan sonra, Edria haberi soylular dünyasında yaymaktan çekinmedi. Pek çok dedikodu gibi, herkes çok kısa bir süre içinde öğrenmiş görünüyordu. Krallıklar çalkalanıyordu. İnsanlar sadece oğlumun yerine geçtiğini değil, aynı zamanda yeni varisin kaderini çoktan yerine getirdiğini öğrenince şok oldular. Karanlığın ardından sessiz kalan bölünmeler yeniden oluşmaya başladı; Pagiell'e şiddetle karşı olanlar ve Pagiell'i destekleyenler.

Bu yüzden, birkaç gün sonra Kiyo'nun Dorian'ın kalesine gelip bizimle konuşmak istemesi sürpriz olmadı. Dorian kabul etmeden önce biraz gecikme oldu. Kiyo'nun son ziyaretinde beni öldürmek için büyük bir girişimde bulunmuştu ve Dorian bunun sonucunda onu sürgüne göndermiş, muhafızlara da Kiyo tekrar ortaya çıkarsa ne yapmaları gerektiği konusunda kesin emirler vermişti. Dorian ve ben konuştuk ve güvende olduğuma karar verdik, ancak Kiyo'ya karşı hislerim Yew Land ittifakımızdan sonra bile pek değişmemişti. "Sanırım bir şeyler yapacaksınız?" Kiyo hemen söyledi,

Bir keresinde özel bir odadaydık.

"Bugün Tucson'a geri dönüyorum," dedim. "Yine de onu bulmak kolay olmayacak. Roland'ın bana anlattığına göre, baskınlarından birini duyduğunuzda çoktan gitmiş oluyor."

"Onu bulacağım," diye hırladı Kiyo. "Onu bulacağım ve buna bir son vereceğim." Gözlerimin açıldığını hissettim. "Bu da ne demek şimdi?"

Kiyo bakışlarımı eşit bir şekilde karşıladı. "Ne düşünüyorsun? İşler daha da kötüye gitmeden bunu durdurmalıyız. Tabii başka planların yoksa." Bu Dorian'a yönelikti, alt metin açıktı.

Dorian her konuda çok sessiz kalmıştı. Pagieli bulma niyetimi desteklemişti ama olaydan sonra ne yapılacağı konusunda ayrıntılı bilgi vermemişti.

"Pagieli ne yaptığının farkında bile değil," dedim. "Bunu durdurmanın başka yolları da var."

"Az önce soruna değindin," dedi Kiyo. "*O bir şeyler yapıyor.* Oğlunun peşine düşmem konusunda beni defalarca azarladın, onun masum olduğunu ve hiçbir şey yapmadığını söyledin. Ama işte buradayız. Pagieli neredeyse yetişkin bir adam, çok fazla güce sahip ve tam da kehanetin yapacağını söylediği şeyi yapıyor. Artık kaderi değiştirme şansımız olduğunu iddia edemezsiniz."

"Her zaman bir şans vardır," dedim inatla. "Bizler kaderin piyonları değiliz. Pagieli hâlâ geleceği değiştirebilir. O zeki biri. Merhametli biri. Ve ben onun doğru olanı yapacağına inanıyorum. Bir şansı hak ediyor. Onunla konuşmadan onu kesinlikle öldürmeyeceğim! "

Kiyo'nun yaptığı hiçbir şey artık beni şok etmemeliydi, ama Isaac'i avlama çabalarından bu kadar hafifçe bahsetmesine şaşırdım. Pişmanlık yok, özür yok. "Hey, Eugenie, sanırım yanılmışım. Bir yıldan uzun bir süre boyunca sana yaşattığım acılar için özür dilerim."

Bunun yerine, Kiyo artık yalnızca Pagieli'e odaklanmıştı. "Porsuk Diyarı'na gitmeden önce onunla konuştun. Bu baskınları durdurmadı. Söyleyeceğin veya yapacağın herhangi bir şeyin bir şeyleri değiştireceğinden gerçekten şüpheliyim."

"Denemek zorundayım," dedim.

Kiyo omuz silkti. "Ve ben seni durduracağım."

Dorian bu ince tehdit karşısında kaskatı kesildi. "Ve birdenbire sana konukseverlik teklif ettiğim için pişman oldum."

Kiyo ayağa kalktı. "Merak etmeyin. Kendim çıkacağım. İhtiyacım olan her şeyi duydum."

Gözleri öfkeyle parlayarak dışarı fırladı. Dorian'a hak verdim ve keşke ben de misafirperverlik bağları altında olmasaydım dedim. "Girişi temizledikten sonra peşine muhafızlar gönderebilirim," dedi Dorian.

Başımı salladım. "Hiç zahmet etmeyin. Bir tilkiye dönüşecek ve onlar bir şey yapamadan kaçıp gidecek. Şimdi yapabileceğimiz tek şey önce Pagieli'i bulduğumuzdan emin olmak."

"Tabii ki."

Ona kararsızca baktım, fikrimi söylemekte tereddüt ediyordum. "Dorian... onu bulduğumda, hedeflerimiz aynı mı olacak?"

Bir kaşını kaldırdı. "Sanırım ikimiz de o kitsunenin Pagieli öldürmesini istemediğimiz konusunda hemfikiriz."

"Evet, ama ya ondan sonra? Pagieli'nin aklını başına getirmeme yardım edecek misin yoksa ona bir ordu mu vereceksin?"

Dorian'ın ifadesi hâlâ lanet olası bir şekilde okunamıyordu. Cevap vermesi uzun sürdü, bu da beni rahatlatmadı. "Sana daha önce de söyledim, senin yanıdayım ve seni destekliyorum. Geçen gece yaşananların seni ikna edeceğini düşünmüştüm."

Neredeyse gülümseyecektim. "Olaylar mı? Çoğunlukla beni hala iyi seks yapabileceğimize ikna etti."

Omuz silkti. "Bu hiçbir zaman tartışma konusu olmadı. Ama söz veren tek kişi ben değildim, Eugenie. Bana güvendiğini söylemiştin. Şimdi bana güveniyor musun?"

Şimdi el yordamıyla bir cevap arayan bendim.

"İstiyorum." "O zaman yap."

Bana doğru uzanmaya başladı, sonra geri çekildi. Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilemedim. "Gitmeden önce neye ihtiyacın var?" diye sordu, tekrar işine dönmüştü.

Bana dokunmana ihtiyacım var, diye düşündüm ve suskunluğuna pişman olduğuma karar verdim. Bana sarılmana ve beni gerçekten tüm kehanetlerden daha çok etkileştirmene ihtiyacım var.

Bunun yerine, onun ciddi havasına uydum. "Diğer tarafta bir şey yok. Ama geri döndüğümüzde... şey. O zaman Pagieli'ni ikna etmek için yardımına ihtiyacım olacak."

Jasmine benimle Tucson'a geldi. Verdiği tepki beni şaşırttı. Tek bir yönde çılgınca ilerlemesini, ya onu kararlılıkla desteklemesini ya da aşklarındaki ailevi karışıklık nedeniyle ondan nefret etmesini bekliyordum. Ama o her iki tavrı da benimsemedi. Ciddi ve odaklanmıştı, onunla mantıklı konuşmak konusunda benimle birlikteydi.

Tucson'da olmanın en zor kısmı beklemektir. Zamanımı Roland'ın evi ve kendi evim arasında bölüştürüyordum; ikincisi Tim ve Lara'yı memnun ediyordu. Jasmine, Roland ve ben takıntılı bir şekilde haberleri tarıyor, Pagieli'nin neşeli adamlarından bir iz bekliyorduk. Tüm bu süre boyunca boşa mı gideceğimizi, onun olduğu yere aceleyle varıp geride sadece bir toz izi mi bırakacağımızı merak ettim. Yakın zamanda Pagieli'nin

Arizona, menzili başka bir eyalette de ortaya çıkabileceği anlamına geliyordu. Eğer Teksas'ta falan ortaya çıksaydı, oraya asla zamanında ulaşamazdık.

Market ve çiftçi pazarı hırsızlıkları gözden kaçmamış olsa da, medyanın ilgisinin çoğu habooblar üzerindeydi. Büyük ve sansasyoneldiler ve burada bu kadar çok sayıda görülmüyorlardı. Soygunların paranormal doğasından büyük ölçüde uzaklaştılar ve her türlü teoriye yol açtılar. Neyse ki, tuhaf olaylar için çılgınca açıklamalara atlamadan önce "makul" açıklamalar bulmak bir insan özelliği idi. Yani, bir bakıma. Dramatik kum fırtınalarının yaklaşan kıyametin bir işareti olduğunu düşünenler vardı. Diğerleri iklim değişikliğini suçladı ve daha kötüsünün geleceği konusunda uyardı. Hiç kimse doğaüstü bir istilayı öne sürmemişti.

Boş zamanlarımda da Dorian hakkında çok düşündüm. Onu beklediğimden daha fazla özliyordum ve ona güvenip güvenemeyeceğim konusunda kararsızdım. Güvenmek istiyordum. Hem de çok. Değişiminde çok samimi görünüyordu... ama ona daha önce de inanmıştım, sadece aldatılmıştım. Onu bir kez sevmiştim ve tekrar sevmek istiyordum ama güven olmadan birini nasıl sevebilirdiniz ki?

"Eugenie! "

Jasmine'in çığlığı küçük evimde çınlayarak beni yerimden sıçrattı. Bir öğleden sonra yatak odamda oturmuş, deniz gergedanı yapbozunu bir araya getirerek sıkıntılı düşüncelerimi yatıştırmaya çalışıyordum. Ayak sesleri koridoru yırtarcasına geldi ve Jasmine kapımda belirdi.

"Eugenie," diye nefesi kesildi. "Televizyonda... bir haboob."

Neredeyse onun kadar hızlı bir şekilde oturma odasına koştum. Phoenix'in güneyindeki küçük bir şehrin üzerinden geçerken haboob'un görüntülerini görmek için tam zamanında geldim. Hava durumuyla ilgili çılgınca şeyler yapmış biri olarak bile biraz şaşırmıştım. Kum fırtınası devasa boyutlardaydı, havada yükseklerle uzanıyor ve yaklaşık kırk mil boyunca yayılıyordu. Bulut şehre doğru yuvarlandı ve onu içine aldı. Fırtınalar çok az doğrudan hasara yol açsa da aniden görüş alanından yoksun kalan sürücüler için ölümcül olabiliyordu. Fırtına aynı zamanda bir baskın için mükemmel bir kılıftı.

"Bu canlı yayın," dedim. "Şu anda orada olmalı."

"Bir saatten fazla uzaklıkta," dedi dehşetle. "Biz oraya varmadan gitmiş olacak."

Aklım başımdan gitti. "Evet, ama nereye gitti?"

Mutfak çekmecelerimi karıştırırken Roland'la uzun zaman önce kapılarla işaretlediğimiz eski bir Arizona haritasını çıkardım. Çoğunu ezberlemiştım ama bir kez daha kontrol etmek istedim. Parmağımı Pagieli'nin bulunduğu şehrin üzerine koydum ve sonra en yakın kapıları aradım. "En yakını Phoenix'te," dedim. "İster atlı ister yaya olsunlar, muhtemelen şehrin içinden geçme riskini almayacaklardır. Phoenix'in kuzeyinde Söğüt Diyarı'na giden bir tane daha var ama şehrin etrafından dolaşmaları gerekecek. Bu ise..." Parmağımla Tucson'a yakın ama ana yolların dışında bir noktaya dokundum.

"Burası uzak ve ulaşmaları daha kolay."

"Sence Öteki Dünya'ya geri atlayacaklar mı?" diye sordu.

"Ben eminim. İnsanlar tarafından yakalanma riskini göze almazlar ve mallarını soylulara verdiklerini biliyoruz."

"Pagieli muhtemelen kapı olmadan atlayabilecek kadar güçlüdür," diye hatırlattı Jasmine.

"Takipçileri değil," dedim kesin bir ifadeyle. "Kapıya gidecek. Biz de onu bekliyor olacağız. Şimdi gidersek onu yenebiliriz." Bu bir daha elimize geçmeyecek bir şanstı. Herhangi bir yerde ya çok fazla kapı olacaktı ya da çok uzakta olacaktı.

Arabamın anahtarlarını alıp kapıya yöneldiğimde Jasmine de beni takip etti. "Kapı nerede açılıyor?"

"Diken Diyarı, aslında."

"Çok cesurca," dedi.

Güldüm. "Sanırım öyle. Ama sanırım burası krallığın oldukça ücra bir köşesi. Saklanması kolay ve Meşe Diyarı sınırına da yakın."

Hız sınırını iki katına çıkarmak istedim ama bir cezanın beni yavaşlatacağını biliyordum. Yine de eyaletler arası yolda iyi zaman geçirdik. Yoldan sapıp çöle doğru gitmemiz gerektiğinde yavaşladık. Endişeyle saate baktım, sürekli olarak ekibinin oraya varmasının ne kadar süreceğini hesaplıyordum. İhtimaller lehimize görünüyordu ama konu Öteki Dünya olduğunda hiçbir şeyi varsaymamayı öğrenmişim.

Kapıya vardık ve arabayı kapıdan biraz uzağa park ettim. Pagieli arabanın bana ait olduğunu bilmeyecekti ama bölgede insan olduğunu düşünüp ürkmesini de istemiyordum. Öğleden sonra geç saatlerdi, çölün ortasındaydık ve sıcak tam anlamıyla etkisini gösteriyordu. Jasmine ve ben yanımızda su şişeleri getirmeyi akıl etmiştik ama

kum güneşin acımasız ışınlarını geri yansıtırken üzerimizden akan teri durdurmadılar. Saguaro kaktüslerinin yanında bir yer bulduk. Pek gölge yapmıyorlardı ama bize geçidin korunaklı bir manzarasını sunuyorlardı. Yine varlığımızın Pagi'el'e belli olmasını istemiyordum.

Öğleden sonra ilerledikçe kendimden şüphe etmeye başladım. Belki de geçidi yanlış tahmin etmişim, özellikle de Pagi'el krallığımdan birine geçme riskini almamaya karar verseyse. Ya da belki bir şekilde beklediğimden daha iyi zaman geçirmişti ve çoktan gitmişti. Suyumuz azalıyordu ama Jasmine de ben de gerekirse çevredeki bitkilerden su çekebiliyorduk. Bazen bu konuda kendimi kötü hissediyordum ama hayatta kalmak için bazen bunu yapmam gerekiyordu.

"İşte," dedi Jasmine, doğrulurken. İşaret ettiği yeri takip ettim ve bir grup at ve binicinin ortaya çıkmasıyla kumun havalandığını gördüm.

"İnanılmaz," dedim. "Phoenix'ten gelen atlara bindiler. O gerçekten de günümüzün Robin Hood'u."

Pagi'el önde gidiyordu, güneşin kızıl saçlarını aydınlatmasıyla kolayca görülebiliyordu. Yanında yaklaşık bir düzine atlı vardı, bu da kalbimin sıkışmasına neden oldu. İlk akınlarında sadece bir avuç atlı vardı. Bir düzine bir ordu sayılmazdı ama yine de desteğin arttığını gösteriyordu. Öteki Dünya'daki tutkulu tepkileri gördükten sonra, istese daha fazlasını toplayabileceğini hissettim. Soyluların çoğunun bu dünyaya geçmekte zorlanması küçük bir merhametti.

Yaklaşana kadar bekledim ama kapıdan geçecek kadar yaklaşmamıştı. Ayağa fırladım ve ilerledim, Jasmine de hemen yanımdaydı.

"Pagi'el! " diye bağırdım.

Eyerde irkildi ve anında rüzgârın hızlandığını hissettim. Bizi gördüğünde sakinleşti ama yüzündeki temkinli ifade bize dost olarak pek güvenmediğini açıkça gösteriyordu. Atlıları da bize aynı dikkatle baktı ve birkaç bakır bıçağın parladığını gördüm.

"Majesteleri? Jasmine?" Pagi'el aramıza baktı. "Burada ne işiniz var?"

"Zaten biliyorsun," dedim, barış ve sakinlik havası vermeye çalışarak. "Yaptığın bu baskınlar hakkında konuşmamız gerek. Pagi'el, bunların doğru olmadığını biliyorsun."

"İnsanlarda çok var! " diye haykırdı takipçilerinden biri. "Payımızı almaya hakkımız var."

Pagiel bir bakışıyla onu susturdu ve adam da irkildi. Her nasılsa, arkadaş olduğum çocuk yardımcı, şüphelendiğimden daha zorlu bir lider haline gelmişti.

"Benim krallığımdaki insanlar aç," dedi Pagiel. "Seninkiler de öyle. Onlara yardım etmek istemediğini dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Artık kimse açlıktan ölmüyor," diye karşı çıktım. "Karneyle besleniyoruz, evet, ama en azından onurlu bir şekilde hayatta kalıyoruz."

Pagiel başını salladı. "Bunu daha önce konuşmuştuk. İşin içine onur girmiyor, sadece hayatta kalmak giriyor. Ayrıca, benim yapmam gereken de bu değil mi?"

Sesindeki acılıktan irkildim. Demek biliyordu. Nedense hiç şaşırmadım. Son birkaç gün içinde dünyalar arasında gidip geldiyse, mirası hakkında bir şeyler duymuş olmalıydı.

"Senin bir şey yapman 'gerekmiyor'," dedim nazikçe. "Kendi seçimlerini kendin yapıyorsun."

"Benim duyduğum bu değil," dedi. "Oraya döndüğümde herkesin ne dediğini duydum. Hepsinin benim için planları varmış. Büyükannemin bile var. Yoksa neden bana söylemesin ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Yüzünde kalbimi parçalayan çığ bir acı vardı. Belki kentsoylu standartlarına göre teknik olarak erkekliğe ulaşmıştı ama birçok açıdan hâlâ bir çocuktı. Hazır olmadığı bir dünyaya itilmiş, hayatı geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Bu duyguyu biliyordum ve onun için üzülüyordum. "Sana yardım etmeme izin ver. Benimle geri gel ki konuşabilelim."

Bu onun için alarmları harekete geçirdi. Rüzgâr tekrar yükseldi ve saçlarımı savurdu. "'Konuşmak' mı? Ben aptal değilim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Beni demire koyup kilit altına alacaksın."

"Kes şunu," diye tersledim. Hiç düşünmeden rüzgâr büyüsünü yok ettim. O güçlü olabilirdi ama Eugenie Teyze daha güçlüydü. Benim büyümün onunkini gölgede bıraktığını hissederek biraz irkildi. "Eğer dövüşürsek ben kazanırım ve işin o noktaya gelmesini istemiyorum. Biz bir aileyiz, Pagiel. Ve pek çok açıdan... bu doğru geliyor, biliyor musun? Tanıştığımızdan beri yanımda durdun. Ben de senin için aynısını yapmak istiyorum. Yemin ederim, sana zarar vermeyeceğim. Dorian da incitmeyecek. Bunu birlikte çözeceğiz."

Pagiel'in yüzünde kararsızlık vardı. Kime güveneceğini bilmiyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Ben de aynı durumdaydım. Kaotik bir dünyada, en azından bir şeylerin kontrolünü ona veren bu kanun dışı alanı kendine oymuştu.

"Pagiel, lütfen," dedim. İçimde panik oluşmaya başlamıştı. İşin kavgaya varacağından korkuyordum ve bunu gerçekten istemiyordum. "Neler yaşadığını biliyorum. Benim için çizildiği iddia edilen kaderle ben de savaşıyorum. Sen kendi kendinin efendisisin, doğmadan önce yapılmış bir kehanet değil."

Pagiel hâlâ yanıt vermedi. Onu kıran Jasmine oldu. "Pagiel, lütfen," dedi, beni yankılayarak. "Lütfen bizimle gel."

Bakışları ona kaydı ve yüz hatlarında yeni bir acının belirdiğini gördüm. Onun gibi o da aşklarını öldüren aile bağının farkına varmıştı. Yine de, onu incelerken, onu hâlâ önemseyeceğini ve muhtemelen her zaman önemseyeceğini biliyordum.

"Pekâlâ," dedi sonunda. Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sana güveniyorum, Eugenie."

Bana ilk kez kendi adıyla hitap ediyordu ve ben de gülümsedim. Akraba olduğumuz için bu çok uygundu. Takipçilerinden birkaçı bu karara homurdandı ama yine onun bir emriyle sustular. Ayrıca birkaçının gerçekten rahatlamış görüldüğünü fark ettim. Acaba eğlenceli ve çılgınca bir macera olarak başlayan şey bazıları için fazla mı gelmişti?

Pagiel birkaç atın basitçe yük ve erzak taşıdığı yere baktı. "Bu malları herkese dağıtın ki teyzelerim ata binebilsin," diye emretti.

Binicileri itaat etmek için atladılar. Tüm bunları çözebileceğimizi umuyordum çünkü onda çok büyük bir potansiyel vardı. Varlığı ve kişiliği çok güçlüydü. Doğru yola sokulursa, Öteki Dünya'da büyük işler başaran bir lider olabilirdi. Bir gün bir krallığın varisi olabilirdi.

Terk edilmiş arabamın iyi olacağını umdum ve Pagiel'in atlılarıyla birlikte Öteki Dünya'ya geçtim. Şimdiye kadar kullandığım en güçlü kapılardan biri değildi ama grubundan hiçbiri zorlanmamış gibiydi. Güçlü bir grup seçmişti. Diken Diyarı'na ulaştık ve sonra Meşe Diyarı'na giden yola saptık. Biz at sürerken, ara sıra diğer soyluların çalıntı mal sürülerinden geçtiğini görüyordum.

mallar. İçlerinden birkaçı Butterfinger ve Heath gibi çikolataları kemirmeye başladı. *Pagiel'in baskınları durduğunda, bunların hepsinin bir gün tekinsiz düşündüm.*

Meşe Diyarı'nı bu kadar yeşil görmek hâlâ tuhaftı. Ağaçlar artık hem yazın hem de sonbaharın meyvelerini barındırıyordu ve Pagiel'in yakında Öteki Dünya'da sevicecek çok şey olduğunu fark edeceğini umuyordum. O ve takipçilerinin insan dünyasına ihtiyacı yoktu. Ait oldukları yer burasıydı.

Yolun iyi bildiğim bir kısmına, bizi Dorian'ın şatosunun görüş alanına sokacak bir viraja ulaştık. Rahat bir nefes aldım. Bunu başarmıştık. Pagiel'i eve getirecek ve her şeyi düzeltecektik.

Birdenbire, sanki hiçbir yerde yokmuş gibi, Pagiel'in yanından bir ok fırladı ve onu kıl payı iskaladı. Onu iki ok daha izledi ve bunlardan biri Pagiel'in atlılarından birini göğsünden vurdu. Athame'imi ve silahımı çıkardım. Hem benim hem de Pagiel'in büyüünün bir sonucu olarak etrafımızdaki hava kabardı ve Pagiel'in atlıları silahlarını çekti. Yolun etrafındaki ağaçlardan gelen bağırışlar bana hızla kuşatıldığımızı söylüyordu ama henüz kim tarafından kuşatıldığımızı göremiyordum. Kendimizi en iyi nasıl savunabileceğimize karar vermeye çalışarak çılgınca etrafıma bakındım.

Ben bir şey söyleyemeden Pagiel kılıcıyla bana ve Jasmine'e işaret etti. "Yakalayın onları! Onları rehine olarak kullanın! Bizi pusuya düşürdüler! "

"Ne?" Ben haykırdım. "Onlar bizimle değil! Kim olduklarını bilmiyorum! "

Pagiel beni duymuyor gibiydi. Takipçileri de öyle. İçlerinden birkaçı bana doğru ilerledi ki bu onlar için oldukça aptalcaydı. Gümüş athame'imi koruyucu bir hareketle uzattım ve üzerimize ani bir kara bulut ve titrek şimşekler çağırdım ki bu daha çok gösteriş içindi. Üçüncü bir taraf bize saldırırken onlara zarar vermek istemedim. Numara işe yaradı ve atlılar tereddüt etti.

"Ben sizin düşmanınız değilim," dedim onlara. "Benimle sonra ilgilen. Endişelenin onları."

Saldırganlarımız sonunda kendilerini göstermek için uygun bir anı seçtiler. Karışık bir savaşçı grubuydular ve kıyafetlerinde gerçek bir tekdüzelik yoktu. Sıradan haydutlar olabilirlerdi ama birkaçının üzerinde altın bir söğüt ağacı iğnesinin parıltısını yakaladım. Karışımı tamamlamak için birkaç gezgin ruhu ve trolü de aralarına almışlardı.

"Onlar Maiwenn'in adamları," dedim beni dinleyen herkese. Sonunda atlılardan biri tehlikenin farkına varacak kadar akıllıydı. "Söğüt Queen efendimizi öldürmeleri için suikastçılarını gönderdi! " diye haykırdı. "Saldırın! Pagiel'i savunun! "

Takipçilerinin çoğu onun yaşındaydı. *Çok genç*, diye düşündüm üzülerken. Ama yüzlerindeki sert ifadeye bakılırsa, liderlerini savunmaya fazlasıyla istekliydiler. Buna saygı duydum. Ben Pagiel için fazla endişelenmedim. O kendi başının çaresine bakabilirdi, bu yüzden muhaliflerin azalmasına yardım etmek için ilerlerken onun için endişelenmeyi başkalarına bıraktım.

Pagiel'in savaşçılarının çoğu Willow saldırganlarıyla bire bir fiziksel veya büyüdü dövüşün üstesinden gelebilirdi, bu yüzden ben canavarlara ve ruhlara odaklandım. Birçoğunu şamanik büyüyle bertaraf edebilir, mesafemi koruyabilir ve onlar daha ne olduğunu anlamadan onları saf dışı bırakabilirdim. Asamla athame'imi takas ettim. Bu *gerçek* bir asaydı, Porsuk Diyarı'ndaki ev yapımı zımbırtı değil.

-Gerçi onu bir hatıra olarak saklamıştım.

Bazı ruhlar ne yaptığımı hissetti ve doğrudan bana saldırdı. O zaman anladım ki, ben gerçekten de

bir süre için gerçek bir savaş. Porsuk Diyarı yolculuğunda karşılaştığımız tüm tehlikelere rağmen, çok az fiziksel çatışma olmuştu. En yakın olanı hükümdarları serbest bıraktığım zamandı ama o zaman bile fırtına büyüm çoğunu uzak tutmuştu. Bir süredir yere düşüp kirlenmemiştim.

İkizlerin doğumundan sonra olduğu gibi, gerçekten iyileştiğimi görmek beni heyecanlandırdı. Hamileyken korktuğum şeylerden biri de vücudumu sonsuza dek kaybetmekti. Zaman her şeyi iyileştirmişti ve artık eskisi kadar hızlı ve etkiliydim. Elbette, ruhlar yüzünden birkaç çürük ve yanık oluştu (bu grup asit benzeri bir dokunuşa sahipti), ancak bunu kabul ettim ve yoluma devam ettim.

Dorian'ın önderliğindeki bir grup Meşe Diyarı savaşçısı yola çıktığında grubumuz iyi ilerliyordu. Bu, bizim için olasılıkları oldukça güçlendirdi ve çok kısa bir süre içinde Maiwenn'in adamları ya ölmüş ya da kaçmıştı.

Dorian'a doğru at sürerken alnımdaki teri sildim ve asayı bir kenara bıraktım. Kılıcında kan görmeme rağmen son anda geldiği için oldukça taze ve enerjik görünüyordu. "Vay, vay," dedi. "Bütün bunlar da ne?"

Yüzümü buruşturdum. "Pusu. Pagieli Arizona'da buldum ve benimle birlikte seni görmeye gelmesi için ikna ettim. Sonra bu adamlar ortaya çıktı. Kiyo Pagieli avlayacakmış gibi davrandı ama tahminimce benim daha şanslı olacağımı biliyordu ve Maiwenn'in kuvvetlerine geri döneceğimiz muhtemel yerleri gözetletti."

Dorian kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Pagieli nerede?"

"O haklı-" Arkamı döndüm ve bakakaldım. Pagieli'nin tüm atlıları sağ salim oradaydı. Ama Pagieli yoktu. "Hangi cehennemde o?" Bir an sonra başka bir şey fark ettim. "Jasmine nerede?"

Ortadan kaybolması benim için olduğu kadar takipçileri için de sürpriz oldu - yani çoğu için. Birkaçı birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar ve yüzlerinde hafif bir suçluluk ifadesi görebiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Dorian. "Ne oldu?"

İçlerinden biri eyerinden yarım bir selam verdi. "Bizi affedin, efendim. Saldırı başladığında, bunun bir ihanet olduğunu düşündük." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Pagieli'e gitmesi için ısrar ettik."

Çünkü hedefin o olduğunu biliyorduk. Ve... Lady Jasmine'i yanına alması için onu cesaretlendirdik."

"Kamadı," diye ekledi diğer adam hararetle. "O korkak değil. Bizim ısrarımız olmasaydı kalırdı." Arkadaşı Şiddetle başını salladı.

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Jasmine'i *rehine* olarak mı aldı?"

"Korktuğunuzda ve güvendiğiniz kişiler tarafından tuzağa dşrldğnz düşündüğünüzde yapacağınız akıllıca bir Şey," diye mırıldandı Dorian. "Ona zarar vereceğinden Şüpheliyim."

"Yapmasa iyi olur! " diye haykırdım. "Ona nasıl boyun eğdirdi ki? O çok güçlü."

"Ve o daha gl," diye hatırlattı Dorian. Pagieli'nin yurttaşlarına doğru döndü. "Artık onun tarafında olduğumuza ikna olduğuna inanıyorum. Hangi yöne gitti?"

Sadece bir an tereddüt ettiler. "Sanırım ormanın içinden geçti, Majesteleri," dedi biri işaret ederek. "Sanırım bu taraftan."

"O zaman sen ve ben de bu yoldan gideceğiz," dedi Dorian bana. "Yine de rotasını değiştirmediğinden emin olamayız. Yaralılar benim kaleme gidecek. Geri kalanlar ayrılacak ve onu bulmak için başka yönlere dağılacak. Eğer bulursanız, onu desteğimiz konusunda ikna edin ve geri getirin." Toplananlara sert bir bakış attı. "Anladınız mı?"

Ufak tefek anlaşma mırıltıları vardı. Pagieli'i destekleyebilirlerdi ama çoğu Meşe Diyarı tebaasıydı. Dorian etkileyiciydi ve onu reddetmek onlar için zordu.

Dorian ve ben diğerlerinden ayrıldıktan sonra, "Lanet olsun," diye mırıldandım. "Maiwenn ve Kiyo'nun böyle bir Şey yapabileceğini düşünmediğim için bana da lanet olsun. Proaktif bir yaklaşım benimsemeyeceklerini bilmeliydim. Bizim başarımızdan faydalanıyorlar."

"Bu pusuları kurarken yeterince proaktif davrandılar," diye belirtti Dorian. "Sınırlarımızın başka yerlerinde de benzer grupların beklediğini tahmin ediyorum. Bu grup Şanslıydı."

"Yeterince Şanslı değildim," diye fark ettim. "Kiyo ve Maiwenn'in kendileri burada değildi. Sadece Pagieli'i dönüşünde hangi grubun yakalayabileceğini tahmin ediyorlardı."

Dorian başıyla onayladı. "Onların varlığı fazladan bir karmaşa yaratabilirdi. Ah, bu umut verici." Durdu ve bazı otların ve çalıların yakın zamanda çiğnendiği yeri işaret etti.

"Bunu fark etmezdim bile."

Bana bir sırtış fırlattı. "İşte bu yüzden buradayım. Her türlü zor avın mükemmel bir avcısı."

Bu çifte anlam karşısında gözlerimi devirdim ve yolumuza devam ettik. Şaka bir yana, Dorian Pagiell'in geçişine dair küçük işaretler için iyi bir iz sürücü gözüne sahipti. Yolculuğumuz ilerledikçe ben de kendime ait bazı işaretler fark etmeye başladım.

Daha iyi bir tanım bulamadığım için, "Buradaki hava doğal değil," dedim. "Soluk, kalıntı etkiler gibi, ama son zamanlarda büyü onu değiştirmiş."

Dorian bana endişeli bir bakış attı. "Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir an düşündükten sonra, "Hayır," dedim. "Yeterince güçlü değil. Tahmin etmem gerekirse... muhtemelen Jasmine'i götürmek için kullandığı şeyin bir parçasıdır. Daha güçlü olsa bile, oradan öylece sıvışması kolay olmazdı. Doğru numaraları biliyorsanız, hava bağlamak için kullanılabilir. Neredeyse bir tür 'hava ipi' yaratabilir ya da -aşırı durumlarda- birinin nefes almasını keserek onu uyumlu hale getirebilirsiniz. Umarım iş o noktaya gelmez."

"Dediğim gibi, ona zarar vereceğini sanmıyorum. Bence o sadece kolay bir seçimdi, seni oyalayacağını düşündüğü bir seçimdi."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Hızlı bir tempoyla bile Pagiell'e yakın zamanda yetişmemiz pek mümkün görünmüyordu. Şüphesiz takipten kurtulmak için olabildiğince hızlı yola çıkmıştı. Tek şansımız Jasmine'in atını otları kemirirken bulmamız oldu.

"Onu bağlayıp kendi atına zorla bindirmek çok zor," diye tahmin ettim. "Onu kendi atına çekmiş olmalı."

Dorian'ın gözleri avın heyecanıyla parlıyordu. "Bu onu yavaşlatacaktır. Bu bizim arayı kapatma şansımız."

Aynı hızlı tempoda birkaç saat daha devam ettik, çift sürmelerinden faydalanabileceğimizi umuyorduk. Kalan hava büyüü gittikçe güçlendi ve bana umut verdi, sonunda bir açıklığa çıktık ve Pagiell ile Jasmine'i kütüklerin üzerinde otururken bulduk. Bizi görünce ayağa fırladı.

"Yaklaşmayın," diye uyardı. "I ... Onu yakaladım."

Sesinde, Dorian'ın Pagiell'in ona zarar vermekte zorlanacağı iddiasını destekleyen titrek bir nota vardı. Çalışmak

Jasmine'in neredeyse hareketsiz bir şekilde oturduğunu, kollarını iki yanında sıkıca tuttuğunu gördüm. Ben de haklıydım. Hava ipleriyle bağlanmıştı. Bu sırada etrafındaki rüzgâr kırırdandı.

"Pagi, sana daha önce de söyledim, bir dövüşte kazanamazsın. Özellikle de ikimize karşı," dedim. "Lütfen gitmesine izin ver. Ona değer verdiğini ve onu incitmek istemediğini biliyorum."

Pagi'in yüzüne daha önceki acı ve kafa karışıklığı geri döndü. "Bana yalan söyledin. Pusuyu sen ayarladın."

Başımı salladım. "Etrafta olsaydın onların Maiwenn'in adamları olduğunu görürdün. Onlardan kurtulduk. Atlıların harika bir mücadele verdi. Sana gerçekten sadıklar ve sen orada olmasan bile onurun için savaştılar."

İnce bir iğnelemeydi. Aslında gittiği için onu suçlamıyordum ama bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Eğer kafası yeterince karışık, bizimle geri gelmesini ve mantıklı düşünmesini umuyordum.

"Sana güvenemem," dedi Pagi. "Kimseye güvenemem. Beni desteklediklerini iddia edenler bile... çok şey istiyorlar, hazır olduğumdan çok daha fazlasını."

"Pagi," dedi Dorian nazikçe. "Benden şüphe etmen için sana hiç sebep verdim mi? Her zaman ailenin yanında olmadım mı?"

Pagi onun gözlerine bakmadı. "Evet, efendim. Bir zamanlar sana sonuna kadar güvenirdim ama şimdi... şimdi sadakatinin *onunla* olduğunu biliyorum. Seçiminizi sorgulamıyorum. Bu sizin hakkınız. Ama bu aynı zamanda her zaman benim çıkarlarım doğrultusunda hareket edeceğine inanamayacağım anlamına da geliyor." İçini çekti ve sonra yüzünde asık suratlı ve mutsuz bir kararlılıkla başını kaldırdı. "Beni affet," dedi.

Bu benim tek uyarımdı. Büyüsünü çok hızlı yaptı, tahmin edebileceğimden çok daha hızlı. Bir orman bir haboob için doğru koşulları pek sağlamaz ama o neredeyse aynı olan karmaşık bir rüzgar modeli yarattı. Ve çok *güçlüydü*. Toprak yerden havalandı. Ağaçlar parçalandı. Biz de etkilendik, geriye doğru savrulduk ve ayaklarımızı yere basmak için çabalamak zorunda kaldık. Kökleri hâlâ sağlam olan bir ağaca tutunarak kendimi dik tutmayı başardım.

Pagi kaçmak için bu şaşırtmacayı kullandı. Ona hemen hitap edemedim çünkü tüm enerjimi yarattığı girdabı durdurmaya adadım. Büyülü duyularım yanıyordu ve her ipliği algılayabiliyordum.

Etrafımızdaki havanın her molekülü sihirliydi. Büyü, ortak genlerimiz sayesinde benimkinin bir aynasıydı. Büyünün her parıltısına etkisiz hale getirici bir güçle karşılık vererek onu eşleştirdim. Bu karmaşık bir süreçti, tıpkı bir gobleni çözmeye çalışmak gibi. Gecikmeden nefret ediyordum ama beni, Jasmine'i ve Dorian'ı öldürmeden önce bu büyüü bozmam gerekiyordu. Bitirdiğimde ve dünya durulduğunda, Pagieli'nin gitmiş olduğunu görmeyi umarak etrafıma bakındım.

Bunun yerine, onu yerden yükselen ve boynuna kadar onu koza gibi saran toprak ve taştan bir hapishanenin içinde buldum. Büyüsünü kendisine doğru çektiğini hissettim, muhtemelen Dorian'ın eserini yok etme çabası içindeydi. Hızla hava duvarları ördüm, hava basıncını geri kalanımız için rahatsız edici olan ama Pagieli'nin yakın zamanda kaçmayacağını garanti eden çılgın yüksekliklere çıkardım.

Pagieli gözlerini Dorian'a dikti. "Majesteleri. Lütfen gitmeme izin verin. Bana yardım edeceğinizi söylemiştin! "

"Öyleyim," dedi Dorian, yüzünde sert bir ifadeyle. "Sen boğulana kadar bu yapıyı inşa etmeye devam edebilirim. Bunu istemiyorum. Seni canlı istiyorum."

"O zaman beni serbest bırak," diye yalvardı Pagieli. "Ailemdeki mirası her zaman destekledin. Beni gerçekten bir mahkûm gibi geri mi sürükleyeceksin?"

Dorian bana kısa bir bakış atacak kadar duraksadı. "İşler değişiyor. Bu daha iyi bir kader."

Kalbim kabardı ve içimdeki son korku parçası da paramparça oldu. Dorian bana doğruyu söylüyordu. Pagieli kolayca bırakabilir, kehanete devam etmesine izin verebilirdi. Bunun yerine Dorian benim yanımda durmuştu. Bana olan sevgisi gerçekten de bir zamanlar sahip olduğu fetih hayallerinden daha büyüktü.

Dev bir tilki ormandan fırladığında aydınlanmam kısa sürdü. Doğruca Pagieli'nin üzerine atladı, çenesi çocuğun yarı açıkta kalan boynuna doğru açıldı. Bir anda, büyük bir yarıçap içindeki tüm bitkiler ve ağaçlar soldu ve Kiyo'ya doğru her yönden su fışkırdı. Bu onu etkisiz hale getirmeye yetmedi ama saldırısını rotasından saptırdı. Zararsız bir şekilde kaya oluşumunun kenarına çarptı ve geri savruldu, ustaca kısa bir mesafe uzağa indi. Gözlerindeki suyu kırıştırdı ve ardından ağzındaki damlacıkları silkeledi.

Daha önceki fırtınada serbest kalan Jasmine ayağa kalktı ve çağırdığı suyun yere düşmesine izin verdi. "Bırak

git, Dorian! "

Muhtemelen Dorian'ı gördüğüm en çelişkili durumdu. Pagiell'in gitmesine izin vermek onu asla yakalayamayacağımız anlamına gelebilirdi. Onu hapiste tutmak ise Kiyo için kolay bir hedef haline getirebilirdi.

"Yap şunu! " diye bağırdım.

Bu şekilde, kaya ve toprak duvarlar parçalandı ve Pagiell'e Kiyo'nun bir sonraki saldırısından kaçması için yeterli zamanı verdi. Çocuk yere düştü ama o sırada kontrol tekrar bende idi. Jasmine'in çağırdığı suyu yukarı çektim ve onu rüzgârda dönen bir sise dönüştürdüm. Tüm yaratımı hareket ettirdim, Kiyo'yu göremediği kalın bir bulutla çevreledim. Bir an sonra rüzgârın ve hava basıncının yoğunlaştığını hissettim. Ortadan kaybolmasını beklediğim Pagiell hâlâ etrafımdaydı ve büyüsünü benimkine ekliyordu. Belki bize güvenmiyordu ama bizi Kiyo'nun saldırısına da bırakmazdı.

Mini rüzgâr fırtınası arttıkça, Kiyo'nun üzerindeki baskının arttığını hissedebiliyordum. Bu da Pagiell'in işiydi ve Pagiell'in bu süreçte Kiyo'yu öldürme ihtimalinin çok yüksek olduğunu fark ettim. Aslında Pagiell'in amacının bu olduğundan hiç şüphem yoktu. Pagiell için hâlâ gri bir bölgeydim ama Kiyo'nun bir tehdit olduğunu siyah-beyaz bir kesinlikle biliyordu. Büyüyü etkisiz hale getirebilirdim ama bir ikileme karşı karşıya kaldım: Yapmalı mıydım? Kiyo'nun neden olduğu onca sorundan sonra, ondan kurtulmak daha iyi olmaz mıydı? Ve Pagiell'in bir suikastçıya karşı kendini savunma hakkı yok muydu?

Bir zamanlar Kiyo'yu sevmiş ve onunla bir bağ kurmuştum. Bu üstesinden gelinmesi zor bir şeydi, ama bunu mümkün kılmak için çok şey yaptığını söyleyebilirim.

Bu düşünceler göz açıp kapayıncaya kadar aklımdan geçti. Ben harekete geçmeden Pagiell yere düştü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Benimkini destekleyen büyü aniden durdu. Pagiell boynunu sıktı ve nefes nefese kaldı. Bir an için tek düşünebildiğim hava büyüsünün onu boğuyor olduğuydu... ama burada benden ve ondan başka bu büyüyü kullanabilecek kimse yoktu.

"Pagiell! " Jasmine aceleyle onun yanına koştu, yerde seğiriyor ve çırpınıyordu. Kiyo'yu tutmaya devam ederek ben de ona katıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Pagiell artık ses çıkarmıyordu ki bu kötüye işaretti. Hâlâ nefes almak için çırpındığı belliydi ve

Şimdi yüzü ve boğazı bir tür anafilaktik şok gibi şişiyordu.

Onu sakinleştirmeye çalıştım, çılgınca ne yapabileceğimi merak ediyordum. Ama elimde ne iyileştirici bir büyü ne de modern bir EpiPen vardı. Yüzü garip bir morumsu-pembemsi renge dönüyordu ve onu kaybettiğimizi biliyordum.

"Dorian?" diye sordum. Bize katılmıştı ve Pagiel'e baktı, yüzünde acı vardı.

"Bu beni aşar," dedi Dorian. Başını kaldırdı ve açıklığın etrafına baktı. "Burada başka biri daha var." Tekrar ayağa kalktı ve göremediğimiz her kimse onu korkutup kaçırmak umuduyla yeri dalgalandırıp sallamaya başladı.

Ama çabalarına rağmen, artık çok geçti. Pagiel hava almak için çırpınmayı bırakmıştı. Pagiel çırpınmayı tamamen bırakmıştı.

Fırtına Kralı'nın varisi ölmüştü.



"Hayır!" diye bağırdı Jasmine. Onu sarsarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Kalp masajı falan yapamaz mıyız? Havayı kullan! Ona biraz ver! "

Kederle çocuğa baktım. Yüzü ve boynu o kadar şişmişti ki, ciğerlerine giden tüm yollar bu kadar tıkalıyken ona zorla hava veremeyeceğimi biliyordum. Vücudunu kontrol edemiyordum.

Ormandan aniden yumuşak bir ses geldi. "Buradayım, Dorian. Şovmenliği bıraksan iyi olur."

Maiwenn, bu sahneye hiç yakışmamış gibi görünen gümüşü mavi elbisesiyle öne doğru süzülerek belirdi. Altın sarısı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve onu her zaman düşündüğüm Kaliforniyalı kıza benziyordu. Dorian depremi durdurdu ama sert duruşundan büyüsünü hazırda tuttuğunu anlayabiliyordum. Tutunduğu bir ağacı serbest bıraktı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. "Büyün... iyileştirici büyü."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hepsi aynı sistemin parçası. Benim sihrim vücudun çalışma şeklini anlıyor. Yaralamak da iyileştirmek kadar kolay."

Yaptığı şeyden sonra bu kadar rahat konuşabilmesi beni dehşete düşürmüştü. Dorian'ın böyle bir kaygısı yoktu. "Masum bir çocuğu öldürdüğünü bilerek geceleri uyumak kolay olacak mı?" diye sordu sessizce.

Maiwenn açıkça, "Onun masum bir yanı yoktu," diye cevap verdi. "İkimizin de dünyasını büyük bir beladan kurtardım. Minnettar olmalısınız. Şimdi, Kiyo'yu serbest bırakırsanız çok memnun olurum. Yolumuza devam etmek istiyorum."

"Minnettar mı?" Tısladım. "Güçlü? Sana minnettarlığımı göstereceğim! "

Bir anda havadaki yükleri bir araya getirdim ve Maiwenn'e doğru göndermek üzere bir yıldırım oluşturdum. Şimşegi bırakmadan hemen önce arkamda Jasmine'in çığlığını duydum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yıldırımın yönünü zar zor değiştirebildim ve Maiwenn'in birkaç santim ötesindeki bir ağaca çarpmasını sağladım. Gök gürültüsü etrafımızda sağır edici bir şekilde çıtırdadı ve ağaç patladı.

muhteşem bir ateş ve odun gösterisi. Benim kulaklarım acıyordu ve Maiwenn'inkiler de muhtemelen gürültüden kanıyordu.

Hemen Jasmine'e doğru döndüm ve onu yerde kıvranırken gördüm. Yüzü acı içinde buruşmuştu. "Sanki... karıncalanma ve iğnelenme ... vücudum yanıyormuş gibi. "

"Lanet olsun! " Maiwenn'e ters ters baktım. Yukarıda kara bulutlar yeniden oluştu ve rüzgâr etrafımızda huzursuzca dönmeye başladı. Elementler öfkeme cevap verdi. "Sana çarpmasına izin vermeliydim! Bırak onu gitsin."

Maiwenn, "Hayır, aslında beni bağışlamakla akıllılık ettin," dedi. "Ben büyüü çoktan yaptım. Vücudu kendini parçalamanın eşiğinde. Şu anda sadece benim kontrolüm onu kontrol altında tutuyor. Beni öldürürsen, büyü onu durduracak hiçbir şey olmadan ele geçirir."

"Kahretsin," dedi Jasmine sıkılmış dişlerinin arasından. "Neden... ben... her zaman... rehine oluyorum?" Endişeyle onu izledim ama şu ana kadar büyü çoğunlukla acıyla ilgili görünüyordu. Pagiell'in az önce yaptığı gibi ölme tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünmüyordu - henüz.

"Şimdi," diye devam etti Maiwenn. "Lütfen beni tekrar istemek zorunda bırakma. Kiyo'yu serbest bırakın."

Pagiell'in ek baskısı olmadan, Kiyo sadece sisli kasırgamın içinde sıkışıp kalmıştı. Rahatsız edici ama ölümcül değil. Kızgın ve sinirli -Ama başka seçeneğim yoktu. Gitmesine izin verdim. Hâlâ dev tilki formundaydı ve kürkü suyla ıslanmıştı. Gözleriyle durumu hızlıca değerlendirdi ve sonra koşar adım Maiwenn'in yanına gitti. Maiwenn bir elini onun başına koydu. Tilki formunda kaldı ve geçmiş deneyimlerimden biliyordum ki tilki ne kadar büyükse, geri dönmesi o kadar uzun sürerdi.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Maiwenn. "Büyüyü makul bir mesafede tutabilirim ve kendimi güvende hissettiğimde etkisiz hale getireceğim. Eğer o zamana kadar beni takip ettiğine dair bir işaret görürsem, onu tutan şeyi serbest bırakacağım. O zaman olacak tek iyi şey onun çabucak ölecek olması."

"Ne zaman böyle bir canavara dönüştün?" diye sordum. Onunla bir zamanlar arkadaş ve müttefik olduğumuza inanmak zordu. "İkiniz de mi? Yaptığınız şey Pagiell'in başarabileceği her şeyden daha kötü. Bugün kaçsanız bile, bunu yanınıza bırakacağımı gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Ne yapacaksın?" diye sordu, saçlarını yolmak istememe neden olan bir eğlenceyle. "Krallığıma savaş mı ilan edeceksin?"

"Kesinlikle yapabilirdim," dedi Dorian soğuk bir şekilde. "Sınırlarım içinde tebaamdan birini öldürdün. Çoğu insanın standartlarına göre bu kesinlikle bir savaş eylemi. Aslında, daha birkaç saat önce topraklarıma silahlı adamlardan oluşan bir güç gönderdiniz."

"Belki de," diye kabul etti. "Ama ikiniz de kendinizi yeniden savaşın içine atmaya hazır mısınız? Hiçbirimizin buna ayıracak kaynağı yok, hele de bu felaketten sonra. Kehaneti destekleyenlerden bile çok fazla müttefik bulacağınızdan şüpheliyim. Pagieli neyse ki kimsenin onun adına intikam peşinde koşmasına yetecek kadar kendini kanıtlamamıştı."

"Bundan emin değilim," dedim. Etrafımızdaki hava, duygularıma karşılık veren yükselen fırtınayla yanıyordu. "Şu anda bunu yapabilecek tek bir kişi var."

"İki," dedi Dorian. "Üç,"
diye nefes nefese kaldı
Jasmine.

Maiwenn tekrar gülümsedi. "Nasıl isterseniz." Geri çekilmeye başladı, Kiyo da yanındaydı. "Unutma, takip edildiğimize dair en ufak bir işaret görürsen, o ölür."

İkisi ağaçların arasında kayboldu. Jasmine'in elini tuttum ve ona elimden geldiğince güven verici bir gülümseme verdim. "Yakında bitecek." Dorian'a baktım ve gülümsemem kayboldu. "Blöf yapıyordu, değil mi? Menzili o kadar uzak olamaz. Jasmine'i serbest bıraktığında peşinden gidebiliriz. *Eğer bırakırsa*. Ona güvenmemiz için bize pek sebep vermedi."

Dorian saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdı. Yorgun görünüyordu. "Hayır ama bence elinden gelse bir cinayet daha işlemekten kaçınacak. Pagieli öldürmenin bir şey olmadığına dair cesurca sözler söyledi ama her suçun bir sonucu olduğunu biliyor."

"Pagieli..." Mırıldandım.

Yasemin'in yanında yattığı yere baktım ve midemde mide bulandırıcı bir his hissettim. Uzanıp gözlerini kapattım, sonra parmağımı yanağında gezdirdim. Ona yaptıkları hiç adil değildi. Bunların hiçbirisi adil değildi. Teknik olarak insan yaşı olarak benden büyüktü ama her açıdan çok daha gençti. Genç ve potansiyel doluydu. İstemediği bir kaderin içine itilmiş, ne istediği ve başkalarının ondan ne beklediği konusunda kafası karışmıştı. Doğmadan çok önce söylenen sözler yüzünden öldürülmüştü ve

Artık dünyada yapabileceği tüm harikalar sönmişti.

Dorian bir kolunu bana doladı ve başımın yan tarafını öptü. "Biliyorum," dedi basitçe.

Jasmine aniden nefes nefese kaldı, sanki suyun altındaydı ve ancak şimdi nefes alabiliyordu. "Kahretsin," dedi kollarını ve bacaklarını dikkatle inceleyerek.

"Daha iyi misin?" Gözyaşlarımı bir kenara fırçalayarak sordum. Bu sadece daha fazlası için yer açıyordu.

Başını salladı ama Pagieli'e baktığında tüm yüzü buruştu. "Hayır," dedi. "Bu doğru olamaz. Gerçekten değil..." Pagieli'nin kolunu salladı, uyanmasını istiyordu ama gerçek yavaş yavaş kafasına dank edince, hıçkırıklara boğuldu. İlişkimizde gerçek sevgi anları nadiren yaşanırdı ama o anda genç olduğunu, bana ihtiyacı olduğunu ve benim de onun yanında olacağımı biliyordum.

Kollarımı ona doladım ve omzuma sarılıp ağladı. "Sorun yok," dedim ona, saçlarını okşayarak. "Sen iyisin. Her şey yoluna girecek." Bunun doğru olup olmadığını gerçekten bilmiyordum. Şu anda pek olası görünmüyordu. Ama ona sarıldıkça, hayatta olduğu ve hâlâ hayatımda olduğu için minnettar olduğumu fark ettim. "Her zaman rehine olmak" hakkındaki sözleri zihnimde yankılandı ve Dorian'ın sempatik gözleriyle karşılaştım.

"Sevdiklerim hep bana karşı kullanılıyor," dedim usulca. "Neden?" Bu sürekli tekrarlanan bir temaydı. Varia bunu Porsuk Diyarı'nda beni kontrol altında tutmak için kullanmıştı. Jasmine bugün iki kez rehin alınmıştı. Hâlâ üzerimizdeki fırtınayı kontrol edebildiğime ve diğer durumlarda, özellikle de değer verdiğim kişiler söz konusu olduğunda bu kadar çaresiz kaldığıma hayret ettiğim anlardan biriydi yine.

"Çünkü kalpsiz insanlar böyle yapar," dedi Dorian. "Sevenleri avlarlar."

Pagieli'i ailesine geri götürmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Ysabel ve Edria'ya düşmanlık besleyemezdim, ne şirret kişilikleri için ne de Pagieli'nin mirası hakkındaki gerçeği sakladıkları için. Kederleri çok büyüktü ve tüm entrikalarının altında, birini sevmiş ve kaybetmiş sıradan kadınlardı. Ben olsam feryat ederdim ve

Pagiel'in yerinde Isaac olsaydı -ki pekâlâ olabilirdi- dünya da öyle olurdu.

Kederlerinin bir kısmının öfkeye dönüşmesi anlaşılabilir bir şeydi. Onun ölümü için herkesi suçlamak istiyorlardı, özellikle de beni. Aslına bakarsanız, o gün yaşananlar yüzünden kendimi çoktan hırpalamış, farklı bir şey yapıp yapamayacağımı merak etmişim. Dorian onları ikna etti ve sonunda Maiwenn'in suçlu olduğuna inandırdı. Pagiel'in ölüm yöntemi, her ne kadar korkunç olsa da, en azından bunun kanıtıydı. Ysabel ve Edria, Maiwenn'in krallığına savaş açılmasını talep etti ama Dorian bu konuda kendi fikrini söyledi.

Onunla ilgili tavsiyelerimi kendime sakladım. Pagiel'in ölümünden sonra uğraşmam gereken çok şey vardı ve Dorian'la konuşmak için çok az zamanım kalmıştı. Onu çok izledim ve birlikte geçirdiğimiz zamanları özlediğimi fark ettim. Sonunda benim yanımda olduğunu unutmamıştım. Kendini defalarca kanıtlamıştı. Şimdi iş bana kalmıştı.

Yine de zamanlama zor oldu. İkimiz de her zaman çok meşguldük. Onunla en fazla Tucson'a gittiğim gün konuşabildim ve o bile kısa sürdü.

"Bir süreliğine geri dönmem gerekiyor," dedim ona. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Bağlanması gereken pek çok yarım

kalmış iş var." Dorian başını salladı.

"Anlıyorum."

Gözlerimi kaçırdım. "Sana teşekkür etmek istedim. Her şey için, yanımda durduğun için teşekkür ederim. Senden asla şüphe etmemeliydim. Hâlâ çözmem gereken çok şey olduğunu biliyorum."

Yüzümü kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Eugenie, Eugenie. Sana daha önce de söyledim. Benim çözmem gereken bir şey yok. Ne istediğimi biliyorum. Seni istiyorum. Sadece bir yatak arkadaşı ya da savaş müttefiki olarak değil. Her zaman yanımda olmanı istiyorum. Aynı şakaları paylaşmak ve uyandığımda gözlerinizin içine bakmak istiyorum. Sanırım bir gün - umarım daha sonra değil daha erken

-Sen de bunu isteyeceksin. O zamana kadar burada seni bekliyor olacağım."

Bana hafif bir öpücük verdi ve bu bizim vedamızdı. Beni nefessiz bıraktı ve Tucson'a döndüğümde de aklımdan çıkmadı. Yine de dikkatimi dağıtacak pek çok başka şey vardı. Annem, Roland ve ben ikizleri Tucson'a getirme planları yapıyorduk ve bu beni heyecanlandıran bir şeydi. Onları görmek için sabırsızlanıyordum ve öncelikle yapılması gereken onca şey için çok az sabrım vardı.

Yine de yarım kalan işlerimin hepsi tatsız değildi. Candace ve Charles'ın edindikleri tüm bebek eşyalarını bize seve seve vereceklerinden emin olmama rağmen, annem ve ben yine de kendi başımıza stok yapmak için çok zaman harcadık. O anlar yaşadığım en huzurlu anlardı ve Ivy ve Isaac'in ne kadar büyüdüğünü merak ederek mağazalarda bebek kıyafetlerine dokunarak ve inceleyerek uzun zaman geçirirdim.

Bir gün annemle birlikte açık hava alışveriş merkezinde beşiklere bakıyorduk. Bana hepsi iyi görünmüştü ama annem satış görevlisiyle uzun bir tartışmaya girmiş, onu her güvenlik detayı hakkında sorguya çekmişti. Bir fincan kahve almak için yalvardım ve yakında döneceğime söz verdim. İkisinin de gittiğini fark ettiğini sanmıyorum. Alışveriş merkezinin diğer tarafında bir kahve dükkânı buldum ve lattemi henüz almıştım ki arkamdan tanıdık bir ses "Eugenie" dedi.

O kadar hızlı döndüm ki kahvemın yarısı döküldü. Kiyo önümde duruyordu.

Etrafımızdaki insan kalabalığı kayboldu ve dünyanın odağı sadece ona daraldı. Hissettiğim tüm öfke ve kederin yanı sıra son birkaç haftadır başkalarının kendi üzüntüleriyle başa çıkmalarını izlemek içimde kabardı. Belki Kiyo öldürücü darbeyi vurmamıştı ama vurmuş da olabilirdi. Yolumu kesmeye cüret ettiğine bile inanamıyordum. Bundan daha zeki olduğunu düşünmüştüm.

"Dikkat et," diye uyardı, yukarı doğru bakarak. Bilinçaltımdaki fırtına olayını tekrar yapıyordum ve birkaç kişi durmuş, bir anda ortaya çıkan kara bulutlara hayretle bakıyordu. "Panik yaratmak istemezsin."

"Buralarda meydana gelen en tuhaf hava olayı olmazdı," dedim. "Sana yıldırım çarpması da öyle."

Esprî yapmadan gülümsedi. "Ama bunu yapmayacaksın. Bu kalabalıkta olmaz."

O haklıydı. Şimşegi mükemmel bir isabetle çağırabilirdim ama yine de insanlığın tam ortasındaydık ve insanlar ihtiyaç duydukları yere ulaşmak için yanımızdan geçip gidiyorlardı. Onu vurabilirdim ama bu sırada istemeden başka birine zarar verebilirdim. *Bunlar tanıdığım ya da umursadığım insanlar değil*, diye düşündüm acı acı. *Ama bir kez daha elim kolum bağlıydı.*

"Sanırım bunu sen ayarladın," dedim. "Bana herkesin içinde yaklaşmak için bir fırsat mı bekledin?"

"Evet, aslında. Şatolarınızdan birinde sıcak bir karşılama görmeyeceğimi düşündüm."

"Doğru anladın."

İçini çekti. "Eugenie... sana söylemem gereken birkaç şey var. Söylemem gerekip gerekmediği konusunda uzun süre düşündüm ama... şey, bilmiyorum. Pagiell'le olanlar ve diğer her şey için kendimi kötü hissediyorum."

Ona tokat atma isteğini bastırmak zorunda kaldım. "Öyle mi? Belki de bunu lanet olası kız arkadaşın onu öldürmeden önce düşünmeliydin! " Küfürlerim yoldan geçenlerin birkaç şaşkın bakışına neden oldu.

"Bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm," dedi. "Ama herkes için daha iyi oldu."

Arkamı dönmeye başladım. "Belki bugün yaşamana izin vermek zorundayım ama bir daha senin 'yüce iyilik' saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim."

"Bekle, Eugenie-" Omzumu tuttu. Hemen elini çektim ama yine de durdum. "Lütfen. Bilmen gereken iki şey var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Acele et."

Derin bir nefes aldı. "Öncelikle... çocuklarınız... hâlâ tehlikede olabilirler."

"Ben... ne? Nasıl?" diye sordum. "Isaac artık kehanetin bir parçası değil."

"Maiwenn o kadar emin değil. Belki de kehanetin Fırtına Kralı'nın bir sonraki en yaşlı torununa geçeceğinden korkuyor."

Hemen konuşmadım bile. "Duyduğum onca boktan şey arasında -ve inan bana, çok şey duydum- ödülü bu almalı. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyor musun?"

"Ben öyle hissettiğimi söylemedim," dedi. Sesinde inandırıcılığını yok edecek kadar belirsizlik vardı.

"Eğer böyle hissetmeseydiniz, ona karşı çıkar ve ayak işlerini yapmayı bırakırdınız."

Başını iki yana salladı. "Onu terk edemem. Henüz terk edemem. Başka pek çok konuda hemfikiriz ve yakın zamanda çocuklarını avlamaya gitmeyeceğim. Sadece başkalarının yapabileceği konusunda seni uyarmaya çalışıyorum."

"Yine söylüyorum, onları avlama ihtimali olan bir kadınla dost olup öylece oturabiliyorken bunun pek bir anlamı yok," diye homurdandım. "Diğer 'önemli' bilgin nedir? O da aynı derecede çılgınca mı?"

Kiyo Şimdi belirgin bir Şekilde rahatsız görünüyor. "Ben... Şey, duruma göre değişir. "Evet. Hayır. Bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. "Eugenie, bunu sana uzun zaman önce söylemeliydim. Neden söylemediğimi bilmiyorum. Yani, nedenlerim vardı... ama Şey, bilmiyorum."

Ne kadar zavallı ya da çelişkili bir gösteri yaparsa yapsın, buna sabrım yoktu. "Kiyo, 'nedenlerini' duymaktan bıktım çünkü hepsi berbat. Sadece devam et."

Kararlıydı, hızlıca başını salladı ve ileri atıldı. "Eugenie...  ocuklarınızın babası ben değilim. Dorian."

Uçağım yere indiğinde Alabama bana biraz Meşe Diyarı'nı -daha doğrusu eski Meşe Diyarı'nı- hatırlattı. Son ziyaretimden bu yana sonbahar gelmiş, nihayet çimenlere yağmur, ağaçlara da kırmızı ve altın tonları getirmişti. Çok güzeldi ama zihnim daha önemli başka konulara dönmeden önce kısa bir süre düşündüm.

Kiyo'nun beni alışveriş merkezinde bulmasının üzerinden iki hafta geçmişti. O iki haftayı bana anlattıklarının etkisinde, sersemlemiş bir halde geçirdim. Başta ona inanmamıştım elbette. Ona inanamayarak bakmış, sonra da kahkahalarla gülmüştüm. Gülmemek çok zordu. Sözleri çok gülünçtü.

"Elbette öylesin," dedim sonunda. "O sıralarda başka kimseyle yatmadım - yani Dorian dışında. Ama o antibiyotik almadan önceydi. Sonra seninle birlikte oldum." Isaac ve Ivy'yi hiçbir şeye değişmezdim ama antibiyotiklerle doğum kontrol haplarını karıştırmak gibi aptalca bir hata yüzünden hamile kalmış olmak beni hâlâ rahatsız ediyordu.

"Aramızdaki toplam süre ne kadardı?" Kiyo sakince sordu. "Yaklaşık bir hafta mı?"

Başımı salladım. "Bu konuda."

"Bu kadar zaman yeterli. Tam o anda doğurgan olmasanız bile, kısa bir süre sonra gebe kalabilirsiniz. Bir sağlık kitabı bul ve oku." Dudakları bükülmüştü. "Muhtemelen aynı bölümde antibiyotiklerden de bahsediyordur."

Sırıltması hiç hoşuma gitmemişti. "Bunun doğru olduğunu varsayarsak, Dorian yerine senin yapmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ah, şey. Çünkü ben vazektomi oldum."

O an hayatımın bir peri masalından gündüz kuşağı talk show'una dönüştüğü andı. Etrafımızdaki kalabalığın bir stüdyo seyircisine dönüşmesi ve elinde mikrofon olan bir sunucunun bize babalık sonuçlarını göstermeye hazır bir şekilde ortaya çıkması beni şaşırtmazdı. Bu çok gerçek dışıydı. Benim için bile fazla gerçek dışıydı.

Kiyo bana hikayeyi anlatmıştı. Maiwenn'in hamile kalmasından kısa bir süre sonra, hayatında başka planlanmamış hamilelikler olmamasını sağlamaya karar vermişti. Bu, o sırada özellikle önemliydi.

benimle çıkıyordu. İlişkimiz oldukça ciddiydi ve ikimiz de uzun süre birlikte olmayı bekliyorduk. O zamanlar bunu ne kadar istemiş olursa olsun, yine de kazara Fırtına Kralı'nın varisine hamile kalmamı göze alamazdı.

"İsterseniz tıbbi kayıtları çıkarabilirim," diye ekledi. "Ya da sadece çocuklara bakarsanız, benden pek bir şey göremeyeceğinizi tahmin ediyorum."

Evet... Bunu zaten fark etmiştim. İkizlerin bana çekmiş olduğunu düşünmüştüm ama Dorian gerçekten babalarıysa... ikimiz de kızıl saçlı ve soluk tenli olduğumuz için kimin genlerinin baskın olduğunu söylemek zor olurdu.

Kiyo'ya "Bunun en çılgınca kısmı hangisi bilmiyorum," dedim. "Birlikteyken doğum kontrolü konusunda bu kadar kararlı olman ve çocuk sahibi olamayacağından hiç bahsetmemen *mi yoksa* kendi çocuklarını öldüreceğini düşünmeme izin vermen *mi!* " Başkasının çocuklarını öldürmesi çok daha iyi bir şey değildi. Neresinden bakarsanız bakın korkunçtu.

"Düşündüm ki... şey, Dorian zaten senin tarafındaydı. Ama düşündüm ki - hayır, *biliyordum* - eğer onların onun olduğunu öğrenirse, onlara ulaşmam çok daha zor olacaktı."

Hiç şüphe yok. Dorian çocuklarını güvende tutmak için bir şehri yerle bir edebilirdi. Yine de Kiyo'nun böyle bir yalanın üzerine oturmuş olabileceği gerçeği akıllara durgunluk veriyordu.

"O zaman neden bana şimdi söylüyorsun?" diye sormuştum. "Neden bana bunları anlatıyorsun?"

Kiyo omuz silkti. "Yapılacak en doğru şey bu, özellikle de Porsuk Diyarı gezisinde bana yardım ettikten sonra. Ayrıca, kehanetin yakın tehdidi ortadan kalktığına göre üzerimizdeki baskının bir kısmı da kalkmış oldu."

"Dostun Maiwenn'e göre öyle değil."

"Hayır. Ve muhtemelen başkalarının gözünde de değil. Kehaneti umursamayan insanlar bile senden korkuyor, Eugenie. O çocuklar sana karşı bir koz."

Kiyo bundan kısa bir süre sonra gitti ve ilgisiz alışveriş yapanların arasında kayboldu. Hem toplum içinde ona pek bir şey yapamayacağım hem de tepki veremeyecek kadar sersemlemiş olduğum için gitmesine izin vermiştim. Sonunda kendimi toparladığımda, hemen hamilelikle ilgili bir kitap aradım ve onun doğru söylediğini, doğurganlık döneminden bir hafta önce seks yapmanın hala

Hamilelik. Yumurtalar ve spermier hakkında bilmek istediğimden daha fazla şey öğrendim ama geçmişime bakınca belki de biraz eğitim o kadar da kötü değildi.

Ve işte, sonunda çocuklarımı görmek üzereydim. Son ziyaretimin üzerinden neredeyse üç ay geçmişti ve bir yanım onların büyümüş ve üniversiteye gidiyor olmalarını bekliyordu. Babalıklarıyla ilgili haberi kimseye söylememiştim. Bunu kalbime yakın tutuyordum ve bununla ne yapacağımdan emin değildim. Bunun pek çok sonucu olabilirdi.

Bir araba kiraladım ve Candace ile Charles'ı görmek için şehir dışına çıktım. Küçük ev, manzarasının artık kurumuş ve yanmış olmaması dışında aynı görünüyordu. Geleceğimi onlara önceden haber vermişim ve geldiğimde neredeyse kapıda bekliyorlardı. Candace sevinçle kükredi ve bana kocaman sarıldı. Normalde suskun olan Charles bile beni kucakladı. Evan da onlarla birlikteydi, aynı derecede misafirperverdi.

Isaac ve Ivy umduğum her şey ve daha fazlasıydı. Daha büyüklerdi ama kesinlikle üniversiteden çok uzaktaydılar. Televizyonda gördüğünüz tombul bebeklere benziyorlardı. Artık tüp yok, oksijen maskesi yok. Sadece tombul yanaklar ve dünya hakkında sürekli yeni bir şeyler öğrenen meraklı gözler. O gözler beni iki kere düşündürdü. Yenidoğan yoğun bakım ünitesindeyken çoğu yenidoğanınki gibi koyu maviydiler. Şimdi hâlâ mavimsi renkteydiler ama yeşilin ipuçlarının geldiğini görebiliyordum - Dorian'ınki gibi yeşil. O anda neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Candace gururla, "Bak ne kadar büyümüşler," dedi Isaac'i kollarıma bırakırken. Bu evde cinsiyet eşitliğine dair hiçbir girişim yoktu. Isaac roket gemileriyle süslenmiş pijamalar giyyordu. Ivy fırfırlı bir elbise giymişti. "Doktorlar erken doğumun, yaşıtları olan diğer bebeklere kıyasla gelişimsel kilometre taşlarında onları geride bırakabileceğini söylediler. Ama bakın, neredeyse başlarını dik tutabiliyorlar."

Başını dik tutmanın bir dönüm noktası olduğunu hiç düşünmemiştim ama Isaac'in küçük boyun kasları bunu başarmak için mücadele ederken, bunun gerçekten inanılmaz bir şey olduğunu gördüm.

"Hiçbir konuda geride değiller," diye devam etti. "Doktorlar ne kadar iyi geliştiklerine şaşırmış durumdalar."

Bu soylu kanının bir sonucu muydu? Soylular, erken bebeklik döneminin tehlikelerini atlattıktan sonra oldukça dayanıklı olurlardı. Burada neyin işe yaradığını kesin olarak bilmek zordu ama umurumda değildi. İkizler sağlıklı ve mutluydu, önemli olan da buydu.

Günün geri kalanında kollarımdan neredeyse hiç ayrıldılar. Onlardan ayrı kalmak istemediğim için bezlerini değiştirmeye bile gittim. Onlarla ilgili her şey mükemmeldi. Her kıkırtı, her ayak parmağı, her nefes. Havadan sudan konuşuluyordu ama konu dönüp dolaşıp ikizlere geliyordu. Kimse nerede olduğumu sormadı. Reed'lerin Isaac ve Ivy ile ilgili her şeye taptıkları belliydi ve bana ikizlerin hayatlarıyla ilgili en küçük ayrıntıları bile anlatmaktan asla yorulmadılar. Ben de onları dinlemekten hiç bıkmadım.

Candace sonunda beni o gece onları beşiklerine yatırmaya ikna etti. İkisi de uykuya dalmıştı ve bebeklerin uyku eğitiminin ilk aşamaları hakkında okuduğu bir kitaptan bahsetti. Hepsini takip etmedim ama neden bahsettiğini bildiğini düşündüm. İkizlerin, tam teşekküllü bir çocuk odasına dönüştürülmüş bir yatak odasında eşleşen beşikleri vardı. Duvarlarda kuzular ve tavşanlar, her yerde pastel renkler vardı.

O gittikten sonra orada kaldım ve ikizlerin uyumasını izledim. Her küçük hareket beni büyülüyordu. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki Evan'ın çocuk odasına girdiğini, tam arkamda durana kadar duymadım.

"Bu gece için ayrılmak üzereyim," dedi sessizce. "Veda etmek istedim. Yarın buralarda olacak mısın?"

"Öyle olmalı."

"Geri geleceğim o zaman." Nazik mavi gözleri Ivy'nin uyuyan formuna kaydı. "Oldukça şaşırtıcı, ha?"

"Şaşırtıcı kelimesi bunu karşılamıyor bile," dedim dürüstçe.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu. Her zamanki rahat ses tonuydu ama altında bir endişe izi vardı. "Hâlâ burada kalmayı mı düşünüyorsunuz? Yoksa onları da yanınızda mı götüreceksiniz?"

Ivy'nin parmaklarının uykusunda seğirmesini izledim ve kalbimde bir sızı hissettim. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Geri döndüğümde... her şeyi çözdüğümü sanmıştım. Tehlikenin geçeceğini düşünmüştüm ama belki de geçmemiştir."

Şaşkınlık Evan'ın yüz hatlarını aydınlattı. "Eğer başları beladaysa, onları güvende tutmak için her şeyi yapacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum," dedim gülümseyerek. "İnan bana, biliyorum."

İşte işler burada zorlaştı. Onları benimle birlikte Tucson'a getirmeye niyetliydim. Kiyo'nun Dorian hakkında bana söylediklerini nihayet kabul ettiğimde, Ivy ve Isaac'i Öteki Dünya miraslarıyla tanıştırma planlarına bile başlamıştım. Sonra... zaman geçtikçe kendimden şüphe etmeye başladım. Kiyo'nun sözleri aklıma geldi, Maiwenn'in hala Isaac'in potansiyel bir tehdit olabileceğini düşündüğü hakkında. Bundan daha da kötüsü, ikizlerin sadece bana karşı güç gösterisi yapmak isteyenler tarafından risk altında olabileceğine dair imalardı.

Bu son korkuyu neredeyse görmezden gelebilirdim. Ne de olsa, Öteki Dünya'nın hala hastalıktan kurtulmaya çalıştığı bir dönemde, fetih pek çok insanın aklından geçmiyordu. Ama yine de... Bazılarının zayıf krallıklardan faydalanmanın kabul edilebilir bir risk olduğunu düşünebileceğini bilecek kadar soyluların doğasını biliyordum. Ayrıca son zamanlarda sevdiklerimin bana karşı kullanıldığına dair aklımdan çıkmayan örnekler de vardı. Varia'nın Demir Taç için bana şantaj yapma girişimiyle alay etmiştim ama ya bu tehdidi savururken Isaac'i kollarında tutsaydı? Ya o garip zihin eritmeyi onun üzerinde yapsaydı? Demir Taç'ın gücünü ona teslim etmek ve krallıkları fethetmesine yardım etmek o anda çok önemsiz şeyler gibi görünebilirdi.

Dorian'ın sözleri aklıma geldi, değer verdiğim kişilerin rehine olarak kullanılmasından yakındığım zaman: *Kalpsiz insanlar böyle yapar. Sevenleri avlarlar.*

"Onları yanıma alırsam muhtemelen koruyabilirim," dedim Evan'a. "Onları güvende tutmak için pek çok yöntemim var." Bir kale, muhafız halkaları ve büyü kullanıcıları... Öteki Dünya her türlü koruyucu araçla doluydu. "Ama burada daha güvende olacaklarından neredeyse eminim. Ayrıca burada daha normal bir hayatları olacağını düşünüyorum." Hamileliğimde de fark ettiğim gibi güvenliğin bir bedeli vardı. Isaac ve Ivy çocukluklarını Öteki Dünya'da muhafızlar tarafından takip edilerek geçireceklerdi. Çoğu kraliyet mensubu gibi. Ama ben bunu istiyor muydum? Burada, bilinmezlik içinde, gölgeler onları izlemeden dışarıda koşturabilirlerdi. "Bir anne olarak nasıl seçim yaparsınız? 'Muhtemelen güvenli' ile 'daha güvenli' arasında nasıl seçim yaparsınız? Bu gerçekten çok küçük bir fark ama..."

"... ama o küçük parçanın çok önemli olduğunu hissediyorsunuz," diye bitirdi.

Başımı salladım ve sallanan sandalyeye oturdum. "Bunu yapmamak çok zor. Söz konusu onlar olduğunda en küçük ayrıntıyı bile görmezden gelemiyorum."

güvenlik."

Ellerini kot pantolonunun içine soktu ve yanımdaki duvara yaslanmak için yürüdü. "Ne zaman istersen ziyaret edebilirsin."

"Biliyorum," dedim. Buraya gelmek için yine dolambaçlı bir yol izlemiştim. İkizleri Huntsville'de bırakırsam bu muhtemelen normal olacaktı. İdeal değil ama buna değer. "Son birkaç ay berbat geçti, biliyorsun. Sürekli Isaac ve Ivy'yi düşündüm."

"Tabii ki yaparsın."

"Bunu tekrar yaşamak istemiyorum, özellikle de çok daha uzun bir süreden bahsediyor olacağımız için." Bu inzivadan çıkabilecek kadar güvende olduklarını hissetmem yıllar sürebilirdi. "Ama yine de... Onlara yardımı olacaksa bu fedakarlığı yapabileceğimi düşünüp duruyorum. Bana zarar vereceğine şüphe yok. Ve bundan nefret edeceğim ... ama yapabilirim. Sorun babaları."

İşte oldu. Çocuklarımin babasının onları öldürmek isteyen biri olmadığını fark etmenin sevincinden sonra, bazı gerçekler ortaya çıkmıştı. Dorian kendi çocuklarını istiyordu, onları şiddetle istiyordu. Bir yanımda hemen şimdi ona koşup iyi haberi vermek istiyordu. Kendinden geçerdi, kendinden geçmenin de ötesinde. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu.

Bu aynı zamanda insan dünyasında saklanmasına izin vermeyeceği bir rüya olacaktı.

Onları Öteki Dünya'ya getirmek isterdi - büyük planlar için değil, sadece onları sevmek için. Onları güvende tutmak için şehirleri yerle bir edeceğini daha önce belirtmiştim. Onları Öteki Dünya'da korumak için sahip olduğu her gücü kullanacaktı ve burada güvenlik konusunda yapabileceğim herhangi bir argümanın onu kazanacağından şüpheliydim. Benim güvenliğim söz konusu olduğunda buna inanmamıştı. Kendi çocukları için de bunu kabul etmezdi. Bir kez daha, ~~ne~~ güvende olacaklardı. Ama bir şeyler ters giderse, düşmanlarımızın elinde şantaj yapabilecekleri iki güçlü hükümdar olacaktı.

Dorian'a Isaac ve Ivy'yi oldukları yerde bırakacağımı söylediğimden çıkacak tartışmaları şimdiden tahmin edebiliyordum. Onları bulma şansının olacağından şüpheliydim. İnsan dünyasında arama yapmak Kiyo gibi biri için yeterince zordu ve bir soylu için neredeyse imkânsızdı. Ama benim için huzur olmayacaktı. Dorian bana nerede olduklarını söyletmeye çalışmaktan hiç vazgeçmedi. İlişkimizi yeniden inşa etme girişimleri

eski ilişkim bundan her zaman etkilenecekti ve bu beni farklı bir şekilde incitti.

"Onlar için bir tehlike oluşturuyor mu?" diye sordu Evan.

"Ha?" İki kızlerin babasının neden "sorun" olduğunu detaylandırmadığımı hatırlamam bir anımı aldı. "Hayır," dedim. "Kesinlikle değil. Onları severdi. Onlar için her şeyi yapardı - en iyisi olsa bile onları burada bırakmak dışında. Onları çok fazla isterdi."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Evan ciddiyetle. "Sürekli 'yapardım' diyorsun."

"Babası olduğunu bilmiyor." İçimi çektim. "Eğer ona söylersem... hayatının en mutlu günü olacak. Söylemezsem, onlardan ayrı kalmanın acısını çeken tek kişi ben olurum. Mutlu bir cehalet içinde olacak."

Evan başını salladı. "Bu çok çirkin bir seçim."

Gerçekten görmeden karanlık pencereye baktım. "Şu anda ona söylememek pek çok sorunu hafifletiyor; ancak aramızdaki en büyük sorunlardan biri dürüstlüğün önemi ve güvenin yeniden inşasıydı. Ben özellikle bu konuda sürekli konuşuyorum. Bunun için çabalayıp sonra da böyle bir şeyi ondan saklamak nasıl bir ikiyüzlülük olur?"

Evan birkaç dakika sessiz kaldı. "Yani... tekrar bir araya geliyorsunuz."

Ona baktım, sözlerimin ne anlama geldiğini ancak o zaman fark ettim. Evan'ın yüzünde hâlâ o her şey yolunda ifadesi vardı ama gözlerinde bir anlık hayal kırıklığı yakaladım. Aramızda hiçbir söz yoktu ama yine de döndüğümde umutlarını bana bağlamıştı.

"Evan, ben-"

Elini kaldırdı ve bana nazik bir gülümseme verdi. "Bu konuda endişelenme. İstedğin bu ve senin adına mutluyum. Bu çocuklar için yaptıklarım üzerinde hiçbir etkisi yok."

Yine de özür dilemek istedim ama bunun yerine kendimi tuttum ve onun isteklerine saygı duydum. Ne kadar üzgün olduğumu söyleyip durmak, bahaneler uydurmak... bu onun daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı. Sadece benim daha iyi hissetmemi sağlardı. Bu süreci kendi zamanında atlatmak zorunda kalacaktı.

"Bunları ondan ne kadar süre saklayacaksın?" Evan ikilemime geri dönerek sordu.

"Bilmiyorum. Yıllarca. Belki ergenliklerine kadar." İnledim. "Tanrım, bunu söylemek bile kulağa korkunç geliyor. Ne tür bir insan çocuklarını

Böyle bir şey mi?"

"Çocuklarını seven biri," dedi açık açık.

"Öğrendiğinde beni affedecek mi?" Kasvetli bir şekilde sordum. "*Sen affeder miydin?* Kız arkadaşının yıllardır böyle bir şeyi sakladığını öğrendiğinde mutlu olmazdın."

"Hayır," diye onayladı Evan. "Oldukça üzülürdüm. Ama çocuklarımı sağlıklı, güvende ve iyi gördüğüm için de çok mutlu olurdum."

Ayağa kalktım ve beşiklere doğru yürüdüm. "Bu yeterli olur mu? Bu yalanı telafi eder mi?"

Bu konu hakkında düşündü. "Bilmiyorum."

Uyuyan iki formun arasına baktım ve işte o zaman gözyaşlarım başladı. Ağlayan biri değildim. Pagiell'in ölümünde ve hatta hamileliğin hormonlu anlarında bile gözyaşlarım oldukça azdı. Şimdi ise, uzun zamandır içimde tuttuğum tüm acılar dışa vurdukça gözyaşlarım hücum ediyordu. Dorian için, ondan saklamak zorunda kalacağım sır için ağladım. Hayatlarının büyük bir bölümünü ebeveynleri hakkındaki gerçeği asla bilmeden geçirecek olan Isaac ve Ivy için ağladım. Ve kendim için ağladım, çünkü çocuklarımdan ayrı kaldığım her gün acı çekecektim.

Evan kollarını bana doladı ve göğsünde ağlamama izin verdi. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmadı ve bunun için minnettardım.

"Onları bırakmak istemiyorum," diye
hıçkırdım. "Biliyorum," dedi.

Burnumu çektim. "Daha önce hiç bu kadar zor kararlar vermek zorunda kalmamıştım... ve inanın bana, oldukça zor kararlar vermek zorunda kaldım."

Evan başını salladı. "Çünkü hep seninle ilgiliydiler. Bir başkasının hayatı sizin ellerinizde olduğunda her şey değişir."

Krallıklarım hem toprakları hem de insanları ile beni karşıladı. Herkesin keyfi yerindeydi. Yıkımların çoğu onarılmıştı ve hem kendi mahsullerimizde hem de ışık görmemiş krallıklardan ithal edilen mahsullerdeki artışlar tayınları daha az sıkı hale getiriyordu. Öteki Dünya'da hükümdar ve toprak arasındaki ilişki kutsal bir bağ olarak görülürdü. Birçok yönden insanlar hükümdarlarını toprağın bir uzantısı olarak görüyorlardı ki bu belki de çok uzak bir görüş değildi. Bunun anlamı, ülkenin yeniden doğuşu için övgülerin çoğunun ayaklarımın altına serilmesiydi. Övgüleri geri çevirmek istedim - özellikle de başarımızın çoğunun benim zeki hizmetkarlarımın sonucu olduğunu düşündüğüm için

-Ama bana bunun boş bir amaç olduğu söylendi.

Tucson'da kısa bir süre kaldıktan sonra Öteki Dünya'ya geri dönmeden önce Huntsville'de keyifli -ama acı tatlı- birkaç hafta geçirmiştım. Alabama'dan Candace'in hediyesiyle ayrılmıştım: erken gelişim kayıtları, resimler ve hatta ikizlerin (kesinlikle kırmızımsı görünen) ince telli saçlarını içeren bir bebek kitabı. Neredeyse oraya seyahatim kadar karmaşık bir sistem sayesinde, ikizleri tekrar gördüğümde yabancı olmamaları için kitabım için düzenli olarak fotoğraf göndereceğine söz verdi. Dorian yavrularından bir süre haber alamayabilirdi ama ben fırsat buldukça onları kontrol etmeyi planlıyordum.

Diken Diyarı'nda kimse ondan bahsetmedi, ben de sonunda dayanamadım ve çiçek açan kaktüslerle dolu bir bahçeyi incelerken onu Shaya'nın yanına getirdim. Mesquite ağaçları da çiçek açmıştı ve havayı tatlı, baş döndürücü bir kokuyla dolduruyordu. Tucson yakında kışa giriyordu ve bu onlar için oldukça ılıman bir mevsim olsa da, Diken Diyarı'nın sürekli mükemmel iklimini daha çok takdir etmemi sağladı.

"Dorian beni sordu mu?"

Bir istinat duvarını eleştirel bir gözle inceliyordu ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Hayır, bildiğim kadarıyla değil. Sen gittiğinden beri onu sadece bir kez gördüm. Bir başkası ona seni sormuştu, o da basitçe ilgilenmen gereken önemli işlerin olduğunu ve en kısa zamanda döneceğini söylemişti.

kendi zamanın." Tereddüt etti, hiçbir zaman kişisel meselelerimle ilgili tavsiyelerde bulunmazdı. "Sanırım... Sanırım sizi bekliyor, Majesteleri."

Seni bekliyor. Bunu bana gitmeden önce söylemişti. Dorian benim için her şeyi ortaya koymuştu. Aşkını ve sadakatini defalarca kanıtlamıştı. Evan'a Dorian'la tekrar birlikte olacağımı söylemiştim. Hatta kafamda bunu kabul etmişim. Ama içimde bir şey beni tutuyordu. Henüz harekete geçmemiştim ve geçmem gerekiyordu. Dorian bana kalbini açmıştı. Cevap verme zamanım gelmişti.

Protokolü atladım ve Meşe Diyarı'na tek başıma gittim. Güvenliğim artık acil bir endişe kaynağı olmayabilirdi ama statü bir refakatçim olması gerektiğini söylüyordu. Yine de yalnız kalmak hoşuma gitti ve Meşe Diyarı'nın bazı ağaçlarının sonbaharın ateşli renklerine büründüğünü gördüğümde gülümsedim. Dorian sevdiği mevsime girmeye henüz hazır değildi ama yaklaşıyordu.

Şatosuna yaklaşırken kısa bir an için kentsoylu kıyafeti giyip giymediğimi düşündüm. En sevdiğim kıyafetlerimden birini giymiştim, kot pantolon ve Def Leppard tişörtü. Hayır, karar verdim. Ben buydum işte. Bundan daha fazlasıymışım gibi bir imaj yaratmaya çalışmayacaktım. Ancak kaleye girmeden hemen önce, bir zamanlar bana verdiği tacı taktım. Narin, küçük bir şeydi, minik altın güller ve zümrütler vardı. Ondan geldiği ve fazla gösterişli olmadığı için hoşuma gitmişti.

Muhafızlar tarafından sıcak bir şekilde karşılandım ve arka girişlerden birinden dışarı çıkarıldım. Dorian'ı zamanını geçirdiği çok sayıdaki avludan birinde bulmayı bekliyordum ama onun yerine arazide daha uzaklara götürüldüm ve sonunda Meşe Diyarı'na adını veren ağaçlarla çevrili küçük, güzel bir açıklığa getirildim. Dorian'ın sarayının birkaç üyesi çimenlerin üzerinde battaniyelere oturmuş, güneşli günde piknik yapıyordu. Odak noktaları orta büyüklükte bir göletin bulunduğu açıklığın ortasıydı. Çok küçük basamak taşlarından oluşan bir yol su boyunca uzanıyor ve yaklaşık ortada duruyordu. Orada, en uzaktaki taşın üzerinde tek ayağının üzerinde dengede duran Muran duruyordu. Gözle görülür şekilde terliyordu ama bunun sıcaktan kaynaklandığından şüpheliydim.

Dorian çılgın bir yüzük ustası gibi kenarda durmuş, güneş ışığı uzun saçlarını alev alev yakıyordu. Zarif bir hareketle bir kayanın havada süzülmesini ve önündeki suya yerleşmesini sağladı.

Muran. Tereddüt etmeye başlamış olan hizmetçi, diğer ayağıyla minnettar bir şekilde yeni kayanın üzerine atladı.

"Eugenie, Rowan ve Thorn'un Queen'i," diye duyurdu müjdecisi.

Dorian bana şaşkınlıkla baktı ve bu şaşkınlık kısa sürede sevince dönüştü. Normalde tembel olan gülümsemesinden öyle nadir bir sevgi fışkırmasıydı ki dizlerimin bağı çözöldü.

"Canım," dedi. "Tam zamanında geldin. Porsuk Diyarı'na yolculuğumuzda gerçekleştirdiğimiz inanılmaz köprü başarısını gösteriyordum. Muran bana yardım ediyor." Muran'ın önüne bir kaya daha düştü ve Muran hemen tek ayağıyla üzerine atladı.

Bu belki de Dorian'ın Muran'la yaptığını gördüğüm en saçma şeylerden biriydi - ve oldukça saçma şeyler görmüştüm. Yüksek sesle güldüm. Dorian'ı gördüğüm için birden o kadar mutlu olmuştum ki kalbim yerinden çıkacak sandım. Hayatımız o kadar çok karmaşayla doluydu ki, ne hissettiğimi gerçekten hissetmeme ya da kabullenmeme izin vermemiştim. Onu bir süredir sevdiğimi fark ettim ve artık duygularımı inkâr edemeyecektim.

Edep kurallarını hiçe sayarak ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım. Onu sertçe öptüm, o da aynı şevkle karşılık vermekte tereddüt etmedi. Bir eli kalçamda, diğeri saçlarımdaydı. Beni giyinikken olabildiğince yakınına çekti ve bu öpücük tüm bedenimi ateşe verdi. Beni tüketecekmiş gibi hissettim ve bunu memnuniyetle karşıladım.

Soylular arasında sevgi gösterileri son derece normaldi, ama ben onları küçümsediğimi hiçbir zaman gizlememişim. Dorian beni ne kadar ikna etmeye çalışsa da onları hep reddetmişim. Şu anda kimin izlediği gerçekten umurumda değildi. Aslında öpücükten geri çekilenin o olması biraz şaşırtıcıydı, yine de beni kavrayışı hiç azalmamıştı.

"Bu," dedi, "bir süredir olan en şaşırtıcı şey olabilir."

Ona baktım, bir an için çocuklarımıza miras kalmaya başlayan gözlerinin yeşiline kapıldım. "Seni özledim," dedim basitçe.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Yine de böyle bir karşılamayı hak edecek ne yaptığımdan pek emin değilim."

"Ne yapmadın ki?" "Senin için ne yapmazdım ki?" sözlerini yineleyerek sordum.

"Majesteleri..."

Muran'ın sesi titrekti ve ona doğru baktığımda suya düşmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığını gördüm. Dorian hizmetkârının ne istediğini görmek için dönmeden önce birkaç dakika daha yüzümü inceledi. "Ha? Ah, şu." Dorian sabırsız bir hareketle suyun karşısına bir dizi taş göndererek yolu tamamladı. Muran koşarak karşıya geçti ve diğer tarafa ulaştığında gözle görülür bir rahatlamayla sarktı. Dorian dikkatini bana geri verdi.

"Geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim," dedi. "İnsan dünyasında seni meşgul edecek çok şey olduğunu düşündüm."

Ben de gülümsedim. "Evet ama burada da beni meşgul edecek çok şey var."

"Anlıyorum." Dorian yanağımı çizdi ve sonra tacımın kenarına dokundu. "Kot pantolon ve zümrüt. Tam bir moda ifadesi."

"Hayatımın hikâyesi," dedim. "İki dünyadan da vazgeçebileceğimi sanmıyorum.

Ve ben de senden vazgeçemem."

"Tabii ki hayır," diye alay etti, sanki az önce dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi. "Kim yapabilir ki?"

Dorian'ın başka esprilerini bir öpücükle daha susturdum. Avlusu sanki hayatlarında gördükleri en güzel şeymiş gibi mutlu bir şekilde iç çekti. Kesinlikle uzun zamandır yaşadığım en güzel şeylerden biriydi. Hayatım iki dünya arasında bölünmüştü ama o beni bir bütün olarak tutuyordu. Kollarında ve öpücüğünde kaybolduğumda, onunla birlikte muhteşem bir gelecek görebiliyordum. Isaac ve Ivy'nin sırrı içimi yakıyordu ve bu sahtekârlıktan pişmanlık duyuyordum. Aynı zamanda, şimdi tekrar onunla birlikteyken, gerçeği ondan saklayıp saklayamayacağım konusunda ciddi şüphelerim vardı. Dorian karşı konulmaz biriydi.

Ancak verdiğim kararlar ne olursa olsun, onları ~~ben~~ seçtiğim için olacaktı. Onunla birlikte olmayı seçtim. Arizona'lı bir şaman olmayı seçtim. Rowan ve Thorn'un Queen'i olmayı seçtim. Geleceğim benimdi.

Ve bazı kehanetlerin değil.

ZBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 
th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı  Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zbra ve  Reg. U.S. Pat. &TM
Off. ISBN: 



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.